

Trạm Xe Buýt Lãng Mạn

Contents

Trạm Xe Buýt Lãng Mạn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	38
7. Chương 7	45
8. Chương 8	48
9. Chương 9	51
10. Chương 10	55
11. Chương 11	60
12. Chương 12	64
13. Chương 13	69
14. Chương 14	76
15. Chương 15	84
16. Chương 16	93
17. Chương 17	103
18. Chương 18	113
19. Chương 19	119
20. Chương 20	130
21. Chương 21	135
22. Chương 22: Phiên Ngoại: Thiên Bình Bar.	141
23. Chương 23: Phiên Ngoại 2: Mừng 7 Tháng 7	145
24. Chương 24: Phiên Ngoại 3: Ước Nguyện	150
25. Chương 25: Phiên Ngoại 4: Đông Chí Đặc Biệt Thiên	156
26. Chương 26: Phiên Ngoại 5-trung Thu Đặc Biệt Thiên	159
27. Chương 27: Phiên Ngoại 6: Quốc Khánh Đặc Biệt Thiên	161
28. Chương 28: Phiên Ngoại 7: Tân Niên Đặc Biệt Thiên (tất Cả Mọi Người Đến Tản Bộ Đi!)	163
29. Chương 29: Phiên Ngoại 8: Tết Đoan Ngọ Đặc Biệt Thiên (Tất Cả Mọi Người Đến Ăn Bánh Chưng Đi)	167
30. Chương 30: Phiên Ngoại 9: Đại Tuyết Đặc Biệt Thiên (mọi Người Đến Uống Rượu Đi)	169
31. Chương 31: Phiên Ngoại 10: Ngày Sinh Khổng Tử Đặc Biệt Thiên (tất Cả Mọi Người Đến Xem Phim Đi)	173
32. Chương 32: Phiên Ngoại 11: Lễ Tình Nhân Đặc Biệt Thiên (tất Cả Mọi Người Đến Tặng Hoa Đi)	174
33. Chương 33: Phiên Ngoại 12: Xuân Phân Đặc Biệt Thiên (nhấn Như Thế Nào Không Thấy)	177

Trạm Xe Buýt Lãng Mạn

Giới thiệu

Chu Minh Nghĩa có tên hiệu là “Hỏa hồ” chính là hình dung gã làm việc tao nhã thông dong, lại giả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-xe-buyt-lang-man>

1. Chương 1

Thị thành, 2019.

Chu Minh Nghĩa lại đem xe đi bảo trì.

Lúc này đây ngay cả ông chủ xưởng bảo trì cũng quen mặt “Minh Nghĩa, một năm ba trăm sáu mươi ngày, cậu có ba trăm ngày giam xe ở nhà, phải trang hàng, phải bảo trì, nói bao nhiêu lần mới bằng lòng đi một chút”

Chu Minh Nghĩa cười không nói

Kì thật, Chu Minh Nghĩa cũng không mong muốn mua xe, gần nhất, hẳn chủ trương gắn sức bảo vệ môi trường, cảm thấy lượng xe hơi thải khí ô nhiễm môi trường ít một chiếc thì cũng tính là một chiếc, thứ hai, đối với giao thông công cộng thành phố hẳn thập phần ủng hộ, cho rằng thiết kế phí thường tiện lợi, từ chỗ ở của mình trên Tỉnh lộ đáp xe bus đến căn cứ làm việc lộ trình dài hơn, mất khoảng 40 phút đi xe, hẳn cũng không để ý đoạn đường này.

Tiếc rằng thực hiện được một tháng, làm đến địa vị ngày hôm nay, không có ba số ghi lượng xe hàng hiệu liền giống như quái vật, vì chặn miệng mọi người đồng thời cấp cho mình phương tiện đi gặp khách hàng, Chu Minh Nghĩa vẫn mua hai chiếc xe sang, chính là thường tìm cớ cho chúng nghỉ ngơi

Sáng sớm gọi café, Chu Minh Nghĩa mặc thường phục, cầm tập công văn thần nhiên xuất môn

Không khí buổi sớm vô cùng tốt, tiếng chim nhỏ chiêm chiếp truyền đến khiến tâm tình kẻ khác thư sướng

Tuy rằng công việc cần lúc nào cũng phải thức đêm, nhưng cuộc sống Chu Minh Nghĩa có tính quý luật, hẳn có một bộ các quy tắc cho mình

Đến trạm xe buýt đã có nhiều người đứng xếp hàng, Chu Minh Nghĩa đứng cuối cùng

Đoàn người ở giữa có tấm vé dán ảnh chân dung

Trong thị thành người với người, Chu Minh Nghĩa có quan điểm của mình

Có một số ít người, mỗi ngày đều nhìn thấy mặt nhưng không quen biết nhau. Thị thành hơn ngàn vạn dân cư, hai người xa lạ muốn làm quen nhưng không bao giờ thực hiện điều đó. Mọi người tâm cảnh giới quá mạnh mẽ, người thành phố mỗi người mỗi vẻ, mọi người sẽ không muốn đi kết bạn với người mà bản thân không biết một chút thông tin về đối phương

Chu Minh Nghĩa thực hy vọng người chung quanh xem mình như người bình thường, có thể mỗi ngày đi làm, sống cuộc đời bình thần

Đang nghĩ ngợi tới nội dung hội nghị hôm nay, bỗng nhiên phía sau truyền đến một trận bước chân, sau đó một người chen lấn đi lên, Chu Minh Nghĩa không hề phòng bị bị đẩy về phía trước, một đoàn người giống như quân bài domino ngã về phía trước, người đứng đầu quả nhiên ngã vào trạm dừng, ô oa một tiếng kêu to, chắc là chàng đau

“Sao lại thế này? Sao lại thế này?” Mọi người đồng loạt quay đầu lại.

Sự kiện này khiến kẻ gây ra vẻ mặt xấu hổ, vuốt cổ cười ngây ngô “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi chạy nhanh quá”

“Xe chưa tới cậu gặp cái gì?”

“Đuổi gấp như vậy vì sao không đến sớm đợi?”

“Oa này một cước đá tôi...”

Mọi người đồng loạt trách móc

Thanh niên vội không kịp giải thích, lại hỏi người đàn ông trước mắt có chuyện gì hay không

ồn ào một lúc sau, xe bus đến, tất cả mọi người lên xe, không hề nói chuyện với nhau

Chu Minh Nghĩa ngồi tầng trên xe bus dựa vào cửa, lẳng lặng ngắm cảnh phố phường, một người đi đến ngồi bên cạnh hắn

Chu Minh Nghĩa nhìn trộm, đúng là người gây nên sự kiện quân bài domino

Người nọ là một thanh niên ước chừng hơn hai mươi tuổi, tóc ngắn có chút rối, ánh mắt sáng ngời, nhìn một bên mặt, môi như đóa hoa, bộ dạng thanh tú, mặc áo thu trắng quần jean, áo khoác da, cảm giác giống như sinh viên, bất quá, trên mặt không có phong thái của người trí thức, khí chất không giống sinh viên

Cậu làm việc gì? Chu Minh Nghĩa nghĩ thầm

Người thanh niên lưng mang túi sách phòng to, trên cổ đeo một cây bút, di động, máy ảnh kỹ thuật số, ngồi vào chỗ của mình sau đó mặc niệm điều gì, chân trên mặt đất điểm nhẹ, Chu Minh Nghĩa lấy kinh nghiệm nhìn người của mình phán đoán, người này là phóng viên

Chu Minh Nghĩa đột nhiên cười thầm, đoán người xa lạ này là người mới vào nghề, mình cùng đồng nghiệp đều thích trò chơi nhìn người đoán việc này, còn thường đánh đố, thật lâu không chơi trò đoán người, không biết hôm nay thế nào nhớ tới

Chu Minh Nghĩa âm thầm cười, xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Xe đi tới khu trung tâm thành phố, người trẻ tuổi vội vàng xuống xe.

Chu Minh Nghĩa xuống xe ở khu ngân hàng nổi tiếng trong thành phố

Nhìn xem giờ, mới 8h sáng, tuy rằng người thành phố làm việc đến 9h tối, nhưng cũng không ai đến sớm vào giờ này, không vội phải kiếm tiền như thế nào

Hương Đảo chứng khoán Vạn Khải, là sàn giao dịch chứng khoán lớn nhất Hương Đảo, ở cả Đông Nam Á cũng nổi danh

Đi vào tòa nhà công ty, Chu Minh Nghĩa nhấn nút lên lầu bảy. Chứng khoán Vạn Khải chiếm 7 tầng trệt, diện tích lớn nhất trong tòa nhà, thân là thành viên ban giám đốc Vạn Khải, Chu Minh Nghĩa văn phòng ở lầu bảy

Vào văn phòng, Chu Minh Nghĩa tới nội sảnh nhỏ thay quần áo, tây trang quý báu của hắn có một nửa đặt ở công ty, đến đây có thể thay

Xếp đặt thỏa đáng mọi thứ, hắn lại ngồi xuống uống một ly café, lúc này, 2 trợ lý của Chu Minh Nghĩa là Bách Anna cùng Lưu Kí lúc này mới đi vào

Lão bản so với trợ lý luôn luôn tới sớm hơn

”Chu tiên sinh sớm” Bách Anna mang theo tươi cười ngọt ngào, đi vào văn phòng Chu Minh Nghĩa, đem bản thảo những sự kiện tổng hợp đặt ở bàn công tác Chu Minh Nghĩa

Chu Minh Nghĩa luôn luôn không thích người khác lấy chức vị xưng hô với hắn, nhóm nhân viên cấp dưới cũng đã thành thói quen

“Tư liệu ngài cần đều chuẩn bị tốt, đã thông tri người bên bộ đầu tư cùng luật sư, chín giờ ở phòng họp số 4” Lưu Kí buông xấp tư liệu

Chu Minh Nghĩa một mặt nhanh chóng xem tin tức trên mạng, đương nhiên, có một chút rạng sáng hôm nay hắn đã biết, đồng thời ngẩng đầu “Anna, nhớ rõ hôm nay phải giúp tôi mua một bó hoa, đưa đến chỗ tiểu thư Mã Thanh Nghi bên ngân hàng Phong Diệp”

“Vâng”

Chu Minh Nghĩa mỉm cười một chút với trợ lý, sau đó chìm mình vào trước màn hình máy tính

Bách Anna tìm không tự chủ được đập bang bang, làm nhân viên của Chu Minh Nghĩa đã 4 năm, vẫn không thể tự động điều khiển chính mình

Này cũng là không có biện pháp, Bách Anna chấp nhận số mệnh, đồng nghiệp chung quanh cùng các bạn bè đều công nhận lão bản rất xuất chúng

Bỏ qua tài hoa cùng năng lực xuất chúng hơn người không đề cập đến, ngoại hình Chu Minh Nghĩa cũng làm cho nhân viên nữ trong công ty không thể không chú ý.

Chu Minh Nghĩa có dáng người cao lớn, khỏe mạnh, dung mạo anh tuấn, tuy rằng đã đứng hàng ba nhưng tuyệt không béo, dáng người mạnh mẽ mà hữu lực, tóc màu đen, đôi mắt nâu sáng ngời, sống mũi cao thẳng, cằm góc cạnh rõ ràng, cả người tản mát định lực hấp dẫn mạnh mẽ của người đàn ông thành đạt cùng thành thực. Chu Minh Nghĩa dốc sức vào sự nghiệp chứng khoán nhiều năm, tiền lùi vô cùng khôn khéo, công phu xã giao cẩn trọng, thái độ làm người lại khiêm tốn, được giới tài chính công nhận là một kẻ rất lợi hại.

Trong nghề, Chu Minh Nghĩa có tên gọi “Hỏa hồ” chính là hình dung hắn làm việc thông dong tao nhã nhưng lại giả dối, cao tay.

Đã xong công tác buổi sáng khẩn trương nhưng luôn theo trình tự, tới giờ ăn trưa, điện thoại vang lên.

“Minh Nghĩa, nhớ rõ chúng ta có hẹn không?”

“Đương nhiên, tôi đã chuẩn bị tốt”

“Đáng tiếc nha, không ít mỹ nữ trong thành phố chờ cùng các hạ uống trà, các hạ lại hẹn với tôi” Điện thoại bên kia quả nhiên là trêu chọc.

“Tôi có chuyện cùng cậu bàn bạc”

Đi vào Bích Thanh Các ở cạnh công ty-nơi này là nhà ăn nơi các nhân viên ngân hàng yêu thích, danh mục món ăn Chiết Giang rất có danh tiếng, Chu Minh Nghĩa phát hiện người mình hẹn đã có mặt.

“Rất cuộc là chuyện gì?” Kim Tắc Thái uống trà, nhìn lão hữu hỏi, hắn không khỏi nghi hoặc, nếu là việc công Chu Minh Nghĩa luôn luôn nói trực tiếp, nếu là việc tư hắn sẽ không nói vào giờ cơm trưa, làm bằng hữu kiêm luật sư của Chu Minh Nghĩa nhiều năm, hắn hiểu rõ gã.

Chu Minh Nghĩa mỉm cười “ Tôi phát hiện cha tôi muốn tái hôn, muốn nghe ý kiến của cậu”

Kim Tắc Thái mở to hai mắt “Bác trai sao?” Trong lòng thầm nghĩ người này đúng là kiếm chế tốt, nói đề tài như vậy mặt không đổi sắc.

“Phải”

Ngày xưa là bạn bè thời đại học, hiện tại là luật sư riêng, Kim Tắc Thái hiểu rõ gia cảnh nhà Chu Minh Nghĩa. Cha mẹ Chu Minh Nghĩa bất hòa khi gã còn nhỏ, ở riêng nhiều năm, sau khi Chu Minh Nghĩa trưởng thành thì chính thức ly hôn, Kim Tắc Thái biết rằng cha Chu Minh Nghĩa là nhân viên chính phủ, bề ngoài đậm chất trí thức, nghe tin tức kết hôn của lão nhân Kim Tắc Thái có chút kinh ngạc.

“Cậu làm sao biết được tin này?”

Gấp một ít đồ ăn, Chu Minh Nghĩa cười đáp “Tự nhiên sẽ có người nói tôi biết”

“Xác định là muốn kết hôn thật? Bác trai cam đoan đó là bằng hữu”

“Tôi nghĩ cha tôi sẽ không cùng bằng hữu mỗi ngày gặp mặt nói chuyện phiếm, khiêu vũ”

“Đã có chút thân mật rồi sao?”

“Không tồi”

“Cậu phản đối?”

“Đương nhiên không” Chu Minh Nghĩa giương mắt nhìn Kim Tắc Thái.

Quen biết nhiều năm, Kim Tắc Thái thừa nhận ánh mắt Chu Minh Nghĩa đặc biệt thâm thúy, có thể chế ngự kẻ khác, dường như nhìn thấu hết thảy, mỗi lần đối phương bị gã nhìn đến sẽ không thể che giấu bất kì chuyện gì, thật không hiểu trên bàn đàm phán đối phương làm sao cò kè mặc cả với gã.

“Cần tôi làm gì sao?”

“Những tài liệu liên quan đã gửi đến chỗ cậu, cậu thay tôi điều tra một chút gia quyến vị kia, tôi không tiện ra mặt, tôi biết cậu nhất định có biện pháp”

Kim Tắc Thái gật gật đầu, hẩn hiểu bản khoản của Chu Minh Nghĩa.

“Cảm ơn” Chu Minh Nghĩa mỉm cười

”Ai, nụ cười này nếu sử dụng ở nơi khác cậu không biết mình sẽ nhận được bao nhiêu ưu đãi đâu” Kim Tắc Thái vẫn không quên trêu chọc.

“Tôi cũng muốn, nhưng không có thời gian”

“Cuồng công việc”

“Tôi thích như vậy”

“Cậu là thương nhân chuyên cần nhất thành phố”

“Tôi thừa nhận, nhưng vẫn hy vọng không bị người khác hiểu lầm tôi mỗi ngày trong mắt đều chỉ có tiền”

Chu Minh Nghĩa cười lắc đầu.

Ở trạm xe buýt, Chu Minh Nghĩa gặp lại người trẻ tuổi kia.

Trong thành phố người trẻ tuổi sinh khí tràn trề rất nhiều, nhưng Chu Minh Nghĩa cảm thấy người thanh niên này trong mắt một mặt u buồn làm gã động tâm, rốt cuộc là chuyện gì khiến cho người thanh niên này lại có ánh mắt như vậy.

Một phút không cẩn thận, Chu Minh Nghĩa đánh rơi tập công văn trên tay, chàng trai trẻ phía sau đưa tay nhặt lên cho gã.

“Cảm ơn”

“Không cần khách khí”

Hai hành khách ngày ngày chạm mặt nhau trên cùng một chuyến xe cuối cùng cũng đối thoại.

Chu Minh Nghĩa vui vẻ ngồi trên tầng thượng xe buýt, vị trí gần cầu thang lên xuống, thuận tiện cho việc đi lại, người trẻ tuổi tựa hồ cũng nghĩ như vậy cho nên luôn ngồi bên cạnh gã.

Chu Minh Nghĩa nhìn người trẻ tuổi mỉm cười, 1 ấy con người khinh bạc kia cũng vội vàng còn tươi cười.

Chu Minh Nghĩa ho nhẹ một chút “Chu Minh Nghĩa” Gã chủ động tự giới thiệu. Không biết vì sao, chỉ biết muốn kết bạn với đối phương.

“Duẩn An Nhiên”

“Cậu đi làm sao? Rất sớm a” Chu Minh Nghĩa bình thản hỏi

”Đến công ty vừa 8h, cũng không tính là sớm, chúng tôi luôn phải chạy tới chạy lui”

“Phóng viên?”

Duẩn An Nhiên lộ ra biểu tình ngoài ý muốn “Anh làm sao biết?”

“Nhìn những thiết bị trên người cậu có thể hiểu được” Chu Minh Nghĩa cười ra vẻ hiểu biết, gã chưa một lần đoán sai đối phương dù là lần gặp đầu tiên.

Duẩn An Nhiên cười mang theo vài phần trẻ con “Không phải ai cũng nhận ra”

“Tòa soạn báo nào?”

“Tuần san Để Thực”

Chu Minh Nghĩa biết đây là một tòa soạn báo tầm trung, chuyên viết đủ loại tin tức.

Chu Minh Nghĩa mang theo ý cười thản nhiên.

Duẩn An Nhiên trừng mắt “Tôi không phải đội chó săn tin, tôi là phóng viên chụp ảnh”

Chu Minh Nghĩa ngữ khí ôn nhu nói “Tôi tin tưởng cậu”

Duẩn An Nhiên trước nụ cười của người xa lạ kia ngây ngẩn cả người.

Duẩn An Nhiên tự nhận chưa gặp qua nam nhân có phong thái như vậy bao giờ. Kỳ thật cậu đã sớm chú ý tới người đàn ông thường thường cùng đợi xe buýt với mình, tự đáy lòng cảm thấy kinh ngạc trước thái độ ung dung không giống người thường cùng với sự thành thực đầy mị lực của người kia, đương nhiên, ngoại hình anh tuấn cao lớn của đối phương cũng làm cho cậu chú ý, trong thành phố người có phong thái như vậy cũng không ít nhưng có thể gặp mỗi ngày thì không có.

Càng làm cho Duẩn An Nhiên kinh ngạc chính là giọng nói đầy gợi cảm, cũng giống như ánh mắt thâm thúy có thể nhìn thấu hết thảy của đối phương.

“Anh là người mẫu sao?” Duẩn An Nhiên hỏi.

“Vì sao lại nghĩ như vậy?”

“Anh thật sự rất thích hợp, ngoài hình tốt, lại cao lớn, dáng người đẹp, lại đẹp trai không phải sao?”

“Nghe ca ngợi như vậy thật đúng là làm cho người ta cao hứng, nhưng tôi không không phải, tôi là nhân viên công ty” Chu Minh Nghĩa chân thật nói.

“Tôi cảm thấy đã gặp anh ở đâu đó. Nghĩ không ra, nhưng thực sự cảm thấy hình như đã gặp qua”

Chu Minh Nghĩa tươi cười mang theo trêu chọc “Tôi cũng không thể vì những lời lí giải này mà dễ tiếp cận”

Duẩn An Nhiên tức giận, giống như sơn miêu bị cắt đuôi, còn kém không có gương nanh múa vuốt “Anh nói cái gì! Đây, nói anh vài câu dễ nghe đã đắc ý, ít mơ, anh có gì đặc biệt hơn người, ai muốn đến gần a!”

“Thật có lỗi, thật có lỗi, chỉ là trò đùa nhỏ”

“Hừ” Duẩn An Nhiên tức giận quay mặt đi.

Chu Minh Nghĩa cười thầm trong lòng, người này mẫn cảm mà đơn thuần như vậy, cậu cùng gã là hai thể giới khác biệt, đối với bản thân gã mà nói, Duẩn An Nhiên giống như tiểu bạch cừu.

Xe tới khu phố trung tâm, Duẩn An Nhiên xuống xe không quên quay đầu lại trắng trợn liếc Chu Minh Nghĩa một cái.

Buổi tối, hai người lại gặp mặt trên cùng một chuyến xe buýt.

“Như thế nào luôn gặp anh?” Duẩn An Nhiên bất mãn hỏi.

“Cậu chẳng lẽ không thường gặp cô gái xinh đẹp nào trên xe buýt sao?”

“Sao không?”

“Tôi nghĩ chúng ta đón xe buýt theo cùng một quy luật thời gian, cho nên khả năng gặp mặt trên cùng một chuyến xe cao hơn, hơn nữa điều này cho thấy giao thông công cộng trong thành phố giờ giấc có độ chuẩn xác rất cao”

“Ai” Duẩn An Nhiên thở dài, tựa lưng vào ghế ngồi.

“Một sao?”

“Giống đánh giấc”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười, công việc của gã cùng đánh giấc cũng không sai biệt lắm, ngày ngày chăm chăm theo dõi thị trường chứng khoán tăng giảm.

“Tin tức giải trí cũng không dễ làm”

“Nói đúng là thế, mỗi ngày đi xung quanh thành phố như đi chợ, đám nghệ sĩ này khi quảng bá chuyện gì thì cầu chúng tôi đến chụp ảnh, mở đường cho cánh phóng viên giựt tít của sao lớn này, siêu sao nọ, chỉ sợ chúng tôi không chịu đăng tin trên báo, nhưng lúc bình thường thấy chúng tôi như thấy ôn thần, còn kém kêu gào đòi đánh đòi giết”

Chu Minh Nghĩa mỉm cười lắng nghe.

Tự biên tự diễn một hồi, Duẩn An Nhiên lúc này mới cười xin lỗi “Thật ngại, anh phải nghe tôi kể khổ”

“Không quan hệ, vì công việc mà phải chịu áp lực là chuyện bình thường, nói hết một chút mới có lợi”

Duẩn An Nhiên ngậm miệng, nhìn cảnh ngoài cửa xe.

Điều gì làm cho cậu phải hướng người xa lạ kể khổ, nhất định là công việc rất vất vả, đương nhiên, trước mắt chỉ biết tên người xa lạ này làm Duẩn An Nhiên có cảm giác an toàn, cho nên mới đối hân nói không ngừng nghỉ.

Là con độc nhất trong nhà, từ nhỏ đã không có tình thương của cha, Duẩn An Nhiên theo bản năng hy vọng có thể có anh trai bình thường lắng nghe một chút tiếng lòng mình, rất nhiều chuyện không thể nói cho mẹ biết, sợ nàng lo lắng, cũng sợ nàng không hiểu.

Khi Chu Minh Nghĩa một lần nữa đang ngồi trên xe buýt nhìn thấy Duẩn An Nhiên, sắc mặt cậu thật sự rất kém.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

Duẩn An Nhiên sờ sờ mặt, lắc đầu.

Chu Minh Nghĩa than nhẹ, không hỏi nữa.

“Anh ở đâu?” Duẩn An Nhiên bất ngờ hỏi.

“Tĩnh lộ”

“Tôi ở khu Hình Mĩ trên Tĩnh lộ”

Chu Minh Nghĩa gật đầu, cậu biết tiểu khu này là chính phủ đặc biệt xây dựng để thực hiện kế hoạch an cư lập nghiệp cho một vạn gia đình. Giá đất trong thành phố đất đỏ nổi tiếng thế giới, chính phủ cũ vẫn một mực thi hành kế hoạch an cư này, nên không giai cấp bình dân thấp bé sẽ không có nơi để ở. Nhưng có thể nằm một đoạn trên Tĩnh lộ như vậy, thật muốn nói là may mắn.

« Anh không vội trở về sao ? » Duẩn An Nhiên cúi đầu hỏi.

« Không. Có việc gì sao ? »

Duẩn An Nhiên vẫn cúi đầu, giống như không còn sức gánh vác.

Chu Minh Nghĩa biết cậu nhất định là có việc, vì thế khi xe buýt tiến vào Tỉnh Lộ liền lôi kéo Duẩn An Nhiên xuống xe, đem cậu đến một nhà ăn yên tĩnh, gọi bia cùng món kho, ăn sáng chờ Duẩn An Nhiên mở miệng.

Một hơi uống xong lon bia, Duẩn An Nhiên ngẩng đầu gãi gãi vào mái tóc đen óng « Tôi, tôi không biết có thể nói cùng ai, lòng tôi rất loạn »

« Tình cảm có vấn đề ? » Thân là chuyên gia phân tích đầu tư, Chu Minh Nghĩa không nghĩ tới bản thân còn có một ngày đảm đương công việc phân tích tình cảm.

Duẩn An Nhiên ngẩng đầu nhìn Chu Minh Nghĩa, ánh mắt bất lực cùng hoang mang làm Chu Minh Nghĩa kinh ngạc.

Chu Minh Nghĩa cũng nhìn Duẩn An Nhiên, sự trầm ổn cùng ánh mắt trong suốt làm Duẩn An Nhiên trấn định một chút.

« Mẹ tôi, tái hôn » Duẩn An Nhiên cau mày mang theo thống khổ.

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười « Cậu phản đối ? »

« Tôi không biết »

« Có ý gì ? »

« Bởi vì tôi không biết đối phương là người như thế nào, cho nên tôi không thể tỏ thái độ »

« Nghĩa là như thế nào ? »

« Nếu đối phương là người không tồi, trong lòng tôi không ngại mẹ tái hôn, nhưng tôi lo lắng mẹ tôi là người đơn thuần, xã hội bây giờ hỗn loạn, tay giã đời còn có lúc nhìn nhầm, tôi sợ mẹ bị lừa, sợ nàng bị thương tổn »

Chu Minh Nghĩa chớp mắt, nguyên nhân sự tinh khiết của Duẩn An Nhiên là từ đây mà ra.

« Nàng đã trải qua nhiều khổ đau, hôn nhân bất hạnh một lần là đủ rồi, tôi sợ, tôi... » Duẩn An Nhiên không nói nữa, cúi đầu thật thấp.

Chu Minh Nghĩa nhẹ nhàng ân một tiếng, nếu đối phương là người ở tiểu khu An Cư như vậy không có khả năng tính toán, lúc phân tích cho cậu chỉ cần lo lắng các tình huống khác.

« Tôi nghĩ, kết quả không ngoại trừ hai khả năng, nếu đối phương là người không tồi, như vậy làm cho mẹ cậu tái hôn cũng không ổn, nếu đối phương là người không tin tưởng được, cậu phải hiểu rằng hấn cũng phải dấn động đến tâm tư mẹ cậu, mẹ cậu mới có thể có ý niệm tái hôn trong đầu, mẹ cậu chắc tuổi cũng không còn nhỏ. Như vậy, hai người này đều không phải là không thể được, tối thiểu, hấn làm cho mẹ cậu có cảm giác được yêu. Không có một đoạn tình cảm chân chính có thể nào thiên trường địa cửu? cho nên tôi xem ra cậu cũng không tất phải lo lắng nhiều lắm. Mẹ cậu là người trưởng thành, để cho cô ta tự phán đoán »

Nghe Chu Minh Nghĩa bình thản nói, Duẩn An Nhiên đột nhiên có cảm giác sáng sủa hẳn lên.

« Nếu cậu lo lắng, không ngại hỏi mẹ mình một chút bối cảnh gia thế đối phương, không thể hỏi trực tiếp cũng có thể hỏi chị em thân biết của mẹ cậu, nhất định có người biết họ tên đối phương, thật sự có thể mời người điều tra một chút cũng là tất yếu, sau đó, cậu có thể kết luận lại một lần nữa »

« Đúng vậy, anh nói rất chuẩn » Duẩn An Nhiên vuốt gáy « Tôi đã biết »

« Cảm ơn anh »

Chu Minh Nghĩa tươi cười ôn hòa.

Duẩn An Nhiên thầm nghĩ mình quả nhiên hỏi đúng người, từ lúc mới gặp mặt cậu liền cảm thấy Chu Minh Nghĩa như người anh cả có thể tin nhiệm, cậu đã có thể hiểu cảm giác có anh em mà cậu thường hy vọng là như thế nào.

Kể đến, hai người thoải mái uống hết bia.

Trở về nơi ở của chính mình ở phòng cao nhất trong tòa nhà bên cạnh hải cảng, Chu Minh Nghĩa buông công văn, một bên pha café một bên nghĩ tình trạng kết hôn, tái hôn trong thành phố ngày càng nhiều, ai cũng hướng đến tình cảm tốt đẹp nhưng càng ngày càng khó không thể cầu, tất cả mọi người ôm tâm trạng chờ mong sau đó lại lo được lo mất.

Không đợi đến lúc Duẩn An Nhiên hỏi, mẹ cậu-Đồng Vân tự mình giải bày với đứa con.

« Như vậy, đã quen biết gần một năm » Duẩn An Nhiên thấp giọng hỏi.

« Phải » Đồng Vân vẫn cúi đầu.

« Mẹ thật sự hiểu rõ mọi chuyện của người đó ? » Duẩn An Nhiên chỉ sợ mẹ bị lừa.

« Là bằng hữu giới thiệu, nguyên gốc là người Trữ Ba, thời niên thiếu ở Hương Đảo học hành, sang Anh học đại học sau đó trở về làm việc, nhận chức ở sở giáo dục, về hưu hai năm trước. Mới đầu chúng ta làm quen, gặp mặt, nói chuyện, thời gian lâu dài liền tự nhiên phát triển thành như vậy »

Duẩn An Nhiên nghĩ thầm đối phương điều kiện không tồi.

« Hửn, vì sao độc thân ? »

« Chuyện này, anh ấy không hợp với vợ trước, ở riêng rất nhiều năm, sáu năm trước chính thức ly hôn »

« Ly hôn nhiều năm như vậy bây giờ mới tìm người bầu bạn sao ? » Duẩn An Nhiên hỏi.

Đồng Vân ngẩng đầu nhìn đứa con « Chúng ta cũng tốn rất nhiều thời gian để tìm ra nhau »

Duẩn An Nhiên ôm lấy mẹ « Mẹ, con không có ý gì khác, con chỉ sợ mẹ bị người thương tổn, sợ mẹ bị lừa, mẹ không cần tức giận »

Đồng Vân đưa tay vỗ về đứa con « Mẹ biết. Mẹ lo lắng thật lâu mới hạ quyết tâm. Mẹ muốn cùng anh ấy đồng sản cộng chăm, mẹ có cẩn thận suy xét »

Duẩn An Nhiên nhìn thấy khuôn mặt mẹ mình đã không còn trẻ « Mẹ, chúc mẹ hạnh phúc »

Đồng Vân nở nụ cười có chút buồn bã.

« Có thể giới thiệu một chút cho con với vị tiên sinh kia làm quen không ? »

« Có thể. Mẹ mời anh ấy cuối tuần sau đến nhà chúng ta ăn cơm »

Xem ra mẹ đã chu toàn mọi việc, Duẩn An Nhiên chỉ phải gật đầu, đợi đến lúc đó sẽ rõ ràng.

« Phải xưng hô người đó như thế nào ? »

« Anh ấy là Chu Trọng Hàn, con gọi bác Chu là tốt rồi »

Duẩn An Nhiên gật đầu, cuối tuần sao ? Trước mắt phải sắp xếp công việc thật tốt

Đêm đến, Duẩn An Nhiên không thể ngủ, cậu không thể không lo lắng.

Duẩn An Nhiên lo lắng là có lý do, mẹ là con một trong nhà, thái độ làm người đơn thuần, dịu dàng, sau khi gả cho cha, cha cậu tính tình táo bạo vì vậy càng ngày hai người càng không có tiếng nói chung, thơ ấu phải chứng kiến cảnh cha cưỡng bạo mẹ đã trở thành bóng ma trong lòng cậu. Cha mẹ ly hôn năm Duẩn An Nhiên mười tuổi, cậu theo mẹ sinh sống, thời gian đó thực sự kham khổ, hơn nữa Duẩn An Nhiên lại tự giấu bản thân không có tiền đồ, học hành không khá khẩm, sau khi tốt nghiệp Trung học ra ngoài đi làm công, vì thích chụp ảnh mà trở thành phóng viên đưa tin tức giải trí, kỳ thật cũng chỉ là chân sai vặt, nghĩ đến đây Duẩn An Nhiên không khỏi nhớ tới Chu Minh Nghĩa, trong đầu hiện lên tướng mạo anh tuấn cùng đôi hán thâm thúy sang ngồi của hắn.

Là bản thân không có năng lực, công việc chỉ đủ chi tiêu hằng ngày, bằng không sẽ không ở nơi này, nếu bản thân có bản lĩnh cùng tiền đồ, mẹ sẽ không phải kham khổ nhiều như vậy, nghe xong mẹ giới thiệu, sau khi tái hôn, mẹ nếu có thể sống tốt một chút chính mình cũng yên tâm, Duẩn An Nhiên nghĩ vậy.

2. Chương 2

Giờ cơm trưa, Kim Tắc Thái hẹn gặp Chu Minh Nghĩa

« Có kết quả ? » Chu Minh Nghĩa hỏi.

Đặt lên bàn một túi văn kiện, Kim Tắc Thái nói « Ảnh chụp cùng tư liệu đều ở trong này »

Chu Minh Nghĩa không mở ra xe, đặt sang một bên.

« Cậu không xem ? »

« Chậm rãi xem kỹ. Cậu không nói ? »

Kim Tắc Thái vừa tức vừa nói « Cậu làm sao biết tôi sẽ nói ? »

« Với cá tính của cậu, cậu hẳn được không ? »

« Sợ cậu » Kim Tắc Thái tới gần một chút, hạ thấp giọng « Vị kia tên là Đồng Vân, là hộ sĩ, làm việc nhiều năm ở bệnh viện Mã Lệ. Là con gái một trong nhà, cha mẹ đã tạ thế, trước mắt sống cùng đứa con, nương tựa lẫn nhau »

Chu Minh Nghĩa sượng mặt, nguyên lai còn có con chồng trước.

« Tính cách nàng rất dịu dàng giản dị, đồng nghiệp cùng láng giềng đều có ấn tượng tốt, phương diện gia sự cũng không sai, là nữ nhân tốt, ham văn học, yêu đọc sách »

« Đoạn hôn nhân trước của nàng xảy ra chuyện gì ? » Chu Minh Nghĩa chống cằm hỏi.

« Tình khôi là sai lầm, đối phương của nàng cá tính táo bạo, làm sửa chữa máy móc, hai người không có tiếng nói chung, nghe nói đánh nàng, năm đứa nhỏ 10 tuổi thì ly hôn, sau nàng một thân mang theo con nhỏ, cuộc sống rất kham khổ. Một người phụ nữ không may mắn. Nếu không phải việc làm hộ sĩ thu nhập cũng khả quan, thật không biết mẹ con nàng phải lưu lạc nơi nào »

Chu minh nghĩa không nói.

Kim Tắc Thái nói « Đồng Vân là người phụ nữ không tồi, tuổi tác và diện mạo tương xứng bác trai, tính tình lại tốt, nghe nói thích làm việc nhà, nấu ăn, lại là hộ sĩ, cha nuôi ánh mắt không tồi »

« Tôi tin tưởng cha tôi không lựa chọn bừa bãi » Chu Minh Nghĩa sắc mặt ngưng trọng, đúng vậy, cha đã sớm hơn năm mươi tuổi, với tu dưỡng cùng học thức của ông, bản thân gã tin tưởng cha sẽ không giống một số lão già có chút ít của cải muốn tìm nữ sinh lấy lúc tuổi già.

« Nếu thật sự kết hôn, như vậy cậu và đứa con Đồng Vân chính là BL »

Chu Minh Nghĩa nghe xong lời này, đột nhiên biến sắc, nhả lại mi tâm gương mặt trùng Kim Tắc Thái.

Kim Tắc Thái biểu tình buồn cười « Đúng vậy nha, bởi vì kết hôn, cha đối phương là Father-in-law, mẹ là Mother-in-law, vậy hai người anh em là Brother-in-law, tên gọi tắt là BL »

« Cậu thiếu một chữ mẹ » Chu Minh Nghĩa khôi phục sắc mặt, hừ một tiếng.

Kim Tắc Thái vỗ bả vai lão hữu « Đứa con Đồng Vân bộ dáng không tồi, thực sự là một đứa nhỏ thanh tú, nhỏ hơn cậu bảy tuổi, chỉ có tư chất là thường thường, sau tốt nghiệp Trung học ôn luyện một năm, sau đó không học nữa, trước mắt làm cho một tạp chí »

Câu chuyện vừa chuyển, ngữ khí Kim Tắc Thái trở nên nghiêm túc « Cái cộc hôn sự này, cậu có thêm một người anh em, nhưng cũng có thể không cần nhập tịch, phương diện tài sản cá nhân, cậu sẽ không ảnh hưởng. Theo tính cách bác trai, sẽ làm công chứng tài sản, nhưng không ảnh hưởng đến cậu »

Chu Minh Nghĩa đặc biệt có ý cười thần nhiên, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng.

Kim Tắc Thái thở dài một chút, biểu tình tình quái « Theo tôi được biết, trước mắt đối phương không biết cậu là con bác trai, nếu nàng biết con bác trai là nhà tài chính nổi danh Châu Á, một trong những truyền kì của thành phố, không biết có cảm tưởng gì »

Chu Minh Nghĩa nhìn bạn tốt sắc mặt không đổi « Tôi chỉ hy vọng cha tôi có thể đạt được hạnh phúc mà ông mong muốn »

Buổi tối về đến nhà, Chu Minh Nghĩa lúc này mới mở ra túi văn kiện.

Sau khi xem qua tư liệu Đồng Văn, Chu Minh Nghĩa lấy ra ảnh chụp của nàng nhìn kỹ.

Trong ảnh là người phụ nữ quá trung niên, diện mạo vẫn còn phẳng phất vẻ tú lệ của thời son sắc, dáng người không mập, tư thái dịu dàng, nhìn nửa ngày, Chu Minh Nghĩa gật gật đầu.

Sau đó lại đem tư liệu đứa con của Đồng Văn lấy xem, một tấm ảnh chụp rơi ra, Chu Minh Nghĩa cầm lấy lập tức ngẩn ngẩn cả người, trên sức tưởng tượng của gã, bên môi lộ ra một nụ cười thần bí « Nguyên lai là cậu ta »

Duẩn An Nhiên ở tòa soạn bị thông tri cuối tuần phải đến hai sự kiện tuyên truyền, cậu không dám xin phép nghỉ.

« Làm sao bây giờ ? » Đồng Văn hỏi đứa con.

« Không quan hệ, chỉ là một buổi họp báo, người đại diện phát ngôn sẽ đến, con chỉ phải đến chụp ảnh cùng phóng viên đơn giản một chút, hơn 3h chiều có thể về rồi » Duẩn An Nhiên theo kinh nghiệm bản thân dự đoán thời gian.

« Chúng ta chờ con ăn cơm, sau khi công việc chấm dứt nhớ gọi điện thoại »

Chúng ta, Duẩn An Nhiên nghĩ thầm, trong lòng mẹ đã muốn là người một nhà.

Chu Lục họp báo, làm cho thể xác và tinh thần Duẩn An Nhiên căng thẳng, không phải không quen theo đuổi hân mà là cậu có áp lực tâm lý.

Khi Duẩn An Nhiên đi đến dưới lầu tòa nhà, ngoài ý muốn phát hiện ở bãi đậu xe một chiếc Bentley bạc, loại xe sang trọng nổi tiếng này không thể ở khu bình dân có thể thấy được.

Có chút hâm mộ nhìn chiếc xe sang trọng, logo ở đầu xe chỉ cần liếc mắt có thể nhận ra ngay, xe bảo dưỡng tốt, cũng không phải mới mua, xem ra đã sử dụng được một thời gian. Duẩn An Nhiên nghĩ « Xe ai vậy nhỉ ? đi lên lầu thôi »

o.o.o

Ấn tượng đầu tiên của Chu Trọng Hàn trong mắt Duẩn An Nhiên phi thường tốt.

Duẩn An Nhiên thật không ngờ mẹ tái hôn với một lão tiên sinh phong độ như vậy.

Chu Trọng Hàn có thân hình to lớn, tóc hoa râm, màu sắc như người ta thường nói là « muối nhiều hơn tiêu », tướng mạo đường đường, khi trẻ tuổi nhất định rất đẹp, cách nói năng nhã nhặn, cử chỉ hữu lễ.

« Xin hỏi bác trước đây làm gì ? » Duẩn An Nhiên ngồi trên sofa, đối diện là Chu Trọng Hàn, ở giữa có một bàn trà nho nhỏ.

« Sau khi bác tốt nghiệp, đầu tiên làm giảng viên ở đại học Hương Đảo hai năm, dạy lịch sử, sau đó nhậm chức ở sở giáo dục đến khi về hưu »

« Vẫn làm công chức nhà nước phải không ? »

« Không tồi. Bác có thể gọi cháu An Nhiên được không? » Chu Trọng Hàn hữu lễ hỏi.

« Được »

« An Nhiên, cháu làm gì ? »

« Cháu làm phóng viên cho một tuần san, mảng tin tức giải trí » Duẩn An Nhiên không kiêu ngạo, không siểm nịnh trả lời.

Ấn tượng Duẩn An Nhiên trong mắt Chu Trọng Hàn cũng không sai biệt lắm. Ông sớm đã nghe Đồng Văn đề cập đến đứa con, cũng biết cậu sớm lặn lội trong xã hội, Chu Trọng Hàn tưởng tượng bộ dáng cậu có lẽ đã trưởng thành, nhưng nhìn thấy Duẩn An Nhiên vẫn còn là một thiếu niên thanh tú, hơn nữa tác phong

dứt khoát, không có chút nào ra vẻ, thoát nhìn cũng thực nhã nhặn thuận, trong lòng cảm thấy được an ủi.

Đột nhiên, Duẩn An Nhìn nhìn góc bàn trà đặt một chiếc chìa khóa xe, mặt trên là logo, đúng là nhãn hiệu Bentley.

« Bác, là xe của ngài sao ? » Duẩn An Nhiên hỏi.

« Phải »

Đồng Vân có chút bồn mãn, đưa con lại đi quan tâm thứ này của người ta.

Duẩn An Nhiên xoay mặt nhìn mẹ « Mẹ, có cơm chưa, con đói rồi » Về mặt thực khờ dại.

« Khụ, đứa nhỏ này » Đồng Vân nhìn Chu Trọng Hàn ra vẻ áy náy, đứng dậy đi phòng bếp.

Duẩn An Nhiên đưa khủy tay đặt trên đầu gối, thấp giọng, còn thực sự hỏi Chu Trọng Hàn « Bác, công chức bình thường ở sở giáo dục, sau khi về hưu sử dụng Bentley, sở thuế vụ cùng bộ phận trong sạch hóa bộ máy chính trị không tra ngài ? »

Chu Trọng Hàn nở nụ cười « Đó là quà của con bác. Bác hiện giờ ở phía đông thành Vệ Tinh, cũng ít khi dùng xe, hôm nay muốn đến đây nên mới dùng đến »

« Con ngài làm gì ă ? » Duẩn An Nhiên ánh mắt không tín nhiệm hỏi.

Chu Trọng Hàn sắc mặt có chút mất tự nhiên « Nó, nó làm chứng khoán »

« Cổ phiếu kinh tế ? »

« Gần như vậy. Công việc của nó bác không hiểu lắm. Con bác đã hơn ba mươi tuổi, công việc của nó bác không hiểu, một mình nó hoàn toàn độc lập »

« Trách không được thu vào nhiều như vậy » Duẩn An Nhiên chốt một câu. Miệng nói như vậy nhưng bản năng Duẩn An Nhiên cảm giác được bác Chu tựa hồ không thích đứa con này lắm, hoặc là nói, không quá thích công việc của hắn, càng nói càng thêm mờ mịt.

Kế tiếp ba người thực sự hòa thuận ăn bữa cơm.

Duẩn An Nhiên cảm giác Chu Trọng Hàn là người trí thức, ôn hòa hữu lễ, thực là thân sĩ.

Tiến khách xong, Đồng Vân hỏi đứa con « Con cảm thấy bác Chu là người như thế nào ? »

« Tốt lắm, so với con tưởng tượng tốt hơn nhiều » Duẩn An Nhiên thật tình nói, cậu vì mẹ mà cao hứng.

« Gia đình Trọng Hàn là thư hương thế gia, rất nhiều họ hàng đều là giáo sư, toàn gia đình đều là người nghiên cứu học vấn »

« Vậy thật tốt quá »

Duẩn An Nhiên giống như lơ đãng hỏi « Mẹ, đứa con của bác Chu làm gì ? Mẹ biết không ? »

« Nói là làm chứng khoán, mẹ nghe bạn bè Trọng Hàn nói là người rất chuyên nghiệp và rất thành công, thu nhập tốt lắm »

Duẩn An Nhiên cúi đầu « Là vậy à, có thể tặng cha mình xe Bentley không giống như con »

Đồng Vân nở nụ cười vượt cổ đứa con « Con là đứa con tốt. Đó là chuyện của người ta, con là con, con cũng là đứa con rất tốt. Mẹ cùng Trọng Hàn kết hôn, con muốn nhập tịch mẹ sẽ nói với anh ấy »

Duẩn An Nhiên nhìn mẹ « Con mới không cần hào quang của bọn họ »

Đồng Vân sửng sốt.

« Mẹ, người cưới bác Chu là mẹ, mẹ mới nhập tịch, con mới không cần nhập tịch người khác. Con là con, con không muốn sửa họ. Đúng vậy, trong lòng mẹ cha không còn chỗ đứng, nhưng con là họ Duẩn, bất quá cũng chỉ là họ Duẩn thôi, con là con mẹ vậy là được rồi, con cũng không so đo với đứa con nhà người ta.

Bác Chu gia đình giàu có, con cao húng là bởi vì có thể chiều cổ tốt cho mẹ, về phần con, con không cần bọn họ cất nhắc mối quan hệ »

Đồng Vân vỗ nhẹ mặt đứa con « Mẹ biết, mẹ biết con suy nghĩ cái gì. Nhưng là... »

« Con phải sống cuộc đời của mình, một cuộc sống độc lập, mẹ, mẹ không cần lo lắng cho con »

Đồng Vân còn muốn nói gì đó, Duẩn An Nhiên làm bộ không cần nàng phải nói thêm « Mẹ chỉ cần cảm thấy vui vẻ, hòa hợp sống với bác Chu là có thể, mẹ quả thực rất tốt, con cũng yên tâm »

Đồng Vân có chút thương cảm, lần này, đứa con sẽ không nghe lời mẹ, không khỏi thở dài.

Chu Minh Nghĩa đi thăm cha.

« Ta có ý tái hôn » Chu phụ đi thẳng vào vấn đề.

« Tốt lắm » Chu Minh Nghĩa tươi cười trong sáng

« Con không phản đối ? »

« Đương nhiên, con tin tưởng ánh mắt của cha. Hai người dắt tay nhau trên đường đời cũng là lẽ tự nhiên »

Chu phụ gật gật đầu.

« Con không hỏi là loại người nào, bối cảnh gia thế ? » Chu phụ đột nhiên hỏi.

Chu Minh Nghĩa mỉm cười.

« A, ta như thế nào đã quên, con đã biết rồi đi » Chu phụ đột nhiên tỉnh ngủ.

Chu Minh Nghĩa gật đầu.

« Con tự nhiên sẽ tra một chút, con có biện pháp của con »

Chu Minh Nghĩa khúm núm

« Con cảm thấy đối phương như thế nào ? »

« Khi nào gặp qua người thật rồi nói sau, có điều có thể nói là tốt »

« Đúng vậy, trên phố đều nói con có con mắt nhìn người số một, cao thấp đánh giá một chút liền hiểu rõ »

Chu Minh Nghĩa ôn hòa nói « Cha, con không có tâm nhãn »

« Con gần nhất có rảnh không ? Mọi người gặp mặt »

« Trong tuần này, khách sạn Hải Dật cha thấy thế nào ? Con cho tài xế đến đón cha cùng nàng lại đây »

« Ta hỏi qua nàng, sẽ báo lại cho thư kí của con » Chu phụ biết rõ đứa con này của mình cho nên cũng không tỏ vẻ khách khí.

« Cha, hy vọng đoạn hôn nhân này cha có thể hạnh phúc » Chu Minh Nghĩa nhìn lão cha, chú ý tới ông cơ hồ là đầu đầy tóc bạc, ngữ khí thật thành khẩn, trong ánh mắt toát ra tình thân.

Chu phụ hít sâu một hơi không đáp lại, gương mặt ôn hòa hơn rất nhiều, qua một phút, hỏi « Gần nhất công việc còn gấp rút như trước không ? »

« Phải »

« Chú ý nghỉ ngơi, tiền là kiếm không hết »

« Con biết »

« Nàng là một người phụ nữ tốt, đến thời điểm này ta mới gặp nàng là duyên phận, cũng là phúc khí của ta »

« Con tin tưởng nhất định là như vậy »

« Chúng ta sẽ đăng ký kết hôn »

« Con sẽ chuẩn bị lễ vật cho hai người »

Chu phụ phát tay « Không cần, chúng ta cũng không định kinh động bất luận kẻ nào, chúng ta thầm nghĩ im lặng hưởng thụ khoảng thời gian của hai người » Chu phụ không nghĩ đứa con muốn làm mánh lới.

« Cha, lễ vật chủ yếu là tặng cho dì Vân, con có thể xưng hô như vậy không ? » Chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc của cha, Chu Minh Nghĩa tiếp tục nói « Con nhất định phải cảm tạ nàng, tương lai nàng nhất định chiếu cố cha, chiếu cố gia đình này, con nghĩ dì Vân nhất định hy vọng có thể đi một chuyến lữ hành, cha cũng có một thời gian không ra ngoài, không bằng mượn cơ hội này du ngoạn một chút, qua vài năm nữa có muốn đi cũng không thuận tiện »

Chu phụ suy nghĩ một chút gật gật đầu « Minh Nghĩa, con xuất ra thủ đoạn như vậy, đúng là vô phương bất lợi, trách không được tuần san nói như vậy »

Chu Minh Nghĩa dày mặt « Đây là bản lĩnh của con, không cần nói có hiệu quả tốt cỡ nào »

« Đúng vậy, ta biết »

« Vậy cha nghĩ thế nào ? »

« Kết hôn cũng là con muốn tổ chức chứ không phải chúng ta, ta cùng nàng đều là người trưởng thành, cái gì nghĩ như thế nào »

« Như vậy cũng tốt, ta đã thấy đứa nhỏ này » Nhìn biểu tình trên mặt Chu Minh Nghĩa, Chu phụ biết hẳn nhất định đã biết, cười cười nói « Đứa nhỏ đó, tự nhiên không thể so sánh cùng con, bất quá đứa nhỏ thật giống mẹ, giản dị ôn hòa, nếu được, ta hy vọng con chiếu cố nó một chút, điều này với con mà nói thực dễ dàng »

« Phải » Chu Minh Nghĩa gật đầu.

3. Chương 3

Duẩn An Nhiên nói với đồng nghiệp Lí Thăng Bình « Mẹ tôi tái hôn’ ‘Nga, không tồi nha’’

« Cậu ? » Duẩn An Nhiên cắn phải đầu lưỡi

« Không có gì, hiện tại ai không kết hôn vài lần, bác gái ôn nhu như vậy, nhất định có người theo đuổi » Lí Thăng Bình cười meo meo, vẻ mặt chúc phúc.

Đồng nghiệp Vương Hiểu Phân nói với vào « Các người nói cái gì vậy ? »

« Mẹ An Nhiên tái hôn ? »

« Là dạng người nào ? Đẹp không đẹp không? » Đây là điều đầu tiên cô gái trẻ nghĩ đến

« Về hưu, trước kia làm ở sở giáo dục, người tôi đã gặp qua, rất được »

« Thật tốt nha »

Duẩn An Nhiên cào loạn tóc « Cuối tuần này song phương định gặp mặt »

« Không biết mặc cái gì thì tốt ? » Vương Hiểu Phân nói « Tôi tư vấn cách ăn mặc cho cậu »

Duẩn An Nhiên vội vàng lắc đầu « Quên đi, quên đi »

« Phiền não cái gì ? Là cậu nói đối phương không tồi » Lí Thăng Bình khó hiểu.

« Đối phương cũng có con trai » Đây mới chính là điều Duẩn An Nhiên buồn rầu.

« Ân » Lí Thăng Bình gật đầu.

« Hình như là người thành đạt » Duẩn An Nhiên cũng không nói ra việc thành công đến có thể tặng Bentley.

« Thì thế nào, là mẹ cậu chứ không phải cậu cưới, cậu quản con người ta có thành công hay không, cậu cùng con người ta có quan hệ gì ? » Lí Thăng Bình đoán được sự do dự của đồng nghiệp.

« Chính vậy » Duẩn An Nhiên gạt đầu, nắm tay.

Lí Thăng Bình vỗ một chưởng vào gáy Duẩn An Nhiên « Làm việc, làm việc đi »

Cuối tuần, một chiếc xe đến đón mẹ con Đồng Vân.

Duẩn An Nhiên trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc người thân đối phương là như thế nào.

Đồng Vân cũng không biết chiếc xe Rolls-Royce đón mình có bao nhiêu giá trị, mặc quần áo mộc mạc, nàng ngồi sau xe.

Vào phòng khách sạn Hải Dật, Duẩn An Nhiên đã từng phỏng vấn ngôi sao cùng tiệc mừng công ở đây, nhưng làm thượng khách của một trong hai khách sạn thượng lưu xa hoa nhất Hương Đảo vẫn là lần đầu tiên.

Chu Trọng Hàn đã đứng đợi ở đây.

« Bác Chu hảo » Duẩn An Nhiên lễ phép chào hỏi

« Đến, ngồi » Chu Trọng Hàn kéo ghế cho Đồng Vân « Con anh ở bên cạnh có chút chuyện, lập tức sẽ... »

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh cao lớn đã đi đến.

Duẩn An Nhiên cơ hồ kêu ra tiếng, này không phải người thường gặp ở trên xe buýt sao ? Nhớ rõ là họ Chu, thế nhưng lại là con của bác Chu.

Trời ah, chính mình còn kể chuyện tái hôn của mẹ cho hần, nghe hần an ủi, kết quả...

Chu Minh Nghĩa hữu lễ cúi đầu hỏi thăm Đồng Vân « dì Vân vẫn khỏe, con gọi người dì Vân có thể chứ ? »

Đồng Vân vừa thấy Chu Minh Nghĩa liền yêu thích đứa nhỏ này, thân thiết, nhã nhặn, hữu lễ như vậy, không hổ là con của Trọng Hàn, Đồng Vân nghĩ như vậy.

« dì Vân, người có thể gọi con là A Minh » Chu Minh Nghĩa lập tức hướng Duẩn An Nhiên thăm hỏi “Xin chào”

Duẩn An Nhiên cứng nhắc điểm đầu.

Trong bữa cơm, chủ yếu là Chu Minh Nghĩa tán gẫu với Đồng Vân, công phu xã giao của Chu Minh Nghĩa là đứng đầu, không khí cũng không hề tẻ nhạt, Đồng Vân càng nghe càng vừa lòng với Chu Minh Nghĩa, thật sự không nghĩ tới đứa con của Trọng Hàn lại xuất sắc như thế.

Duẩn An Nhiên ở một bên cầm đầu ăn cơm, lại đóng tai nghe Chu Minh Nghĩa nói chuyện.

Đợi cho bánh ngọt tráng miệng đưa lên, Chu Minh Nghĩa mỉm cười nói với Đồng Vân “dì Vân, sau khi cha con cùng người đăng kí kết hôn, con muốn tặng hai người lễ vật kết hôn”

Đồng Vân nhìn Trọng Hàn, có chút ngượng ngùng nở nụ cười « Này, chúng ta cũng không định làm rình rang »

Nhìn thấy Đồng Vân tươi cười dịu dàng, khuôn mặt có chút tương tự Duẩn An Nhiên, giống nhất là ánh mắt nhẹ nhàng như nai con, Chu Minh Nghĩa không khỏi liếc mắt nhìn Duẩn An Nhiên.

« Người có hộ chiếu không ? »

« Không có »

« Vậy con giúp người thu xếp. Con nghe cha nói người cùng cha giống nhau đều thích du lịch, con đính du thuyền hoa hồng mỹ lệ, người cùng cha con cùng nhau du lịch Địa Trung hải được không ? »

Đồng Vân nghe xong mở to mắt, Duẩn An Nhiên cũng sửng sốt.

« Từ đây đi Cai-rô Ai Cập, sau đó chuyển tới Á Lịch Sơn Đại, lên thuyền ở đâu đến Địa Trung Hải con sẽ thu xếp, cũng sẽ tuyển chọn đoàn lễ hành, con nghĩ hai người đi cùng đoàn khoảng 8 người gồm bốn đôi vợ chồng, tuổi tác tương đương, một hướng dẫn viên, mặt khác còn có một vị bác sĩ đi theo. Thuyền sẽ xuyên

qua eo biển Bồ La Đà đến Lisbon Bồ Đào Nha, mọi người từ đó bay về Hương Đảo ước chừng 20 ngày hành trình »

Nhìn vẻ mặt bất khả tư nghị của Đồng Văn, Chu Minh Nghĩa cười nói « Nếu là quốc gia nói tiếng Anh, cha con có thể làm hướng dẫn du lịch, nhưng vừa đến quốc gia nói tiếng Pháp ông liền cần phải đầu lười »

Chu phụ bị đứa con trêu chọc bất mãn « Ta nói rất kém cỏi sao ? »

« Con cảm thấy không tốt lắm »

Đồng Văn bây giờ mới tỉnh ngộ lại « Đây, đây, đây thật sự rất tiêu pha » Nàng cảm thấy Chu Minh Nghĩa vừa nói giống như là Thiên Phương đem khiếp đảm, xuất ngoại sao ? Chính mình ?

Chu Trọng Hàn cười cười « Tiền của nó, sắp xếp cũng là nó sắp xếp, em không cần để ý đến, nó có tâm hiếu thuận một chút, chúng ta cứ hưởng thụ cho tốt cũng được »

Đồng Văn nhìn Chu Minh Nghĩa, lại nhìn Duẫn An Nhiên vẻ mặt hoang mang « A Minh, con làm cái gì ? »

« Con làm chứng khoán »

Duẫn An Nhiên đột nhiên nhảy dựng lên « Tôi biết anh là ai » Cơ hồ muốn lật đổ chén trà.

« Cậu không phải vẫn biết tôi là ai sao ? » Chu Minh Nghĩa dè chừng Duẫn An Nhiên, biểu tình bình tĩnh.

« Anh là chứng khoán Vạn khải Chu Minh Nghĩa »

« Không tồi » Chu Minh Nghĩa gật đầu.

Đồng Văn càng trở nên hoang mang « An Nhiên, con nói cái gì ? »

Nhìn mẹ mình không hiểu sự tình của ngành tài chính, Duẫn An Nhiên tận lực giải thích đơn giản « Mẹ, con của bác Chu là một trong những thành viên ban giám đốc sàn giao dịch chứng khoán Vạn Khải, cũng là người nổi tiếng nắm bắt kinh tế Châu Á đồng thời là chuyên viên phân tích đầu tư, được xưng là viên ngọc quý của giới tài chính Châu Á, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, là nhân vật truyền kì trong giới tài chính trong nước, ngân hàng không chắc nhiều tiền bằng anh ta »

Đồng Văn cố gắng tiêu hóa lời của đứa con, xoay mặt phía Chu Trọng Hàn « Trọng Hàn, nguyên lai A Minh có khả năng xuất sắc như vậy »

Chu phụ nhìn đứa con liếc mắt một cái « Suốt ngày trong mắt chỉ có tiền đi vào đi ra, không có sự sống, có cái gì đặc biệt hơn người »

Duẫn An Nhiên tới lúc này mới hiểu được vì sao Chu phụ khi nói đến công việc của Chu Minh Nghĩa rất kiêng dè, ông không thích chức nghiệp của đứa con, Chu phụ cũng không cho rằng thành công trong sự nghiệp của Chu Minh Nghĩa có chỗ nào đáng kiêu ngạo.

Chu Minh Nghĩa tốt tính mỉm cười.

« Cha, con gọi xe đưa hai người về trước, con nói chuyện với An Nhiên một lúc » Chu Minh Nghĩa nói.

Sau khi tiễn cha mẹ rời đi, gọi người thay trà mới, chính mình gọi một shot Brandy, Chu Minh Nghĩa hỏi Duẫn An Nhiên « Cậu có gì muốn nói với tôi không ? »

« Trách không được tôi vừa nhìn anh đã thấy rất quen mắt. Nhưng mọi người tuyệt không thể tưởng tượng được Chu Minh Nghĩa tan tằm trên xe buýt » Duẫn An Nhiên nổi giận dưng dưng nói.

« Tôi không thích gây náo động, cũng không muốn ảnh của tôi chụp đăng báo. Sử dụng phương tiện giao thông nào là tự do của tôi »

« Giống như anh như thế nào không nghĩ tuyên truyền cho bản thân »

Chu Minh Nghĩa cười haha « Hình dung của cậu thật thú vị. Tôi sẽ làm như vậy nếu như tất cả các nhà đầu tư đều thu được lợi nhuận lớn nhất từ nguồn vốn đầu tư, còn về mặt khác cũng không trọng yếu. Hơn nữa tôi cho rằng khiêm tốn là sự lựa chọn sáng suốt »

« Trong giới chỉ có anh là tác phong vững vàng, khiêm tốn cũng là một phần trong đó đi »

« Không tồi, tôi có thể xem như cậu đang ca ngợi tôi không ? »

Duẩn An Nhiên hằm hừ nhìn chằm chằm Chu Minh Nghĩa « Người này da mặt không phải dày bình thường »

Chu Minh Nghĩa lần thứ hai cười to « Tôi không biết cậu nóng giận cái gì ? »

Duẩn An Nhiên quay mặt đi không để ý tới.

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên « Là bởi vì chênh lệch giữa tôi và cậu sao ? Sự nghiệp cao, bằng cấp cao, thu nhập cao, vóc dáng cũng cao hơn cậu một chút a. Bởi vì tôi tặng lễ vật kết hôn sao ? »

Duẩn An Nhiên bình tĩnh trở lại « Sau khi kết hôn, mẹ tôi chính là bà Chu, nếu Chu gia có điều kiện lại tốt bụng, có thể cho nàng một cuộc sống không lo nghĩ, tôi thật cao hứng, về phần tôi, tôi họ Duẩn, tôi cùng với các người họ Chu không có vấn đề gì »

Chu Minh Nghĩa hơi nghiêng đầu, chuyên chú nhìn chằm chằm Duẩn An Nhiên, đôi mắt nâu sâu thẳm giống như có thể nhìn thấy hết thấy, trong suốt thâm thúy.

Duẩn An Nhiên không tự chủ bị ánh mắt này hấp dẫn, ánh mắt anh ta đẹp cỡ nào a.

Chu Minh Nghĩa cảm giác được, Duẩn An Nhiên đề cập mẹ cậu ta đối với tài sản nhà họ Chu không muốn một xu một hào.

Bị Chu Minh Nghĩa nhìn thật lâu, Duẩn An Nhiên đột nhiên đỏ mặt « Anh nhìn cái gì ! nói chuyện cùng anh phải thu phí sao ? »

Chu Minh Nghĩa lần thứ ba cười ha hả « Trên cơ bản tôi hiện tại không làm loại nghiệp vụ này »

« Tôi phải đi về » Duẩn An Nhiên đứng lên.

« Tôi đưa cậu về »

« Không cần, anh bận rộn như vậy, anh cứ đi làm đi » Duẩn An Nhiên quay đầu ly khai.

Chu Minh Nghĩa nhìn theo chiếc áo sơmi trắng cậu mặc đang dần đi xa.

« Thật sự xuất sắc như vậy, aiii » Tim được tuần san kinh tế nhìn đứa con, Đồng Vân không ngừng sợ hãi than « Đứa con của Trọng Hàn, Trọng Hàn dạy nó xuất sắc như vậy »

« Cho nên hé ra vé tàu cũng không tính cái gì » Duẩn An Nhiên tức giận nói.

Đồng Vân buông tuần san, đưa tay nắm vai đứa con « Cục cưng của mẹ cũng tốt lắm »

Duẩn An Nhiên gỡ ra cánh tay « Mẹ, không cần »

« Các người là anh em »

« Mới không phải, ai muốn cùng hần làm anh em, chúng ta không có quan hệ huyết thống »

Chu Minh Nghĩa đang xem phân tích báo cáo, điện thoại vang lên « Chu tiên sinh, luật sư Kim gọi »

« Minh Nghĩa, cùng nhau ăn cơm trưa được không ? »

« Thật có lỗi, tôi đã hẹn người »

« Lạnh khốc vô tình như vậy. Tôi phải nói với cậu một chút chuyện tình của đối phương kết hôn của bố cậu »

Chu Minh Nghĩa nhún vai « Như vậy, nửa buổi chiều, thỉnh nói mau một chút, cậu chỉ có 30 phút »

Kim Tắc Thái ở bên kia điện thoại cười lớn « Khoa trương như vậy aiii »

« Tôi có nhiệm vụ mới, là khiêu chiến lớn nhất, tương lai nửa năm sau đều không thể động đậy »

« Vạn Khải có động tác lớn »

« Không thể phụng cáo »

Kim Tắc Thái hi hi cười không nói thêm

»Chuyện gì ? « Nhìn văn kiện Kim Tắc Thái đệ lên, Chu Minh Nghĩa mi tâm nhăn chặt.

« Việc này nói đến đại khái là việc nhỏ, nhưng không nói cho cậu sợ không ổn »

« Cậu nói »

« Vị Đồng Vân kia trước mắt nơi ở là do kế hoạch an cư của chính phủ mà cho thuê, chỉ dùng hình thức trả tiền hàng năm, đồng thời bởi vì nàng làm ở bệnh viện, tiền thuê được trợ cấp. Phòng nàng ở vẫn chưa mua xong. Nếu nàng kết hôn cùng cha cậu, theo tình huống của nàng là không thể ở lại nơi đó, như vậy con trai của nàng... » Kim Tắc Thái cũng không nói hết câu mà quan sát sắc mặt Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa nghe xong khoe miệng hiện lên một tia cười quỷ dị.

Kim Tắc Thái chú ý tới, trong lòng vừa động, không biết « Hỏa hồ » này định làm gì

»Tôi đã biết »

« Người một nhà các cậu thương lượng xem »

Chu Minh Nghĩa tranh thủ thời gian giải lao tầm một giờ đồng hồ, hẹn gặp mặt Đồng Vân.

Đem ẩn ý trong lời nói Kim Tắc Thái sửa sang thành của mình sau đó nói lại một chút với Đồng Vân, Chu Minh Nghĩa hỏi « dì Vân, người xem sự tình như vậy phải xử lý sao mới tốt ? »

Đồng Vân nhất thời không có chủ ý.

« Cha con nhất định phải chính thức đăng ký kết hôn, ông cũng phải có ý kiến giải quyết vấn đề ở chung »

« Đúng vậy, kia làm sao bây giờ ? » Đồng Vân ngẩng mặt, bắt lực nhìn Chu Minh Nghĩa.

Nhìn đồng nghiệp nữ trên thương trường uy phong lẫm liệt, Chu Minh Nghĩa đối với dáng vẻ dịu dàng hiền thực của Đồng Vân rất thương thức, hiện tại người ôn nhu hồn nhiên như vậy thực không nhiều lắm.

« Người nghe một chút ý kiến của con »

« A Minh, con nhất định có biện pháp »

Chu Minh Nghĩa tươi cười bình thản « Dì cùng cha con kết hôn, tự nhiên cậu ấy cũng sẽ theo dì đến ở cùng cha ở Vệ Tinh Thành, nơi đó rất rộng mở, bình yên cùng nhau ở rất tốt »

« Nó sẽ không chịu » Đồng Vân vẻ mặt khó xử.

« Vấn đề không ở chỗ này, An Nhiên làm ở tòa soạn báo, nếu ở phía đông thành Vệ Tinh, cậu ấy cần phải tốn rất nhiều thời gian trong việc di chuyển hằng ngày, đồng thời bởi vì công việc cậu ấy không cố định, lại là công việc quan trọng ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi và giải trí của cậu ấy »

« A, dì thế nào lại không nghĩ tới »

« Đối với An Nhiên mà nói, cậu ấy cần là giao thông thuận tiện đi vào nội thành »

« Kia.. » Đồng Vân khẩn thiết nhìn Chu Minh Nghĩa.

« Con cảm thấy An Nhiên đến ở nhà của con là sự lựa chọn không tồi »

Đồng Vân vừa nghe vội vàng xua tay « Có thể này, như thế nào có thể làm cho nó gây thêm phiền toái cho con, có thể nào như vậy »

Chu Minh Nghĩa giữ tay Đồng Vân « Không quan hệ, người nghe con nói, con ở Tĩnh lộ, đoạn đường không tồi, giao thông tiện lợi, nhà của con có 5 phòng ngủ, 2 phòng khách, An Nhiên nếu đến ở có phòng riêng cùng buồng vệ sinh, phòng tắm, con có hai người máy phụ trách dọn quét, con là khách V.I.P của siêu thị, thường thường lên mạng tuyển chọn vài thứ mua về, con bởi vì công việc thường không có ở nhà, An Nhiên đến ở giúp con trông coi con thực yên tâm »

“Dì Vân nếu cảm thấy rằng cảm thấy ở nhờ nhà con là không thích hợp, có thể trả tiền thuê nhà cho con, một tháng một trăm đồng đi » Chu Minh Nghĩa tùy tiện nói ra một vài từ.

« Điều này sao được, quá ít » Đồng Vân biết hiện tại tiền thuê nhà thấp nhất trong thành phố cũng muốn gần năm nghìn đồng một tháng.

« Một chút tượng trưng là được, An Nhiên coi như là em trai, như thế nào thu tiền cậu ấy »

« Để đi nghĩ thêm một chút »

« Tốt » Chu Minh Nghĩa biết Đồng Văn muốn thương lượng cùng phụ thân.

Chu Trọng Hàn không phản đối « Minh Nghĩa nói có đạo lý, An Nhiên ở với nó một thời gian cũng là có thể. Nơi đó của nó rất lớn, nhiều người ở căn bản cũng không sao, hơn nữa chỗ nó cái gì cũng có, nó lại không thường ở nhà, là công việc gấp gáp nên ở lại công ty »

« Nhưng như thế nào có thể trả một chút tiền thuê như vậy »

« Không trả mới đúng, nó còn thiếu tiền sao ? Bọn họ coi như là anh em, chiếu cố một chút cũng là hiển nhiên »

« Nếu An Nhiên ở cùng Minh Nghĩa, đi theo Minh Nghĩa miễn phí học làm việc làm người, cũng tốt »

« Học bộ dáng kia của nó ? » Chu Trọng Hàn hỏi lại, lập tức sắc mặt ôn hòa hẳn lên « Thật không phải không được, Minh Nghĩa từ rất nhỏ đã đi ra làm công, nó làm người, làm việc đều rất có quy củ, An Nhiên có thể học được kinh nghiệm của Minh Nghĩa, có thể ít đi đường vòng một chút »

Đồng Vân nở nụ cười « Em tới hôm nay mới biết được, nam nhân có khả năng là cái dạng gì »

“Minh nghĩa?”

“Không, em là nói anh, anh xem một mình anh vừa làm việc vừa dạy đứa nhỏ tốt như vậy, Minh Nghĩa sự nghiệp thành công như vậy, một chút kiêu ngạo cũng không có, lại nhiều khiêm tốn hữu lễ”

Chu Trọng Hàn nở nụ cười “Nó đúng thật là giống anh nhiều điểm”

Đồng Văn đem lời Chu Trọng Hàn cùng Minh Nghĩa thuật lại Cho An Nhiên nghe.

“Con không cần ở cùng anh ta!” Dẫn An Nhiên một ngụm từ chối “Con có đồng nghiệp, bằng hữu thuê nhà”

“Con nghe mẹ nói, con đi Theo Minh Nghĩa có thể học được rất nhiều điều tốt, kinh nghiệm làm người cũng như làm việc”

“Chúng ta cũng không phải chung chí hướng”

“Mẹ nghĩ nó nhất định chiếu cố con nhiều một chút, lại nói các người như thế nào cũng là...”

“Chúng ta mới không phải anh em”

“An Nhiên” Đồng Văn lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, khóe mắt đã ươn ướt “Mẹ thật là muốn tốt Cho con, mẹ cũng không phải không có bản khoản nhưng là...”

Nhìn đến nước mắt của mẹ, Dẫn An Nhiên đầu hàng “Tốt, tốt, con nghe lời mẹ” Cậu ôm lấy mẹ mình.

4. Chương 4

Chu Minh Nghĩa mời luật sư riêng cùng kế toán cấp cao họp, thương lượng chuyện báo cáo thuế cuối năm.

Buổi họp kết thúc, Kim Tắc Thái cuối cùng cũng thu thập được những thông tin bổ ích nhất.

“Thế nào, vấn đề còn lại giải quyết rồi?”

“Àn” Chu Minh Nghĩa sáng sớm đã biết mục đích của Kim Tắc Thái.

“Nghỉ ngơi ở đâu?”

“Chỗ tôi” Chu Minh Nghĩa nhìn Kim Tắc Thái, gã biết kế tiếp hẳn muốn nói gì.

“Kim ốc tàng kiều, động tác của cậu thật mau lẹ”

Chu Minh Nghĩa một quyền đâm vào giữa ngực Kim Tắc Thái.

Kim Tắc Thái khoa trương làm bộ đi thật, một mặt nói “Này không đúng nha, tôi nhớ rõ cậu luôn luôn là ngực 38, eo 26”

Chu Minh Nghĩa phụng phịu “Cái này cũng là...”

Kim Tắc Thái cười ha ha “Cậu ta cho tôi cảm giác như con thỏ nhỏ, chính là cảm giác hoạt bát lại hồn nhiên như thỏ con”

“Được rồi, văn kiện chuẩn bị đủ rồi đúng không?”

“Àn”

o.o.o

Chu Trọng Hàn chính thức đăng kí kết hôn với Đồng Vân, cùng lúc đi Địa Trung Hải hưởng tuần trăng mật.

Cho đến lúc Duẩn An Nhiên mang theo túi hành lí nhỏ nhỏ đến nhà Chu Minh Nghĩa mới biết quyết định của mẹ sáng suốt cỡ nào.

Phòng Chu Minh Nghĩa chuẩn bị cho cậu người thường muốn thuê cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhìn căn phòng dụng cụ đều bằng gỗ nâu cùng màu với sàn gỗ, tường trắng, ngoài cửa sổ là biển Nam Hải rộng mênh mông, vài cánh hải âu bay lượn trong ánh hoàng hôn vàng rực, thấp thoáng vài chiếc thuyền đánh cá xa xa, từ khung cửa sổ này có thể cảm thấy mọi thứ thật đáng giá.

Duẩn An Nhiên đi xung quanh nhìn xem một chút, nói là một phòng, thực tế giống như một phòng toạ đàm nhỏ, có sofa, tivi, bàn trà, có một góc được ngăn cách bằng bình phong đặt bàn học cùng máy vi tính, phòng ngủ có giường lớn, ra trải giường trắng như tuyết, đầu giường đặt một chiếc đèn bàn kiểu dáng hiện đại độc đáo, mở ra tủ quần áo, áo sơ mi, áo thun, quần jean, một ngăn khác đựng dây nịt cùng tất, nội y, ngăn bên cạnh còn có giày chơi đá bóng và giày da, tất cả đều là hàng hiệu, Duẩn An Nhiên cảm đến so một chút, đều là số đo của cậu.

Đối phương đã chuẩn bị đầy đủ, mọi thứ đều có.

Lại đi xem phòng tắm, tường màu trắng, bồn tắm lớn có vòi mát xa, phòng tắm nhỏ ở nhà cũ của mình chỉ có vòi hoa sen, thua kém rất xa, trên tường trước bồn rửa mặt là một chiếc gương đồng, tất cả đều là hàng hiệu.

Điều càng làm cho Duẩn An Nhiên bất ngờ không nghĩ đến là phòng tắm cũng có thể nhìn ra hải cảng.

« A, lợi hại a » Ngã vào trên giường, trong lòng Duẩn An Nhiên hâm mộ, bao nhiêu người ở tuổi Chu Minh Nghĩa có thể thành công như hắn.

Buổi tối Chu Minh Nghĩa trở lại, cùng Duẩn An Nhiên uống trà trong phòng khách.

Phòng khách của Chu Minh Nghĩa so với phòng khách của Duẩn An Nhiên trong quá khứ lớn hơn rất nhiều.

« Cảm giác có vừa lòng không ? » Chu Minh Nghĩa hỏi.

« Tốt lắm, cái gì cũng có, mấy ngày liền mọi thứ đều được đưa đến. Anh làm việc thật đúng là chu đáo » Duẩn An Nhiên nói một cách thành tâm thành ý.

Chu Minh Nghĩa tựa lưng vào sofa mỉm cười « Thật sự không tính là cái gì, so với việc chuẩn bị cho khách thì chuẩn bị cho cậu chỉ cần 3/10 bọn họ là được »

« Chỉ ba phần, khách nào khó hầu hạ vậy ? Bọn họ còn muốn cái gì ? » Duẩn An Nhiên cảm thấy bất khả tư nghị.

« Cậu đi nghỉ ngơi đi, tôi còn có việc »

« Thị trường chứng khoán đã bắt đầu báo cáo cuối ngày » Duẩn An Nhiên nói sau lưng Chu Minh Nghĩa.

« Thị trường chứng khoán New York vừa mới bắt đầu phiên giao dịch, chuyện phải chú ý còn rất nhiều » Chu Minh Nghĩa không quay đầu lại, nói.

Một bước ngã người vào sofa, thoải mái thở dài, Duẩn An Nhiên nhỏ giọng nói thầm « Có gì đặc biệt hơn người »

Duẩn An Nhiên sáng sớm đứng lên nhìn giày dép cảm thấy chúng rất đẹp, cậu ngồi ngốc trên giường nửa ngày mới trở về hiện thực, nghĩ đến hôm nay còn phải chạy tin tức.

Ở trong bếp làm sandwich trứng chim, Duẩn An Nhiên xem xét tủ lạnh cực lớn, mọi thứ bên trong được sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, đây chắc hẳn là công lao của người máy làm việc nhà.

« Anh không ăn điểm tâm ? » Duẩn An Nhiên hỏi, phát hiện Chu Minh Nghĩa đã khoác áo vào.

« Tôi luôn luôn chỉ uống một tách cafe »

« Không ăn sáng không tốt cho sức khỏe. Anh lại đi sớm, hoàn toàn có thời gian để ăn » Duẩn An Nhiên vừa phân trần vừa kéo Chu Minh Nghĩa trở về bàn ăn.

Chu Minh Nghĩa bắt đầu cầm sandwich cắn một miếng « Ô, hương vị không tồi »

Duẩn An Nhiên lại rót cho hắn một ly sữa « Cho dù ăn ít một chút thì cũng nên ăn, sandwich tôi làm xong rồi, trong tủ lạnh không có nhiều nguyên liệu, lần khác sẽ trở tay cho anh ném thử »

« Tay nghề cậu không tồi »

« Tay nghề mẹ tôi mới là ngon nhất, có cơ hội uống thử canh nòng nọc, còn có cá, nòng nọc thực sự nấu rất ngon »

Chu Minh Nghĩa sờ sờ Thái dương « Có mẹ thật tốt » Đột nhiên có chút cảm khái.

Duẩn An Nhiên không nói gì, hai người đều thiếu một nửa gia đình, kẻ tám lạng người nửa cân.

Cùng nhau ngồi trên xe buýt, Duẩn An Nhiên nhỏ giọng « anh mỗi ngày đều đi bằng phương tiện giao thông công cộng ? » Cậu biết Chu Minh Nghĩa có phòng sửa xe, còn có một phòng xe thể thao.

“Cũng không phải. Khi gặp khách hàng đặc biệt sẽ lái xe “

« Tò mò quá »

Chu Minh Nghĩa liếc mắt nhìn hắn « Kẻ có tiền thường lắm tài nhiều tật »

Duẩn An Nhiên bắt đầu hừ một tiếng, nhăn mặt nhăn mũi.

« Tôi nghĩ đến một chuyện »

« Cái gì ? » Chu Minh Nghĩa hỏi « Quan hệ của chúng ta có chút xấu hổ, chính là vấn đề này ? »

« Tôi không định để người khác biết » Duẩn An Nhiên che mặt, ngữ khí nghiêm túc, trang trọng.

« Tùy cậu, tôi không sao cả » Chu Minh Nghĩa xác thực nghĩ như thế, hắn không để ý.

« Anh đương nhiên không sao cả. Người ta hỏi đến thì nói thế nào ? » Duẩn An Nhiên cười quái dị.

« Em trai tôi, bằng không thế nào ? »

« Tuyệt đối không thể để người khác biết » Duẩn An Nhiên bỏ lại một câu vội vàng xuống xe.

Chu Minh Nghĩa vỗ mặt, cười, nếu đó là người ngoài chỉ sợ đã sớm cáo mượn oai hùm, Duẩn An Nhiên lại chạy trốn chết.

Chính là nguyên nhân này gã mới thích đi.

Bách Anna lặng lẽ tới hỏi Lưu Ký « Hội nghị ban giám đốc, 4h là sự tình gì a ? »

Lưu Ký vỗ vỗ cánh tay nàng « Không ngại, sẽ không là chuyện xấu, tôi biết không nhiều lắm, tóm lại có quan hệ chặt chẽ đến Chu tiên sinh »

Ban giám đốc Vạn Khải bí mật hội nghị, mọi người sắc mặt đều nghiêm túc.

Vài năm gần đây, thị trường chứng khoán toàn cầu đến thị trường giao dịch kỳ hạn trong nước đều hô mưa gọi gió, doanh thu Vạn Khải tăng cao, có người trong ban giám đốc đề nghị mở rộng quy mô.

Chủ tịch ban giám đốc Vạn Khải Lí Duyên Niên quyết định thu mua sản giao dịch thứ 5 ở Hương Đảo, sát nhập chứng khoán Vạn Đông vào Vạn Khải, mở rộng địa vị Vạn Khải ở Châu Á.

« Như vậy, việc chuẩn bị kế hoạch giao cho Chu Minh Nghĩa toàn quyền giải quyết » Lí Duyên Niên nhìn mọi người.

Không ai phản đối.

Chu Minh Nghĩa mười tám tuổi đến thực tập ở Vạn Khải, đến bây giờ đã là 10 năm. Gã là một thành viên trong ban giám đốc, có được 10% cổ phần Vạn Khải. Chu Minh Nghĩa tuyệt đối là con người theo trường phái hành động, cụ thể, thiết thực, cho dù đã đạt được đến địa vị cùng tài phú như ngày hôm nay, hắn vẫn tự mình sửa sang sổ liệu cũng như làm các phân tích báo cáo đầu tư, kỳ hạn giao hàng. Làm việc không biết mệt. Tác phong hàm súc mà khiêm tốn, Chu Minh Nghĩa trong lĩnh vực tài chính có bao nhiêu xuất sắc tất cả mọi người đều biết, chỉ cần kế hoạch do gã phụ trách thì chắc chắn là rất tốt.

Kế tiếp, Chu Minh Nghĩa gọi các trợ lý đến họp.

Đem dự án mới giới thiệu qua một lượt, Chu Minh Nghĩa nói « Trong vòng một năm tới, lượng công việc của mọi người sẽ tăng lên rất lớn, đi công tác rất nhiều, không có ngày nghỉ, giảm bớt ngày lễ, nhưng tôi cam đoan sau khi kế hoạch thành công sẽ không làm mọi người thất vọng »

Một nhóm đồng sự nhìn nhau gật đầu. Chu Minh Nghĩa luôn thẳng thắn, trả giá vì công việc tất có hồi báo thỏa đáng, vừa lòng.

« Còn có » Chu Minh Nghĩa xem về mặt mọi người, cường điệu « Có chuyện gì xảy ra cũng không thể nói. Người khác không hỏi không cần nhiều lời, hỏi, cũng không nói nhiều, hiểu chưa ? »

« Vâng » Một tốp nhân mã theo Chu Minh Nghĩa nhiều năm, tác phong của hắn mọi người đều biết, khiêm tốn là khiêm tốn, nhưng hết thấy đều chỉ vì lợi ích lớn nhất.

« Ok, hành động » Chu Minh Nghĩa cười hạ lệnh.

Duẩn An Nhiên phát hiện Chu Minh Nghĩa thật sự là người lấy công việc làm bạn.

Phòng đọc sách trong nhà rộng mênh mông, sách cũng không nhiều, bố trí theo kiểu phòng họp, có bàn làm việc rất lớn có thể ngồi họp, trên bàn có ba bộ máy tính, năm điện thoại, màu sắc tượng trưng cho quốc gia, mỗi ngày buổi tối nhất định theo dõi thị trường chứng khoán New York cùng Thụy Sĩ, thu thập thông tin giá cả thị trường chứng khoán, đọc số lượng tin tức khổng lồ, chân chính mắt xem lục lọi, tai nghe bắt phương, sau đó đem tin tức tổng hợp, chỉnh lí lại.

Đứng ngoài thư phòng, Duẩn An Nhiên không đi vào, trong nhà chỉ có nơi này là trải thảm dưới sàn, xác định đây là cấm địa của Chu Minh Nghĩa.

« Có việc ? » Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên.

« Anh chú ý nghỉ ngơi »

« Thật có lỗi, làm ồn đến cậu » Chu Minh Nghĩa thản nhiên cười, kiểu cười này tựa hồ quen thuộc, giống như anh ta có thể vĩnh viễn tươi cười như vậy.

« Không phải, tôi chỉ lo lắng cho anh, anh mỗi ngày 7h sẽ thức giấc, chỉ ngủ có một chút thời gian vậy có đủ không ? »

« Sự nghiệp, chỉ cần chú ý trong vài năm này thôi »

« Anh là đang vất kiệt sức lực »

Chu Minh Nghĩa nhếch miệng cười « Cậu yên tâm, tôi biết »

Duẩn An Nhiên chu miệng, xoay người tránh ra.

Đôi vợ chồng Chu thị trở về sau tuần trăng mật.

Đồng Vân một mình đến thăm đứa con.

Vừa thấy điều kiện ăn ở của đứa con tốt như vậy rất yên tâm.

« Các con ở chung có tốt không ? » Đồng Vân hỏi.

« Tốt lắm, ai lo chuyện người ấy, chung sống hòa bình »

Đồng Vân lấy quà mang ra « Của Minh Nghĩa, còn có của con »

Duẩn An Nhiên chỉ mở ra phần quà của chính mình « Cameras kỹ thuật số mới nhất »

« Là ý của bác Chu »

« Thay con cảm ơn bác Chu »

« Cuối tuần đến nhà mẹ ăn cơm được không ? »

« Con không thành vấn đề, anh ta thì không biết, anh ấy thật sự bề bộn nhiều việc, sợ không được » Duẩn An Nhiên nói khi đang xem hướng dẫn sử dụng.

« Con hỏi nó một chút, tốt nhất đến cùng nhau, mẹ xuống bếp nấu nhiều món ngon »

« Nga »

Cuối tuần, Chu Minh Nghĩa lái xe đưa Duẩn An Nhiên đến Đông Vệ tỉnh thành.

« Anh cũng có lúc rảnh ? » Ngồi trên xe, Duẩn An Nhiên hỏi.

« Vẫn có, tôi đều có sự sắp xếp »

« Cũng chưa thương lượng với anh một việc »

« Cậu nói » Chu Minh Nghĩa nhìn phía trước, không quay đầu lại.

« Chúng ta ước định một tháng đi thăm cha mẹ một lần, có thể chứ ? » Duẩn An Nhiên hỏi, cậu đúng là có ý định này.

« Có thể, tôi sẽ tận lực thu xếp. Cuối tuần thứ 2 của mỗi tháng cậu thấy có được không ? Nhưng tôi không định qua đêm ở bên đó » Chu Minh Nghĩa đáp nhẹ nhàng.

Không nghĩ tới sẽ dễ dàng như vậy, Duẩn An Nhiên có chút kinh ngạc « Anh thật sự đi được ? »

« Đương nhiên. Không có ai là không có lúc rảnh. Mọi người nói không rảnh đơn giản là không muốn đi, không vì bất kì lý do gì. Công việc của tôi quan trọng là hiệu suất chứ không phải 24h giờ làm công »

« Vậy tốt rồi. Ước định nha »

« Cậu thật sự hiếu thuận » Chu Minh Nghĩa cười cười nói.

« Kỳ thật, bọn họ nhất định cô đơn »

« Trước kia nhất định sẽ vậy, hiện tại hai người sống chung, lại hay tán gẫu, tốt hơn rất nhiều »

Duẩn An Nhiên đưa tay ra sau đầu « Để mẹ tôi tái hôn là sáng suốt »

« Tôi cũng nghĩ vậy »

Tới nơi, Duẩn An Nhiên chơi cờ cùng Chu Trọng Hàn, Chu Minh Nghĩa nói chuyện phiếm với Đồng Vân.

Đồng Vân xuống bếp nấu những món ăn tinh tế, đẹp mắt.

Chu Minh Nghĩa tựa vào cửa, bắt động thanh sắc đánh giá chung quanh, chỗ của cha hắn sắp xếp gọn gàng sáng sủa, dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, sắc mặt cha hắn hồng hào, tinh thần phấn chấn, quần áo sạch sẽ, hắn biết hết thấy đều là công sức của dì Vân, cảm thấy rất cảm kích, người phụ nữ này sẽ chiều cổ cha hắn, càng vất vả công lao càng lớn.

Một nhà ăn cơm, Chu phụ đột nhiên hỏi « Vạn Khải có động tác mới »

Chu Minh Nghĩa nhìn cha « Ngài như thế nào lại biết ? »

« Tự nhiên có người đề cập với ta. Là con chấp hành phải không ? »

« Phải »

« Cần thận thực hiện » Chu Trọng Hàn ngữ khí nghiêm túc.

« Con biết »

« Là kế hoạch rất lớn phải không ? »

« Cũng không như vậy » Chu Minh Nghĩa cười khỏ

« Như thế nào ? Cũng không phải sung quân, sao vẽ mặt lại khốn khổ ? »

Đồng Vân nghe hai cha con nói chuyện, khẽ cười, hai cha con này luôn luôn nói chuyện như thế.

Chu Minh Nghĩa uống canh nóng, buông bát « Khó ở chỗ con đối phương là một đôi nam nữ đến tuổi thành hôn, cần cùng bọn họ giao tiếp »

Chu phụ cũng kinh ngạc « Như thế nào, chẳng lẽ Lí Duyên Niên còn muốn dày người ra biên cương xa xôi ? »

Duẩn An Nhiên nhin không được cười ra tiếng, Đồng Vân vội lay đứa con.

« Con nghĩ bên kia không phải hoàn toàn không có ý này »

« Lí Duyên Niên không phải cũng có con gái sao ? »

« Cha nói Bội Bội ? » Bội Bội là nhũ danh của con gái Lí Duyên Niên « Nàng còn nhỏ, hướng hồ đối phương tuổi tác lớn hơn, muốn tìm trưởng nữ »

« Con lo lắng chuyện này ? Loại chuyện này không giống trò đùa » Chu Trọng Hàn ngữ khí nghiêm túc.

Ăn một ngụm thức ăn, Chu Minh Nghĩa chậm rãi nói « Yên tâm, con đã có sắp xếp chu toàn, một lần làm nhiệm vụ cho dù có bị đưa đến cổ đại cũng không ngại, hiện giờ cũng không phải như vậy »

« Con cho rằng mình còn có bốn phận thu phục nhân tâm? » Chu phụ nghe xong đứa con nói vừa tức giận vừa buồn cười.

« Ai bảo con đẹp trai như vậy, đều trách cha. Con không hiểu được, năm đó làm quan cha đối phó với nữ phóng viên khó chơi ấy như thế nào ? » Chu Minh Nghĩa mỉm cười nhìn cha.

Chu Minh Nghĩa chột dạ một chút, nhìn Đồng Vân « Con nghĩ rằng cha giống con sao ? »

Duẩn An Nhiên nhin cười thật vất vả.

Ăn cơm xong, Duẩn An Nhiên ngồi trên sofa, đột nhiên nhìn thấy mấy thứ trang trí trong tủ chén, đi qua nhìn kỹ

Thì ra là quà lưu niệm Đồng Vân mua trên đường du lịch, một bộ mô hình tinh xảo, có Kim Tự Tháp, tượng Nhân sư, tiểu mỹ nhân ngư, pharaoh.

« Mẹ lại mua một bộ » Duẩn An Nhiên nhin không được thốt lên.

« Làm sao vậy, thực đáng yêu nha »

Duẩn An Nhiên nói với Chu Trọng Hàn « Mẹ con yêu nhất mấy bộ sưu tập này, nhìn thấy mấy thứ đáng yêu sẽ mua về, vui vẻ như mấy cô bé mới lớn, nhìn thấy ngôi sao trên tivi liền cao hứng, có một lần con đưa mẹ đi họp fan của một ngôi sao, hai mắt nàng biến thành hình trái tim, chịu không nổi »

Đồng Vân vội vàng nói « Nào có chuyện đó, mẹ không nhớ »

Chu Minh Nghĩa hỏi « Dì Vân thích nghe nhạc hòa tấu không ? »

« Không có, mẹ chỉ nghe nhạc xưa, giống như Đặng Lệ Quân, Từ Tiểu Phụng »

« Ta cũng thích nghe một chút nhạc xưa, còn có dân ca » Chu Trọng Hàn gật đầu tỏ vẻ khen ngợi.

« Em cũng vậy » Đồng Vân gật đầu.

Chu Minh Nghĩa lấy ra hai tấm vé mời «Thích như vậy, Hai người thay con đi, gần đây con không có thời gian »

Duẩn An Nhiên tò mò đến xem, là vé mời hội âm nhạc từ thiện, của chính phủ và tập đoàn Mỗ Đại tổ chức, đài truyền hình là chủ sự.

Đồng Vân chỉ để ý thấy « Diễn tấu », sau đó đưa cho Chu Trọng Hàn xem « Anh xe, tất cả đều là danh ca kinh điển, có « Hoa lài » »

Chu Trọng Hàn nhìn kỹ « Năm đó anh ở nước Pháp, lễ Giáng sinh đi trên đường, nghe thấy « Hoa lài » phát trong một quán ăn, cảm giác khi đó, bây giờ còn nhớ rõ »

« Còn có « Nơi phương xa » cùng « Nửa tháng » rất nhiều ca khúc hay »

« Cùng đi đi » Chu trọng Hàn xoay mặt hỏi đứa con « Đi đến đó phải quyên góp ? »

« Con đã quyên góp một khoản, mọi người đến là được rồi »

Đồng Vân đột nhiên do dự « Em không biết mặc cái gì ? » Nàng thì thầm

Chu Trọng Hàn nở nụ cười nắm vai lão bà « Phụ nữ vẫn là phụ nữ » Xoay mặt nhìn Chu Minh Nghĩa « Con không chuẩn bị đi »

Chu Minh Nghĩa đem đến một hộp lớn, một hộp nhỏ « Là một bộ sườn xám màu đen, mẹ thử xem có vừa không, trong này có danh thiếp nhà may có thể sửa lại nếu không vừa, sẽ có chuyên gia đến sửa »

Đồng Vân mở ra hộp nhỏ, không khỏi a một tiếng, bên trong là trang sức bằng bạch kim hình chim trĩ, một bộ ba chiếc, một trâm cài tóc, dây đeo cổ, còn có một bộ hoa tai, thiết kế thanh nhã rất hợp với phong cách nữ tính dịu dàng của nàng.

« Cái này rất quý giá » Đồng Vân nhìn Chu Minh Nghĩa, tuy không hiểu giá trị của bộ nữ trang này nhưng trực giác phụ nữ mách bảo bộ trang sức này rất xa xỉ.

« Mẹ chưa từng mang trang sức » Đồng Vân giống hệt một chú nai con.

« Người nhận đi, xem như quà sinh nhật sớm của con »

Đồng Vân xoay mặt nhìn Chu Trọng Hàn « Em chỉ muốn cùng anh đi nghe nhạc, phải vậy không ? »

« Không ngại, em chỉ cần nhận thôi » Chu Trọng Hàn nhìn bộ trang sức « Không tầm thường, tinh mắt lắm »

Chu minh nghĩa mỉm cười.

0.0.0

Ngồi sau xe, Duẩn An Nhiên thấp giọng nói « Cảm ơn anh »

« Cảm tạ tôi cái gì ? »

« Anh đối xử tốt với mẹ tôi, chưa có người nào đối tốt với nàng như vậy »

« Sao lại không có, cậu không phải sao? » Chu Minh Nghĩa ngữ khí lạnh nhạt.

« Không, tôi không giống với anh. Thật sự cảm ơn anh »

« Cậu sai lầm rồi, tôi mới phải cảm ơn mẹ cậu »

« Vì cái gì ? » Duẩn An Nhiên khó hiểu.

« Cậu không để ý sao ? » Chu Minh Nghĩa mắt vẫn nhìn thẳng « Cậu không chú ý trong nhà sáng sửa sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp, ly tách trong bếp đều được đặt ngay ngắn, cha tôi thần thanh khí爽, áo sơ mi

quần tây trắng thơm, hết thấy đều là công lao của mẹ cậu, tôi làm không được như vậy, tôi chỉ có thể cho ông người máy làm việc nhà, mẹ cậu cho ông ấy một gia đình đúng nghĩa, tôi không nên cảm tạ mẹ cậu ? »

« Tôi đây cũng muốn cảm ơn bác, ông ấy cho mẹ tôi một mái ấm đầy đủ »

« Chúng ta chúc phúc lão nhân là tốt rồi »

Sau đó, Duẩn An Nhiên thấy ảnh chụp bữa tiệc âm nhạc từ thiện do đồng sự chụp, có tấm chụp mẹ cùng bác, hai vị lão nhân rất xứng đôi, mẹ mặc sườn xám nhung tơ, tóc đen vấn lại bằng một cây trâm hình chim trĩ, đeo vòng cổ cùng hoa tai, vẻ đẹp dịu dàng đầm thắm của mẹ rất thích hợp với trang sức hình chim trĩ này, tin rằng những bạn bè cũ nhìn thấy hình ảnh này sẽ không muốn nhắc lại người chồng cũ trước đây của mẹ, nàng thoát nhìn trẻ rất nhiều, gương mặt càng thêm dịu dàng, khỏe miệng như đang cười.

Duẩn An Nhiên mỉm cười, tuy rằng hạnh phúc đến muộn nhưng cũng là phúc.

5. Chương 5

Chạng vạng, Duẩn An Nhiên kết thúc công việc vừa về đến cửa đã nghe có tiếng động trong nhà.

Tổng cộng sáu nam, bốn nữ, thêm Chu Minh Nghĩa tổng cộng mười một người đang họp, vừa đủ một đội bóng.

Người ngoài nhìn Duẩn An Nhiên không khỏi nghi hoặc.

Chu Minh Nghĩa thoải mái giới thiệu « Duẩn An Nhiên, em trai tôi »

Bách Anna lập tức biết là người em sau khi Chu tiên sinh tái hôn, Chu Minh Nghĩa đã nói với tất cả trợ lý điều này, nếu Duẩn An Nhiên tìm đến trước tiên phải thông báo cho hắn.

Nguyên lai là thanh niên này.

Duẩn An Nhiên nhìn mọi người gật đầu mỉm cười « Thỉnh không cần hiểu lầm, mẹ tôi tái hôn với cha anh ấy, cho nên tôi trở thành em anh ấy »

Mọi người thoải mái.

Bách AnNa cố ý ghi nhớ bộ dáng người trẻ tuổi này.

Người trước mắt thoát nhìn tầm hai mươi tuổi, trên mặt còn mang theo một chút hồn nhiên của thiếu niên, da nâu, tóc đen, đôi mắt to tròn như nai con, ánh mắt hơi u buồn, mũi cao thẳng, môi tươi như hoa, dung mạo thực thanh tú, dáng người thon dài, ước chừng cao 1m75, dáng dấp rất ổn, vai rộng eo nhỏ.

Không nghĩ tới em trai lão bản anh tuần đến vậy, thoát nhìn thật nhã nhặn, Bách Anna vẫn nghĩ em trai mới của lão bản giống tên côn đồ, hổ báo.

Sau khi chào hỏi, Duẩn An Nhiên trở về phòng, không dám quấy rầy mọi người đang họp.

Duẩn An Nhiên cảm giác những người này không giống người thường, cho dù có tranh chấp cũng sẽ không cao giọng.

Họp đến rạng sáng mới chấm dứt.

Mọi người bắt đầu sửa sang lại tư liệu.

Duẩn An Nhiên đi đến hỏi « Mọi người có muốn ăn vài thứ không ? »

Trợ lý Khả Mễ có chút do dự « Tôi sợ béo »

Kế toán viên cao cấp đẩy nàng một chút « Không ăn sao có sức »

Duẩn An Nhiên hỏi « Tôi chuẩn bị hoa quả tươi cho chị được không ? »

Nhóm phụ nữ lộ ra tươi cười.

Chu Minh Nghĩa vỗ vai Duẩn An Nhiên « Cảm ơn » Sau đó đi ra « Tôi phải rửa mặt »

Duẩn an Nhiên ở phòng bếp chuẩn bị hoa quả, đồng thời là sandwich kẹp thịt, bỏ vào lò viba một chút, rất nhanh có thể ăn.

Người được mùi, mọi người mới thở dài than đói bụng.

Duẩn An Nhiên cười, nhóm nhân viên này hoàn toàn vui đầu vào công việc.

Khải Mễ nói « Thì ra Chu tiên sinh ở nơi như vậy »

« Biệt thự không thích hợp với anh ta »

« Thiết kế thật đẹp mắt » Là người lần đầu tiên đến nơi này nói.

Duẩn An Nhiên đem hoa quả đến, Bách Anna giới thiệu đơn giản « Tôi cùng Lưu Kí là trợ lý của Chu tiên sinh, mặt khác Khải Mễ cùng A Tô cũng là trợ lý, đây là kế toán viên Cao, tham mưu Thẩm, luật sư, còn có thẩm định giá viên, một nhóm chúng tôi tạm thời hợp thành tổ công tác nhỏ »

Nhân viên Thẩm định giá cười « Chúng tôi đều là dưới quyền Chu tiên sinh »

Duẩn An Nhiên lại đi chuẩn bị nước uống, một bên nghe mọi người nói chuyện.

« Trở về thật muốn ngủ một giấc, trụ không được »

« Ngày mai người trở lại đây. Tôi còn trụ được, có thể đi làm đúng giờ, tôi đi tiên phong » Ngữ khí giống như bàn chuyện đánh giặc.

« Tôi có thể nghỉ ngơi một ngày, ngày mốt lại tiếp tục. Có việc gấp gọi tôi một tiếng là được »

« Chu tiên sinh đâu ? »

« Sáng mai 8h, anh ấy nhất định xuất hiện ở công ty »

« Người sắt »

« Nghe nói khi anh ta mới vào ngày còn lợi hại hơn, không ngủ theo dõi thị trường chứng khoán tăng giảm, theo báo cáo ghi nhận thì anh ta làm cho khách hàng đầu tư trong vòng một năm doanh thu tăng 340% »

« Chu tiên sinh thật sự là kỳ tài, cái nhìn thật chuẩn xác »

« Có người nói anh ta tác phong bảo thủ, hợp lại coi thường anh ta, vì đầu tư mạo hiểm rất cao nên đề nghị khách hàng thu tay lại. Đầu tư căn bản chính là phải mạo hiểm, mạo hiểm càng lớn tiền lời càng nhiều, trong giới có người không thích cách làm việc của anh ta »

« Nhưng mà cũng không có người nào hy vọng một ngàn vạn biến hai mươi vạn a »

« Đáng sợ như vậy sao ? »

« Còn có kẻ tham hại hơn, phải nhảy lầu. Một cơn sóng lớn đánh úp lại, không biết lật bao nhiêu thuyền lớn, một đám tinh anh ngã xuống, sau khi thị trường hồi phục, chỉ một số ít gượng dậy được »

Có giọng nữ nói « Nha, trẻ như vậy, không biết kêu xe được không ? »

« Yên tâm, công ty có xe, một Đông một Tây, đảm bảo đưa đến cửa nhà »

« Được, tôi sợ nhất về nhà một mình lúc đêm khuya, lái xe taxi sợ tôi, tôi sợ lái xe taxi »

« Cô là phụ nữ thật tốt, chúng tôi có khi còn bị từ chối lên xe »

« Không bằng mua xe »

« Tốt mua không tốt dưỡng, đó mà cái hòm không đáy, nên thận trọng một chút »

« Chu tiên sinh điểm này thật tốt, mỗi lần họp hoặc tặng ca muộu vẫn đưa các người về nhà. Anh ta thực ân cần, hơn nữa còn khảng khái, đáng tiếc tôi không phải người bên các cậu, nghe nói, nếu mỗi quý công việc vất vả sẽ có tiền hoa hồng lợi nhuận, chân chính trả giá »

« Đúng vậy, anh ta làm việc thực không thể nói »

« Sau đó chúng ta sẽ liên hoan, nếu muốn ăn gì thì nói trước cho tôi » Là giọng của Bách Anna.

Mấy giọng nam đều hoan hô.

« Đi ăn đồ Nhật đi, tôi muốn uống rượu gạo, thọ ti, thọ ti »

« Tôi muốn ăn thịt nướng »

« Đây lại không sợ béo »

« Liên hoan như vậy, cũng có thể ăn thịt chứ »

« Có một quán ăn tổng hợp ý thích của mọi người không tôi »

« Tôi sẽ chuẩn bị, còn có gì thì gửi tin cho tôi, thời gian đại khái tầm cuối tuần, tôi sẽ thông báo trước cho mọi người »

Duẩn An Nhiên mang đồ uống đến, đồ uống theo sở thích, mọi người một hơi ừng ực uống xong.

Chu Minh Nghĩa đi tới, lấy một ly nước uống « Mọi người về đi, lái xe đợi dưới lầu, sáng mai 8h không thể đến công ty, nhớ rõ để lại tin nhắn để tôi biết mọi người an toàn về đến nhà »

Mọi người thu dọn mọi thứ, nối đuôi nhau đi về.

Căn nhà an tĩnh lại.

Chu Minh Nghĩa mở một cửa sổ để gió lùa vào, vừa uống nước vừa trầm tư ngồi trước máy vi tính. Ngồi một lúc, tay mở ngăn kéo lấy ra thuốc lá « Thương » một tiếng, châm hút mấy hơi, khủy tay để ở lưng ghế dựa, lại tiếp tục trầm tư.

Duẩn An Nhiên đứng ở cửa thư phòng, nhìn Chu Minh Nghĩa. Ngọn đèn hắt lên một bên mặt với những đường cong cương nghị, giống như điêu khắc, khói thuốc lớn vờn càng tăng thêm hương vị nam nhân của gã, Chu Minh Nghĩa tuy rằng chỉ 31 tuổi nhưng đã trở thành một người đàn ông thành thực, là tinh anh trong xã hội.

Như nhận ra điều gì, Chu Minh Nghĩa quay đầu nhìn Duẩn An Nhiên, đôi mắt nâu thâm thúy như thủy tinh trong suốt lấp lánh sáng ngời, như đại dương sâu thẳm có thể nhìn thấy hết thảy, nhìn thấu tâm linh người khác.

Bị Chu Minh Nghĩa nhìn chăm chú, Duẩn An Nhiên giống như trúng định thân chú không thể động đậy.

« Có việc sao ? »

“Anh hút thuốc?” Duẩn An Nhiên biết Chu Minh Nghĩa luôn bảo vệ môi trường.

Nhìn bàn tay phải đang cầm điều thuốc Chu Minh Nghĩa mỉm cười “Ngẫu nhiên. Làm sao vậy?”

Duẩn An Nhiên lúc này như mới tỉnh lại, trong tay cầm một đôi dép lê.

Chu Minh Nghĩa cũng như tỉnh ngộ, cúi đầu nhìn chân mình “Ai nha, chỉ nhớ là đổi giày cho bọn họ, bản thân lại quên”

Duẩn An Nhiên vào thư phòng, ngồi bên chân Chu Minh Nghĩa, thay hần cởi giày da, mang dép lê, sau đó đem giày đi ra ngoài.

Chu Minh Nghĩa nhìn chân đã được đổi giày, trên mặt biểu tình khác thường, trầm tư một lúc lâu, sau đó mới trở lại công việc.

Cuối tuần Chu Minh Nghĩa sắp xếp một buổi liên hoan cho tiểu đội của mình, một đám người tạm thời buông công việc ở phòng ăn khách sạn ăn uống kể chuyện cười, rất vui vẻ.

Liên hoan xong, Chu Minh Nghĩa còn tặng mọi người một món quà tinh mỹ, khách và chủ đều vui vẻ.

Ngồi trên xe công ty đưa về nhà, Khải Mễ nói với A Tô “Nếu công việc vất vả đều có hồi báo tốt như vậy, mệt mỗi một lần nữa cũng đáng”

“Chu tiên sinh có bạn gái? Anh ta ân cần như vậy, bạn gái anh ta là ai thì cũng thật có phúc”

“Còn có thu nhập của anh ta, Chu tiên sinh vẫn vô toàn tài”

Bách Anna nhẹ giọng nói “Anh ta vẫn duy trì khoảng cách với các thiên kim của các đại gia ngân hàng”

“Hắn là đối xử rất được đi”

“Thành thật mà nói tâm tư anh ta đều đặt ở công việc, không có thời gian cho bạn gái”

“Như vậy mới hấp dẫn, đổi thành tôi thì tôi cũng không để ý, nam nhân phải lấy công việc làm trọng”

A Tô cười thầm “Tôi còn nghĩ em trai anh ta là vợ anh ta chứ”

Bách Anna đẩy A Tô một chút “Không cần nói vậy, chúng ta nói sau lưng lão bản là không đúng”

“Kỳ thật rất xứng đôi, em trai kia rất đẹp, thực đáng yêu”

“Được rồi, được rồi, không nhắc lại nữa”

Duẩn An Nhiên cũng có kế hoạch, một ngày rảnh rỗi, Lí Thăng Bình hẹn hẳn đi ca.

Trừ bỏ mấy đồng nghiệp ở ngoài, còn lại là bằng hữu, một đoàn người trẻ tuổi ở phòng karaoke ca hát, náo nhiệt mười phần.

Trong đó có một vị bằng hữu có chút của cải, mắt để trên đầu, nói chuyện đều không đặt người khác trong mắt, vì hắn là tự mình chuốc lấy ghét bỏ, cho nên những người khác đều không thêm chấp.

Duẩn An Nhiên tức giận trong lòng, có gì đặc biệt hơn người, nếu đổi lại là Chu Minh Nghĩa không biết mọi người có bao nhiêu vui vẻ, Chu Minh Nghĩa đặc điểm lớn nhất là bất luận ai đáng ghét đều có thể bảo trì sự vui vẻ giữa khách và chủ, mọi người đều cảm thấy thoải mái, không ai để ý ai bất hòa.

Công tử ca lại khoe “Nhà tôi ở khu Tây, lầu 27, tầm nhìn rất tốt”

“Nhất định rất quý đi”

“Bình thường, hơn hai nghìn vạn” Người nói chuyện về mặt kiêu căng.

Duẩn An Nhiên nghĩ thầm, chỉ là hai nghìn vạn, chỗ mình ở hiện giờ là khu nhà cao cấp bên hải cảng trên Tỉnh Lộ.

Lí Thăng Bình có chút bất mãn thì thầm “Có cái gì, phòng hai nghìn vạn không nhìn được hải cảng.”

Duẩn An Nhiên không khỏi thầm nghĩ, phòng bếp, phòng tắm nhà Chu Minh Nghĩa đều nhìn thấy hải cảng.

Lí Thăng Bình có cảm tình tốt với một cô bạn của công tử ca dẫn theo, âm thầm quan sát nàng nói chuyện.

Tuy rằng người đẹp ngồi bên cạnh nhưng công tử họ Vương kia hình như có bất mãn với Lí Thăng Bình, mấy phương nhân mã nói xong còn có chút tức giận.

“Các cậu tăng lớp bình dân biết cái gì?”

“Tầng lớp bình dân thì sao?” Vương Hiểu Phân nhin không được lên tiếng thay Lí Thăng Bình.

Duẩn An Nhiên cũng chịu không được đáng về bề bề của vị công tử kia, bị sự kiêu ngạo của hắn làm cho tức đến đỏ mặt.

Vài vị mỹ nữ bàng quan.

“Các cậu cái gì cũng không biết, các cậu không phải bác sĩ, luật sư, cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng, ngồi trong bãi nước cạn mà vùng vẫy”

Công tử kia còn nói “Cổ phiếu mới là thổ sản, cũng không phải là hải sản”

Lí Thăng Bình bị đả kích, mặt mày xám tro, mấy bằng hữu đều có chút không nhin được.

Duẩn An Nhiên rút cuộc tuổi trẻ khí thịnh, muốn ra mặt thay bằng hữu.

“Chúng tôi không hiểu vui chơi, bắt quá đầu tư, quản lý tài sản vẫn hiểu được chút ít”

Công tử ca trở mình xem thường “Tiền không có, còn đầu tư quản lý tài sản, đầu tư cái rắm nha, một con sóng đánh đến, cậu cái gì cũng mất hết”

“Ít tiền thì có ít tiền biện pháp, mua được cổ phiếu tin cậy có thể lấy được tiền lợi nhuận” Duẩn An Nhiên đem lời Chu Minh Nghĩa nói ra.

“Yêu, cổ vấn đầu tư của cậu là ai vậy?” Công tử ca khinh thường nói.

Duẩn An Nhiên chờ chính là câu này, ngồi thẳng dậy, cổ tình lạnh nhạt trả lời “Chu Minh Nghĩa”

Vừa nghe tên này, công tử ca nhảy dựng lên “Cái gì?”

“Chu Minh Nghĩa, chưa từng nghe qua sao?”

Công tử ca lại ngồi xuống “Lừa quỷ đi, Chu Minh Nghĩa, Chu Minh Nghĩa hình dáng ra sao cậu biết không? Hắn không cho phóng viên chụp ảnh, Chu Minh Nghĩa, không có 8 số mà muốn Chu Minh Nghĩa thay người phân tích hướng đầu tư, phí”

Lí Thăng Bình kéo kéo Duẩn An Nhiên “Đừng nói nữa”

Duẩn An Nhiên nhìn công tử kia “Tôi không có lừa cậu, cổ vấn đầu tư của tôi chính là Chu Minh Nghĩa.”

Mấy cô gái bắt đầu nói khê “Chu Minh Nghĩa, nghe nói anh ta lớn lên thật anh tuấn, so với người mẫu còn đẹp hơn”

“Siêu đầu tư, là truyền kì lớn nhất trong giới tài chính”

“Hình như chỉ có ba mươi tuổi”

Công tử ca đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Duẩn an Nhiên “Nếu cổ vấn đầu tư của cậu là Chu Minh Nghĩa, có thể gặp hắn không?”

Duẩn An Nhiên cũng không xác định Chu Minh Nghĩa có bằng lòng gặp cậu hay không, nhưng lời đã nói ra, phải kiên trì “Có cái gì, hiện tại có thể” Nói xong nhìn đồng hồ, là 2h chiều, Chu Minh Nghĩa nhất định ở công ty không phải họp thì là làm việc.

Trò chơi đã bắt đầu, phải chơi đến cùng.

Ngoại trừ đương sự, những người khác đều muốn xem náo nhiệt, kẻ không yên, kẻ khẩn trương, kẻ ngạc nhiên hoặc chờ mong, tất cả ngồi đều lên một chiếc taxi.

Duẩn An Nhiên ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngất tận mây, chứng khoán Vạn Khải chiếm 7 tầng lớn nhất trong tòa nhà, đúng là đầu cầu giao dịch chứng khoán số một.

Công tử họ Vương cười hỏi “Cậu biết tiếp tân ở đâu không?”

Duẩn An Nhiên trừng mắt liếc hắn một cái, kiên trì đi về phía trước.

Nhân viên tiếp tân nhìn thấy nhóm người trẻ tuổi, trang phục đạo phố ngày thường, thập phần nghi hoặc nhưng vẫn tươi cười hỏi “Xin hỏi, các vị muốn tìm ai?” Trong lòng thầm nghĩ có lẽ là nhóm người lần đầu tiên chơi chứng khoán.

“Chúng tôi muốn gặp Chu Minh Nghĩa”

Mấy cô tiếp tân đều cười rộ lên “Chu tiên sinh nếu không hẹn trước thì không được”

Duẩn An Nhiên từng bước xông về phía trước hất hàm nói “Tôi là Duẩn An Nhiên, thỉnh thông tri là tôi tìm anh ta” Thanh âm có chút run rẩy.

Mấy cô gái vừa nghe tên lập tức thay đổi sắc mặt, trong đó một người lập tức cầm điện thoại “Duẩn An Nhiên tìm Chu tiên sinh”

“Duẩn tiên sinh, thỉnh bên này” Buông điện thoại, tiếp tân tiểu thư đi tới, mang theo đoàn người Duẩn An Nhiên đến thang máy chuyên dụng.

Những người khác không tự chủ đánh giá xung quanh, bọn họ cũng không ngờ sẽ tới Vạn Khải.

Thật sự, thật sự đến căn cứ chứng khoán Vạn Khải, ngay cả Vương công tử cũng nghi hoặc.

Trang trí ở lầu 7 có sự khác biệt rất lớn với 6 lầu còn lại, trải thảm quý báu cùng với thiết bị hiện đại, trong sự đơn giản lộ ra vẻ xa hoa.

Bách Anna đi ra nghênh đón “Vài vị thỉnh đi bên này” Dem mọi người đến một gian phòng khách.

Hạ thấp người trước Duẩn An Nhiên, Bách Anna nói “Thật có lỗi, Chu tiên sinh đang họp với người của ngân hàng thế giới, nếu muốn gặp anh ta, chỉ sợ phải chờ khoảng 20 phút nữa”

“Ách, tôi” Duẩn An Nhiên ngập ngừng không biết nên nói thế nào, hối hận sự ngây thơ của bản thân.

Bách Anna cười “Chu tiên sinh đã sớm dặn dò, nếu Duẩn tiên sinh tìm anh ấy, chúng tôi phải thông báo trước, anh ấy sẽ nhanh chóng đến gặp cậu. Chính là có chuyện gì quan trọng?”

Duẩn An Nhiên trong lòng rất cảm động, anh ta không xem mình như người ngoài, lo lắng đến tình cảnh và cảm thụ của mình, Chu Minh Nghĩa đã sớm đoán sẽ có một ngày như hôm nay.

“Cũng không có đại sự gì, tôi chỉ muốn nghe anh ấy nói một chút về xu hướng cổ phiếu 3 tháng tới” Khi nói, Duẩn An Nhiên hết sức cẩn thận để không cắn vào đầu lưỡi.

Bách Anna nở nụ cười “Tôi đã biết. Thỉnh chờ một chút. Buổi trà chiều của công ty rất nổi tiếng, thỉnh thử xem, tôi đi chuẩn bị” Lại cúi thấp người rời khỏi phòng.

“Nàng là trợ lý phải không?”

“Phải” Duẩn An Nhiên đáp “Chu Minh Nghĩa có hai trợ lý, người nam kêu Lưu Kí”

Vương Thân Sơn đánh giá bốn phía không khỏi lú lờ “Đây là sự thật, đây là sự thật chẳng?”

Lí Thăng Bình nhin không được trách móc hẳn “Không, cậu hiện tại là ở trong mộng tưởng hảo huyền”

Vương Hiểu Phập kéo kéo ống tay áo Duẩn An Nhiên “An Nhiên, tôi thật xem cậu như thần tượng, cậu bắt đầu đầu tư bao lâu rồi?”

Duẩn An Nhiên tận lực cố gắng bình tĩnh đáp “Bổn phận của nhân viên phân tích đầu tư là vì nhân dân phục vụ” Đây nguyên bản là câu nói của Chu Minh Nghĩa.

Sau đó có người đẩy xe trà tới.

Dáng vẻ bệ vệ của công tử ca đã tiêu thất, bắt đầu làm quen với Duẩn An Nhiên.

“Lệnh tôn là làm việc gì?”

“Không biết, cha mẹ tôi sớm ly hôn, tôi mồ côi cha”

“Lệnh đường đâu?”

“Nàng là hộ sĩ, đã về hưu”

“Vậy cậu...”

Duẩn An Nhiên trừng mắt liếc Vương Thân Sơn, gỡ ra tay hắn “Tầng lớp bình dân cái gì cũng không hiểu, cho nên phải tìm người quản lý tin cậy”

Vương Thân Sơn đỏ mặt lên không nói gì.

Hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, đẩy cửa, Chu Minh Nghĩa đi đến.

Những người khác đều lần đầu tận mắt nhìn thấy một trong những truyền kì của thành phố.

Chu Minh Nghĩa mặc tây trang màu bạc quý giá, một tay xỏ túi quần, vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời, khuôn mặt anh tuấn, dáng người cao lớn, làm cho người ta có cảm giác như thiên thần xuất hiện, vô cùng tiêu sái tự nhiên, tư thái thong dong.

“An Nhiên, có chuyện gì tìm tôi?” Ngự khí thập phần thân thiết.

Duẩn An Nhiên cảm thấy hết hơi.

Mấy cô gái công tử ca mang đến giống như thấy ngôi sao hét âm lên, còn kém không nhào đến ôm lấy.

Chu Minh Nghĩa không để ý các nàng, tiêu sái ngồi xuống đối diện mọi người “Cậu không phải hy vọng muốn biết xu thế đầu tư ba tháng tới?”

Duẩn An Nhiên đỏ mặt “Phải”

Chu Minh Nghĩa hạ vành mắt, lông mi dài chột lóe, sau đó cười nói “Đề nghị của cá nhân tôi tạm thời là cứ giữ, không cần bán tháo, nếu cậu muốn nghe phân tích tường tận, chỉ sợ phải cần một ít thời gian, hiện tại bản phân tích báo cáo thị trường trước mắt tôi đang giữ, có thể giúp cậu hiểu biết hướng đi của các cổ phiếu, cần tôi cho người đang đến làm thuyết minh không?”

Duẩn An Nhiên không thể không tiếp tục đóng xong vai diễn “Cái kia, từ bỏ, tôi bề bộn nhiều việc. Tôi đã biết”

Nghe hai người đối thoại, những người khác cảm rơi xuống đất.

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên “Còn có vấn đề gì không?”

“Không, không có, tôi không muốn chiếm dụng nhiều thời gian của anh”

Chu Minh Nghĩa tươi cười càng sâu, ánh mắt của hắn làm Duẩn An Nhiên không dám nhìn thẳng “An Nhiên, trà ngon không?”

“Ngon”

Chu Minh Nghĩa đứng lên, nhìn thấy Lí Thăng Bình cùng Vương Hiểu Phân “Hai vị là đồng nghiệp của An Nhiên phải không?”

Lí Thăng Bình gật đầu, Vương Hiểu Phân trước ánh mắt của Chu Minh Nghĩa không dám động, thật là nằm mơ cũng không thể thấy viên ngọc quý của giới tài chính, nhân vật truyền kì gia tài bạc triệu tiếp xúc gần gũi như thế.

Tinh anh xã hội như hắn bắt đồng với ngôi sao thần tượng, Chu Minh Nghĩa là rường cột thúc đẩy xã hội tiến bộ phát triển.

“Còn thỉnh hai vị chiêu cố An Nhiên nhiều hơn” Gật đầu một chút với mọi người “Tôi còn có việc, không bồi các vị”

Chu Minh Nghĩa không hề báo trước đi đến bàn trà, đưa tay xoa đầu An Nhiên, trên mặt là tươi cười sủng ái, sau đó xoay người tiêu sái rời đi.

Duẩn An Nhiên vuốt tóc mình, đột nhiên có một cảm giác mãnh liệt, Chu Minh Nghĩa yêu thương cậu như em trai, nói chuyện cùng động tác đều giống như anh trai.

Duẩn An Nhiên trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào

“Hắn...” Vương Thân Sơn nói không xong.

Duẩn An Nhiên đứng lên “Chúng ta đi thôi”

Cuộc gặp mặt như mộng du đã kết thúc.

Đứng dưới hoàng hôn, lại ngẩng đầu nhìn bảng hiệu Vạn Khải, Duẩn An Nhiên hâm mộ tự đáy lòng, Chu Minh Nghĩa thành công như vậy được mọi người tôn trọng, thân là nam nhân kiêu ngạo cỡ nào.

Một đám mỹ nữ cuốn lấy Duẩn An Nhiên không buông “Giới thiệu anh ta cho chúng tôi làm quen được không?”

Duẩn An Nhiên quả quyết cự tuyệt “Không”

“Vì cái gì? Xin cậu, giới thiệu một chút, cũng không thể hẹn hò”

“Anh ta bề bộn nhiều việc, hơn nữa anh ta còn kết giao với các thiên kim ngân hàng” Nhớ tới chuyện nghe được ngày đó, Duẩn An Nhiên nói lại, ngụ ý loại phụ nữ như các cô Chu Minh Nghĩa mở miệng không biết có bao nhiêu người xếp hàng, gã không cần loại phụ nữ tầm thường.

Quay đầu, Duẩn An Nhiên cùng Lí Thăng Bình, Vương Hiểu Phân rời đi, bỏ lại những kẻ khác đứng ngốc dưới ánh mặt trời.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Ở phòng trà, Lí Thăng Bình bóp cổ Duẩn An Nhiên hỏi “Cậu nói cho rõ ràng, bằng không không buông tha”

“Đau đầu đau quá” Duẩn An Nhiên giãy dụa.

“Nói mau, bằng không tôi tò mò đến chết” Vương Hiểu Phân hỏi.

“Anh ta, anh ta là con của người mẹ tôi tái hôn” Duẩn An Nhiên nói một hơi.

Lí Thăng Bình tiêu hóa một chút lời của cậu “Nói cách khác, người đó của bác Đống là cha của Chu Minh Nghĩa. Tôi nhớ ra rồi, cậu đã nói qua mẹ cậu tái hôn, đối phương có một đứa con trai”

“Chuẩn, chính là anh ta, tôi cũng không nghĩ tới, thật sự”

“Vậy xem như thành anh em” Vương Hiểu Phân thập phần hâm mộ.

“Chuẩn”

“Oa, lấy được mỏ vàng lớn” Lí Thăng Bình kêu to.

“Nhỏ giọng, nhỏ giọng thôi, tôi cũng không muốn người khác biết”

“Vì cái gì?”

Duẩn An Nhiên cười khổ “Tôi cùng anh ta không có quan hệ huyết thống, mẹ tôi cha hắn, nói ra thật lủng củng, tôi họ Duẩn, anh ta họ Chu, nước sông không phạm nước giếng. Có cái gì đáng giá để nói”

“Nhưng mà anh ta đối xử với cậu rất thân thiết”

“Người ta đó là hữu lễ, tôi càng không thể ba phần nhan sắc liền thượng đồ thăm, anh ta là người rất cao minh. Tôi, hừ”

“Anh ta làm sao biết chúng ta là đồng nghiệp?”

“Không biết, tôi không có nói, đều là anh ta giỏi nhìn người, nhìn sắc mặt, nghe lời nói ra, tôi nghĩ là anh ta đoán được”

“Lợi hại”

Lí Thăng Bình ôm cổ Duẩn An Nhiên “Về sau không thể đắc tội với cậu”

“Không thể nào. Đúng rồi, các cậu ngàn vạn lần không để người khác biết. Hiểu chưa? Tuyệt đối không nói ra ngoài” Duẩn An Nhiên nhìn chăm chăm hai vị đồng nghiệp, cau mày, còn kém không ép người khác thể độc.

“Yên tâm, yên tâm”

Chu Minh Nghĩa chuẩn bị tan sở về nhà, Bách Anna dò xét hắn, nhẹ giọng hỏi “Duẩn tiên sinh hôm nay đến đây...” Chỉ nói nửa câu, lão bản nhất định hiểu được.

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Tuổi trẻ khí thịnh” Hắn vừa nhìn đã hiểu được toàn bộ.

“Về sau...”

“Không ngại, An Nhiên không phải đứa trẻ”

Về đến nhà, Duẩn An Nhiên đứng ở cửa thư phòng của Chu Minh Nghĩa.

“Làm sao vậy?” Chu Minh Nghĩa quay đầu lại.

“Hôm nay, cái kia, tôi...” Duẩn An Nhiên lắc lắc ngón tay, bĩu môi, nhú mày, không biết nên nói thế nào, chính mình nóng nảy không thể kìm chế, kết quả còn mang đại đội nhân mã quấy rầy công việc người khác.

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Phân tích của tôi có trợ giúp được gì không?”

Duẩn An Nhiên trừng mắt liếc hắt một cái “Uy”

Chu Minh Nghĩa khoát tay “Không cần để trong lòng, có rảnh đến uống trà, buổi trà chiều công ty tôi rất nổi tiếng”

“Anh, anh không tức giận?”

“Tôi vì cái gì phải tức giận?”

“Tôi quấy rầy anh, thời gian của anh quý giá như vậy”

Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu cười “Tôi nhớ rõ tôi đã nói tôi đã không làm công việc đúng hạn thu phí như vậy”

Duẩn An Nhiên càng thêm bất mãn “Uy, Tôi đang nói chuyện đứng đắn với anh, tôi là giải thích với anh”

Chu Minh Nghĩa suy nghĩ một chút “Giúp tôi mang chén nước đến”

Duẩn An Nhiên rót nước.

Chu Minh Nghĩa nhận lấy, đưa tay vuốt một sợi tóc đen của cậu “Muộn rồi, đi nghỉ ngơi”

Duẩn An Nhiên yên lòng, gật gật đầu, ngoan ngoãn như mèo rời đi.

Nhìn bóng ánh Duẩn An Nhiên, đáy mắt Chu Minh Nghĩa hiện lên một tia pháo hoa.

Cuối tuần, Duẩn An Nhiên đi theo ngôi sao chụp ảnh tuyên truyền, cùng rất nhiều người cùng một chỗ, vô cùng ồn ào, ồn đến mức đau đầu, vô cùng muốn trở về bên cửa sổ ngắm nhìn hải cảng.

Chụp ảnh xong, lại chạy về công ty chỉnh sửa, nghĩ đề mục, sắp xếp bố cục, chờ công việc chấm dứt đã là hơn nửa buổi chiều.

Kéo lê thân thể mệt mỏi, Duẩn An Nhiên trở về hoa viên bên hải cảng.

Vừa vào cửa, Duẩn An Nhiên liền nhận thấy tổ nhân mã đang họp ở thư phòng, nghĩ thầm Chu Minh Nghĩa thật khỏe, ngay cả cuối tuần cũng không tha, một tổ nhân mã cùng hân họp.

« Đã trở lại? » Chu Minh Nghĩa nghe tiếng động, người chưa đến đã lên tiếng tiếp đón.

Duẩn An Nhiên ứng thanh, biết bọn họ đang bàn chuyện nghiêm túc, không dám quấy rầy. Ở trong phòng nghỉ ngơi, ngồi trên giường ngắm cảnh biển không biết có bao nhiêu thư sướng, những phiền loạn trong lòng dần dần dịu lại.

Mọi người hoàn toàn tập trung vào công việc, một chút tiếng động cũng không có.

Duẩn An Nhiên không khỏi nhớ tới lời lão bản của tuần san, một đặc điểm lớn của phòng họp trong thành phố là hai cánh cửa lớn, mặc kệ bên ngoài mưa bão, sóng thần núi lở, nhất định phải mở rộng.

Sắc trời chuyển tối, người trong thư phòng đi ra.

Duẩn An Nhiên tự giác đi ra, giúp bọn họ chuẩn bị ăn uống.

Một đội nhân mã lại di chuyển đội quân đến phòng khách. Lúc này toàn bộ là nam, không có nữ giới.

Chu Minh Nghĩa đơn giản giới thiệu « Em trai, Duẩn An Nhiên »

Mọi người tựa hồ đều nghe nói quan hệ hai người, đồng loạt chào hỏi Duẩn An Nhiên.

« Đây là vài vị luật sư của tôi, Kim Tắc Thái, Lỗ Hữu An, kế toán viên cao cấp Sầm Chính, Lí Ngạn Nam, còn có Vương Chấn Hoành cùng Triệu Kỳ »

Duẩn An Nhiên nhìn mọi người « Bất đồng tổ trước »

Mọi người đồng loạt cười rộ lên, Kim Tắc Thái nói « Tổ nhân mã trước là con cờ của Vạn Khải, mà chúng tôi là người của Chu Minh Nghĩa » Nói xong, nháy mắt với Chu Minh Nghĩa « Nga, Chu lão bản »

Chu Minh Nghĩa cười « Bọn họ hết thấy đều là bạn trung học đến đại học của tôi »

Duẩn An Nhiên trong mắt có chút kinh ngạc, Chu Minh Nghĩa đã là một người chuyên nghiệp, vậy mà còn có nhiều người chuyên nghiệp như vậy thay anh ta xử lý công vụ.

« Duẩn tiểu đệ, đi, cùng nhau ăn cơm đi » Kim Tắc Thái nắm vai Duẩn An Nhiên nói.

Duẩn An Nhiên vội giãy ra, xua tay « Không được, tôi không quấy rầy mọi người »

« Khách khí cái gì, cậu cũng ăn cơm thôi, cùng nhau, cùng nhau » Ra mời ta đây đều là nam nhân hào sảng, đương nhiên, vật hợp theo loài, nhân lấy đàn phân, Chu Minh Nghĩa vô cùng khảng khái, phóng khoáng, bạn bè của hắn đa số đều có cá tính tương tự vậy.

Chu Minh Nghĩa lấy áo khoác « An Nhiên, cùng đến đi »

« Nga »

Ở bàn cơm, một đám người nói cười vui vẻ, hiển nhiên là quen biết nhiều năm, nói chuyện rất thoải mái.

Duẩn An Nhiên yên lặng ngồi một góc, không nói chen vào, lẳng lặng ăn.

Chu Minh Nghĩa đột nhiên nhìn thấy gì đó, kêu lên, thấp giọng phân phó vài câu.

« Yêu, bên kia có phải có Mã Thanh Nghi hay không? » Kim Tắc Thái nói với mọi người.

« Phải »

« Minh Nghĩa không đi đón tiếp ? »

Chu Minh Nghĩa lạnh nhạt cười « Người ta một bàn năm chị em, nhất định có đề tài riêng, không cần đến quấy rầy »

« Nhóm tiểu thư giàu có này không biết tán gẫu cái gì ? »

« Còn không phải giống nhóm chúng ta ? »

« Ai nói, chúng ta tán gẫu phụ nữ, các nàng là tán gẫu nam nhân »

Mọi người nói chuyện rất phóng khoáng, Duẩn An Nhiên cũng không cảm thấy là chuyện dâm loạn.

Duẩn An Nhiên trộm đánh giá bàn ở xa xa, đang ngồi là năm cô gái ăn mặc thời thượng, thoát nhìn đều làm chức vụ cao trong công ty lớn, ăn mặc thoải mái, trang điểm thanh nhã, ngón tay đeo nhẫn thoát ẩn thoát hiện, hiển nhiên là trang sức quý báu.

Sau một lúc lâu, cả bàn kia đứng dậy, nói với nhau vài câu, các cô gái đều nhìn về phía bên này.

Một mỹ nữ dáng cao gầy đi đến, người chưa đến, hương hoa lài đã bay sang.

Cô gái đến sau lưng Chu Minh Nghĩa, bàn tay nhỏ dài đặt trên đầu vai Chu Minh Nghĩa, gã không quay đầu lại, chỉ nắm bàn tay nàng, hai người giữa đại sảnh đông người đụng chạm da thịt, vô cùng thân thiết lại tự nhiên hào phóng.

« Minh Nghĩa, cảm ơn anh, anh luôn khách khí như vậy »

« Làm sao ? »

Duẩn An Nhiên đột nhiên hiểu ra, bàn tay kia là Chu Minh Nghĩa cố tình đẩy ra.

Những người khác đều đã quen thuộc, chào hỏi mỹ nữ cao gầy.

Cô gái khéo léo đáp lời, lại ôn nhu nói « Hoa em đều nhận được, cũng không thấy anh điện thoại đến » Trong bình thần mang theo vài phần hờn dỗi.

Chu Minh Nghĩa quay đầu lại « Anh gần đây không có thời gian »

« Anh vĩnh viễn là một câu này »

Sầm Chính nhắc tay nói « Thanh Nghi, tôi làm chứng, Minh Nghĩa cùng chúng tôi một chỗ »

Tất cả mọi người nở nụ cười, Mã Thanh Nghi cười nói « Đúng vậy, anh ấy chuyên môn trốn tôi, cùng anh một chỗ »

Tay đặt ở đầu vai Chu Minh Nghĩa một chút, Mã Thanh Nghi lại nói « Nếu có thời gian, gọi điện thoại cho em »

« Được »

Cô gái thướt tha rời đi. Hương phấn thật lâu không tiêu tan.

Kim Tắc Thái cười nói « Diễm phúc »

« Đây làm sao tính là phúc » Triệu Kỳ cười lắc đầu.

« Mã tiểu thư biết tiến biết lùi, nếu rất quần quýt si mê, Minh Nghĩa chịu không nổi »

« Nói trắng ra cậu vẫn là không có thời gian »

Lí Ngạn Nam cười nói « Tôi vẫn bội phục thủ đoạn bảo trì khoảng cách ngoại giao của Minh Nghĩa, bất luận kết bạn với bao nhiêu cô gái, hết thấy đều một lòng vì hắn, cách một cánh tay thôi mà người nào cũng không thể tiến thêm một bước »

Chu Minh Nghĩa cũng cười « Ta xem các nàng đều là bằng hữu »

« Mã Thanh Nghi thực thông minh, bạn bè của nàng hết thấy không giới thiệu cho Minh Nghĩa »

« Khụ, cái này tính là cái gì? »

Chu Minh Nghĩa mỉm cười day thái dương « Các cậu không phải không biết, năm đến bảy năm tới, tôi không tuyển chọn ai trong toàn quốc »

« Kết giao một chút có gì khó »

Kim Tắc Thái cười hiểu rõ « Minh Nghĩa không phải không kết giao, chỉ có điều tất cả các cô gái đều như mãnh thú hay thác lũ tróc nã hắn từ trong bảo khổ ra, ai chịu được chứ »

« Còn nói chúng ta chuyên tâm cho sự nghiệp không bầu bạn cùng, lại chê cúng ta sự nghiệp không phát đạt, kiếm không đủ tiền, phiền thoái nhiều hơn »

« Nữ nhân » Đây là kết luận của Tịch Gian.

Ăn uống xong, Chu Minh Nghĩa mang Duẫn An Nhiên về nhà.

Nằm trên giường, Duẫn An Nhiên ngủ không được, trước đây chỉ cần đặt lưng xuống liền bất tỉnh nhân sự, tối nay đặc biệt kỳ quái, trong đầu cậu luôn hiện lên bàn tay mềm mại mơn trớn trên vai Chu Minh Nghĩa, cậu cực kỳ không thoải mái.

Duẫn An Nhiên chán ghét động tác này.

Ngủ không được, đành đứng dậy tìm nước uống, Duẫn An Nhiên nhìn nhìn thư phòng Chu Minh Nghĩa còn sáng đèn, lặng lẽ đến nhìn

Chu Minh Nghĩa ngồi trước cửa sổ, một tay cầm ly rượu, một tay cầm điếu thuốc, giống như đang trầm tư.

Duẫn An Nhiên cảm thấy nếu Chu Minh Nghĩa hút thuốc nhất định đang chịu áp lực rất lớn, hoặc là lúc đang rất hoang mang.

Theo bản năng cậu muốn an ủi hắn.

« Cậu như thế nào còn không ngủ ? » Chu Minh Nghĩa đột nhiên mở miệng.

« Anh không phải cũng giống tôi ? »

Lớn mật đi vào, Duẫn An Nhiên nghĩ cậu là một trong số ít người không liên quan đến công việc mà có thể vào thư phòng Chu Minh Nghĩa.

« Công việc, thực khó giải quyết sao ? »

Chu Minh Nghĩa lắc đầu.

« Vậy anh vì cái gì hút thuốc ? »

Chu Minh Nghĩa quay sang, đôi mắt thâm thúy nhìn Duẩn An Nhiên, biểu tình bình tĩnh.

« Cũng không hoàn toàn là công việc »

« Đáng tiếc tôi không thể giúp anh » Duẩn An Nhiên nói có chút thất vọng.

Chu Minh Nghĩa cười lắc đầu « Không, cậu sẽ không muốn nhập vào hàng ngũ như tôi »

« Có lẽ công việc tôi làm không thể so sánh với anh » Duẩn An Nhiên ngẩng đầu nói, lập tức cười « Là không có khả năng »

« Không, An Nhiên, cậu có cái tốt của cậu »

« Đúng vậy, tôi cũng không chụp loạn, tôi chỉ chụp những gì mình chân chính nhìn thấy, tôi cũng không chụp ảnh giống người khác »

« Tôi tin tưởng cậu »

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Chu Minh Nghĩa, Duẩn an Nhiên đột nhiên hỏi « Uy, có ai nói anh lớn lên rất tuấn tú hay không ? »

« Có, từ nhỏ đến lớn đều có »

Duẩn An Nhiên bĩu môi « Tôi không tin »

« Đặc biệt sau khi tôi thành công trong sự nghiệp người nói càng nhiều » Chu Minh Nghĩa đánh giá Duẩn An Nhiên « Cậu thì sao, có ai nó qua hay không ? »

« Cũng có a, còn không ít đâu »

« Bạn gái ở trường học đi »

« Phải »

« Sau khi vào xã hội, tiêu chuẩn được cân nhắc sẽ thay đổi, các nàng từ góc độ của cậu đánh giá chúng tôi »

« Tôi cùng anh ? » Duẩn An Nhiên không muốn so sánh với Chu Minh Nghĩa.

« Không, đàn ông » Chu Minh Nghĩa đột nhiên nở nụ cười « Cậu tính là đàn ông sao ? cậu vẫn là đứa nhỏ »

Duẩn An Nhiên bất mãn « Tôi đã hai mươi bốn tuổi, tôi như thế nào tính là bé trai » Một mặt nói, một mặt xua tay.

Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu lên im lặng cười.

« Đúng vậy, tôi không thể so sánh với anh, anh cao hơn tôi »

« Một ngày nào đó cậu cũng sẽ lớn lên. Nhưng phải trải giá rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều, đổ máu, lưu mồ hôi, chảy nước mắt » âm thanh Chu Minh Nghĩa trầm trầm.

« Anh có khi nào khóc không ? »

« đương nhiên »

« Khi nào ? Vì cái gì ? » Duẩn An Nhiên tò mò.

Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu nhìn Duẩn an Nhiên, đôi mắt nai tơ đang nhìn chăm chăm chính mình « Như thế nào, cậu muốn lấy thứ độc nhất vô nhị ? »

Duẩn An Nhiên xem thường « Anh ? »

Chu Minh Nghĩa tới gần Duẩn An Nhiên, hai mặt cách nhau không quá ba phân « Cậu cho rằng, tôi sẽ nói cho cậu sao ? » Trong đôi mắt nâu thâm trầm là hình bóng Duẩn An Nhiên, bên tai cậu là tiếng nói thì thầm có một tia ám ách, gợi cảm nói không nên lời

Duẩn An Nhiên đột nhiên mặt đỏ tai hồng, nhảy dựng lên chạy đi, bỏ lại một câu « Chán ghét »

6. Chương 6

Sau một ngày chụp ảnh, phỏng vấn, thời gian trôi dần về khuya.

Cực tuyệt lời mời ăn khuya của đồng nghiệp, Duẩn An Nhiên thăm nghĩ về nhà, tủ lạnh lớn cái gì cũng có, không sợ không có ăn.

Đứng dưới lầu tòa nhà, ngẩng đầu lên, cơ hồ phải ngửa mặt thành góc vuông mới có thể thấy tầng cao nhất, nhưng là rất cao không thấy rõ ngọn đèn, Duẩn An Nhiên nghĩ Chu Minh Nghĩa hẳn là đang xem kỳ hạn giao dịch cùng giá thị trường chứng khoán New York đến Paris đi.

Đột nhiên, Duẩn an Nhiên thở dài một tiếng, hiện tại ở nơi này rất thư thái, cao như vậy, so với căn nhà bé nhỏ trước kia, thật không hiểu có thể ở lại đây bao lâu.

Uống xong ly sữa, Duẩn An Nhiên đứng trong phòng khách, đang muốn mở tivi ra xem một chút rồi ngủ, đột nhiên phía sau có tiếng động.

Chu Minh Nghĩa từ trong phòng tắm đi ra, còn mặc một chiếc quần jean, nửa trên để trần, mái tóc đen để rối, quần jean ôm lấy đôi chân thon dài, bờ vai rộng lớn với tỉ lệ duyên dáng, nửa người trên cân xứng còn mang theo bọt nước, xương quai xanh tinh xảo, hai vai cùng cánh tay cơ bắp hơi hơi hiện lộ, đường cong cơ thể như hòa mà hoàn mỹ.

Bật đèn lên, Chu Minh Nghĩa tùy ý đi đến tủ lạnh, lấy ra một lon bia lạnh, uống một hơi, ngẩng đầu đã uống hết, động tác thuần thục mà phóng khoáng.

Duẩn An Nhiên không thể kiềm chế nhìn chằm chằm Chu Minh Nghĩa, nhìn đôi môi kề sát miệng lon, bởi vì uống bia mà hầu kết lên xuống, Duẩn An Nhiên cơ hồ có thể cảm giác dòng chất lỏng lạnh lẽo tiến vào miệng Chu Minh Nghĩa, sau đó bị anh nuốt xuống.

Duẩn An Nhiên bỗng nhiên cảm thấy Chu Minh Nghĩa không phải nhà phân tích đầu tư nổi tiếng mà chỉ thuần túy là một người đàn ông.

Thì ra đàn ông thành thực là như vậy.

Duẩn An Nhiên chỉ cảm thấy yết hầu lên xuống, cả người nóng lên như nhũn ra, Chu Minh Nghĩa toàn thân toát ra một loại mị lực khó có thể hình dung, cũng vô pháp chống cự.

Anh ta, thật là, thật...Gợi cảm.

Uống xong một lon bia, nhẹ nhàng bỏ vào sọt rác, Chu Minh Nghĩa quay đầu lại phát hiện Duẩn An Nhiên đang hóa đá « Đã về rồi »

Duẩn An Nhiên vẫn còn đang hóa đá, hai mắt nhìn đắm đắm.

Chu Minh Nghĩa cúi đầu nhìn chính mình một chút « Có cái gì không đúng sao ? »

Duẩn An Nhiên rớt cuộc chớp chớp mắt, nhanh chóng cân bằng não bộ « A, anh cũng mặc quần jean sao ? »

« Có cái gì không đúng sao ? Tùy tiện chọn một chiếc, tây Trang phải tìm, không muốn »

« Nga »

« BA » một tiếng, Chu Minh Nghĩa tắt đèn, cả phòng khách chỉ còn ánh sáng le lói từ chiếc đèn bàn.

Duẩn An Nhiên đỏ mặt, may mà phòng khách đủ tối, Chu Minh Nghĩa nhất định không thấy.

Chu Minh Nghĩa phân phó một câu « Nghỉ ngơi sớm một chút » Rồi trở về phòng của mình.

Duẩn an Nhiên đêm đó không thể ngủ.

Hình tượng Chu Minh Nghĩa thuần thực luôn hiện ra trước mắt, cậu chưa từng gặp qua con người này của hẳn.

Duẩn An Nhiên không tự chủ nghĩ không biết cánh tay Chu Minh Nghĩa như vậy, người được hẳn ôm vào lòng cảm giác nhất định rất an toàn.

Chu dù hẳn không phải viên ngọc quý của giới tài chính Châu Á, tinh anh bạc triệu, chỉ sợ hẳn cho dù là công nhân bình thường cũng nhất định có nhiều phụ nữ yêu thương.

Duẩn An Nhiên đột nhiên có một loại mất mát khó hình dung, giống như điều trọng yếu gì đó sắp mất đi, bản thân lại không có lấy một chút biện pháp.

Áp lực công việc lớn như vậy, Chu Minh Nghĩa vẫn đi làm bằng xe buýt, hơn nữa không chút nào băn khoăn để ý.

Lại một cuối tuần, Chu Minh Nghĩa lái xe chở Duẩn An Nhiên đến thăm cha mẹ.

« Mang theo đồ dùng vệ sinh cá nhân, tôi định ngủ lại bên ấy một đêm »

« Anh không phải đã nói sẽ không định qua đêm sao ? »

« Lúc này khác, tôi muốn ở thêm một ngày »

Phòng ở bên nhà Chu phụ tổng cộng là bốn phòng ngủ hai phòng khách, cũng đủ cho đám con đến thăm.

Vào cửa hàn huyên đôi câu, Chu Minh Nghĩa liền cùng Chu Trọng Hàn vào thư phòng nói chuyện.

Duẩn An Nhiên ở ngoài cửa tò mò vận động đầu óc, bị mẹ kéo sang một bên.

Chú ý tủ phòng khách lại có thêm một bộ trang trí nhỏ, Duẩn An Nhiên đến nhìn kỹ, hóa ra là một hộp nhạc cùng một bộ năm chai nước hoa nhỏ.

Duẩn An Nhiên lấy ra nhìn kỹ, phát hiện lọ nước hoa là thủy tinh Lạp Khắc Lợi, là đồ cổ, cậu đọc qua tư liệu ở tạp chí, nghĩ đến giá cả thực xa xỉ.

« Mẹ lại muốn bộ này »

« Rất được, một bộ năm bình, người xem người khen »

Duẩn An Nhiên nghĩ thăm mẹ nhất định không biết giá cả.

« Làm sao mua được ? » Chỉ sợ tiệm đồ cổ cũng không dễ dàng có.

« Minh Nghĩa tặng cho mẹ, mẹ chỉ nói chai nước hoa trong quảng cáo đẹp, nó cho người tặng mẹ, đúng rồi, gọi là « Enjoy ». Minh Nghĩa thật tinh mắt mua bộ này. Mẹ thật sự rất thích, chưa từng gặp qua chiếc lọ nào tinh xảo như vậy, nghe nói đã nhiều năm, là đồ cổ, nhưng con xem thủy tinh thật đẹp, hoa văn cùng hình dạng khác biệt cỡ nào »

Duẩn An Nhiên cúi đầu, đúng rồi, anh ta luôn thấu hiểu như vậy.

Đồng Vân đặt lọ vào chỗ cũ « Đến, giúp mẹ nấu cơm đi, hôm nay phải nấu nhiều hơn mấy món »

Không biết khi nào thì cha con Chu phụ nói chuyện xem, đến xem thao tác hai người trong bếp.

Nhìn Duẩn An Nhiên tay chân thuần thực, Chu Trọng Hàn xoay mặt nhìn Chu Minh Nghĩa « Đây, con không làm được đi »

Chu Minh Nghĩa tựa đầu vào cửa bếp, lắc đầu.

Đồng Vân tiếp lời nói « An Nhiên này, cũng không có biện pháp, em là hộ sĩ phải tăng ca, nếu nó không bận học, mỗi tuần một ngày phải không ăn cơm, từ đó mới luyện được như vậy »

Duẩn An Nhiên xử lý tôm, đem một con tôm lớn từ bồn ra, sau đó mổ lấy vân.

« An Nhiên có thể theo kịp tay nghề của đầu bếp » Chu Trọng Hàn kinh ngạc không thôi.

« Nó đó, đều là rửa chén ở phòng bếp cửa hàng ăn học trộm được »

Thấy Chu Minh Nghĩa ôm vai đứng tựa cửa, Chu Trọng Hàn đẩy một cái « Còn không mau đi hỗ trợ »

« Phòng bếp nhỏ như vậy, con đi vào rất chiếm chỗ » Chu Minh Nghĩa bình thản nói.

« Hừ »

Chờ mọi người một nhà ngồi vào chỗ ăn cơm, Chu Trọng Hàn còn nói « Minh Nghĩa, ngẫu nhiên ta xem con có thể học làm rau, coi như một môn nghệ thuật cuộc sống đi »

Chu Minh Nghĩa một mặt gấp đậu hoa bỏ vào bát Đồng Vân, một mặt trả lời thực vững vàng « Cha, thất tiết là chuyện nhỏ, đói chết là chuyện lớn »

Chu Trọng Hàn đen mặt, Duẫn an Nhiên cúi đầu cười

»Con phải đi công tác một thời gian, thời gian tới chỉ có một mình An Nhiên đến thăm hai người » Chu Minh Nghĩa buông chén canh nói.

Duẫn An Nhiên không khỏi dỗi theo hắn, đáy lòng một trận hoảng hốt.

Như thế nào bây giờ mới nói ?

« Đi công tác, đi nơi nào ? Khi nào trở về ? » Đồng Vân thân thiết hỏi.

Chu Minh Nghĩa không trả lời lẳng lặng nhìn Đồng Vân.

Một lát sau, thấy hỏi mà không đáp, Chu Trọng Hàn hỏi đứa con « Như thế nào không nói ? »

« Con đợi dì Vân hỏi cho xong »

« Hỏi xong ? » Đồng Vân nghi hoặc.

Duẫn An Nhiên cười rộ lên « Mẹ, có nhớ một truyện cười, người phụ nữ hỏi ít là muốn hỏi toàn bộ. Mẹ hỏi anh ấy là : con đi đâu ?khi nào thì đi ?khi nào trở về ?đi với ai ?làm gì ? hy vọng lên đường thuận lợi »

Đồng Vân cũng cười « Đúng rồi, còn có nhiều câu chưa hỏi »

Chu Minh Nghĩa giương mắt nhìn Chu Trọng Hàn « dì Vân, rất nhiều năm con không được người hỏi như vậy. Cha luôn luôn để con tự sinh tự diệt, kỳ thật việc con đi công tác là chuyện bình thường, nhưng nếu người nhà hỏi nhiều thứ, cảm giác tốt lắm »

« Con là nói ta không quan tâm con ? »

« Không phải »

« Dù sao con đi còn muốn trở về, hơn nữa con đã quen thuộc, ta có gì để lo lắng »

Đồng Vân ôm tay Chu Minh Nghĩa « Dọc đường đi phải cẩn thận, đến nơi nhớ gọi điện thông báo cho gia đình, đi ra ngoài, mọi chuyện phải lưu ý, cất giữ mọi thứ cẩn thận, buổi tối ít đi ra ngoài, đúng rồi, uống ít rượu »

Nghe Đồng Vân nói Chu Minh Nghĩa vô cùng thoải mái cười meo meo.

« Rất cuộc là đi đâu, cũng phải nói cho ta biết nha »

« Đi New York, đi khoảng một tháng »

« Đi lâu như vậy » Đồng Vân ánh mắt quyến luyến.

« Công tác, không có biện pháp »

« Như vậy nhớ rõ đến nơi gọi điện thoại báo bình an»

« Con sẽ »

Duẫn An Nhiên kinh ngạc, không nghĩ tới hắn đi lâu như vậy, bản thân làm sao bây giờ ?

Buổi tối, Chu Minh Nghĩa ngủ cùng Duẫn An Nhiên trong một gian phòng khách, Duẫn An Nhiên khó ngủ, nường theo ánh sáng ngoài cửa sổ nhìn Chu Minh Nghĩa ngủ say.

Phòng cậu ở nhà Chu Minh Nghĩa so với nơi này lớn hơn rất nhiều, còn ở hai người, hai người cả tháng không thấy mặt cũng không kỳ quái vì biết đối phương vẫn cùng một chỗ, nhưng hiện tại lại biết đối phương sắp đi công tác một đoạn thời gian dài như vậy, đến một quốc gia xa xôi, không nói mẹ, chính cậu cũng luyến tiếc.

Sáng sớm, Chu Minh Nghĩa cùng mọi người ra ngoài ăn sáng.

Tuy rằng là một gian nhà ăn nhỏ, nhưng đồ ăn thức uống thập phần mỹ vị, Chu Minh Nghĩa gọi cơm, tôm càng, bánh rán, còn có các loại cháo, người một nhà ăn uống vui vẻ.

“Ở đây một khoảng thời gian em còn không biết có một nhà ăn hương vị ngon như vậy” Đồng Vân cảm thán.

“Nó, Nó chuyên sống phóng túng” Chu Trọng Hàn nói lý giải.

“Sao có thể, Minh Nghĩa là người vì sự nghiệp” Đồng Vân phản bác.

“Kỳ quái, kỳ quái, khách hàng của nó đều ăn nhằm bộ dáng kia của nó”

“Minh Nghĩa vài lần đến thăm chúng ta, hàng xóm cũng nhìn thấy, nhìn xem kia một đoàn sư nãi đến thăm hỏi chúng ta”

Chu Minh Nghĩa nghe xong cười cười.

Chu Trọng Hàn tiếp lời “Àn, xem ra thành thực, từ các cô gái sát thủ giờ biến thành sư nãi sát thủ”

Duẫn An Nhiên quay đầu cười trộm.

“Bạn gái nó rất nhiều, đều là thành phần tri thức cấp cao, hoàn hảo, nhưng thật ra cũng không vứt bỏ các tiểu sao kim” Chu Phụ cứ thế nói.

Đồng Vân gật gật đầu.

Chu Trọng Hàn tiếp “Ta xem, con thật ra ít kén chọn thật là tốt, phương pháp chọn người tối ưu là lúc bé ôn nhu hiền thực, người bình thường phổ thông là tốt rồi, một nhà hai người thay nhau buôn bán cổ phiếu, ta xem không có gì hay”

“Như vậy a” Chu Minh Nghĩa mân mê cằm “Cái này trước mắt có một người”

Duẫn An Nhiên trong lòng nhảy dựng, anh ta có bạn gái khi nào?

Chu Minh Nghĩa đưa tay nắm vai Duẫn An Nhiên, kéo vào trong lòng “Chính là người này, lúc nhỏ ôn nhu hiền thực, lại biết vào bếp” sau đó đưa tay nâng cằm Duẫn An Nhiên làm cho cậu đối mặt hẳn “Lớn lên cũng không sai”

Chu phụ mạnh mẽ trách cứ “Hồ nháo”

Chu Minh Nghĩa buông tay ra, Duẫn An Nhiên giống mèo con bị chặt đứt đuôi nhảy dựng lên “Chu Minh Nghĩa, anh nói cái gì!” Mặt đỏ lên, một cánh tay bóp cổ Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa ai nha nha kêu, giả vờ cố gắng giãy dụa, hai người giằng co.

Đồng Vân vội giăng hòa “Không cần náo loạn nơi công cộng”

Đánh hai quyền, Duẫn An Nhiên lúc này xem như nguôi giận.

Chu Minh Nghĩa xoa ngực nhếch miệng “Cậu sức lớn như vậy”

“Hừ, nói cho anh, tôi từ nhỏ đánh nhau không thua lần nào”

“An Nhiên, không cần nói chuyện này lần nữa” Đồng Vân vội vàng ngăn đứa con khoe khoang.

Buổi tối trở lại nhà mình, tựa vào cửa phòng Chu Minh Nghĩa, Duẫn An Nhiên thấy hẳn cùng người máy thu thập hành lý.

Bởi vì thời gian dài, cho nên mang theo hai vali hành lý.

Trong cả căn nhà, chỉ có nơi này Duẩn An Nhiên không đi vào.

Chu Minh Nghĩa phòng ngủ có một chiếc giường kingsize, một sofa rộng mênh mông, tủ đầu giường cùng bàn học có thể nhìn ra ban công rất rộng có thể đặt hai bàn tròn, lúc này, có thể nhìn thấy mặt biển đêm đen ngòm. Còn có phòng tắm riêng.

“Có việc gì sao?” Chu Minh Nghĩa hỏi.

Duẩn An Nhiên lắc đầu.

“Tôi không ở nhà, cậu ra vào phải cẩn thận, trong nhà có người máy, cần cái gì gọi siêu thị mang đến”

“Nga.”

Suy nghĩ một chút Chu Minh Nghĩa nói thêm “Cậu có thể mang bằng hữu đến chơi, cần ăn uống gì cứ lấy, ban công có thể đãi khách, nhưng không thể đốt lửa, ăn lẩu thì không sao”

“Àn”

“Đúng rồi” Chu Minh Nghĩa như nhớ tới điều gì “Thư phòng của tôi là cấm địa, không thể vào”

“Tôi biết, anh là yêu râu xanh” Duẩn an Nhiên hay nói giỡn như vậy, nhưng ngữ khí cũng rất thấp.

“Tôi sẽ khóa cửa thư phòng” Chu Minh Nghĩa cười nói.

Nhìn biểu tình Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa tươi cười “An Nhiên, xảy ra chuyện gì sao?” Vừa nói vừa đi đến.

Duẩn An Nhiên nghiêng đầu né tránh bàn tay Chu Minh Nghĩa “Không có gì”

“Không vui?”

Duẩn An Nhiên rũ mắt nhìn mũi chân “Anh vì cái gì không nói sớm với tôi sẽ rời khỏi nhà một thời gian dài như vậy?”

Chu Minh Nghĩa mỉm cười “Tôi cũng được thông báo không lâu a”

Duẩn An Nhiên cúi đầu không dám nhìn đôi mắt trong suốt của Chu Minh Nghĩa “Tôi sẽ nhớ anh”

“Cảm ơn”

“Tôi có thể nhắn tin cho anh không?”

“Đương nhiên”

Duẩn An Nhiên xua tay “Tôi sẽ không quấy rầy công việc của anh, tôi chỉ muốn biết anh tốt hay không”

Chu Minh Nghĩa lấy ra danh thiếp “Đây là cách liên lạc với tôi, nếu trong nhà có việc gấp, nhất định phải cho tôi biết trước tiên”

“Được”

Sau đó hai người đứng đối mặt, trầm mặc.

Rốt cuộc, Chu Minh Nghĩa đánh vỡ trầm mặc, nhẹ giọng đầy từ tính « An Nhiên, cậu sẽ nhớ tôi ? »

« Phải »

Chu Minh Nghĩa vươn tay nâng cằm Duẩn An Nhiên, nhìn đôi mắt nai tơ, đôi mắt nâu của hắn hiện lên ánh sáng, sau đó chậm rãi tới gần Duẩn An Nhiên.

Nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy của Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên cảm giác bị thôi miên, không có phản kháng, tùy ý Chu Minh Nghĩa hôn cậu.

Nụ hôn nhẹ nhàng phớt qua, Chu Minh Nghĩa thấp giọng bên tai cậu « Như vậy cậu có thể vẫn nhớ tôi, đến khi tôi trở về »

Duẩn An Nhiên như người mộng du trở về phòng mình, nằm xuống, qua một lúc lâu mới tỉnh ngộ, Chu Minh Nghĩa hôn mình.

Trên môi vẫn lưu lại cảm xúc mềm mại, Duẩn an Nhiên không khỏi vuốt ve làn môi mình, níu kéo cảm xúc lúc ban nãy.

Tâm, rối loạn.

Chính xác, Duẩn An Nhiên có thể nhớ Chu Minh Nghĩa đến khi hắn trở về.

Chu Minh Nghĩa bay đi New York công tác.

Đơn độc trong căn nhà im ắng, Duẩn An Nhiên cảm thấy cô đơn, trống rỗng.

Không hẳn là không có tiếng động, hơn nữa ở một mình có thể làm rất nhiều việc, nhưng biết người vẫn thường sống chung đi vắng lâu ngày, cảm giác rất khác lạ.

Trước kia, Duẩn An Nhiên sẽ làm bữa sáng cho hai người, nhìn Chu Minh Nghĩa ăn xong, sau đó cùng nhau đuổi theo xe buýt, hơn nữa cũng sẽ làm bữa tối hoặc bữa khuya. Chu Minh Nghĩa không rành chuyện bếp núc, nhìn thấy hắn ăn thức ăn do mình nấu, Duẩn An Nhiên cảm thấy rất vui vẻ. Hiện tại, Duẩn An Nhiên không định xuống bếp, bản thân cũng ăn qua loa ở bên ngoài.

Chu Minh Nghĩa không gọi điện về, chỉ nhắn về một tin đến nơi bình an.

Mỗi ngày, Duẩn An Nhiên đều nhắn một đoạn tin nhắn ngắn cho Chu Minh Nghĩa, muốn anh biết những chuyện phát sinh trong ngày của cậu, như ăn một ổ bánh mì thật ngon, ngắm lá phong đỏ, sự cố giao thông trong thành phố, chạng vạng có gió lớn....mỗi một chuyện đều là một chút tâm tình nho nhỏ của cậu, Duẩn An Nhiên đều muốn nói cho Chu Minh Nghĩa, nhưng Chu Minh Nghĩa không trả lời lại một chữ.

Duẩn An Nhiên cuối cùng hiểu được tư vị của hai chữ « Dày vò »

Tuy rằng mỗi ngày vẫn đi về như cũ, nhưng cuộc sống mất đi vẻ tươi sáng.

Duẩn An Nhiên không khỏi tự hỏi : Trước kia chưa quen biết anh ta, ngày của mình trôi qua như thế nào ? Khi đó vẫn qua ngày bình thường, tại sao bây giờ lại không được.

Giữa mùa thu, cánh rừng ở ngoại ô Hương đảo phủ đầy lá phong đỏ, có ngôi sao tổ chức biểu diễn ở đây, Duẩn An Nhiên nhận lệnh đến chụp ảnh.

Duẩn An Nhiên cùng Lí Thăng Bình, Vương Hiểu Phân tạo thành một tổ săn tin, Lí Thăng Bình lái xe, cậu chụp ảnh, Hiểu Phân phỏng vấn, tuần san vừa mới nhận một cô sinh viên thực tập được phân vào tổ của Duẩn An Nhiên, tên là Lí Quyên.

Lí Quyên tuổi trẻ bốc đồng, lúc đợi ở sân bay thì chen lấn, lúc Đại minh tinh xuất hiện liền xông lên chém giết giữ lấy vị trí tốt nhất bắt đầu hỏi cùng ghi âm, Vương Hiểu Phân đứng cạnh nàng, hai cô gái cá tính đối lập, đều làm công việc săn tin, cái nhìn khác nhau, tuần san thường đem quan điểm hai người tạo thành hai luồng dư luận, tranh thủ độc giả.

Tuần san Để Thực là một tuần san cỡ trung, mỗi người đều có công phụ ôm đồm nhiều việc, vì vậy cần có những người trẻ tuổi bốc đồng như Lí Quyên.

Bốn người một tổ thành tích không tồi, vài lần hóa trang trà trộn vào quán ăn đêm chụp được những bức ảnh đắt giá.

Đương nhiên, người bị chụp ảnh cũng bất mãn vô cùng.

Chỉ chớp mắt, nửa tháng trôi qua.

Duẩn An Nhiên đếm ngược từng ngày Chu Minh Nghĩa trở về.

Chu Minh Nghĩa đang ở New York, đại diện cho chứng khoán Vạn Khải tiến hành đàm phán lần thứ hai với chứng khoán Vạn Đông.

Chứng khoán Vạn Đông do Quách Vạn Đông sáng lập, năm nay ông tuổi đã cao, định cư lâu dài ở New York. Vạn Đông đã không còn đủ sức để trụ vững, tuy rằng năm đó cơ nghiệp huy hoàng, nhưng hiện tại đã có xu hướng suy tàn, Quách Vạn Đông dự định thu tay lại, trở thành một cổ đông bình thường.

Quách thị có hai người con, trưởng nữ Quách Nghệ An học văn học, làm ở viện kỳ danh, kỳ thật cái gì cũng không có, nhưng cũng không quan hệ, chỉ cần cha nàng là Quách Vạn Đông là đủ. Con thứ Quách Nghi là điển hình của phá gia chi tử, không nghề nghiệp đàng hoàng, chỉ biết đến xe thể thao cùng phụ nữ, chuyên cặp kè cùng những người mẫu nổi danh.

Quách Vạn Đông năm đó vất vả đánh hạ giang sơn, nhưng con cái không ai có ý muốn kế nghiệp.

Chu Minh Nghĩa mang theo nhân mã cùng luật sư và kế toán viên của Quách thị không ngừng bàn bạc điều kiện mua lại công ty.

Vạn Khải muốn bỏ ra một cái giá thực thấp để sát nhập Vạn Đông vào mình, mà người bán Vạn Đông lại muốn một cái giá chấp nhận được mới buông tay, giằng co một thời gian dài.

Giữa cuộc đàm phán, Vạn Khải phát hiện vài năm gần đây có người âm thầm mua cổ phiếu Vạn Đông.

“Đây là xảy ra chuyện gì? cần điều tra ngay” Lí Duyên Niên biết tin, phân phó Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa không hoảng hốt “Công trạng vài năm gần đây của Vạn Đông không tồi, gần nhất cũng có người mới, cho dù có người mới thì tiềm lực cũng bình thường, nếu đàm phán thuận lợi, Vạn Khải sẽ nắm 45% cổ phần của Vạn Đông, tuyệt đối là đại cổ đông thứ nhất, cho nên không thành vấn đề”

“Hắn ra giá rất cao, khó có thể chấp nhận”

“Tất có cách, ngài không cần lo lắng, thanh danh Vạn Đông ở bên ngoài cho dù chỉ còn tên tuổi cũng có giá cao”

“Cho nên tôi nghĩ không hện mà gặp, sau khi xác nhập chúng ta sẽ là thứ nhất trong giới nghiệp”

Lí Duyên Niên lớn tiến “Lần này nhất định phải thành công”

Chu Minh Nghĩa ban ngày họp, đồng thời không quên quan tâm xu hướng tăng giảm của giá cổ phiếu, mặt khác lưu ý chặt chẽ tin tức chính trị cùng kỳ hóa giá trị trường.

Bách Anna cùng Lưu Kí đi theo Chu Minh Nghĩa nhiều năm, bọn họ không hện mà cùng cảm giác Chu Minh Nghĩa tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó.

Không ai có thể thấu hiểu được, trên mặt Chu Minh Nghĩa vĩnh viễn là nụ cười thần nhiên không chút tính toán, hẳn cũng không hẳn là không có biểu tình, nhưng không ai có thể đọc được nội dung bên trong, bạn bè nhiều năm đều nhìn không ra.

Tạm ngừng đàm phán, Chu Minh Nghĩa là ông chủ, mời Quách thị ăn cơm.

Quách Vạn Đông lấy lí do tuổi già sức yếu từ chối, đẩy đưa con đi thay.

Chu Minh Nghĩa ứng phó hai người này, thành thạo đơn giản.

Có thể thấy Quách Nghệ An có chút ý tứ với mình, nhưng Chu Minh Nghĩa hữu lễ, nhẹ nhàng rút lui.

“Bạn gái Chu tiên sinh nhất định sẽ cô đơn đi, anh suốt ngày chú mục vào thị trường chứng khoán tăng giảm, nàng không phê bình kín đáo sao?”

Chu Minh Nghĩa hữu lễ đáp “Nàng rất thông cảm tôi, biết tôi mấy năm nay đều cố gắng dốc sức lo cho sự nghiệp. Hy vọng tương lai có bao nhiêu thời gian đều bầu bạn cùng nàng”

Quách Nghệ An biết Chu Minh Nghĩa cũng không thân mật với bạn gái, nghe được trả lời như vậy, sắc mặt âm trầm bất định.

“Nói lại thì hiện tại cũng là làm thuê cho người, nếu là việc kinh doanh của mình thì phải tự mình đứng ra làm chủ, vất vả một chút cũng không có biện pháp”

Chu Minh Nghĩa gật đầu nói “Đúng vậy, người làm công đều vất vả”

Quách Nghi từ đầu đến cuối đều nở nụ cười nhún nhún vai “Anh không phải người làm công, anh xem như là làm công hoàng đế”

Quách Nghệ An trừng mắt liếc em trai một cái.

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm, mọi người chuẩn bị phải đi, mấy mỹ nữ đợi gần đó từ từ tiến đến.

Chu Minh Nghĩa đảo mắt một vòng nhìn các nàng, có thể đoán ra toàn bộ là bạn gái đêm nay của Quách Nghi, ba người, đều đáng người cao gầy, con lai, đẹp như búp bê.

Quách Nghệ An sắc mặt càng thêm khó coi.

Mấy mỹ nữ đánh giá Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa nhớ tới lời chê cười của mấy lão hữu nói việc buôn bán phụ nữ ở bên ngoài tương đương bằng cả gia tài của nam nhân, không khỏi âm thầm bật cười.

Quả nhiên các cô gái thấy Chu Minh Nghĩa đều không hẹn mà cùng sáng mắt, lập tức mời gọi hy vọng có thể cùng đi.

Chu Minh Nghĩa nghĩ con gái thời đại thật lớn mật, chỉ cần có nhiều tiền liền đáp lại, lập tức nghĩ đến việc buôn bán người gửi tiết kiệm, nhiều tiền là được, không khỏi muốn cười.

Quách Nghi trong cơn lưỡng lự, cũng mời Chu Minh Nghĩa cùng đi.

Sau khi cự tuyệt, Chu Minh Nghĩa đưa Quách Nghệ An về nhà.

7. Chương 7

“Đều nói anh bóng hồng dập dìu, chính là tôi xem không có chỗ gì đặc biệt” Ngồi trên xe, ỷ vào một chút men rượu, Quách Nghệ An đột nhiên nói, nàng vốn tưởng rằng hắn về cùng nàng sẽ có một tiết mục khác.

Chu Minh Nghĩa có thể lý giải được suy nghĩ của nàng, ở Danh Viện nhiều năm nhưng không có ai, sản nghiệp của cha nàng to lớn, muốn tìm người môn đăng hộ đối, có gia sản lại đứng đắn, nhưng nàng tâm cao khí ngạo nhưng lại không bà hoàng, muốn tìm người hầu hạ nàng không phải dễ dàng, rất nhiều nam nhân đều muốn tự mình khai thiên lập địa bằng năng lực bản thân, không cần bám váy vợ. Nàng nếu là nam tử, còn có thể ăn chơi đăm đóm một phen, thân là nữ tử, lại không dám quá phận làm ra chuyện sai lầm.

“Kỳ thật tôi là một người mang gánh nặng, tâm tư đều đặt ở thị trường chứng khoán, lấy việc phân tích giá cả thị trường chứng khoán làm vui” Chu Minh Nghĩa trả lời giống như có chút ý tứ sâu xa.

“Tôi nghe nói không phải như vậy”

“Tôi bị người hiểu lầm rất nhiều chuyện”

“Bạn gái của anh là người như thế nào?” Quách Nghệ An đơn giản hỏi thẳng, nàng đã nghe từ lâu hắn không có bạn gái, nếu thực sự, hắn có thể bảo hộ cho nàng, không muốn bị người khác làm phiền.

“Nàng” Chu Minh Nghĩa cười yếu ớt “Hắn là một người rất đổi bình thường, tính tình cũng không tốt lắm, nhưng biết giữ im lặng, hiểu biết tính chất công việc của tôi, cũng không yêu cầu này nọ, hơn nữa còn biết vào bếp”

“Là người Phương Đông sao? Hay con lai?”

Chu Minh Nghĩa nhớ tới mái tóc đen nhánh của Duẩn An Nhiên “Giống tôi. Ánh mắt hắn như nai con, làm cho người ta có cảm giác trêu mến” Nói xong Chu Minh Nghĩa ôn hòa mỉm cười.

Quách Nghệ An xê dịch trên ghế da, chưa có người nào hình dung nàng như vậy, nghĩ đến người con gái xa lạ của đối phương không khỏi có chút hâm mộ.

Kỳ thật, Chu Minh Nghĩa vẫn xem tin nhắn mỗi ngày của Duẩn An Nhiên, hắn cố ý nhắm nạy không nhắn trả lời.

Rốt cuộc, đàm phán đạt được bước phát triển quyết định, Chu Minh Nghĩa phải bay đến Thụy Sĩ thương thuyết cùng ngân hàng thế giới.

Đợi lâu như vậy, Duẩn An Nhiên chỉ nhận được một tin nhắn “Tôi đến Thụy Sĩ bình an”

Tức giận, Duẩn An Nhiên đành đem cơn tức phát tiết trên sofa, đánh cào cào một hồi.

Hắn khi nào mới có thể trở về, Duẩn An Nhiên cơ hồ cảm giác nụ hôn khi chia tay kia chỉ là một hồi mộng.

Thời gian trôi qua từng ngày, đảo mắt đã hơn một tháng, Chu Minh Nghĩa vẫn không thấy trở về, Duẩn An Nhiên gọi điện đến Vạn Khải, trợ lý trả lời Chu tiên sinh còn có việc chưa về.

Duẩn An Nhiên không khỏi nghĩ Chu Minh Nghĩa có phải hay không tính toán ở lại Thụy Sĩ không trở lại nữa.

Tổ của Duẩn An Nhiên gần đây một mực truy đuổi công tử của ông trùm bán lẻ ở Hương Đảo đang theo đuổi một ngôi sao nữ. Nữ tinh này lấy hình tượng ngọc nữ phục nhân, nhưng lại mẫn cảm như chó săn luôn đánh hơi thấy mùi phòng viên.

Một tổ bốn người ban đêm phục kích dưới lầu nhà nữ ngôi sao Kha Khải Luân, không thu hoạch được gì.

Sáng sớm, đối tượng bị chụp cũng không có động tĩnh gì khác lạ.

“Phải kiên nhẫn, nhất định chờ đợi, tôi cũng không tin không thấy mặt bọn họ” Lí Thăng Bình nói.

Vương Hiểu Phân dấm bóp thắt lưng “Cả người đều đau nhức, mệt”

Duẩn An Nhiên nhìn ngoài cửa sổ, chờ một tổ khác của tuần san đến thay thế là có thể trở về.

“Tôi mệt đến nỗi không thể trở về” Lí Quyên nói.

“Đến chỗ tôi nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối còn có ca trực nữa” Duẩn An Nhiên đề nghị, nơi này rất gần Tĩnh lộ.

“Đúng rồi, còn không biết cậu ở đâu?” Lí Thăng Bình ngồi thẳng dậy.

“Sau khi mẹ tôi cùng bác Chu kết hôn, phòng trọ cũ không ở được nữa, cho nên tôi hiện tại sống cùng con của bác Chu” Một mặt chỉ đường, một mặt nói với những người khác.

Xe dừng dưới lầu tòa nhà, ba người đồng loạt ngửa đầu nhìn lên trên “A” một tiếng.

Không phải không sợ hãi nha, thành phố tắc tắc tắc vàng, giá đất ở Hương đảo cao nổi tiếng, có thể ở nơi như vậy làm sao không khiến người khác sợ hãi.

Đến khi vào cửa ngồi xuống Lí Thăng Bình vẫn còn há miệng.

Duẩn An Nhiên đi vào bếp lấy trái cây cùng nước uống.

Ba người chạy đi thăm thú chung quanh, không ngừng hô lên nho nhỏ.

Làm sandwich đơn giản, Duẩn An Nhiên tiếp đón khách.

“Phòng nhỏ bên trong là phòng tôi, anh ấy ở phòng lớn, phòng khách xài chung” Mang mọi người ngồi vào phòng, sau đó lại tiếp đón bọn họ tham quan phòng mình.

Vương Hiểu Phân ngay cả thức ăn cũng không thèm ăn, ghé vào ban công ngắm biển.

“Thì ra cái gì gọi là vô địch cảnh biển trên quảng cáo chính là như vậy, tôi rốt cuộc chính mắt nhìn thấy”

Tòa nhà này ở lưng chừng đồi, lại ở tầng cao nhất, từ cửa có thể nhìn thấy mặt biển mênh mông cùng với những hòn đảo to nhỏ nhấp nhô, tầm nhìn đẹp mắt làm cho người ta xao động.

“An Nhiên, anh trai cậu đối với cậu thật tốt” Lí Thăng Bình vô cùng hâm mộ.

“Anh ta không phải anh trai tôi, chúng tôi không cùng quan hệ huyết thống”

“Cũng như nhau, có cái gì khác?” Vương Hiểu Phân nói.

“Tôi chỉ là khách trọ mà thôi, chờ tôi có thể đủ sức thuê hoặc mua nhà, tôi phải dọn đi”

“Cái này chỉ sợ nhất thời làm không được” Lí Quyên nói, ai chẳng biết lấy tiền lương cùng tiền thưởng của bọn họ, muốn mua nhà thật sự không dễ dàng.

“Cho nên phải cố gắng” Duẫn An Nhiên nói.

Ăn hoa quả, mọi người có chút buồn ngủ, vì thế Duẫn An Nhiên cho các nàng ở phòng mình, còn cậu cùng Lí Thăng Bình chiếm dụng phòng khách.

Trong cơn mông lung, Duẫn An Nhiên nghĩ đến công việc dang dở, đột nhiên đứng dậy vội vàng gọi các bạn, lại vội vàng đi làm chút đồ ăn bổ sung thể lực.

Mọi người đều vươn tay nhắc nhân “Ngủ thật ngon”

Vương Hiểu Phân đứng trước cửa sổ phòng khách thở dài “Thực không nghĩ đến”

“Như thế nào có thể” Lí Thăng Bình cười nói.

“Nếu tôi là An Nhiên thì tốt rồi, tôi sẽ không đi” Vương Hiểu Phân quay đầu “Đứng ở ban công này cũng đáng giá lắm, nếu tôi là An Nhiên, tôi nhất định sống chết không đi, hần đuổi tôi cũng không đi”

Lí Thăng Bình cười haha.

Lí Quyên nhẹ giọng nói “Cười cái gì, không giống với người trong nghề, đổi làm người ta, có cố gắng cũng không đến được nơi này, huống chi người ta còn có nhiều thứ nữa, ý tưởng Hiểu Phân không có gì không đúng”

Vương Hiểu Phân có chút thất vọng “Đáng tiếc An Nhiên là nam, nếu là nữ đã bám Chu Minh Nghĩa không buông”

Duẫn An Nhiên cười khổ “Uy, cậu nói cái gì?”

“Cậu phú quý, còn có thể chiếu cố chị em chúng tôi, làm cho Chu Minh Nghĩa chú ý đến chúng tôi, chúng tôi sẽ không qua cầu rút ván” Lí Quyên đáp.

“Cậu càng nói càng thái quá”

“Nói sự thật thôi”

Tuy không muốn đi nhưng vẫn phải đi, tiếp tục túc trực dưới lầu nhà người ta.

Lí Thăng Bình lái xe đến, cảnh sát giao thông cơ hồ đã không cho xe lưu thông, cậu chỉ phải đem xe đậu ở đầu phố, Vương Hiểu Phân cùng Lí Quyên giả làm người qua đường, bước đi chậm rãi, một mặt quan sát chú ý tình huống.

Không biết đợi bao lâu, bầu trời đen ngịt, Duẫn An Nhiên xuống xe, thả lỏng tay chân một chút.

Bỗng nhiên Duẫn An Nhiên chú ý tới không xa phía trước, có người từ trên xe bước xuống, sau đó thêm người nữa, là một nam một nữ, người nữ đội nón rộng vành.

Duẫn An Nhiên vì nghề nghiệp nên rất tinh mắt, phát giác đúng là chuyện xấu của diễn viên, đưa bạn gái về nhà cũng không xuống xe, còn ngồi chờ đêm khuya vắng người.

Duẫn An Nhiên lấy ra máy chụp ảnh số nhỏ nhỏ, chụp được cảnh hai người cầm tay hôn môi.

Đột nhiên, trong xe có người đi ra bước nhanh về phía Duẫn An Nhiên.

Bị phát hiện. Duẫn An Nhiên lập tức chạy, tiếng bước chân vang động.

Vương Hiểu Phân cùng Lí Quyên nhìn thấy, vội chạy tới muốn trợ giúp Duẫn An Nhiên.

Mắt thấy sắp đến bên cạnh xe, đột nhiên quần áo Duẫn An Nhiên bị người mạnh mẽ kéo về phía sau, té ngã trên mặt đất, lập tức có người đè lại.

Xem ra, bên cạnh công tử kia còn có người khác, mà Kha Khả Luân cũng sẽ có vệ sĩ của công ty đĩa nhạc.

Hai bên đánh đá loạn xạ, tranh đoạt một chiếc máy ảnh.

Trong lúc hỗn loạn, Lí Thăng Bình cướp được máy ảnh vọt vào trong xe, đóng cửa lập tức ly khai.

Lúc này, cảnh sát tuần tra ban đêm nghe được tiếng động chạy đến, đem mọi người về cục cảnh sát.

Đương nhiên, vị công tử kia cùng nữ ngôi sao sẽ không xuất hiện ở đây.

“Tôi phải kiện các người” Có người rống với Duẫn An Nhiên.

Duẫn An Nhiên quần áo hỗn độn, áo sơ mi bị xé rách, té ngã khá nặng, lúc này đau đến không chống đỡ nổi.

Ra khỏi tối nay phải qua đêm trong cục cảnh sát, Duẫn An Nhiên không sợ, cậu sớm chuẩn bị tâm lý, chuyện thế này cũng không phải lần một lần hai, luật sư của tuần san được thuê đường như chỉ để nộp tiền bảo lãnh bọn họ, nhưng mà cậu lần đầu vào cục cảnh sát lúc nửa đêm, còn liên lụy đến hai cô gái, Duẫn An Nhiên rất không đành lòng.

Nhìn Vương Hiểu Phân cùng Lí Quyên, trên mặt vẫn là bộ dáng bất cần, nhưng nữ tử qua đêm ở cảnh cục truyền ra luôn không tốt.

Đột nhiên, Duẫn An Nhiên nghĩ đến Kim Tắc Thái, cậu có cách liên lạc với hắn.

Trong vòng nửa giờ đồng hồ, Kim Tắc Thái chạy đến.

Đương nhiên, đối phương cũng có luật sư ở đây, hai người vừa thấy mặt, luật sư của đối phương lập tức thay đổi sắc mặt.

“Tắc Thái, như thế nào là cậu”

Kim Tắc Thái kéo luật sư của đối phương đến nói nhỏ bên tai, Duẫn An Nhiên biết, hắn đề cập đến Chu Minh Nghĩa.

“Hiểu lầm, hiểu lầm” Vị luật sư họ Lưu liên tục lặp lại lời giải thích với cảnh sát “Thuần túy là hiểu lầm”

Sau đó lại thấy Lưu luật sư nhỏ giọng nói vài câu với người của công tử kia và vệ sĩ công ty đĩa nhạc, những người khác nhìn chằm chằm Duẫn An Nhiên.

Duẫn An Nhiên cảm thấy rất không thoải mái.

Nhóm luật sư làm tốt thủ tục, mọi người rời cảnh cục.

Đối phương không còn nhục mạ hoặc up hiếp, chỉ lẳng lặng rời khỏi, Lưu luật sư mạnh mẽ bắt tay Kim Tắc Thái.

Nhìn hai cô gái ngồi trên taxi rời đi, Duẫn An Nhiên lúc này mới an tâm.

“Cậu có muốn đi bệnh viện kiểm tra hay không?” Kim Tắc Thái hỏi Duẫn An Nhiên, nhìn bộ dáng chật vật của cậu.

“Không cần, chỉ là bị thương ngoài da nho nhỏ, cảm ơn anh đã đến”

Kim Tắc Thái xua tay “Không cần khách khí, tôi đưa cậu trở về, thấy thế nào?”

Duẫn An Nhiên vội vàng cự tuyệt “Cảm ơn, không cần, tôi có thể trở về một mình, làm phiền anh nửa đêm chạy đến, thật sự là có lỗi. Tôi tự mình có thể trở về”

Kim Tắc Thái không khách sáo nhiều, lên xe rời đi.

8. Chương 8

Duẫn An Nhiên lúc này mới kêu taxi, về nhà.

Vừa vào cửa, Duẫn An Nhiên liền cảm giác được hơi thở quen thuộc.

Chu Minh Nghĩa từ thư phòng đi đến, cao thấp đánh giá Duẩn An Nhiên một chút, xem mái tóc hỗn độn của cậu, áo sơ mi bị xé rách, trên giày bám đầy bụi, sau đó mỉm cười “Em định như vậy nghênh đón anh sao? Thực cả kinh a”

Duẩn An Nhiên cuối cùng không khống chế được tình tự chính mình, lập tức nhào vào lòng Chu Minh Nghĩa, găt gao ôm anh, hoàn toàn không hề để ý tới chiếc áo sơ mi đặc tiền anh đang mặc, bởi vậy mà vậy bần cả.

Chu Minh Nghĩa ôm Duẩn an Nhiên vuốt tóc cậu “Nhớ anh sao?”

Duẩn An Nhiên trong lòng Chu Minh Nghĩa cật lực găt đầu, đúng vậy, thật rất nhớ anh.

Cuối cùng Chu Minh Nghĩa buông Duẩn An Nhiên ra nói “Em đi tắm rửa trước?”

Duẩn An Nhiên thuận theo găt đầu.

Trong phòng tắm, Duẩn An Nhiên nhìn đến mấy chỗ bầm tím trên thân, vài chỗ trầy da, hoàn hảo đều là vết thương nhỏ.

Duẩn An Nhiên đi ra, Chu Minh Nghĩa cầm hòm thuốc đang đợi.

Ngồi trên sofa, Duẩn An Nhiên thấy Chu Minh Nghĩa ngồi xổm trước chân, khử trùng miệng vết thương, thoa thuốc, vết thương nông, không cần băng bó.

“Anh như thế nào đột nhiên trở lại?” Chờ xử lý tốt vết thương, Duẩn An Nhiên hỏi.

“Công tác chấm dứt tự nhiên trở về”

“Cũng không cho em biết”

“Anh cũng không biết khi nào có thể chấm dứt cho nên không thể thông tri” Chu Minh Nghĩa đưa tay nắm vai Duẩn An Nhiên “Như thế nào, sợ anh đột nhiên trở về thấy được bí mật của em?”

Duẩn An Nhiên đỏ mặt “Mới không có”

Chu Minh Nghĩa kéo Duẩn An Nhiên tựa vào vai mình, thái dương chạm thái dương, Duẩn An Nhiên cảm nhận được sự yêu thương cùng thương tiếc của anh, giống như người nhà.

“Anh không hỏi em sao lại thế này?”

“Anh nghĩ anh biết” Chu Minh Nghĩa trả lời.

“Biết cái gì?”

“Chụp ảnh bị nắm” Chu Minh Nghĩa đáp đơn giản.

Duẩn An Nhiên lui người đứng dậy, cậu cảm giác có chút ủy khuất.

Chu Minh Nghĩa lại đem Duẩn An Nhiên ôm vào lòng, vỗ về “Công việc, là khó tránh khỏi. Không cần để ở trong lòng”

Duẩn An Nhiên cảm thấy chỉ cần làm nũng trong lòng Chu Minh Nghĩa thì có thể dễ dàng tha thứ mọi việc.

“Thực ủy khuất?” Chu Minh Nghĩa hỏi bên tai cậu.

Duẩn An Nhiên lắc đầu, cậu không phải không biết nặng nhẹ, chỉ là được ôn nhu trấn an cảm giác tốt lắm.

Chu Minh Nghĩa hiển nhiên hiểu ý Duẩn An Nhiên, ôm cậu càng chặt.

“Là ai?” Chu Minh Nghĩa lại hỏi.

“La Thế Diệu” Duẩn An Nhiên trả lời, đây là tên vị tổ tông kia.

Chu Minh Nghĩa cười nhẹ “Nguyên lai là hần, gần đây cùng người nào?”

“Kha Khả Luân”

“Không biết” Chu Minh Nghĩa không để ý đến chuyện trong làng giải trí.

“Muốn anh thay em trút giận không?” Chu Minh Nghĩa nhẹ giọng bên tai cậu.

Duẩn an Nhiên cảm thấy thân thể một trận tê dại, không khỏi muốn trốn.

Chu Minh Nghĩa lại càng ôm chặt, không chịu thả lỏng.

Cuối cùng, Duẩn An Nhiên ngẩng đầu “Không cần, người ta cũng không có sai. Em cũng không cảm thấy đối phương sai”

“Vậy em ủy khuất cái gì?”

Duẩn An Nhiên liếc Chu Minh Nghĩa một cái, không nói lời nào.

“Chê anh không liên lạc với em?”

Duẩn An Nhiên cúi đầu, không trả lời.

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười, hẳn cũng không nói, chịu không được không khí trầm tĩnh, Duẩn An Nhiên rút cuộc lại ngẩng đầu, hai mắt giao nhau, Chu Minh Nghĩa đôi mắt nâu thâm thúy nhìn Duẩn An Nhiên, sau đó hơi nheo mắt, chậm rãi tới gần Duẩn An Nhiên, hôn lên môi cậu.

Duẩn An Nhiên trong lòng Chu Minh Nghĩa, chậm rãi bị cái hôn này hòa tan.

Môi rút cuộc rời ra, Chu Minh Nghĩa nói bên tai Duẩn An Nhiên « Còn tức giận không ? »

Duẩn An Nhiên lắc đầu, sau đó đẩy Chu Minh Nghĩa ra, trốn về phòng mình.

Chu Minh Nghĩa ngồi trên sofa mỉm cười.

Duẩn An Nhiên thả mình trên giường, mặt đỏ bừng. Anh lại một lần nữa hôn cậu, như thế nào có thể như vậy, cậu cùng anh ta, là anh em không cùng huyết thống.

Sáng ngày hôm sau, Duẩn An Nhiên vẫn không dám nhìn mặt Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa thần sắc như thường, ném qua điểm tâm, sửa sang lại hành trang sau đó đuổi theo xe buýt.

Duẩn An Nhiên nhìn lên Chu Minh Nghĩa, tựa hồ hết thấy chuyện đêm qua đều không phát sinh, tất cả là do mình ảo tưởng.

Duẩn An Nhiên không khỏi tự hỏi :Mình làm sao vậy ?

Cuối tháng mười, kế hoạch thu mua của Vạn Khải còn đang tiến hành bí mật, nhưng kết cục đã định, Vạn Khải đem tiền đầu tư, vì lần thu mua này mà số tiền bỏ ra kéké xù, nhưng Lí Duyên Niên cho rằng hết thấy đều đáng giá.

Sau khi Vạn Khải mua công ty mới, sẽ tiến hành định giá tài sản, lúc sau, căn cứ ở Đông Nam Á sẽ đổi tên.

Lí Duyên Niên thỏa thê mãn nguyện.

Chu Minh Nghĩa vẫn bảo trì nụ cười thản nhiên.

Lí Duyên Niên càng thêm vừa lòng với Chu Minh Nghĩa, ngày xưa chỉ là một trợ lý nhỏ, hôm nay là một trong những đối tác, sớm thăng ba cấp, trở thành quân cờ mạnh mẽ đầy đủ sức lực. Hơn nữa, Chu Minh Nghĩa không kiêu ngạo, khiêm tốn cực điểm, trong giới nhiều chuyên gia đều kiêng kị Chu Minh Nghĩa.

Tờ tạp chí nổi tiếng trong nước tổ chức tiệc mừng 10 năm, chủ yếu mời các danh nhân tham dự, là một hoạt động lớn.

Chu Minh Nghĩa được ưu ái mời tham dự.

Chu Minh Nghĩa không muốn xuất đầu lộ diện, hẳn cho rằng loại công việc này tốt nhất nên ở sau rèm, nhưng chủ biên tạp chí là bạn đại học, phải giữ cho lão hữu một chút mặt mũi vì thể đồng ý tham gia.

Trong tiệc rượu, Chu Minh Nghĩa khiêm tốn xuất hiện, cùng lão hữu chào hỏi, lấy một ly Brandy, lẳng lặng đứng một góc, quan sát trăm mặt chúng sinh trong thành phố.

Một trận hương phấn bay đến.

Chu Minh Nghĩa quay đầu, không biết khi nào một vị mỹ nhân đã đứng bên cạnh mình.

Tuy rằng không biết có phụ nữ bên cạnh nhưng Chu Minh Nghĩa một cái liếc mắt liền biết nàng là một nhân vật trong giới giải trí, hơn nữa đang nổi danh, hữu lễ gật đầu ý bảo Chu Minh Nghĩa không định hàn huyên cùng giai nhân.

« Xin hỏi, anh là bằng hữu của Kim Tắc Thái luật sư phải không ? » Dĩ nhiên, giai nhân mở miệng.

Chu Minh Nghĩa không thể xoay người sang chỗ khác, đành đối mặt « Đúng vậy, chúng tôi là bạn học »

Giai nhân ngọt ngào mỉm cười « Tôi biết anh là ai »

Chu Minh Nghĩa miễn tuệ sâu sắc cảm thấy phía sau nụ cười còn có tâm cơ.

Chu Minh Nghĩa bất động thanh sắc.

« Anh đúng như người ngoài truyền tai, rất bận rộn, nam nhân thành công như anh lại hàm dưỡng phong độ như vậy thật sự hiếm có »

Chu Minh Nghĩa cười yếu ớt « Tôi chỉ là người làm công bình thường, chưa nói tới thành công hay không thành công »

« Chu tiên sinh thật sự quá khiêm nhường » Giai nhân vươn tay đến « Tôi gọi là Kha Khải Luân »

Chu Minh Nghĩa giật mi, tên này nghe qua, khi nào ở đâu nhỉ ? Đúng rồi, An Nhiên có nhắc đến, lập tức cười hiểu rõ.

« Không biết có vinh hạnh được làm bằng hữu với Chu tiên sinh hay không ? »

Chu Minh Nghĩa thoải mái nắm tay Kha Khải Luân « đương nhiên »

Kha Khải Luân thập phần vui sướng, xem ra đọc tuần san kinh tế tài chính là tốt, nếu không xem qua làm sao biết diện mạo Chu Minh Nghĩa, như thế nào một cái liếc mắt có thể nhận ra anh ta.

Đang định cùng Chu Minh Nghĩa trao đổi một chút để từng bước tiếp cận, đột nhiên, bên cạnh một trận ồn ào la hét ầm ĩ, hai người đồng loạt quay lại.

Nguyên lai là có chó săn hóa trang đi vào chụp ảnh, muốn chụp một tấm độc nhất vô nhị.

Loại ảnh này chính là phiên toái, ảnh chụp vài người nhưng lời thuyết minh kèm theo lại muôn hình vạn trạng, đổi trắng thay đen, đổi đen thành trắng, làm cho đương sự xấu hổ không thôi, tiệc rượu này không cho chụp ảnh, cũng không chiêu đãi phóng viên.

Nhưng những người tham dự trong này không tránh khỏi là nhân vật mẫn cảm, tiêu điểm chú ý của công chúng, tự nhiên có người ước gì trà trộn vào để tìm hiểu.

9. Chương 9

Duẩn An Nhiên hôm nay phụng mệnh đến tiệc rượu chụp ảnh.

Trước khi đi, biên tập dặn dò « Cậu chỉ để ý chụp ảnh, nhìn thấy liền chụp, nhất định có tin giật gân, cho dù không rõ ràng, chúng ta cũng sẽ làm cho nó trở nên giật gân »

Duẩn An Nhiên có chút bất đắc dĩ, ảnh chụp sẽ không nói, nhưng người nói, người làm ảnh sẽ bình luận đủ các kiểu.

Nhưng mà có biện pháp gì, sinh kế là chuyện lớn, vì thế ngoan ngoãn thay đổi tây trang, mang theo máy chụp ảnh mini, ra về như giám đốc công ty đi vào tiệc rượu.

Mới đầu hết thấy đều suôn sẻ, Duẩn An Nhiên lơ đãng chạy xung quanh, thỉnh thoảng ấn nút máy ảnh giấu trong túi, không biết như thế nào có người chú ý cậu, lặng lẽ tới gần quát khê « Cậu đang làm cái gì ? »

Duẩn An Nhiên cơ hồ bị xô ngã, giãy dụa trở lại thấy nhân viên bảo vệ, vội vàng diễn trò « Xin hỏi có chuyện gì ? » Tim đập bang bang, bị bắt gặp ở trong này, rắc rối lớn.

« Tôi nhận ra cậu, cậu là phóng viên tuần san » Vừa nghe lời này, nhân sĩ chung quanh lập tức ghé mắt trông lại.

« Anh nhận sai người » Duẩn An Nhiên cố gắng trấn định.

« Không sai, tôi nhớ rõ bộ dáng cậu, mấy hôm trước còn đi cùng cậu đến biệt thự » Một mặt nói, nhân viên bảo vệ đã muốn đến khám người Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên đưa tay vào túi bảo vệ máy chụp ảnh, một mặt biện bạch « Không phải, không phải »

Trong không khí mùi thuốc súng càng ngày càng đậm.

Một giọng nam đầy từ tính đột nhiên phá tan cục diện hỗn loạn « Chuyện gì ? »

Duẩn An Nhiên vừa quay đầu lại, là Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa tay xỏ túi quần, thản nhiên cười với đám người đang vây lại « An Nhiên, làm sao vậy ? » Đồng thời vươn tay đến, nhẹ nhàng ngăn nhân viên bảo vệ cầm tay Duẩn An Nhiên, đem cậu kéo về bên người.

« Xin hỏi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? » Đôi mắt nâu của Chu Minh Nghĩa trong suốt như nước, nhìn mọi người xung quanh.

« Cậu ta, cậu ta là chó săn tin »

Chu Minh Nghĩa mỉm cười « Tôi nghĩ nhất định là hiểu lầm, đây là em trai tôi, cậu ấy đến cùng tôi » Hữu lễ nói xong, ánh mắt sắc bén quét về phía người vừa nói chuyện.

Lúc này, người chủ sự bữa tiệc, chủ biên tập tạp chí Đỗ Hạo chạy đến, nghe Chu Minh Nghĩa nói không khỏi hỏi « Minh Nghĩa, cậu khi nào có em trai ? »

« Cha tôi cùng mẹ cậu ấy kết hôn, cho nên An Nhiên là em trai tôi »

Dứt lời, Chu Minh Nghĩa nhìn đám người vẫn đang mang theo ánh mắt nghi hoặc « Tôi nghĩ mọi người nhất định là hiểu lầm »

« A, hiểu lầm, hiểu lầm » Lập tức có người ra mặt hòa giải.

Phong ba cứ như vậy bình ổn.

Khách nhân tản ra bốn phía, Duẩn An Nhiên thở mạnh một hơi, nắm chặt máy ảnh.

Đỗ Hạo nhìn Duẩn An Nhiên, lại nhìn Chu Minh Nghĩa « Em trai ? »

« Như thế nào, không tin ? » Chu Minh Nghĩa cười nói.

“Tin, như thế nào không tin, cậu tổng sẽ không lấy lão gia tử ra nói giỡn. Nghe nói bác trai tái hôn, chúc mừng, cậu cũng không cho chúng tôi biết”

“Cha tôi không muốn truyền ra, muốn lặng lẽ hưởng phúc vài năm”

“Thật có lỗi, thật có lỗi, hiểu lầm em trai cậu, đừng để ý a. Có chút người rất miễn cảm, lão nghĩ có người chụp ảnh lão” Đỗ Hạo vỗ vỗ vai Chu Minh Nghĩa, lại vội vàng tiếp đón khách.

Chu Minh Nghĩa đưa Duẩn An Nhiên đi khắp các ngõ ngách, cao thấp đánh giá quần áo cậu sau đó phớt một cái cười “Chỗ nào đưa quần áo đến, không hợp như vậy. Khó trách người khác nhận ra em”

Duẩn An Nhiên trừng mắt liếc Chu Minh Nghĩa “Chẳng lẽ mua mới, một năm cũng không mặc một lần”

“Em vào bằng cách nào? không có thiệp mời không được vào”

Duẩn An Nhiên nhúc nhích đầu nói “Trèo cửa sổ”

“...”

“Trước đó mua chuộc nhân viên vệ sinh khách sạn, mở một cánh cửa, từ cửa sau đi vào, sau đó đổi quần áo vào đây” Biết giấu không được, Duẩn An Nhiên rõ ràng nói thẳng.

“Lợi hại” Chu Minh Nghĩa gật đầu “Anh phải dặn bảo an công ty để ý”

“Ừ”

“Tính làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ, đương nhiên là cùng anh rời đi. Tiền Phật về tây phương, anh dẫn em đi xung quanh, để em chụp xong”

“Anh?” Chu Minh Nghĩa hỏi lại.

“Đương nhiên là anh, bằng không là ai. Quan hệ của chúng ta đã đưa ra sáng, em còn sợ thế nào, đơn giản làm được mười phần tốt lắm”

“Anh cũng không phải danh nhân” Chu Minh Nghĩa nói.

“Ít đến. Ai chẳng biết anh, chính là mọi người không biết diện mạo của anh thôi” Duẩn An Nhiên cũng cao thấp đánh giá Chu Minh Nghĩa, thấy anh mặc một thân tây trang đắt đỏ, tay áo mạ bạch kim, quần áo phối hợp cực kì hoàn hảo, thật sự là thập phần nhân tài sản thập phần xiêm y.

“Anh đi thi người mẫu nhất định sẽ đứng nhất” Duẩn An Nhiên chân thành nói, cậu gặp qua không ít nam người mẫu, bọn họ tuyệt nhiên không có nét thần nhiên mà lại có chiều sâu cũng như nét đẹp trí tuệ và phong độ đáng kinh ngạc như anh.

“Đây là lần thứ hai em hình dung anh như vậy, anh cũng không cho rằng đây là khen tặng” Chu Minh Nghĩa khoe miệng mang theo ý cười.

“Ừ, Kha Khải Luân đang đi đến chỗ anh”

Chu Minh Nghĩa tặng Duẩn An Nhiên một ánh mắt cảnh cáo “Người khác nói không ngại, em không thể nói, em là em của anh, vừa nói ra ngoài người ta sẽ tin là sự thật. Anh cũng không hy vọng La Thế Diệu hiểu lầm mình”

“Anh sợ?” Duẩn An Nhiên mở to hai mắt “Anh sẽ không cùng hắn so đấu một trận, diễn một màn kịch vui cho cả thành phố xem?” phóng viên bắt quai bộc lộ chân tướng

“Đương nhiên không, em như vậy, anh sẽ không” Chu Minh Nghĩa trong giọng nói mang theo vai phần khinh thường.

“Nàng hiện tại là mỹ nhân nổi tiếng nhất trong nước”

Chu Minh Nghĩa lắc đầu.

“Người anh kết giao là tiểu thư của đại ngân hàng cấp cao?” Duẩn An Nhiên hỏi.

Chu Minh Nghĩa phủ nhận “Không, chỉ là bạn bè, anh không nghĩ làm phức tạp hóa mối quan hệ như vậy, đối phương hiểu lầm anh cũng không có cách nào, anh tự nhận từ lúc kết bạn đã ngầm ám chỉ sẽ không phát triển mối quan hệ tiến thêm một bước”

“Vậy vì cái gì?”

Chu Minh Nghĩa đánh gãy câu hỏi của Duẩn An Nhiên, thanh âm ôn hòa “An Nhiên, vấn đề này không nên đàm luận ở trong này”

Duẩn An Nhiên ngậm miệng, theo sau Chu Minh Nghĩa đi một vòng, sau đó ly khai.

Chu Minh Nghĩa tiếp tục ở lại, hơn nữa trốn tránh Kha Khải Luân.

Sau tiệc xã giao, Chu Minh Nghĩa trở lại căn nhà trên Tinh Lộ, Duẩn An Nhiên đem ảnh chụp trong buổi tiệc đến cho Chu Minh Nghĩa xem.

Nhìn thấy màn hình kỹ thuật số, Chu Minh Nghĩa xoay mặt liếc mắt nhìn cậu “Cái này được gọi là chụp ảnh sao?”

Duẩn An Nhiên sững sốt một lát, tựa lưng vào sofa “Hiện tại chấp nhận vậy đi. Bằng không thế nào? Chẳng lẽ chụp nghệ thuật được sao?”

Chu Minh Nghĩa mân mê cầm “Chụp đôi chân không tòi, còn có thể xem đã ghiền. Anh cho rằng lựa chọn đó không tồi”

Duẩn An Nhiên đột nhiên đỏ mặt “ Em không phải loại người như vậy”

Chu Minh Nghĩa sờ đầu Duẩn An Nhiên “Anh biết”

Duẩn an Nhiên cúi đầu nhìn ảnh, đột nhiên thở dài.

“An Nhiên, em có muốn thay một cái máy ảnh mới?” Chu Minh Nghĩa hỏi.

Duẩn An Nhiên lắc đầu.

“Vì cái gì, nếu không phải thích chụp ảnh sẽ không làm nghề này, chẳng lẽ em không hy vọng làm tốt công việc, trở thành tinh anh trong nghề”

Duẩn An Nhiên ngửa đầu tựa vào sofa, nhìn Chu Minh Nghĩa “Chỉ có anh mới nghĩ như vậy”

“Như thế nào?”

“Chụp như anh nói gọi là nông nổi, xưng là nghệ thuật cần nhờ thiên phú, cố gắng từng ngày tất nhiên là điểm mấu chốt nhưng không thể thiếu thiên phú, em không nghĩ mình có thiên phú, em chỉ dừng ở mức đủ tiêu chuẩn”

“Vì cái gì nói mình như vậy?”

“Em đương nhiên biết mình có bao nhiêu phân lượng” Duẩn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa, lấy lui vi tiền “Anh thì thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Lúc anh mua có phiếu là bằng cảm giác hay bằng kỹ thuật phân tích?”

“Cả hai” Chu Minh Nghĩa gật đầu “Cả hai”

“Thật vậy chẳng? Thật sự có người xem phân tích? nghe nói đó hoàn toàn vô dụng. Giáo sư đại học dạy chứng khoán hầu hết đều không mua cổ phiếu bởi vì mỗi người đều biết lý luận cùng thực tế là hai việc khác nhau”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Em cũng biết”

Duẩn An Nhiên gật đầu “Đương nhiên, đây là một nguồn lợi nổi tiếng ai cũng biết. Nói cho em biết làm phán đoán như thế nào?”

“Anh sao?” Chu Minh Nghĩa đưa tay xoa mặt, trầm ngâm một chút “Anh thừa nhận, ở phương diện này anh là thiên phú, cảm giác của anh thường đặc biệt chuẩn, nhưng anh vẫn làm phân tích, kỳ thật thao tác trên thị trường chứng khoán không phải chuyện dễ, số tiền đầu tư tương đối lớn, tiền tài thu về không thể tưởng tượng hết giống như sao trên trời, cho nên, một người không thể khống chế toàn bộ, nhưng phải thao túng một phần hoặc một bộ phận thì có thể. Nhưng mọi người phải hiểu được, chính phủ cũng là một trong những người tham gia tác động đến thị trường chứng khoán”

“Anh kiếm tiền trong đó như thế nào?”

“Anh?”

“Đúng, cá nhân anh. Anh dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, xem bác Chu có vẻ không phải là người rất giàu có, tiền đầu tư của anh là từ đâu?” Duẩn An Nhiên thật sự muốn biết.

“Anh?” Chu Minh Nghĩa hỏi lại, suy nghĩ một chút đứng lên “Muộn rồi, nghỉ ngơi đi”

Duẩn An Nhiên quỳ trên sofa, một tay kéo ống tay áo Chu Minh Nghĩa “Không được, nhất định phải nói cho em biết”

Chu Minh Nghĩa gỡ ra cánh tay Duẩn An Nhiên “Ngủ đi, ngày mai còn đi làm”

Duẩn An Nhiên giữ chặt góc áo không buông, lay lay cánh tay “Nói đi, nói đi, nói em biết” Bộ dáng làm nũng.

Chu Minh Nghĩa trở lại nhìn chăm chăm Duẩn An Nhiên, mắt nâu thâm trầm lóe sáng làm Duẩn An Nhiên đột nhiên ngẩn ra.

“Em thật sự muốn biết” Giọng nói chuyển sang trầm thấp, có ám ách nhẹ nhàng, gợi cảm nói không nên lời.

Duẩn An Nhiên đỏ mặt, không biết muốn nói gì.

Chu Minh Nghĩa ngồi lại chỗ cũ “Anh nói cho em”

Duẩn An Nhiên ngồi trên sofa, hai mắt mở to.

“Anh vào đại học thì tự đề cử mình vào làm trợ lý cho Vạn Khải, kỳ thật làm việc lật vật không có lương, nhưng anh có thể học được những điều tiền không mua được. Sau đó, anh trở thành trợ lý đầu tư. Vào lúc cổ phiếu có xu hướng giảm mạnh, anh mua mấy loại cổ phiếu, sau đó lợi dụng tài chính của khách hàng, nâng giá lên, bán ra, khách hàng cùng anh đều có tiền lời, đôi bên vui mừng”

Duẩn An Nhiên nháy mắt, vẻ mặt hoang mang.

“Không rõ sao?”

“Hiểu được, nhưng có thể kiếm bao nhiêu, tiền vốn của anh ít a”

Chu Minh Nghĩa đưa tay làm rối tóc Duẩn An Nhiên “Tích tiểu thành đại, hơn nữa đây không phải là chiêu duy nhất”

“Còn có cái gì?”

Chu Minh Nghĩa xoa mặt Duẩn An Nhiên “Bí mật” Sau đó xoay người đi.

Duẩn An Nhiên một mình trên sofa ngẩn người.

10. Chương 10

Nền kinh tế phát đạt thịnh vượng lâu dài của thành phố bị đả kích, đây là một chuyện hết sức bình thường, cách một khoảng thời gian, thị trường cần loại bỏ một số công ty làm ăn gian dối.

Trong một khoảnh khắc tựa hồ long trời lở đất.

Kinh tế xã hội tập tước suy yếu, cung nhiều hơn cầu.

Trong thành phố, lòng người nhất thời hoảng sợ.

Trong con nước lớn, rất nhiều người tán gia bại sản.

Lễ giáng sinh, thời khắc âm nhạc tràn khắp phố lớn ngõ nhỏ, trên mặt người đi đường cũng không thấy hân hoan.

Duẩn An Nhiên mặc áo khoác ngoài, vẫn cảm thấy lạnh.

Sáng sớm chạy đến công ty, Duẩn An Nhiên phát hiện đồng nghiệp đều ngồi yên một chỗ, không vội vàng vàng chạy đi lấy tin như trước, một cơn lốc tài chính quét qua, cước bộ người đi đường so với ngày xưa chậm rãi nặng nề hơn rất nhiều.

Duẩn An Nhiên không khỏi thở dài một tiếng.

Mấy đồng nghiệp nghị luận.

“Tin tức mới nhận được, các ngôi sao lớn nhỏ hay ra vẻ đều không có tiền gửi tiết kiệm, phải trả lại hết số tài sản mua trả góp”

“Nếu có chút tích góp cũng có thể không cần”

“Tích góp cũng sẽ có lương thực”

“Nhà lớn, xe sang, du thuyền thậm chí đến điện thoại hết thủy trả lại cho ngân hàng”

“Nói như vậy ngân hàng cũng không tệ lắm”

“Tốt chỗ nào, mỗi ngày tranh nhau rút tiền. Không người cho vay, ngân hàng ăn cái gì?”

“Hiện tại, tiền mặt là hoàng đế”

Duẩn An Nhiên cầm ly thủy tinh, đi đến văn phòng viết bản thảo, nhìn động thái sắp tới của làng giải trí. Dĩ vãng, giờ cậu đang ngồi đợi tin đại diện phát ngôn của ngôi sao truyền tin chuẩn bị buổi biểu diễn, khởi động quay phim mới, hiện tại chỉ có xem bản tin tivi nhạt nhẽo.

Ngày xưa mất ở đỉnh đầu nhìn người khác, hiện tại phải hạ thấp bản thân, cố gắng duy trì ánh hào quang, bắt đầu có công ty mời phóng viên đến lấy tin, cũng chiêu đãi vô cùng tốt.

Đang xem chuyên tâm, có người vỗ vai Duẩn An Nhiên Nhiên.

“Thăng Bình, chuyện gì?” Duẩn An Nhiên quay đầu.

Lí Thăng Bằng nắm vai Duẩn An Nhiên “Lại đây, tôi hỏi cậu chuyện này”

“Cái gì?”

Lí Thăng Bằng mang Duẩn An Nhiên đến một căn phòng không người, lấy ra một cuốn tạp chí đặt vào tay Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên nhìn đến tiêu đề viết lớn một cách rõ ràng “Vạn Khải bị thương nặng, hối hận thu mua công ty Vạn Đông, trong cơn lốc tài chính, gặp phải nguy cơ đầu tiên là chứng khoán”

Duẩn An Nhiên trừng lớn hai mắt, ngẩng đầu nhìn Lí Thăng Bằng.

“Cậu không biết” Lí Thăng Bằng cau mày.

“Tôi bình thường không chú ý, tôi lại không chơi cổ phiếu. Hơn nữa, tôi, tôi thấy không có gì bất ổn” Duẩn An Nhiên nói chính là tình hình thực tế, Chu Minh Nghĩa trong nhà không có gì khác lạ.

“Chu Minh Nghĩa cái gì cũng chưa nói qua? Cậu không thấy anh ta có gì khác thường”

“Đúng vậy, tôi không thấy” Duẩn An Nhiên vẽ mặt vô tội.

Lí Thăng Bằng liếc Duẩn An Nhiên một cái “Cậu a, quá trì độn”

“Anh ta chịu ảnh hưởng không?”

“Vô nghĩa, cây ngã, bầy khỉ tự nhiên phải chạy, cậu không thấy hiện tại thất nghiệp tăng cao bao nhiêu sao. Có một số người táng gia bại sản, nghe nói ông chủ của chúng ta cũng tổn thất mấy trăm vạn”

Duẩn An Nhiên lú lờ, lập tức lo lắng cho Chu Minh Nghĩa “kỳ quái a, hoàn toàn không nhận ra anh ta có điểm nào bất thường”

“Ngốc tử, kế hoạch thu mua Vạn Đông là do anh ta thực hiện, giờ vừa mua xong, Vạn Khải nhất định trả giá rất lớn, hiện tại đột nhiên bị cơn lốc tài chính quét qua, chỉ sợ Vạn Khải thật cũng nói không chừng đâu”

“Sẽ không nghiêm trọng như vậy đi” Duẩn An Nhiên không khỏi lui về sau

“Cậu xem bộ mặt thành phố ẩm đạm, bao nhiêu công ty sụp đổ. Một cơn sóng đáp úp, không biết bao nhiêu nhân vật anh hùng biến mất”

“Cậu cũng quá vô tâm” Lí Thăng Bằng bỏ lại một câu rồi đi, lưu lại Duẩn An Nhiên đơn độc ngẩn người.

Vội vội vàng vàng xong một ngày làm việc, Duẩn An Nhiên chạy nhanh về nhà.

Chu Minh Nghĩa đã về trước cậu.

Duẩn an Nhiên đột nhiên nghĩ đến, đúng rồi, gần đây, Chu Minh Nghĩa đều về nhà sớm, trước kia, sau 9h tối hẳn mới về nhà, hơn nữa gặp mặt xã giao rất nhiều, lúc nào cũng thay đổi quần áo đến nơi gặp mặt thứ hai, gần đây lại thường xuyên ở nhà, không phải đọc sách thì nhìn máy tính.

Duẩn An Nhiên không khỏi oán giận bản thân sơ sót, đáng ra nên sớm phát hiện.

Đứng ngoài thư phòng, Duẩn An Nhiên hỏi “Ăn cơm tối không? Em đi nấu”

Chu Minh Nghĩa quay đầu nhìn đôi mắt nai đen nhánh “Em chưa ăn cơm sao?”

Duẩn An Nhiên lắc đầu.

“Nấu một ít thứ đơn giản đi, muốn anh phụ một tay không?” Chu Minh Nghĩa đứng lên rồi ghé dựa.

Kỳ thật Chu Minh Nghĩa không giúp được gì, hẳn không thông thạo việc bếp núc, vì thế ngồi bên bàn ăn đợi.

Duẩn An Nhiên lấy thịt trong tủ lạnh bỏ vào lò vi ba rã đông, định làm cơm chiên thập cẩm, đơn giản lại nhanh.

Rất nhanh hai người đã có cơm.

Duẩn An Nhiên vừa ăn vừa nhìn trộm Chu Minh Nghĩa, phát hiện vẫn bình tĩnh như thường lệ, cũng không có gì không ổn, chẳng lẽ chính mình thật quá trì độn sao?

Ăn cơm xong, dọn dẹp nhà bếp, Chu Minh Nghĩa ngồi ở sofa phòng khách mở tivi.

Duẩn An Nhiên không thể không chú ý, thấy Chu Minh Nghĩa bị tiết mục trong tivi chọc cười ha ha, càng đứng ngồi không yên.

Đột nhiên, Chu Minh Nghĩa tắt tivi, quay sang nhìn Duẩn An Nhiên “Có cái gì không ngại cứ nói thẳng”

Duẩn An Nhiên tư lự cúi đầu.

“Làm sao vậy, rất khó mở miệng sao?”

Duẩn An Nhiên vẫn im lặng.

Chu Minh Nghĩa hạ thấp giọng “Gần đây có việc khó giải quyết? Nói cho anh nghe”

Duẩn An Nhiên ngắc đầu “Không phải em, là anh”

“Anh làm sao?”

“Anh, anh tổn thất nhiều ít?”

“Cái gì tổn thất?” Chu Minh Nghĩa kỳ quái hỏi.

“Anh không cần gạt em, hiện giờ đang là cơn lốc tài chính, không biết bao nhiêu người táng gia bại sản, anh có tổn thất cũng không kỳ quái, anh có thể nói cho em biết, nếu không thể ở lại nơi này, chúng ta có thể dọn đi. Em cái gì đều có thể làm. Em cũng không để ý” Duẩn An Nhiên cố gắng diễn đạt ý tưởng của mình.

Chu Minh Nghĩa ánh mắt thâm thúy làm Duẩn An Nhiên không thể động đậy.

Đột nhiên, Chu Minh Nghĩa cười ha ha “Em đang nói cái gì?”

“Anh, anh...” Duẩn An Nhiên không biết phản ứng như thế nào “Em là quan tâm anh, em thực sự lo lắng anh, phòng này, xe này, còn có Vạn Khải thu mua Vạn Đông liền bị sóng tài chính đánh mạnh vào có thật hay không? Anh, anh tính toán làm sao bây giờ? Tương lai của anh, anh còn cười, anh...”

Duẩn An Nhiên trong lòng ngũ vị tạp trần, ánh mắt mê man nhìn Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa ngẩng nhìn Duẩn An Nhiên, qua một lúc lâu thấp giọng hỏi “Em thật sự lo lắng cho anh?”

“Vô nghĩa!”

“Em xác định thuần túy lo lắng cho cá nhân anh mà không phải những thứ khác?”

Duẩn An Nhiên đứng mạnh lên cảm tức nhìn Chu Minh Nghĩa, ngực kịch liệt phập phồng, hẳn, hẳn đem mình trở thành loại người nào!

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười, đi tới ôm Duẩn An Nhiên vào lòng, mặt dán bên tai Duẩn An Nhiên “Em thật sự, lo lắng anh?”

Duẩn An Nhiên mạnh mẽ đẩy Chu Minh Nghĩa ra quát “Vô nghĩa, ai muốn quan tâm anh, anh muốn thế nào liên quan gì em, khả năng của anh như vậy cần em quan tâm sao? Em mới mặc kệ anh!”

Chu Minh Nghĩa lại hăm Duẩn An Nhiên vào trong ngực “Dễ dàng nổi giận như vậy”

Duẩn An Nhiên dựa vào ngực Chu Minh Nghĩa “Em mới không tức giận vì anh, anh cho anh là ai a”

“Anh nghĩ, anh là một người đặc biệt của em”

“Đặc biệt cái đầu anh, ít tự cho là đúng”

Chu Minh Nghĩa buông Duẩn An Nhiên ra, kéo cậu ngồi vào sofa “Có phải muốn biết hay không, anh bị ảnh hưởng những gì?”

“Àn” Duẩn An Nhiên gật đầu.

“Tất cả các tuyến đầu tư anh vẫn đang nắm giữ, vẫn có thu vào, bất quá so với thời điểm cao nhất vẫn thấp, tất cả quỹ đầu tư cùng cổ phiếu cung không đủ cầu anh sớm đã ra giá toàn bộ, tất cả tài sản trên danh nghĩa đều đã thanh toán, trên phương diện bất động sản, trước mắt vẫn đang thu lợi, đương nhiên, anh sẽ không dùng đến tài sản dự phòng, không tất yếu, giá cả biến động vĩnh viễn gia tăng giá trị, anh hiện tại không dùng tiền, không cần bán tháo. Về phần xe cùng những thứ khác, lại càng không cần nói” Đơn giản giới thiệu xong, Chu Minh Nghĩa đan tay để trên đầu gối nhìn Duẩn An Nhiên “Còn có vấn đề không?”

“anh là nói, anh không có tổn thất gì?” Duẩn An Nhiên nghe xong sửng sốt.

“Không tồi”

“Thật sự?”

“Anh có tất yếu phải lừa em không?”

Duẩn An Nhiên thở ra từng hơi, ngồi sâu vào sofa vỗ vỗ ngực.

Chu Minh Nghĩa cười nói “An Nhiên, nếu dì Vân hỏi thì thuật lại lời của anh cho nàng”

Duẩn An Nhiên khó hiểu “Mẹ em?”

“Không. Cha anh sẽ không tự mình mở miệng hỏi anh, ông luôn luôn khinh thường công việc của anh, anh nghĩ ông sẽ nhờ dì Vân ra mặt quan tâm một chút”

Duẩn An Nhiên gật đầu “Được, em đã biết”

Vẫn không yêu lòng, Duẩn An Nhiên ghé sát vào Chu Minh Nghĩa “Thật sự không có việc gì?”

“Không có việc gì”

Duẩn An Nhiên thở dài “A, thật lợi hại. Tạp chí của em không biết bao người phải bồi thường tiền, có người thống khổ vì không vay được tiền ở ngân hàng. Anh cư nhiên không có thương tổn”

Chu Minh Nghĩa lộ ra nụ cười thản nhiên “Nếu bọn họ giống anh đoán được ngày này, cũng sẽ giống như anh”

“Cái gì?”

“Anh nói là anh đã đoán trước sẽ có một hồi phong ba như vậy, chỉ là vấn đề trước hay sau lễ Giáng sinh, anh đương nhiên sớm có chuẩn bị”

“Anh có biết?Biết như thế nào?” Duẩn An Nhiên kinh ngạc không hiểu.

Chu Minh Nghĩa cười cười “Trước đó đã bắt đầu xuất hiện các dấu hiệu, em có chú ý nghe qua “Hiệu ứng bướm bướm” hay không? Thế gian vạn vật đều có liên hệ, chỉ cần lưu tâm”

Duẩn An Nhiên vẽ mặt sùng bái “Chu Minh Nghĩa, thật lợi hại”

“Bắt đầu sùng bái anh sao?”

Duẩn An Nhiên giống như sừng vật dựa sát vào Chu Minh Nghĩa, không ngừng gật đầu “Mẹ em nói thật đúng, anh thật sự có khả năng”

Chu Minh Nghĩa một tay đẩy ra Duẩn An Nhiên “Em hiện tại mới phát hiện” Ngực khí hình như có bất mãn.

“Em không chơi cổ phiếu, không đầu tư, công việc của em không giống anh, em đương nhiên không biết” Duẩn An Nhiên thừa nhận.

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên thật sâu “Về sau, anh sẽ cho em chậm rãi biết”

“Còn trên phương diện công việc?” Duẩn An Nhiên lại đề cập đến vấn đề mới “Vạn Khải có thể thật giống như bài báo?”

“Đương nhiên sẽ không”

“Vậy công việc có chịu ảnh hưởng hay không?”

“Trước mắt, lượng công việc có giảm bớt, nhưng anh cảm thấy không có cái gì không tốt, vừa lúc nghỉ ngơi một chút, mới hoàn thành một kế hoạch lớn, anh đang muốn...”

Duẩn An Nhiên đánh gãy lời Chu Minh Nghĩa “Em đang muốn hỏi Vạn Đông là do anh chủ trì mua bán, như bây giờ, có thể hay không có người...?”

“Đương nhiên sẽ không. Dự án là do ban giám đốc quyết, anh chỉ chấp hành thôi, hơn nữa còn chấp hành tốt. Tuy rằng anh cũng là một thành viên trong ban giám đốc, nhưng anh cũng không cần vì dự án mà chịu toàn bộ trách nhiệm. Anh chỉ giảm bớt tiền lãi, bị hao tổn lớn nhất chính là Lí Duyên Niên, không phải anh” Chu Minh Nghĩa trên mặt vẫn là ý cười thản nhiên.

“Hồ ly” Duẩn An Nhiên nghiêng mặt đi.

“Ngoại danh của anh đã là hỏa hồ”

“Hồ ly thì gọi hồ ly, còn hỏa” Duẩn An Nhiên nhăn mặt nhăn mũi.

“Bởi vì anh giao hoạt lại nguy hiểm, không ai dám đắc tội. Anh vĩnh viễn mỉm cười, cho nên càng làm cho người ta kiêng kỵ” Chu Minh Nghĩa ngực khí hình như có vài phần đắc ý.

“Không ai biết anh suy nghĩ cái gì?” Duẩn An Nhiên hỏi.

“Anh nghĩ không có” Chu Minh Nghĩa lắc đầu.

Duẩn An Nhiên nhìn chăm chăm Chu Minh Nghĩa, xem trái xem phải, cao thấp đánh giá.

“Nhìn cái gì?”

“Đoán anh suy nghĩ cái gì a”

Chu Minh Nghĩa chậm rãi tới gần Duẩn An Nhiên, nhìn chăm chú cậu, Duẩn An Nhiên bị đôi mắt nâu thâm thúy nhìn chăm chú có chút không tự nhiên, đứng lên, chậm rãi trốn về phía sau.

Đột nhiên Chu Minh Nghĩa nhào đến áp đảo Duẩn an Nhiên trên sofa, cậu không kịp chống cự, môi đã rơi vào tay giặc.

Phí công phần kháng trong lòng Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên có thể cảm giác hân hôn mình thật nóng bỏng, như phải làm thương tổn cậu, đầu lưỡi xẹt qua môi, muốn tiến công sâu hơn.

Hừ một tiếng, Duẩn An Nhiên cố sức đẩy Chu Minh Nghĩa ra, theo bản năng chà sát môi, trợn mắt “Anh làm gì! Anh bệnh thần kinh a!” Mặt đỏ bừng.

Chu Minh Nghĩa nhếch môi cười “Trò đùa dai!”

Duẩn An Nhiên ôm gối trên sofa, lại dựa vào “Em là đối tượng đùa dai của anh sao?”

“Anh cảm thấy em còn giấu vẻ hưởng thụ, kỹ thuật của anh tốt lắm đi”

Duẩn An Nhiên nhặt một chiếc gối khác ném Chu Minh Nghĩa “Hỗn đản, anh đi chết, lần sau còn dám như vậy em đá anh xuống biển”

Chu Minh Nghĩa vừa tránh vừa cười, nhìn ánh mắt Duẩn An Nhiên có ý nghĩ khác.

Quả nhiên, Đồng Vân đến thăm đứa con, dự định hỏi thăm tình huống công việc Chu Minh Nghĩa nhưng muốn nói lại thôi.

Duẩn An Nhiên thuật lại một lần lời Chu Minh Nghĩa, làm cho lão nhân yên tâm.

“Minh Nghĩa quả nhiên là Minh Nghĩa” Đồng Vân thở dài “Nó giống như trời sinh đã có một đồng tài liệu trong người”

“Đúng vậy, nhưng người khác thực chăm chỉ mới có, thành tích anh ta cũng không phải tự nhiên mà đến, anh ta trả giá rất nhiều”

Thời gian cuối tuần, Chu Minh Nghĩa cùng Duẩn An Nhiên đi phía đông Vệ Tinh thành thăm cha mẹ.

11. Chương 11

Vừa vào cửa, Duẩn An Nhiên phát hiện Chu phụ vẻ mặt nghiêm túc.

Hai phụ tử tiến vào thư phòng.

Đồng Vân vẻ mặt phức tạp nhìn đứa con.

Duẩn An Nhiên vỗ vỗ mu bàn tay mẹ “Không có việc gì”

Trong thư phòng, Chu Trọng Hàn ngồi đối mặt đứa con.

“Đây là kết quả sao?” Chu Trọng Hàn hỏi.

“Đúng vậy, cha”

“Chuyển qua tay người”

“Cha, thỉnh không cần nói vậy, đây là vấn đề sinh kế của hơn ngàn nhân viên công ty”

“Con thực sự dự định đem loại việc chuyển tiếp này làm công việc cả đời?”

“Nếu làm thật là tốt, con tính làm thêm vài năm, sau năm mươi tuổi sẽ lui về nghỉ ngơi”

“Tiền kiếm đủ rồi sao?” Chu phụ hỏi.

Chu Minh Nghĩa mỉm cười “Đối với con mà nói, hiện tại không phải là vấn đề kiếm tiền thủ thân, mà là một loại trách nhiệm, một loại thành tựu, con tin tưởng xã hội cần con như vậy”

Chu Trọng Hàn gật đầu nhưng vẫn không cam lòng nói “Kỳ thật, lấy bằng cấp cùng kinh nghiệm của con, kiếm một chỗ giảng dạy trong trường đại học là một chuyện dễ dàng”

Chu Minh Nghĩa tươi cười “Cha, cha có biết con chưa bao giờ nghĩ như vậy. Nếu phải phục vụ xã hội, ở thủ đô hay ở nơi nào khác cũng đều giống nhau”

“Con đường của con, con tự lựa chọn” Chu Trọng Hàn nhìn đứa con, nhiều năm qua cơ hồ không hề giúp đỡ hắn, mà hiện giờ người đàn ông trước mặt đã đạt tới đỉnh cao.

“Thật không ngờ, giữa trận phong ba, con lại được lợi nhuận” Chu Trọng Hàn bất khả tư nghị nói.

“Không, cha, chưa có một hạt bụi bám chân”

Chu Trọng Hàn vỗ nhẹ vai đứa con “Ta tin tưởng năng lực cùng thực lực của con, con có thể nói như vậy với ta, đã là chuyện được định sẵn”

Chu Minh Nghĩa cúi đầu mỉm cười.

Giữa bữa cơm tối, Chu Minh Nghĩa hỏi Đồng Vân “dì Vân, sắp tới là kỳ nghỉ năm mới, người cùng cha ta đi ra ngoài một chút được không?”

“Không, vẫn là từ bỏ” Đồng Vân lắc đầu.

“Vì cái gì? Không thích?” Đi Australia không tồi, nơi đó hiện giờ đang là mùa hạ”

“Nhưng là...” Đồng Vân nhìn Chu Minh Nghĩa, ánh mắt như nhung tràn đầy thân thiết, không cách nào nói ra.

Chu Trọng Hàn mở miệng “Em không muốn đi lữ hành sao? Anh nhớ rõ em nói muốn đi”

“Chính là hiện tại, hiện tại hoàn cảnh như vậy, em...” Đồng Vân không biết biểu đạt như thế nào.

Chu Trọng Hàn cầm tay Đồng Vân “Không ngại, tốn kém cũng không ảnh hưởng đến Minh Nghĩa, nó có biện pháp”

“Em xem tuần san...”

“Không cần tin” Chu Trọng Hàn tiếp lời “Chúng ta đi Ustralia mừng năm mới, nơi đó có khu người Hoa, không tính là ngoại quốc, cùng người nhà mình không khác nhau, giống nhau đều bắn pháo hoa, dán câu đối đỏ, ăn bánh mặt. Nơi đó cảnh sắc tốt, chúng ta đi xem đi. Đúng rồi, chúng ta đi nghe ca kịch” Nói xong, Chu Trọng Hàn ngửi khí hưng phấn

“Bọn nhỏ...” Đồng Vân nhìn hai đứa con ngồi bên cạnh.

“Bọn nó sẽ tự tìm tiết mục mừng năm mới, bọn nó còn muốn tìm vui cho chính mình, chúng ta đi mới tốt, bọn nhỏ không cần đến quấy rối”

“Đúng vậy, mẹ, mẹ đi đi” Duẫn An Nhiên tán thành.

Đồng Vân gật đầu, kỳ thật, nàng vẫn hy vọng có thể cùng Chu Trọng Hàn đi du ngoạn.

“Đây là tự nhiên” Chu Minh Nghĩa gật đầu.

Duẫn An Nhiên cũng hy vọng mẹ sau khi kết hôn thường đi ra ngoài một chút, nhìn thấy bộ mặt thành phố tiêu điều như thế, cậu không muốn làm mẹ thương tâm nhớ lại, cũng sợ nàng lo lắng cho mình cùng Chu Minh Nghĩa, Duẫn An Nhiên nói hy vọng bác Chu cùng mẹ đợi đến khi thành phố vực dậy mới trở lại Hương Đảo.

Trong văn phòng, Bách Anna cùng Lưu Ký nhỏ giọng nói chuyện.

“Này không biết rốt cuộc thế nào? Sa thải không ít người” Bách Anna bắt an.

“Cũng không nhiều, có một số ít tự mình rời đi” Lưu Ký so với nàng trấn định một ít.

“Chúng ta...” Bách Anna muốn nói lại thôi. Nàng cùng Lưu ký cộng sự hơn ba năm, đã có chút tình đồng nghiệp, hai người bù đắp cho nhau, có thương lượng, cũng không nhiều khúc mắc, dưới bàn tay nhào nặn của Chu Minh Nghĩa, chức càng trọng, đạo quang kiếm ảnh vô hình càng nhiều, hai kẻ đồng sự có thể duy trì tình cảm như vậy đúng là không tồi.

“Tôi tin tưởng Chu tiên sinh có chủ ý của mình” Lưu Ký nói, tuy rằng hẳn không hiểu được những suy tính đằng sau nụ cười của Chu Minh Nghĩa, nhưng theo kinh nghiệm phán đoán, Chu Minh Nghĩa sẽ không vì lần phong ba này mà ngã xuống.

“Tôi sợ...” Bách Anna gắt gao nắm chặt hai tay, gương mặt u buồn.

Lưu Ký nghĩ đến Bách Anna mới vừa mua nhà, gánh nặng kinh tế không thể so sánh với lúc trước, nàng còn hai đứa em nhỏ, đương nhiên hy vọng thời gian tới có thể ổn định thu nhập.

“Tôi không dám hỏi” Bách Anna nhẹ giọng như mắc lỗi.

“Anh ta sẽ nói cho chúng ta biết”

Sắp đến kì nghỉ Giáng sinh dài hạn.

Lí Duyên Nhiên thỉnh một mình Chu Minh Nghĩa đến gặp riêng.

Lí Duyên Nhiên ngồi ở bàn làm việc trong phòng chủ tịch hội đồng quản trị, Chu Minh Nghĩa nhìn vị tiền bối kiêm đối tác hiện tại của mình.

Lí Duyên Nhiên vẻ mặt u sầu.

“Minh Nghĩa, lúc này đây, tôi sai lầm rồi” Lí Duyên Nhiên vùi mặt vào hai lòng bàn tay.

“Không. Kế hoạch hành động vừa rồi cũng không sai, chúng ta mua căn cứ thứ 5 của Vạn Khải với giá cả hợp lý, tin tưởng tôi, đây là quyết định sáng suốt”

“Lỗi lầm duy nhất là không đúng thời điểm”

Chu Minh Nghĩa không nói gì, lặng lẽ nhìn Lí Duyên Nhiên.

“Một trận này, nửa gia tài của tôi mất trắng, như thế nào cho phải?” Lí Duyên Nhiên nắm chặt tay thở dài.

“Đồng sơn tái khởi”

“Tôi cảm thấy không đáng. Minh Nghĩa, tôi đánh giá cao năng lực chính mình, tôi đã không sáng suốt, hiện tại bình tĩnh lại mới nhận ra cơn bão lần này đều có những dấu hiệu báo trước, tôi bị lợi ích làm mờ mắt, bị lợi nhuận chi phối, hoàn toàn không đề phòng”

Chu Minh Nghĩa ôn hòa khuyên giải “Không, đây không phải là trách nhiệm của anh”

“Nhưng đây là thất bại của cá nhân tôi”

Một khoảng lặng rất dài, Chu Minh Nghĩa cùng Lí Duyên Nhiên đều im lặng không nói lời nào.

Rốt cuộc, Lí Duyên Nhiên đánh vỡ trầm mặc “Nàng nói phải đi”

Chu Minh Nghĩa chậm rãi tiếp lời “Phải tìm người khác sao?”

“Có ý định này, hồi ta một khoảng phí trợ cấp”

“Đưa cho nàng, không ngại, theo anh trận này, bạc đãi nàng không ốn”

Chu Minh Nghĩa không nói rõ tính danh người kia.

Lí Duyên Nhiên cùng vợ sống riêng từ lâu, mấy năm qua ông vẫn quan hệ cùng một cô gái gọi cảm, mang nàng đi tham dự các bữa tiệc, người ngoài thừa nhận mối quan hệ của hai người. Chuyện này, Chu Minh Nghĩa có biết đến.

“Minh Nghĩa cậu vẫn là sáng suốt nhất, chưa bao giờ tùy tiện kết giao bạn gái”

Chu Minh Nghĩa cười khổ “Duyên Nhiên, người khác không biết đã đành, anh còn không biết sao? Đúng vậy, tôi thừa nhận là quảng giao, nhưng không có nghĩa là theo đuổi phụ nữ, phân tích đầu tư cho khách hàng tôi rất rành rẽ, nhưng cùng đồng nghiệp nói chuyện yêu đương tôi không quen. Giao tế là một chuyện, hai người kết giao lại là chuyện khác, tôi cũng không muốn mua vui cho người. Trên phố tôi bị hiểu lầm rất sâu, gián tiếp liên lụy tôi không quen được ai”

Lí Duyên Nhiên thở dài một chút nhìn Chu Minh Nghĩa “Minh Nghĩa, ưu đãi lớn nhất của cậu là người làm nghề này nhưng lại không có mùi vị đồng tiền quần thân. Chắc chắn là do cậu xuất thân từ thư hương thế gia, cậu làm công việc này nhưng phong thái làm người cũng như làm việc đều không ám mùi tiền, tư thái thông dong hào phóng, chính phục không biết bao nhiêu người”

“Anh đề cao tôi quá rồi”

Lí Duyên Nhiên lắc đầu “Không, trong giới chỉ có cậu là tác phong khiêm nhường, kiếm tiền nhiều như vậy cũng không một chút làm chuyện đánh bóng tên tuổi. Chỉ một chuyện như vậy khách hàng đã tự tìm đến cửa, bởi vì bọn họ cần là ý kiến đầu tư tốt nhất mà không phải những người làm kinh tế chỉ biết khoe mẽ”

Chu Minh Nghĩa nhìn Lí Duyên Nhiên cười một cái, nhìn xuống.

Lí Duyên Niên uống một ngụm café đã lạnh “Tôi rất thích tác phong khiêm nhường của cậu, nhưng tôi biết phía sau nụ cười của cậu lại không đơn giản như vậy”

Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu nhìn thẳng Lí Duyên Niên chờ ông nói tiếp.

Lí Duyên Niên tựa tay vào ghế trên mặt không biết là khóc hay cười “Thời gian dài như vậy tôi mới biết được cổ đông chân chính sau lưng Vạn Đông là cậu, không chỉ mình tôi, cả giới chỉ sợ không có ai biết mạnh mẽ này”

Chu Minh Nghĩa ngữ khí bình tĩnh “Tôi sớm đã âm thầm mua cổ phần của Vạn Đông”

Lí Duyên Niên cúi đầu “Chu Minh Nghĩa, cậu thắng”

Chu Minh Nghĩa mỉm cười “Không, còn chưa”

“Cậu còn muốn thế nào nữa?”

“Chưa đến lúc”

Lí Duyên Niên buông lỏng tay “Tôi đã gần như mất trắng”

Chu Minh Nghĩa nói “Như thế nào có thể, anh còn rất nhiều”

“Cái gì? Tôi còn cái gì? Bao nhiêu năm qua tôi thuận buồm xuôi gió, tôi đánh giá bản thân rất cao, cho đến hiện tại, hôn nhân thất bại, sự nghiệp cũng thất bại, người phụ nữ bên cạnh cũng rời bỏ, người hầu cũng đi rồi. Tôi từ trên cao ngã xuống, cái gì cũng không còn” Nói xong, Lí Duyên Niên giọng nói đã nghẹn ngào.

Chu Minh Nghĩa đưa tay vỗ vỗ cánh tay Lí Duyên Niên “Không, anh còn có Bội Bội”

Lí Duyên Niên ngẩng đầu “Bội Bội” Đó là nhũ danh con gái duy nhất của hắn.

“Đúng vậy”

“A, Bội Bội”

“Nàng là chân chính ánh sáng sinh mệnh của anh”

Lí Duyên Niên trong mắt hiện lên ôn nhu.

Chu Minh Nghĩa tựa lưng vào ghế chậm rãi mở miệng “Nếu anh bán ra cổ phần Vạn Khải, không bằng bán cho tôi đi”

Lí Duyên Niên chậm rãi gật đầu, gã cùng hắn, đều chờ đợi một câu này.

Chu Minh Nghĩa gật đầu.

“Hết thấy đều nắm trong lòng bàn tay. Minh Nghĩa, cậu là người thắng lớn nhất”

Chu Minh Nghĩa lắc đầu “Không, Duyên Niên, tôi gánh vác những việc còn lại đồng nghĩa với việc quản lý gần ngàn nhân công, phụ trách vô số cổ đông, áp lực đè nặng trên vai, bước đi gian nan. Đoạn thời gian tới, tôi cũng sẽ không có một ngày yên lành”

Nghe Chu Minh Nghĩa nói vậy, Lí Duyên Niên cười khổ.

“Như vậy đi, sau kì nghỉ giáng sinh dài hạn, chúng ta sẽ bàn đến các thủ tục” Lí Duyên Niên quyết định.

“Tôi đã biết”

“A, đã đến lúc tôi nên lui về” Lí Duyên Niên ôm đầu thở dài.

“Có thể nghỉ ngơi một chút. Bội Bội không phải vẫn muốn đi Australia sao?” Chu Minh Nghĩa đề nghị

Lí Duyên Niên buông tay “Australia?”

“Phải”

“Như thế nào tôi lại không biết, nàng nói khi nào?”

Chu Minh Nghĩa nhìn Lí Duyên Niên có một chút trách cứ, Lí Duyên Niên cúi đầu áy náy, ông nhiều năm sống cùng bạn gái không liên lạc với con gái.

« Bội Bội vẫn thích những bờ cát dài óng ả, hơn nữa nàng hy vọng có thể học ngành quản lý nhà hàng khách sạn. Không bằng nhân cơ hội nghỉ dài hạn này, anh cùng Bội Bội đi Ustralia một chuyến, thuận tiện tham quan một số trường xem Bội Bội có thích hay không ? »

Lí Duyên Niên nhìn Chu Minh Nghĩa, sau một lúc lâu mới nói « Nghỉ dài hạn »

« Phải, nghỉ dài hạn »

« Cũng tốt, tôi sẽ nghỉ dài hạn một chuyến »

Chu Minh Nghĩa mỉm cười « Anh có năm năm chưa gặp Bội Bội, hiện tại nàng cao bao nhiêu anh có biết ? »

Lí Duyên Niên cúi đầu « Chu Minh Nghĩa, Chu Minh Nghĩa. Thôi. Tôi nghĩ cậu sẽ không cùng lúc thu thập toàn bộ công ty cổ phần của tôi, vừa cười thầm tôi chạy trốn chết. Chu Minh Nghĩa, nếu trong giới phải chọn một người quân tử, tôi sẽ chọn cậu. Cũng như thế, nếu phải bán ra, vẫn là tặng cho cậu đi »

Chu Minh Nghĩa trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên đến vĩnh hằng.

Duẩn An Nhiên vẫn là phụng mệnh đi chụp ảnh cho lễ Giáng sinh, đến các trường quay lớn chụp ảnh.

12. Chương 12

« Hiện giờ thật sự là gặp may a, bọn họ ra sức tuyên truyền, thái độ với chúng ta đã tốt không ít » Ngồi trên xe quay về tạp chí, Vương Hiểu Phân nói.

« Có biện pháp nào, bộ mặt thành phố đang kém thôi » Lí Quyên tiếp lời.

Duẩn An Nhiên cúi đầu, đang nhìn ảnh chụp trong máy ảnh.

Vương Hiểu Phân kẻ sát vào Lí Quyên nói nhỏ « Nghe nói các nam ngôi sao đều ra mặt đồng hành »

Lí Quyên thì thầm cười « Cũng không có biện pháp, nghề này cũng không dễ dàng, mặc kệ kiếm tiền nhiều ít, trang phục cùng đạo cụ không thể thiếu, phô trương phải thật to, chi tiêu nhiều như vậy tiền tài trợ cao đến đâu cũng sẽ tiêu hết. Bọn họ cũng không phải đầu tư nhân tài chuyên nghiệp »

Câu nói kế tiếp Lí Thăng Bình nghe được, cậu mở miệng hỏi « An Nhiên, anh trai cậu có khỏe không ? »

Duẩn An Nhiên ngẩng đầu « Ân, tốt lắm »

« Tôi hỏi công việc của anh ta ? »

« Anh ta tốt lắm, chỉ là không bận rộn như trước » Duẩn An Nhiên lúc này mới hiểu được, vội nói « Anh ta không bị ảnh hưởng, con lốc tài chính hình như chưa mang đến tổn thất gì »

« Anh ta nói vậy sao ? » Vương Hiểu Phân hỏi.

«Đúng vậy, tôi cảm giác anh ấy không có gì khác lạ, chỉ là nhiều thời gian rảnh rỗi hơn một ít »

« Phòng ở, xe...của anh ta ? » Lí Quyên nói.

« Đã mua đứt rồi, anh ta hiện tại không ở, không có gì »

Vương Hiểu Phân che dấu không được hâm mộ « Xem xa Chu Minh Nghĩa cũng không phải hư danh, anh ta đầu tư quả có căn cơ »

« Khách hàng vẫn đang rất tín nhiệm anh ấy, khách hàng nghe theo khuyên bảo sẽ thu tay lại, tổn thất nhỏ thôi »

« Lợi hại a »

Về đến nhà, Duẩn An Nhiên phát hiện Chu Minh Nghĩa đang họp với tiểu đội ở trong phòng, trong lòng không khỏi buồn bực, còn có chuyện gì mà phải họp vào thời gian nghỉ ngơi cuối tuần của bản thân ?

Cuộc họp lần này hình như bất đồng, cách tường, Duẩn An Nhiên vẫn có thể nghe được từng trận tiếng cười.

Tựa hồ mưa gió trong thành phố không quan hệ gì đến gian phòng này.

Trong thư phòng, trên mặt mọi người đều là thỏa thê mãn nguyện.

Lí Ngạn Nam nói « Hội chúng ta trước tiên chuẩn bị tư liệu, một lần nữa tính lại giá trị thực »

Chu Minh Nghĩa nhìn Triệu Kỳ « Cậu hiểu rõ Lí Phẩm Khiêm của Vạn Khải, tới tiếp xúc với hắn đi »

Triệu Kỳ gật đầu.

« Tôi hy vọng trong hai tuần này giải quyết toàn bộ công việc thu mua giai đoạn đầu, đầu năm sau có thể tuyên bố tin tức công khai » ngữ khí Chu Minh Nghĩa không cho có chuyện ngoài ý muốn.

« Nguyên vọng nhiều năm của cậu cũng đạt được » Sầm Chính cười nhìn Chu Minh Nghĩa.

« Ngày này tôi đã đợi thật lâu, tôi đến Vạn Khải đã hơn mười năm » Chu Minh Nghĩa cảm khái « Lúc trước tôi tự nói với bản thân sẽ thực hiện kế hoạch trong vòng mười năm, nếu không đạt được xem như thất bại. Sự thật chứng minh tôi đã đánh giá quá cao bản thân, phải mất đến 13 năm »

Kim Tắc Thái vỗ Chu Minh Nghĩa một chút « Được rồi, được rồi không cần thoải phòng, mười ba năm không giả, nhưng cậu được hai cái Vạn Khải cùng Vạn Đông »

Chu Minh Nghĩa mỉm cười.

Kim Tắc Thái đánh lảo bạn học một quyền « Đường làm quan rộng mở aiii »

Chu Minh Nghĩa tươi cười càng sâu.

Tất cả mọi người cười rộ lên.

Kim Tắc Thái kể sát vào Chu Minh Nghĩa cổ ý lớn tiếng « Sự nghiệp, tình yêu hai cái phải đều đắc ý, định cùng nữ tử may mắn nào thổ lộ a »

Chu Minh Nghĩa mi tâm hơi nhú, lắc đầu « Không có »

« Như thế nào có thể, hiện tại cậu chỉ cần nói một tiếng hoặc ngoắc ngoắc ngón tay rất nhiều nữ tử chạy lại ngay, cậu đếm không xuể »

Chu Minh Nghĩa chớp chớp mắt « Không cần, tôi nghĩ mình tạm thời không lo lắng vấn đề này »

« Gia đình ổn định mới có động lực dốc sức cho sự nghiệp, qua năm cậu cũng ba mươi hai, lo lắng một chút đi » Lỗ Hữu An thân thiết nói.

Vương Chấn Hoành dùng vai huých Lỗ Hữu An « Biết lão bà nhà cậu không ít tỷ muội đào hoa, khá vậy không cần phải vội vã đẩy mạnh tiêu thụ như vậy đi »

« Cậu nói cái gì, tôi cũng là quan tâm Minh Nghĩa »

Chu Minh Nghĩa cười không nói, lảng tránh đề tài.

Vài vị đang ngồi đây đều là bằng hữu nhiều năm kiêm đồng bọn, hiểu cá tính Chu Minh Nghĩa, gã là một người có chủ kiến mạnh mẽ, trong công việc không cần bàn đến, trong cuộc sống gã có quy tắc của mình, sẽ không dễ dàng thay đổi bước đi.

Hội đàm xong, mấy đại nam nhân hi hi ha ha đi tới.

Duẩn An Nhiên mặc tạp dề, cùng người máy lau dọn tủ lạnh cùng phòng bếp.

Nhìn thấy nhìn mấy thứ trên bàn, Lí Ngạn Nam hỏi « Làm cái gì vậy ? »

Duẩn An Nhiên giải thích « Tủ lạnh đóng băng nhiều quá, tôi thông một chút, rất nhanh sẽ dùng tốt »

Kim Tắc Thái nở nụ cười « Cáp, An Nhiên làm việc nhà như vậy không giống người ta nga »

Không đợi Chu Minh Nghĩa mở miệng Duẫn An Nhiên đáp « Tôi ở nhà đều làm việc này, mẹ tôi ở bệnh viện công tác, tôi đương nhiên sẽ học làm việc nhà »

Nghe thế, Chu Minh Nghĩa rũ mắt nhìn xuống.

« Cùng nhau ăn cơm đi » Vương Chấn Hoàn một mặt phụ gờ băng trong tủ lạnh, một mặt hỏi Duẫn An Nhiên.

« Không được, tôi muốn ở nhà »

« Cùng nhau cùng nhau, gần nhất không khí trong thành phố kém như vậy, chúng ta phải cố gắng nhiều hơn mới đúng » Kim Tắc Thái đưa tay vỗ Duẫn An Nhiên.

« Vậy.. »

« Có người máy làm »

Duẫn An Nhiên vẫn là bị mang đi.

Ngồi trong ô tô trở về, Duẫn An Nhiên hỏi Chu Minh Nghĩa « Bọn họ hôm nay giống như phi thường cao hứng, một đám uống thành bộ dáng như vậy... »

Chu Minh Nghĩa mỉm cười « Có chuyện đáng để cao hứng mới cao hứng như vậy »

Về đến nhà, ngồi trên sofa phòng khách, Duẫn An Nhiên đưa cho Chu Minh Nghĩa một chén nước, cậu biết Chu Minh Nghĩa luôn luôn uống nước, không hay uống café hay trà, gã thích uống nước sôi.

Chu Minh Nghĩa uống nước khoáng, Duẫn An Nhiên hỏi « Gần đây anh không phải có tin tốt đi? »

« Cái gì ? »

« Em nhớ rõ Kim luật sư có nói bọn họ đều là người làm công cho anh, tiểu nhị cao hứng như vậy nhất định lão bản có tin tức tốt »

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười, ngẩng đầu tựa vào sofa « Tin tức tốt, cứ xem là vậy đi »

« Là cái gì ? »

Chu Minh Nghĩa nâng lên mi mắt nhìn Duẫn An Nhiên « Như thế nào, lại muốn lấy thứ độc nhất vô nhị ? »

Duẫn An Nhiên bĩu môi « Anh, Thiết » Chớp mi một cái.

Chu Minh Nghĩa cười « Em cùng cha anh thật ra hương vị giống nhau »

« Như thế nào ? bác làm sao ? »

« Nhà anh là thư hương thế gia, trong gia tộc người không phải giáo sư thì chính là nhân viên chính phủ, chỉ cần anh trong mắt chỉ có tiền ra vào, cha anh thập phần bất mãn, hiện tại vẫn thỉnh thoảng thuyết giảng anh buông tha chứng khoán, trở thành nhân viên công vụ hoặc chọn một ghế giáo sư đại học, mặt khác, những người trong gia tộc đối với công việc của anh cũng không có thành kiến, nhưng đối với thành công của anh lại làm như không thấy, bất luận anh kiếm được bao nhiêu tiền, danh tiếng ra sao, bọn họ đều bắt ví sở động, trong mắt bọn họ anh chỉ là Minh Nghĩa thôi. Em cũng giống như vậy »

Duẫn An Nhiên cắn môi « Người nhà anh nghĩ như thế nào em không biết, nhưng em và anh không liên quan, cùng với việc anh có bao nhiêu tiền, bao nhiêu thành công đều không quan hệ, em chỉ biết anh là con của bác Chu, anh tốt với mẹ em, vậy là đủ rồi »

Chu Minh Nghĩa đưa tay vò rối mái tóc đen của Duẫn An Nhiên « Cho nên anh cảm thấy em đặc biệt »

Duẫn An Nhiên bất mãn ngăn tay hắn « Em có cái gì đặc biệt »

« Nếu em thật sự là em trai thì tốt rồi, tuổi thơ của anh sẽ không cô đơn như vậy » Chu Minh Nghĩa nhỏ giọng.

Duẩn An Nhiên nhích lại gần Chu Minh Nghĩa « Không ai chơi cùng anh sao ? kể cả bạn học lúc bé ? »

Uống cạn một hơi, Chu Minh Nghĩa nắm cái chén cúi đầu « Lúc ở trường đều hoàn hảo. Thành tích đều đứng thứ nhất. Tiểu học, Trung học, đại học đều lấy học bổng. Vì thành tích tốt, giáo viên cùng bạn học đều tiếp cận anh, nhưng về đến nhà, aiii, mức chênh lệch của lòng sông so với mặt biển quá lớn »

Duẩn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa « Mẹ anh đâu ? »

Chu Minh Nghĩa gục đầu « Nàng, nàng đã sớm rời khỏi cha con anh »

« Vì cái gì ? »

« Nàng, có lẽ anh không nên nói mẹ như vậy. Nàng là một người phụ nữ không chung thủy, nàng bắt mãi cha chỉ làm viên chức nhà nước không hiểu thế thế nào là hưởng thụ cuộc sống, hơn nữa thu nhập lại hữu hạn »

Duẩn An Nhiên a một tiếng.

Chu Minh Nghĩa cười khổ « Lúc trước cha nhậm chức ở đại học, thu nhập không tồi, nhưng cha có chính kiến của mình, ông lúc nhỏ rời quê hương đến Hương Đảo học, đối với Hương Đảo có tình cảm rất sâu đậm, hiểu rõ lịch sử hưng thịnh của thành phố, lại chứng kiến sự phồn vinh hiện tại, ông rất thích sức sống tràn trề ở đây, một lòng hy vọng có thể làm nhân viên công vụ phục vụ xã hội. Đây là giấc mơ của ông, mẹ anh không hiểu, cha anh có vài phần nóng nảy vì thế hai người kết hôn không lâu bắt đầu lục đục, năm ấy anh hai tuổi, bọn họ ở riêng »

Duẩn An Nhiên yên lặng nghe Chu Minh Nghĩa tự thuật.

« Lúc đầu cha bị hấp dẫn bởi sự xinh đẹp của mẹ, sau khi kết hôn mới phát hiện nàng không mỹ mạo như ông tưởng tượng, không hề có chiều sâu, cá tính lại mạnh mẽ, hai người thường tranh chấp vì những việc nhỏ nhặt. Sau khi ở riêng, mẹ anh có tình nhân, nhưng không muốn ly hôn »

Duẩn An Nhiên nhin không được hỏi « Vì cái gì ? Rõ ràng không hề yêu nhau »

« Nàng cần một danh phận, anh nghĩ có lẽ người kia không muốn kết hôn với nàng, nàng cần có sự bảo đảm »

« Ở riêng sau ba năm có thể ly hôn »

Chu Minh Nghĩa cười lắc đầu « Anh nói rồi, mẹ anh cá tính mạnh mẽ, nàng nháo loạn không đồng ý, cha không có biện pháp, cha anh lúc đó là nhân viên sở giáo dục, chuyện này truyền ra ngoài không tốt, cho nên vẫn ẩn nhẫn, hơn nữa vì thân phận đã kết hôn nên cho dù có cô đơn cũng không thể kiếm người bầu bạn, những năm qua ông luôn buồn khổ »

Duẩn An Nhiên cắn môi, nguyên lai bác Chu đã trải qua những chuyện như vậy.

« Bọn họ ở riêng hai mươi hai năm, lúc này mới chấm dứt đoạn hôn nhân này »

« Mẹ anh cuối cùng đồng ý ly hôn ? »

« Đúng vậy, nàng tìm được một người tốt để bầu bạn, đối phương đồng ý kết hôn với nàng, vì thế nàng buông tha cha »

« Sau đó ? »

« Anh nghĩ đoạn hôn nhân thứ hai cũng không hạnh phúc, bởi vì kéo dài không đến một năm »

« Anh làm sao biết ? »

« Nàng đã trở lại » Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên « Nàng từ nước ngoài trở về, nếu cùng đối phương làm chim liền cánh thì vì sao còn trở về »

« Sau đó ? »

« Sau đó, anh cho nàng một số tiền, thỉnh nàng vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cha con anh »

Duẩn An Nhiên đứng thẳng dậy trừng mắt « Chu Minh Nghĩa, anh như thế nào có thể làm vậy, nàng là mẹ anh »

Chu Minh Nghĩa xoay mặt nhìn Duẩn An Nhiên « Như vậy em cho rằng nàng trở lại cùng cha anh là muốn gương vỡ lại lành ? »

Duẩn An Nhiên sững sốt.

Chu Minh Nghĩa cười lạnh, lát sau lại chuyển thành cười khở « Nàng vốn là không gặp mặt cha con anh, thông qua người trung gian, cho anh địa chỉ chuyển tiền »

« A » Duẩn An Nhiên không khỏi kêu lên thất thanh.

« Khi đó, anh đã có chỗ đứng vững vàng ở Vạn Khải, muốn tìm anh thực dễ dàng »

« Như vậy a » Duẩn An Nhiên lẩm bẩm.

« Anh dùng năm trăm vạn chấm dứt đoạn quan hệ này, cha con anh được tự do, thực đáng giá. Nếu không, cha anh cùng mẹ em không thể cùng một chỗ như hiện tại » Chu Minh Nghĩa gạt mấy sợi tóc trên trán, bất đắc dĩ nói.

Duẩn An Nhiên trầm mặc.

« Anh rất hân mộ em, dì Vân là người phụ nữ ôn nhu, lúc em còn nhỏ nàng nhất định rất thương yêu em, thường ôm em » Chu Minh Nghĩa ngữ khí có chút thê lương « Trong ấn tượng của anh, mẹ chưa từng ôm anh lấy một lần, cho đến hiện tại cũng không có. Vì trốn tránh, cha vùi đầu vào công việc, thường tăng ca, đi công tác, trong nhà luôn chỉ có mình anh. Anh biết cha yêu anh nhưng khi đó ông cũng thống khổ, hơn nữa anh giống mẹ, thực không xong. Lúc còn bé anh không lý giải được rõ ràng, sau khi lớn lên chậm rãi hiểu ra, nhiều năm qua cha anh cũng không dễ dàng vượt qua »

Nghe Chu Minh Nghĩa tự thuật, Duẩn An Nhiên trầm mặc thật lâu, sau đó chậm rãi đứng dậy tới gần, vươn tay hãm Chu Minh Nghĩa vào trong ngực, ôm chặt bờ vai anh, đem mặt dán trên mái tóc.

Cũng không biết qua bao lâu, Duẩn An Nhiên đột nhiên nói « Chu Minh Nghĩa, nữ nhân bên cạnh anh nhất định bộ ngực rất lớn »

Chu Minh Nghĩa chột dạ « Vì cái gì ? »

« Bởi vì anh khiếm khuyết tình thương của mẹ »

Ngừng một lát, đột nhiên bắt lấy cánh tay Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa kéo một cái, đem cậu ẩn xuống sofa, đôi mắt nâu sáng ngời nhìn thẳng Duẩn An Nhiên « Uy, em dựa vào cái gì nói như vậy ? »

« Vốn là như vậy thôi » Duẩn An Nhiên lui đứng dậy, trắng trợn liếc Chu Minh Nghĩa một cái.

« Vốn cái gì, thật sự là đứa nhỏ hư, không giáo huấn một chút không thể được » Chu Minh Nghĩa nhìn chằm chằm Duẩn An Nhiên không buông.

Duẩn An Nhiên bắt chéo tay trước ngực phòng bị, hai người giằng co.

Bị đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm, Duẩn an Nhiên bất an, vặn vẹo thân thể một chút « Coi như hết, anh không cần nhỏ mọn như vậy »

Chu Minh Nghĩa chậm rãi lui về phía sau, thân thể trấn tĩnh lại.

Duẩn An Nhiên đang định đứng dậy, đột nhiên Chu Minh Nghĩa đưa tay cố định cầm cậu, sau đó hôn lên.

« Ngô, ngô » Duẩn An Nhiên phí công giãy dụa, đôi môi bị người đoạt đi lại ra sức liếm mút, lại bị cắn mạnh, giống như khiêu khích, Duẩn an Nhiên cảm thấy Chu Minh Nghĩa giống như muốn ăn luôn đôi môi của cậu.

Đến khi cơ hồ không thể hô hấp, Duẩn An Nhiên dùng sức đánh vào lưng Chu Minh Nghĩa, kéo tóc gã, Chu Minh Nghĩa lúc này mới buông ra.

Duẩn An Nhiên tựa vào tay vịn sofa, thở dốc không ngừng.

Chu Minh Nghĩa nhìn đôi môi ướp át của Duẫn An Nhiên, dáng môi cực đẹp, môi dưới hơi dày, thoát nhìn giống như đóa hoa xinh đẹp, lúc này lại ướp át tỏa ra hương vị kiều diễm.

Duẫn an Nhiên dùng sức sát sát môi, trừng mắt nhìn Chu Minh Nghĩa, suy suyển nói không ra lời.

Chu Minh Nghĩa mỉm cười mang theo hương vị nguy hiểm « đứa nhỏ hư, nhìn người lần sau còm dăm lấy anh ra vui đùa »

Duẫn An Nhiên ngẩng mặt trừng mắt căm tức nhìn đối phương « Chu Minh Nghĩa, anh đi chết đi, lần sau, lần sau em nhất định đá anh xuống biển »

Chu Minh Nghĩa dừng một chút, đột nhiên dùng một loại thanh âm thấp trầm khiêu gợi hỏi « Vừa rồi anh cho em cảm giác không tốt sao ? »

Duẫn An Nhiên lệch mặt, đánh lên sofa, sau đó chạy về phòng mình, phanh một tiếng, đóng cửa lại.

Chu Minh Nghĩa ngồi trên sofa mỉm cười.

Kỳ nghỉ dài hạn lễ Giáng sinh đến gần, Đồng Vân cùng Chu Trọng Hàn bay đi Australia.

13. Chương 13

« A, thật hâm mộ, em cũng muốn nghỉ » Ngã vào sofa, Duẫn An Nhiên có chút không cam lòng.

« Em có thể cùng đi a » Chu Minh Nghĩa vừa xem báo vừa nói.

« Lớn như vậy còn làm kì đà ? Đầu anh hồng rồi sao ? »

Đem gối ôm vào lòng, Duẫn An Nhiên nói « Em cho dù muốn đi cũng không đi được, hiện tại còn có chút công việc, vừa lúc chạy nhiều một chút có thêm tiền, chờ sang năm bộ mặt thành phố chưa tốt lên, chỉ sợ thâm hại »

« Như thế nào, em thiếu tiền tiêu dùng sao ? » Chu Minh Nghĩa hỏi.

« Không »

Duẫn An Nhiên có kế hoạch của mình, từ sau khi nghe Chu Minh Nghĩa nói, cậu hiểu được, sẽ không liên tục xuống dốc như vậy, chỉ là chỗ sẵn tin cũng không phải chuyện cả đời, cậu tính sau khi mừng lễ năm mới sẽ đăng kí học một khóa chụp ảnh. Học phí cũng không phải rất cao, nhưng thiết bị chụp ảnh tốt cùng với tiền mua phim đều phải tiêu tiền, phải có tích góp mới có thể.

Duẫn An Nhiên lén lút nghĩ « Mình so với Chu Minh Nghĩa không bằng, nhưng bản thân cũng muốn có con đường riêng của mình »

Trong lễ Giáng Sinh, Hương đảo ở chí tuyến Bắc, trời trong nắng ấm.

« Nếu không có công việc, theo anh ra ngoài ? » Một buổi tối, Chu Minh Nghĩa hỏi Duẫn An Nhiên.

« Ngô, ngày mai không có kế hoạch, anh muốn dẫn em đi làm chuyện gì ? » Một mặt cầm remote ấn chuyển kênh tivi, Duẫn An Nhiên một mặt hỏi.

« Anh thuê thuyền, muốn ra biển »

« Tốt » Duẫn An Nhiên nhảy dựng lên « Còn có ai? »

« Không có »

« Anh không mang theo nhóm huynh đệ kia ? Người ta đều là cùng hội cùng thuyền với anh » Duẫn An Nhiên kỳ quái hỏi.

Chu Minh Nghĩa mỉm cười « Không, lúc này thì không. Nếu em không có thời gian, anh sẽ một mình rời bến »

Duẫn An Nhiên chu môi « Tò mò quá, một mình là ý tứ gì ? » Quay đầu nhìn Chu Minh Nghĩa, chỉ thấy trên mặt gã tươi cười thản nhiên.

Thuyền dài 12 thước, từ cảng Victoria hướng ra biển rộng.

Duẩn An Nhiên thật không ngờ thuyền lớn như vậy, rất kinh ngạc, hơn nữa thuyền còn có hệ thống hướng dẫn cùng lái tự động, không cần thao tác.

Chu Minh Nghĩa chuẩn bị một bộ ngư cụ, ngồi ở boong tàu, bắt đầu câu cá.

« Anh không bơi ? » Duẩn An Nhiên thay đồ bơi, ở trần, đi đến boong tàu phơi nắng.

« Không »

« Câu cá nhiều không có ý nghĩa, đó là trò biểu diễn của người già »

Chu Minh Nghĩa ngồi ở boong tàu xoa xoa thái dương, buông cần câu.

Đeo kính râm, Duẩn An Nhiên lẳng lặng nằm.

Nắng nhẹ không nóng gắt, gió biển hiu hiu, bên tai thỉnh thoảng vọng đến tiếng chim hải âu, nhìn trời xanh, Duẩn An Nhiên cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều thật sự nhẹ nhàng thoải mái, trách không được mọi người chọn đi biển vào kỳ nghỉ, tâm khoáng thần nghi, quên đi phiền não của công việc.

Chỉ chốc lát, cá cắn câu, Chu Minh Nghĩa kéo cần câu, ước lượng cá lớn bé, càng làm nó giãy dụa hướng biển cả.

« Dây câu phải dài mới có thể có cá lớn » Duẩn An Nhiên nhìn thấy nói.

Chu Minh Nghĩa thần kỳ im lặng, lần lượt kéo thêm vài vòng dây câu.

Phác giác Chu Minh Nghĩa tựa hồ đắm chìm trong thế giới của mình, Duẩn An Nhiên không hề mở miệng, nằm trên ghế ở boong tàu, cầm tai phone nghe nhạc.

Bất tri bất giác đã ngủ quên.

Đột nhiên tỉnh lại, Duẩn An Nhiên không biết nơi hoang vắng này là đâu, nơi này có thể nhìn thấy biển, cậu nhất thời không biết đang ở nơi nào, qua một lúc mới nhớ đang cùng Chu Minh Nghĩa rời bến cảng đến đây chơi.

Duẩn An Nhiên vội vàng đứng dậy tìm kiếm bóng dáng Chu Minh Nghĩa, phát hiện hắn nằm trên ghế bên cạnh, tay gối sau đầu, lẳng lặng nhìn mây bay trên nền trời xanh, tựa hồ đang nghĩ gì đó.

Duẩn An Nhiên đang muốn mở miệng, Chu Minh Nghĩa phát hiện ra cậu tỉnh, quay sang hỏi « Em có đói bụng không ? »

Duẩn An Nhiên suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

Chu Minh Nghĩa đứng dậy, một lát sau mang đến một bàn ăn nho nhỏ.

Duẩn An Nhiên nhìn quanh thăm dò, trừ bỏ bao nhựa ở ngoài, bên trong đều là hoa quả, có dưa Ha-mi, nho, chanh, vải, xoài, dâu da, hương tiêu, ô mai cùng hồng.

« Phong phú như vậy » Duẩn An Nhiên sợ hãi than nhiều, vội bóc vỏ ăn, một mặt kêu to ăn ngon, một mặt gật đầu.

Chu Minh Nghĩa từ phòng ăn lấy ra hai ly rượu, thuận thực « Ba » một tiếng mở ra một chai rượu Vang rót vào hai ly, đưa một ly cho Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên uống một ngụm, thứ chất lỏng mát lạnh chảy xuống yết hầu, mùi thơm tràn đầy khoan miệng, vị ngon nói không nên lời.

« Vang này không giống với Vang em từng uống » Lại rót cho mình một ly, Duẩn An Nhiên hỏi Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa cười cười « Thông thường, chỉ có một số tỉnh nhỏ ở nước Pháp sản xuất rượu nho, được pháp luật cho phép mới gọi là rượu vang. Có điều, nổi tiếng nhất là Khắc lô cách »

Duẩn An Nhiên gật gật đầu, lại uống một ly,

Chu Minh Nghĩa chậm rãi thưởng thức ly rượu.

Như nghĩ tới điều gì, Duẩn An Nhiên hỏi « Vì cái gì muốn uống rượu Vang, có phải chúc mừng cái gì không ? Bình thường khui rượu Vang là để mừng thành công » Cậu phỏng vấn không ít hội khách thành, gặp ngôi sau rót rượu Vang vào điệp khởi.

Chu Minh Nghĩa nghiêng đầu suy nghĩ « Chúc mừng sao ? Chúc mừng, chúc mừng còn sống »

Duẩn An Nhiên cười rộ lên, sau đó lập tức thu lại vẻ tươi cười « Anh không phải là có tâm sự ? »

« Anh cũng không phải là người không biết chừng mực »

Duẩn An Nhiên nghiêng đầu đến, còn thật sự nhìn Chu Minh Nghĩa « Anh làm sao vậy ? Có thể nói cho em biết không ? »

« Em rất nhanh sẽ biết » Chu Minh Nghĩa thanh âm thật bình tĩnh.

Duẩn An Nhiên chu môi « Hừ, có gì đặc biệt hơn người, đánh đố không nói »

Chu Minh Nghĩa đổi đề tài « Không biết dì Vân cùng cha hiện tại đi đến nơi nào, có lẽ cũng đang ngắm biển giống chúng ta »

« Giống chúng ta ngắm Thái Bình Dương sao ? »

« Không, chúng ta hiện tại ở Nam Hải, người ngoại quốc gọi là biển Nam Trung Quốc »

« Hiện tại mà nói, có tiền thật sự tốt »

« Như thế nào đột nhiên thốt lên một câu như vậy » Chu Minh Nghĩa ngữ khí kỳ quái.

Duẩn An Nhiên ngã vào ghế, ngẩng đầu « Có tiền đương nhiên tốt, có tiền mẹ em mới có thể xuất ngoại lữ hành, trước kia cũng không dám nghĩ »

« Em nếu muốn đi, anh có thể... »

Duẩn An Nhiên đánh gãy lời Chu Minh Nghĩa « Uy, anh đừng hiểu lầm, em nói là mẹ em. Em nếu muốn đi sẽ tự mình nghĩ biện pháp »

Chu Minh Nghĩa rót thêm một ly cho mình.

Duẩn An Nhiên nói thêm « Mặc kệ thế nào, em đều phải cảm ơn anh, anh chiếu cố mẹ em, như tri kỷ vì mong ước của nàng mà lo nghĩ »

« Anh thực thích dì Vân, thành thật mà nói, phụ nữ trong giới của anh đều cao ngạo, nhìn dì Vân dịu dàng nữ tính, anh thật thích nàng, cha anh thật tinh mắt, dì Vân thực sự là người bạn hiền của ông »

Duẩn An Nhiên thở dài, ngữ điệu chua xót « Nhưng cha em không quý trọng nàng »

« Nói như thế nào ? »

« Bọn họ bởi vì hiểu nhau mà chia tay » Duẩn An Nhiên thở dài một hơi « Cha mẹ em không có tiếng nói chung, cá tính không hợp, bọn họ vì miễn nhau mà kết hôn, thật sự là một hồi hiểu lầm. Chính trong trường hợp này, mẹ là người bị thương tổn nặng nhất »

Chu Minh Nghĩa không khỏi xoay mặt nhìn Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên đưa tay che ánh mặt trời « Lúc còn bé, em không ngừng nhìn thấy cha mẹ khắc khổ, tính khí ông không tốt, uống hai chén rượu liền động thủ. Em thấy ba một tát rồi một tát hung hăng đánh trên mặt mẹ, khi đó chỉ mới năm tuổi nhưng đã khắc sâu, không quên được » Duẩn An Nhiên thống khổ phe phẩy đầu.

« Cho nên em thề, vô luận như thế nào em cũng không đánh phụ nữ, em vô luận như thế nào cũng sẽ không động thủ đánh phụ nữ »

« Sau đó bọn họ chia tay ? » Chu Minh Nghĩa hỏi.

« Đúng vậy, vết thương của mẹ bị đồng nghiệp phát hiện, bọn họ giúp hai mẹ con em chuyển đi, sau đó nộp đơn ly hôn. Mẹ em khi đó mang theo em, thu nhập không nhiều, nếm chịu không ít khổ đau, khi đó quả thực không dễ dàng » Duẩn An Nhiên cười tự giễu « Em không phận sự, toàn bộ dựa vào mẹ nuôi, từ nhỏ việc học không tốt, học không giỏi, chỉ có thể làm lao động giản đơn. Anh không giống vậy, em với anh thua kém về tư chất, em thực hâm mộ anh, anh có bản lĩnh, có năng lực, bác trai cuộc sống tối thiểu không phải lo, ông nhà xe đều có, còn em, em làm không được, phòng ở vẫn lấy danh nghĩa của mẹ mới xin thuê được. Mẹ đi theo em chỉ có chịu khổ, nằng vào nhà anh lập tức không giống xưa »

Duẩn An Nhiên xoay mặt nhìn Chu Minh Nghĩa « Uy, em nói chuyện này anh sẽ không cảm thấy em trần tục? »

« Tục ? Ai không phải người phạm tục » Chu Minh Nghĩa cười.

« Em nói là thật, mẹ em hiện tại thật tốt, anh với bác trai đối tốt với bọn em như vậy, cái gì cũng không buồn, có thể dưỡng lão, ra có xe đưa, muốn thức ăn có thức ăn, anh tặng nàng trang sức quý báu, lại thường cho nàng cùng bác trai đi lễ hành. Nếu bạn cũ của mẹ biết bác Chu có đứa con như vậy, nhất định bị dọa nhảy dựng »

« Anh có khả năng chiều cổ người nhà, liền chiều cổ nhiều một chút. Em cũng giống vậy a, em cũng làm chuyện em có thể »

« Có lẽ bọn họ không biết nhưng người khác cảm thấy được, xã hội cảm thấy được. Em và anh không giống nhau, chúng ta có xuất phát điểm không đồng nhất »

« Như thế nào không tự tin như vậy ? » Chu Minh Nghĩa lời nói mang theo trách cứ.

« Chuyện này không quan hệ đến tự tin, đây là vấn đề năng lực. Cố gắng là một chuyện, năng lực lại là chuyện khác »

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười, gối đầu lên tay quay sang nhìn chằm chằm Duẩn an Nhiên.

Bị cặp mắt nâu thâm thúy nhìn chăm chú, Duẩn an Nhiên cảm thấy chính mình đã bị Chu Minh Nghĩa nhìn thấu.

Chu Minh Nghĩa lẳng lặng nhìn cậu thật lâu, rất lâu.

« Uy, anh xem cái gì ? Em có cái gì đẹp ? » Duẩn An Nhiên quát hỏi, mặt đỏ lên, có chút xấu hổ.

« Em rất tốt xem »

Duẩn An Nhiên trắng mắt liếc Chu Minh Nghĩa « Ít đến, em cảm thấy anh mới tốt xem »

« Anh lớn lên giống mẹ, không cảm thấy mình đẹp »

« Anh không phải đã nói mẹ anh là mỹ nhân sao, giống nàng đương nhiên đẹp, không biết có bao nhiêu người nói anh lớn lên còn anh tuấn hơn ngôi sao, anh đủ tiêu chuẩn làm người mẫu, vóc dáng cao lớn, đáng người hoàn hảo »

Chu Minh Nghĩa cười « Anh nói rồi, anh không tiếp thu em nói như khen tặng anh như vậy »

« Em thật sự là cảm giác như vậy, rất nhiều người mẫu đặc biệt chỉ là hư danh, không hề có chính kiến, anh bắt đầu, anh là rường cột xã hội »

Chu Minh Nghĩa ý cười càng đậm « Chưa từng nghe ai hình dung anh như vậy »

Sờ sờ mặt, Duẩn An Nhiên nói « Bộ dáng em cũng giống mẹ »

Chu Minh Nghĩa gật đầu « Đúng vậy, giống nhất là ánh mắt, vừa đen vừa tròn. Môi em giống đoá hoa »

Duẩn an Nhiên lộ ra thần sắc đề phòng nhìn Chu Minh Nghĩa, sau đó xoay lưng lại.

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười không nói gì nữa, lẳng lặng nhìn chăm chú bóng dáng Duẩn An Nhiên.

Trời chuyển hoàng hôn, thuyền lớn quay về cảng.

Khởi động xe thể thao, Chu Minh Nghĩa hỏi « Đi đâu ăn cơm ? »

« Về nhà đi, trong nhà nhiều thứ như vậy ? » Duẩn An Nhiên không muốn tiêu tiền.

« Ngẫu nhiên đi ra ngoài ăn một lần cũng không sao »

« Anh làm sao ngẫu nhiên ? » Duẩn An Nhiên trách cứ.

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười « anh lại không rành nấu ăn »

« Anh có thể học, em dạy cho anh » Duẩn An Nhiên hưng trí bồng bồng.

« Quên đi, anh không có tâm tư đó, cũng không trông mong vào » Chu Minh Nghĩa phe phẩy đầu nở nụ cười.

Xe dừng trước nhà hàng hải sản nổi tiếng trong thành phố.

Bình thường là nhà ăn lớn, đêm nay chỉ có năm bàn có khách.

Hình như nếu không có tiếng nhạc du dương, cùng một số ít người, Duẩn An Nhiên cảm thấy nơi này thật phần im lặng thoải mái.

Gọi thức ăn, Chu Minh Nghĩa chậm rãi thưởng thức rượu trước.

Rất nhanh, từng món hải sản đưa lên, mỹ vị vô cùng.

Duẩn An Nhiên vội vàng cắn một miếng, vừa ăn vừa nhỏ giọng nói Chu Minh Nghĩa « Gần đây người ở đây ít hơn »

« Đúng vậy, kinh tế thành phố không tốt »

« Trước kia đông như trẩy hội, tiếp đón cũng không tốt như bây giờ »

« Anh không biết nha »

« Khi chúng em đến phỏng vấn, sẽ nhìn mặt mà phục vụ, nhưng gần đây khách khí với khách nhiều lắm »

Chu Minh Nghĩa mỉm cười.

Đang trong bữa cơm, quản lý đến một lần, tặng Chu Minh Nghĩa một chai whiskey làm lễ vật, thái độ vô cùng cung kính khiêm nhường.

Chu Minh Nghĩa phóng khoáng nhận lấy.

Quản lý muốn nói lại thôi « Cái kia, Chu tiên sinh, tôi... »

Chu Minh Nghĩa lấy ra một tờ danh thiếp đưa hẳn « Gọi một cú điện thoại cho trợ lý của tôi, bọn họ sẽ sắp xếp thời gian, anh đến cũng được »

« Cảm ơn, cảm ơn » Quản lý vẻ mặt vừa lòng tươi cười rời đi.

Duẩn an Nhiên khó hiểu, cúi thấp người hỏi Chu Minh Nghĩa « Hẳn muốn làm gì ? »

« Hẳn muốn anh thay hẳn tìm nhân sự quản lý đầu tư »

« Nghe nói không có 8 con số anh không làm »

Chu Minh Nghĩa liếc Duẩn An Nhiên một cái « Ai nói. Nhiều khách hàng có gì không tốt. Dưới trướng anh đều có một đội xử lý tất cả việc đầu tư của các đại lý. Nếu khách nghe theo đề nghị của anh, tự nhiên có tiền lời »

« Nếu không nghe ? »

« Nên anh mới nói, nếu khách không nghe thì chỉ tại hẳn »

« Chu Minh Nghĩa, trên phố đều nói anh đĩa hút máu người »

Chu Minh Nghĩa vẻ mặt bất đắc dĩ « Hình dung của vị văn nhân ấy quái đản như thế. Trên phố truyền tin anh như vậy, cũng không lạ cha anh hiểu lắm anh »

Ngày trôi qua ngày, tân niên dương lịch đến gần.

Cả thành phố vẫn như cũ giăng đèn kết hoa, nơi nơi một mảnh nhan sắc đỏ rực.

Cửa hiệu thay đổi trang trí từ lễ giáng sinh sang lễ năm mới, pháo, đèn lồng, bùa bình an cùng đồ trang sức.

Ngoài đường đều đầy ắp người mặc Hán phục mua hàng tết, ngay cả ngoài lễ đường cũng bày bán, có người mang mũ quả dưa đi dạo phố.

Thành thị tuy rằng ảm đạm nhưng mọi người đều hy vọng sang năm mới sẽ khởi sắc.

Công việc thu mua tuyên bố chấm dứt.

Chu Minh Nghĩa mua lại chứng khoán Vạn Khải với 45% cổ phần công ty, đồng thời hắn có 60% cổ phần chứng khoán Vạn Đông. Sau năm mới, Vạn Đông sát nhập vào Vạn Khải, tiến hành hợp nhất tài sản, một lần nữa buôn bán, trong giới Vạn Khải trở thành căn cứ chứng khoán lớn nhất Đông Nam Á.

Chu Minh Nghĩa trở thành chủ tịch mới của ban giám đốc Vạn Khải, hắn có cổ phần quá bán trong công ty, quyền hành lớn nhất.

Bách Anna thở phào một hơi, trên mặt không giấu được vui sướng.

Chu Minh Nghĩa vẫn khiêm tốn, cũng không nóng lòng công bố công cuộc cải tổ ra bên ngoài mà triệu luật sư chuyên môn cùng kế toán viên cao cấp, nhân viên tư vấn mỗi ngày họp thảo luận.

Một đám nhân viên nữ Vạn Khải cùng nhau ăn cơm trưa.

Khải Mễ nói « Anna cái này có thể yên tâm, Chu tiên sinh trở thành tân lão bản, cô không cần sợ không có việc »

Bách Anna cười một cái « Đúng vậy, lúc ấy sợ chết tôi, thật lo lắng anh ta đi, bằng năng lực anh ta muốn đi đâu đều được, tôi thì không, sẽ tìm công việc, làm sao lâu dài a »

« Chu tiên sinh làm tân lão bản, nhất định thích hợp nhất »

Bách Anna cười như đã đoán trước « Đúng vậy, nhiều năm như vậy, anh ta luôn đi tiên phong, sớm biết rõ lợi hại trong công ty, sau khi anh ta nhậm chức, công ty tất có động tác mới, không khí mới »

A Tô vỗ vỗ ngực « Tôi chỉ hy vọng sang năm kiếm được hoa hồng, bổ sung thiếu hụt năm nay »

« Nay không cần phải nói, có Chu tiên sinh, sinh ý công ty tuyệt không kém »

Ônny cười nói « Ai, Chu tiên sinh còn không kết hôn ? »

Mấy cô gái đều cười rộ lên.

« Tiết lộ một chút, cô biết gì không ? » Mọi người nhìn Bách Anna.

Bách Anna lắc đầu « Chu tiên sinh công tư rõ ràng, tôi nhìn thấy, các cô cũng thấy, từ nhiều năm trước anh ta đều vui vẻ vào công việc, ít hẹn hò cho tới bây giờ. Aiii, Chu tiên sinh chỉ cần nói muốn kết hôn, khắp thành phố nữ tử vừa đủ tuổi đều tùy ý anh ta lựa chọn, nhìn trúng ai thì là người đó »

A Tô khẽ nói « Dù sao sẽ không là tôi »

« Cáp, cô còn muốn làm mẹ anh ta »

« Đàn ông như vậy, ai không muốn. Học thức, công việc, can đảm đều có, thái độ làm người quang minh lỗi lạc, tôi hận nhất Chu tiên sinh tác phong khiêm tốn, không biết bao nhiêu trọc phú đều yêu khoa trương bốc phét, Chu tiên sinh cũng không khoe khoang, bình dị gần gũi, một chút cao giá cũng không có »

Bách Anna cười « Đúng vậy, anh ta thật sự là hiếm có »

« Nhào lên trời lấy anh ta »

Tất cả mọi người cười rộ lên.

Bách Anna nói « Kỳ thật, Chu tiên sinh thoát nhìn thật bình dị gần gũi nhưng anh ta là kẻ cực có chủ kiến, cá tính rất mạnh, nghe theo ý kiến người khác cũng không hiểu được phán đoán của anh ta. Con người anh

ta trong công việc không giống với trong đời tư. Cảm tình thật sự không nên nói, theo suy đoán của tôi nếu là người anh ta thích sẽ không buông tay, anh ta không thích, cho anh ta cũng không lấy »

« Thì phải nói là dâng đến cửa cũng không đựng đến »

« Tôi nghĩ anh ta ý chí rất mạnh, bằng không như thế nào chống lại sóng to gió lớn trên thị trường chứng khoán mà không đổi sắc, cũng giống như vậy, muốn ảnh hưởng đến anh ta cũng không dễ dàng »

« Aii, không nói nữa » A Tô khoa trương thở dài.

« Được rồi, có thể làm việc bên cạnh anh ta, mỗi ngày nhìn thấy người còn đẹp hơn ngôi sao là đủ rồi » Ônny nhìn A Tô.

« Tôi cũng không phải trong tổ của anh ta »

« Sau khi sát nhập đều là người một nhà, mọi người hết thảy làm việc cho anh ta »

Khải Mễ hạ giọng « Nghe nói nhân viên Vạn Đông cũng không ít. Không biết sẽ có bao người chuyển đến đây »

« Chu tiên sinh nhất định có tính toán trong lòng » Bách Anna nói.

« Anh ta mỗi ngày ở phòng họp, chỉ sợ cũng là thương thảo vấn đề này »

« Trong nghề ai xuất sắc anh ta tự nhiên biết đến. Nhiều năm như vậy nhất định nhìn thấy nhất thanh nhị sở. Trước kia Lí chủ tịch đương nhiệm có một số việc Chu tiên sinh không tiện nhiều lời, hiện tại bất đồng, có thể dứt khoát cải cách hẳn hoi »

« Chỉ cần công ty có công trạng tốt »

« Đó là nhất định, tôi hoàn toàn tín nhiệm Chu tiên sinh »

Sắp đến tân niên, Vạn Khải cùng Vạn Đông công việc giai đoạn đầu toàn bộ chấm dứt, chỉ chờ qua tân niên sẽ tuyên bố ra ngoài, họp báo long trọng trước cánh phóng viên.

Kim Tắc Thái cười hỏi lão hữu « Thoả thê mãn nguyện Hồ (hồ ly) ? »

Chu Minh Nghĩa lắc đầu « Áp lực không nhỏ »

« Cậu sợ ? »

Chu Minh Nghĩa tròng mắt « Như thế nào có thể »

« Tương lai tràn ngập tính khiêu chiến, đúng sở thích của cậu » Triệu Kỳ nói.

« Tôi có thể nhất nhất đạt thành ý nguyện nhiều năm qua. Hiện tại tôi có thực lực này »

« Chúc mừng cậu » Mấy lão bạn học kiêm đồng bọn đồng loạt nắm vai Chu Minh Nghĩa.

« Sự nghiệp có rồi, tình yêu đâu ? Tình yêu đâu ? » Kim Tắc Thái lấy làn điệu ca kịch nói.

« Kim luật sư, ổn trọng chút » Cái này, ngay cả kẻ luôn luôn bắt cẩu ngôn tiểu như Sầm Chính đều nhận không được.

« Mấy người các người như thế nào đều vội vã đem tôi đến giường sưởi ? »

« Sự nghiệp cùng tình yêu phải đắc ý cả hai, nhân sinh mới viên mãn a »

« Tôi lại không xuất gia, cái gì viên mãn không viên mãn » Chu Minh Nghĩa ngăn cánh tay Kim Tắc Thái.

Kim Tắc Thái bỗng nhiên giận tái mặt, vẻ mặt nghiêm túc, tháo mắt kính vứt sang một bên, cầm tay Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa sửng sốt « Tắc Thái, làm sao vậy ? »

Kim Tắc Thái nhìn Chu Minh Nghĩa ra vẻ nhăn nhó, sau đó thấy Chu Minh Nghĩa trong nháy mắt nhăn mặt.

Lí Ngạn Nam cùng Vương Chấn Hoành đồng loạt kêu lên kỳ quái.

Chu Minh Nghĩa bỏ ra tay Kim Tắc Thái « Cậu muốn nhìn thấy bộ mặt thật của tôi có phải hay không ? » Một bộ đồ khóc dở cười.

Lỗ Hữu An, Sầm Chính cười thành một đoàn.

« Nhiều năm nhìn cậu mặt lạnh như quân bài, hiện giờ làm cho chúng tôi nhìn chân chính biểu cảm của cậu không được sao ? » Kim Tắc Thái nói.

« Tôi khi nào thì mặt lạnh như quân bài ? »

« Chu Minh Nghĩa, nói thực ra, nụ cười vĩnh hằng của cậu ai cũng không nhìn thấu. Chúng tôi cũng không biết chân chính cậu như thế nào »

« Tôi ? » Chu Minh Nghĩa hỏi lại « Chân chính ý tưởng của tôi là hy vọng công thành danh toại, vang danh khắp thiên hạ, đồng thời lại có thể hưởng thụ cuộc sống của người thường, không cần gờ tay nhắc chân đều có người chú ý »

« Trách không được cậu khiêm tốn như vậy »

« Người sợ nổi tiếng heo sợ nặng » Triệu Kỳ nói « Nếu Minh Nghĩa hành động đều có người nhìn chăm chăm, chỉ sợ rất nhiều người phải bỏ đi không ít số tiền kiếm được »

Kim Tắc Thái mang mắt kính « Aii, Minh Nghĩa sẽ không muốn tôi »

« Vô nghĩa, cậu cũng không soi gương » Lí Ngạn Nam vừa giận vừa buồn cười.

« Minh Nghĩa, nếu phải nói thì có thể trước tuyển em trai hần »

Chu Minh Nghĩa sững sốt.

« Nga, tiểu tử phóng viên kia có phải hay không, ân, nếu nói cậu ta, không tồi nga Minh Nghĩa » Triệu Kỳ gật đầu.

« Như thế nào lấy tôi ra vui đùa còn đem An Nhiên vào » Chu Minh Nghĩa nhú mày.

« Tôi cảm thấy cậu cùng em trai xứng đôi. Cậu ta hoàn toàn không để cậu vào mắt, người khác vừa nghe ba chữ Chu Minh Nghĩa lập tức bày ra bộ dáng kính sợ cùng ngưỡng mộ, em trai cậu không quan tâm điều này, hợp với ý muốn làm người thường của cậu » Kim Tắc Thái phân tích nói.

« Nói cái gì ? Cậu ta là em trai tôi. Đề xuất thân từ gia đình không hoàn chỉnh, tôi cùng cậu ta xem như có tiếng nói chung, hiện tại ở chung cũng không sai, rất tự tại, cảm giác thực thoải mái »

« Vậy thổ lộ » Kim Tắc Thái làm động tác nắm tay bơm hơi.

Chu Minh Nghĩa đẩy Kim Tắc Thái một chút « Cậu bệnh thần kinh » Nói xong lại phát hiện những lời này ngữ khí cực giống Duẫn an Nhiên, không khỏi chột dạ.

« Tính sau, nếu cậu nhất định phải làm quý tộc độc thân, chúng tôi cũng không phản đối. Dù sao cậu anh minh thần võ. Độc thân cũng không có gì không tốt, thực tự do » Lỗ Hữu An nói.

Chu Minh Nghĩa trên mặt phục hồi tươi cười thản nhiên.

14. Chương 14

Lại đến cuối tuần, Chu Minh Nghĩa mang Duẫn An Nhiên về đông Vệ tỉnh thành thăm cha mẹ.

Chu phụ lại nắm đứa con tiến vào thư phòng.

« Cao thấp đã định rồi đi » Chu Trọng Hàn hỏi đứa con.

« Phải »

« Duyên Niên đâu ? Hần có tính toán gì không ? »

« Hẳn bán ra cổ phần công ty thu tiền, mang Bội bội đi Australia » Chu Minh Nghĩa trả lời.

« Lí Duyên Niên định về hưu ? » Chu Trọng Hàn có điểm không tin, bởi vì có đứa con làm duyên cố, ông nhận thức Lí Duyên Niên, theo dõi tin tức Lí Duyên Niên trên tuần san kinh tế tài chính, ông có chút không tin tưởng Lí Duyên Niên nhất thời rút lui như vậy.

« Cha, đây là chuyện bình thường »

Chu Trọng Hàn thở dài « Trường giang sóng sau đè sóng trước, dã tràng chết trên bờ cát. Minh Nghĩa, con tự lo thân cho tốt »

Chu Minh Nghĩa gật đầu « Vâng, cha »

« Ta không giúp được, con gấp cái gì, hết thấy dựa vào chính mình » Chu Trọng Hàn thở dài. Cho tới nay, ông hưởng phúc của đứa con lại không thể giúp nó.

« Không ngại, con còn một đội nhân viên, mọi người đồng lòng dốc sức hợp tác »

« Sinh kế hơn ngàn người trên vai con, phải có tâm »

« Con biết »

Trong bữa cơm, Duẩn An Nhiên chú ý Chu Minh Nghĩa trên mặt không giấu được vui mừng, cảm giác đoạn thời gian gần đây, Chu Minh Nghĩa bên người giống như có một cơn gió chuẩn bị thổi gã bay lên tận mây xanh.

Buổi tối trở về căn nhà trên Tỉnh Lộ, Chu Minh Nghĩa ngồi trên sofa xem tivi.

Duẩn An Nhiên không khỏi nghĩ thật lâu rồi Chu Minh Nghĩa không thanh thản như vậy, không biết tự khi nào hẳn vẫn vội vã dọa người, kinh tế thành phố ảm đạm, hẳn mỗi ngày vẫn ở công ty. Ra mời hẳn không phải chuyện xấu.

Duẩn An Nhiên ngồi trên sofa đem nước đến cho Chu Minh Nghĩa « Anh có phải hay không có chuyện gì ? »

Chu Minh Nghĩa hai mắt vẫn dán vào tivi « Như thế nào ? »

« Công việc có tin tức tốt đi »

« Ân »

« Là cái gì ? »

« Rất nhanh em sẽ biết » Chu Minh Nghĩa không trả lời ngay.

« Thiết, có gì đặc biệt hơn người » Duẩn An Nhiên thật không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

« Em quan tâm anh sao ? » Chu Minh Nghĩa vẫn không quay đầu lại, hỏi.

« Vô nghĩa, ai muốn quan tâm anh a » Duẩn An Nhiên nói dối, ùng ùng uống xong ly nước khoáng, lập tức bị sặc, khụ vài cái, nước chảy tràn trên môi, mặt đỏ lên, nước mắt cũng chảy ra.

Chu Minh Nghĩa xoay mặt nhìn Duẩn An Nhiên « Không có việc gì đi »

Duẩn An Nhiên trắng mắt liếc Chu Minh Nghĩa, đưa tay lau nước trên môi.

Chu Minh Nghĩa đứng trên người Duẩn An Nhiên, đột nhiên không thể rời tầm mắt.

Lúc này Duẩn An Nhiên mặc một chiếc áo đen, quần xanh biếc rộng thùng thình, cách ăn mặc như thanh niên đương thời hay mặc, cánh tay rắn chắc cùng xương quai xanh tinh xảo, khoe mắt thật dài, bởi vì họ khan mà ứa ra chút lệ làm cho ánh mắt càng thêm phá lệ ướt át, hai má đỏ ửng, càng hấp dẫn Chu Minh Nghĩa hơn chính là động tác lau nước khoáng trên môi dưới, lơ đãng mà lại tràn ngập ám muội câu dẫn.

Duẩn An Nhiên đột nhiên chú ý Chu Minh Nghĩa gắt gao theo dõi mình, ánh mắt thâm thúy lưu chuyển những tia sáng kỳ dị, giống như lỗ đen vũ trụ cuốn cậu vào trong.

« Anh nhìn em làm gì ? Cười em a » Duẩn An Nhiên nghiêng mặt hỏi.

Chu Minh Nghĩa vẫn nhìn Duẩn An Nhiên không chớp mắt, chậm rãi đứng lên đi tới.

« Làm sao vậy » Duẩn An Nhiên nói xong, tay phải đưa lên môi, một lần nữa lau đi nước khoáng chưa khô.

Chu Minh Nghĩa chạy đến trước mặt Duẩn An Nhiên, hơi mở ra con ngươi thu hút, Duẩn An Nhiên cảm thấy ánh mắt gã như muốn thiêu đốt người khác, không khí chung quanh tựa hồ trở nên nóng bỏng.

« Anh nghĩ, anh không thể chờ đợi thêm nữa » Chu Minh Nghĩa hơi xoay người nói bên tai Duẩn An Nhiên.

« Chờ cái gì ? »

Không có cho...Duẩn An Nhiên né tránh cơ hội, Chu Minh Nghĩa đã hôn lên môi.

Trong miệng, là vị ngọt của nước khoáng.

Duẩn An Nhiên giãy dụa trong lòng Chu Minh Nghĩa, nhưng lúc này gã ôm cậu rất nhanh lại dùng sức, muốn tránh cũng tránh không thoát.

Duẩn An Nhiên cảm thấy Chu Minh Nghĩa hôn môi rất thành thực lại dễ dàng làm ý nghĩ của cậu trở nên rối loạn.

Chờ Duẩn An Nhiên hiểu được thì người đã ngã vào giường Kingsize trong phòng Chu Minh Nghĩa.

Duẩn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa quỳ một gối trên giường nhìn mình, cậu chống tay muốn ngồi dậy « Uy, anh muốn làm gì ? »

Chu Minh Nghĩa hơi nhíu mi tâm « Em không biết sao ? »

« Vô nghĩa, em như thế nào biết, anh mang em nằm đây làm gì ? »

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười « Duẩn An Nhiên, em năm nay bao nhiêu tuổi ? Em thật sự không biết anh sẽ làm gì em ? »

« Em bao nhiêu tuổi liên quan gì đến việc biết anh muốn làm gì, có quan hệ sao ? »

Chu Minh Nghĩa liếm một giọt nước còn đọng trên tóc « Duẩn An Nhiên, em đơn thuần thật, hay là nói đây là một thủ đoạn hấp dẫn của em »

« Anh bệnh thần kinh a » Duẩn An Nhiên trừng mắt liếc Chu Minh Nghĩa một cái, ngồi dậy muốn đi.

Chu Minh Nghĩa ôm cánh tay Duẩn An Nhiên.

« Anh rốt cuộc muốn làm gì? »

« Nay còn hỏi » Chu Minh Nghĩa trầm thấp nói bên tai Duẩn An Nhiên.

Đem Duẩn An Nhiên áp lại trên giường, Chu Minh Nghĩa lại hôn sâu cậu, ngón tay trên vai trượt xuống thắt lưng, kéo áo lên, lại cởi dây nịt.

Duẩn An Nhiên cảm giác được, mãnh liệt giãy dụa, dùng sức mong đẩy ra Chu Minh Nghĩa « Uy, anh làm gì ? » Cậu đè lại tay Chu Minh Nghĩa, kinh hãi hoảng loạn.

Trong đôi mắt sang ngời của Duẩn An Nhiên hiện lên một tia bất an, hấn, sẽ không phải...

« Như vậy, trước tiên nên nói rõ ràng » Chu Minh Nghĩa ngồi xuống « Nhiên, chúng ta kết giao được không ? »

« A ? » Duẩn An Nhiên ngây dại « Anh nói cái gì ? »

« Anh muốn kết giao cùng em, chính thức kết giao, thời điểm cùng một chỗ với em, anh sẽ không kết giao cùng người khác »

Duẩn An Nhiên nghe xong sắc mặt chậm rãi thay đổi, từ khó hiểu chuyển đến kỳ quái, tức giận, hèn mọn « Chu Minh Nghĩa, nguyên lai anh là người như thế »

Chu Minh Nghĩa mỉm cười xua tay « Nhiên, anh nghĩ bầu bạn cùng anh phải là em, người bên cạnh này »

« Em không rõ, vì cái gì ? »

Chu Minh Nghĩa đưa tay lên tóc Duẩn An Nhiên « Bởi vì anh cảm thấy em là người thích hợp nhất với anh. Anh một mực tìm kiếm, anh cảm nhận được đó là em »

Duẩn An Nhiên tránh bàn tay Chu Minh Nghĩa « Vì cái gì ? Anh không phải thích phụ nữ ngược bự ? »

« Ai, Nhiên, lời này là em nói, anh chưa bao giờ nói »

« Nhưng là vì cái gì ? Vì sao là em ? Lấy điều kiện của anh hoàn toàn có thể tìm được đối tượng tốt hơn em trăm ngàn lần »

Chu Minh Nghĩa nhìn sâu vào Duẩn An Nhiên « Vì cái gì không thể là em. Em giống anh đều là những đứa trẻ mồ côi, chúng ta có rất nhiều điểm chung. Em hoàn toàn không để ý đến công việc cùng thu nhập của anh, không để anh vào mắt, nhưng em hiểu công việc của anh, sẽ không yêu cầu vô lý, đồng thời em lại độc lập, kiên cường, lại giỏi việc nhà, anh thực sự thích em, muốn cùng em kết giao »

Duẩn An Nhiên không ngừng lắc đầu « Không có khả năng, không có khả năng. Chúng ta là anh em, không có khả năng »

« Chúng ta không có quan hệ huyết thống vì cái gì không thể? »

« Rất quái dị, mọi người sẽ nghĩ thế nào ? »

« Anh thích ai không cần bất kỳ ai đồng ý. Chúng ta cũng không phải giết người phóng hỏa cướp ngân hàng »

« Em là đàn ông » Duẩn An Nhiên kêu to.

« Đúng vậy, anh biết » Chu Minh Nghĩa ôn hòa nói « Đúng là bởi vì em là đàn ông nên em mới hiểu anh, em sẽ không yêu cầu anh đi cùng em lúc anh đang làm việc, sẽ không vào lúc anh phiền lòng nhất yêu cầu anh nói yêu em, sẽ không vì anh xã giao về muộn mà bất mãn, sẽ không mang theo vẻ mặt cứng nhắc xem tivi, em đáng yêu như vậy, em biết anh thích ăn gì, em tùy lúc an ủi quan tâm anh, cho dù bị em dội nước lạnh anh cũng không để ý, bởi vì anh không hờn người bên cạnh anh cung kính với anh vì anh là Chu Minh Nghĩa, anh chỉ muốn tìm một người có thể dùng ánh mắt bình thường nhìn anh, bầu bạn với anh như người bình thường. Nhiên, em sẽ không để ý anh có bao nhiêu tiền, bao nhiêu nhà, đi xe gì »

« Cho nên anh mới tìm em? » Duẩn an Nhiên nghe xong trả lời.

« Anh thích em, Nhiên » Chu Minh Nghĩa ngữ khí vô cùng ôn hòa.

Duẩn An Nhiên lui về phía sau lắc đầu « Không có khả năng, không có khả năng »

« Vì cái gì ? »

« Em không tiếp thu được, em không phải loại người như vậy, không có khả năng cùng nam nhân, em không có khả năng cùng một người đàn ông ngủ trên một chiếc giường » Duẩn an Nhiên mạnh mẽ lắc đầu.

Chu Minh Nghĩa đưa tay giữ chặt Duẩn An Nhiên « Anh sẽ cho em thời gian để tiếp nhận anh, Nhiên, cho đến bây giờ chúng ta ở chung như thế nào em đều biết »

Duẩn An Nhiên mạnh mẽ gạt ra tay Chu Minh Nghĩa, giống như gạt ra một thứ dơ bẩn, sau đó một quyền đánh vào bụng Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa ăn một đấm, đau đến cong người.

Thừa cơ hội này, Duẩn An Nhiên chạy khỏi phòng Chu Minh Nghĩa, dùng sức đóng chặt cửa phòng mình.

Chu Minh Nghĩa đứng bên giường, thất bại cười khổ « Thời gian, địa điểm hết thấy đều không đúng »

Vài lần đến trước cửa phòng Duẩn An Nhiên, không nghe thấy động tĩnh gì bên trong, Chu Minh Nghĩa chỉ phải trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau vẫn là không thấy Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa đẩy ra cửa phòng cậu.

Không thấy người.

Trong phòng không thiếu thứ gì nhưng Chu Minh Nghĩa phát hiện những thứ Duẫn An Nhiên tự mình mang đến đã không còn. Ra mời cậu suốt đêm thu thập hành lý đơn giản đi rồi.

Tựa vào cửa phòng Duẫn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa cười tự giễu « Xem ra, mình quá vội vàng »

Chu Minh Nghĩa cầm điện thoại, ấn một dãy số « Tắc Thái, là tôi »

Bên kia điện thoại, Kim Tắc Thái cười hỏi « Xảy ra chuyện gì ? »

« Tắc Thái, nghe kỹ, tôi cần cậu giúp tôi làm một việc »

« Chuyện gì nghiêm túc như vậy, aii »

« An Nhiên đi rồi, cậu thay tôi tìm ra cậu ấy »

« Uy, như thế nào khiến cho như vậy, cậu phạm lỗi gì khiến cho Duẫn tiểu đệ trốn nhà đi »

« Tắc Thái hiện tại không phải lúc nói giỡn » Chu Minh Nghĩa ngữ khí nghiêm túc « Cậu giúp tôi tìm cậu ấy, xem cậu ấy đang ở nơi nào, cùng ai một chỗ »

« Không cần dẫn cậu ta trở về ? »

« Không cần, tôi chỉ cần biết rằng người ở nơi nào, an toàn hay không an toàn là có thể »

« Được, tôi đã biết »

Duẫn An Nhiên suốt đêm chạy trốn đến nhà Lí Thăng Bình.

Nhìn thấy Duẫn An Nhiên mang theo túi hành lý nho nhỏ, Lí Thăng Bình mặt nhăn mày nhú « Cậu đây là vừa bỏ nhà đi ? »

Duẫn An Nhiên hai tay chéo hình chữ thập « Please, thu lưu tôi vài ngày »

« Năm mới cậu làm gì ? Muốn tiền mừng tuổi cũng không tất như vậy ? » Lí Thăng Bình rất khó hiểu.

Duẫn An Nhiên không thể nói nguyên nhân chính khiến cậu rời đi, chỉ tỏ vẻ muốn dọn ra độc lập.

Lí Thăng Bình sau khi nghe xong, cốc một cái thật mạnh trên đầu Duẫn An Nhiên « Đầu cậu hỏng rồi sao, cứ nhiên dọn đến nơi này, cậu cho cậu có thể ở lại nơi nào ? »

Duẫn An Nhiên cúi đầu « Please, tôi chỉ có thể tới tìm cậu »

« Được rồi, sợ cậu, cho cậu ở »

Hoàn cảnh Lí gia cũng không dư dả gì, Duẫn An Nhiên phải ngủ trên sofa.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Duẫn An Nhiên liền tập tức bắt đầu tìm tin tức cho thuê phòng.

Nhìn tin tức phòng cho thuê trên báo, Duẫn An Nhiên không ngừng lú lú vì tiền thuê nhà cùng tiền đặt cọc, cầm tờ báo đưa cho Vương Hiểu Phân xem « Cậu xem, giá cả như vậy cũng đáng, còn không bằng giết chết ngân hàng »

Vương Hiểu Phân vừa gặm bánh mì vừa nói « Đã tính tốt lắm rồi, phòng cho thuê ở thành phố nổi tiếng giá cao trên trời, cho dù thành phố sa sút, phòng trọ vẫn ở yên tại chỗ không chạy đi đâu. Ở khu hải cảng thật là tốt, như thế nào đột nhiên dọn ra ngoài ? »

Duẫn An Nhiên cười cười « Sớm hay muộn gì cũng phải dọn đi »

« Không phải là cùng anh trai cãi nhau đi » Lí Quyên hỏi.

« Bộ dáng hần giống như sẽ cãi nhau với tôi sao ? » Duẫn An Nhiên hỏi.

« Cậu phải dọn ra ngoài, tôi xem không bằng ở ghép với người khác đi, nơi đó sẽ tiện nghi hơn một ít » Lí Quyên đề nghị.

Kỳ thật trong khoảng thời gian này Duẫn An Nhiên cũng có chút tích góp nhưng cậu đã đăng ký chương trình học chụp ảnh, nộp học phí, lại mua máy ảnh mới, tiêu thật nhanh, chỉ phải bắt đầu tích góp trở lại từ đầu.

Dưới sự giúp đỡ của các bằng hữu, Duẩn An Nhiên tìm được một phòng trọ, ở ghép với người khác, một gian nhà chia hai, cậu chiếm phòng nhỏ.

Lí Thăng Bình giúp Duẩn An Nhiên chuyển đến, kỳ thật Duẩn An Nhiên cũng không có hành lý gì, sau đó lại cùng cậu đi mua đệm chăn.

« Chỗ cậu ở hiện tại thật sự là chuồng bò trâu, dang 2 tay ra cơ hồ đều chạm đến tường » Lí Thăng Bình cười nói.

« Tôi cảm thấy không tồi » Duẩn An Nhiên cảm thấy nơi ở hiện tại có giường, có bàn, chính cậu thấy thật vừa lòng.

Trở lại căn phòng nho nhỏ, Duẩn An Nhiên sắp đặt mọi thứ thật tốt, treo lên quần áo, nằm trên giường nhỏ nhìn qua khung cửa sổ bé bé ngắm cảnh bên ngoài. Ánh mặt trời không lọt được vào trong phòng, không nhìn thấy trời xanh chỉ có thể nhìn đến tường tòa nhà bên cạnh.

Duẩn An Nhiên cảm môi lạnh lẽo thở dài.

Kỳ nghỉ dài hạn tắt niên đến gần.

Vì không muốn chạm mặt Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên đặc biệt xin nhận thêm công việc ở tòa soạn, gần nhất không cần về nhà để không phải chạm mặt người cậu không muốn gặp, thứ hai có thể có tiền tăng ca.

Đồng Vân biết tin, có chút nén giận « Như thế nào lễ mừng năm mới còn cần đi làm ? »

« Không có biện pháp, hiện tại thành phố kém như vậy, không liều mạng săn tin thì khả năng bị đuổi việc càng cao » Duẩn An Nhiên bên kia điện thoại giảng lại.

Đồng Vân khuyên bảo không có hiệu quả chỉ phải buông tha cho cậu.

Chu Minh Nghĩa đến nhà cha mình, không thấy Duẩn an Nhiên liền hiểu ra, trên mặt bất động thanh sắc.

« Minh Nghĩa, An Nhiên đột nhiên sao lại như vậy ? » Đồng Vân hỏi.

« Con nghĩ tòa soạn hy vọng tăng thêm lượng bạn đọc nên mới thành như vậy »

« Mẹ chuẩn bị đồ ăn, con mang về cho An Nhiên »

« Vâng »

Duẩn An Nhiên bị anh em trong công ty vây lấy, thập phần kỳ quái, mở ra dĩ nhiên là món ăn ngày tết được gửi đến.

Nhất định là mẹ đưa cho Chu Minh Nghĩa bảo hắn mang về cho mình, vì thế hắn cho người mang đến công ty cậu. Duẩn An Nhiên cầm đồ ăn, tư vị trong lòng thật không nói nên lời.

Duẩn An Nhiên không liên lạc lại với Chu Minh Nghĩa, muốn hoàn toàn chấm dứt mọi việc.

Tân niên bắt đầu, tin tức lớn nhất trong thành phố là Vạn Khải một lần nữa chỉnh hợp, đem Vạn Đông chứng khoán nhập vào Vạn Khải, trở thành căn cứ thứ năm ở Đông Nam Á, mà chủ tịch mới của Vạn Khải là Chu Minh Nghĩa.

Lí Thăng Bình, Vương Hiểu Phân cùng Lí Quyên một phen kinh ngạc thật lớn.

« Hả, không tồi nha » Đoàn người ngồi trong phòng ăn, nhìn tạp chí, Lí Thăng Bình đưa tay ôm cổ Duẩn An Nhiên.

« Cái gì không tồi? » Nhìn thực đơn cơm, Duẩn an Nhiên hỏi.

« Anh trai cậu, tin tức lớn nhất trong thành phố, hắn hiện tại là lão bản của công ty chứng khoán lớn nhất Đông Nam Á, gia tài chỉ sợ là có vài tỷ đi » Vương Hiểu Phân hai mắt sáng rỡ.

« Ân » Duẩn An Nhiên thản nhiên đáp, lại nói với phục vụ « Một cơm chiên, một ly trà sữa, cảm ơn »

« Uy, cậu như thế nào lại thờ ơ? »

Duẩn An Nhiên chuyển mắt « Hấn là hấn, tôi là tôi, hấn là lão bản chứng khoán gì đó thì liên quan gì tôi ? »

Nghe Duẩn An Nhiên nói có mùi thuốc súng, đám người hai mặt nhìn nhau.

Duẩn An Nhiên nhìn đồng bạn, thả lỏng « Tôi cùng hấn không có quan hệ, chỉ là đứa con của cha kế thôi »

« Nga » Vương Hiểu Phân đáp rầu rĩ.

« Vốn, còn muốn bảo cậu khao một bữa Chiết Giang » Lí Quyên cười nói.

“Không quan hệ, này tôi thỉnh.”

Lí Thăng Bình vỗ vỗ vai Duẩn An Nhiên « Uy, chúng tôi định bảo cậu mời chúng tôi một bữa tiệc hải sản thật lớn »

Duẩn An Nhiên cười khổ « Kia, thỉnh không đáp ứng »

« Anh trai cậu có thể a, vốn đang nghĩ tiệc chiêu đãi chúng tôi có thể đi a, hiện tại không được »

Vương Hiểu Phân hỏi « Thầy cai phái Tiểu Dương đi phỏng vấn lần này »

« Chúng ta như thế nào còn sẵn tin tài chính kinh tế? » Duẩn An Nhiên khó hiểu.

« Chúng ta tin gì đều sẵn cả. Bản thân Chu Minh Nghĩa anh tuần lại nhiều tiền, trong thành phố không biết có bao nhiêu người muốn gả con gái cho anh ta, anh ta lại khiêm nhường, khó thấy mặt, lần này có thể chụp, đương nhiên phải chụp một cái thật thống khoái. Không biết bao nhiêu cô gái đợi thấy ảnh anh ta » Lí Quyên nói « Đáng tiếc không cho tôi đi, thật muốn nhìn lại anh ta, so về thực lực cùng dung mạo, Chu Minh Nghĩa đẹp hơn rất nhiều ngôi sao trong làng giải trí »

Duẩn An Nhiên bĩu môi khinh thường.

Những người khác đều thấy trạng thái hiện tại của Duẩn An Nhiên, không nói nhiều nữa, mọi người vùi đầu ăn cơm.

Trở lại căn phòng nhỏ bé, Duẩn An Nhiên lấy ra tuần san vừa âm thầm mua về đọc.

Nguyên lai Chu Minh Nghĩa trước năm mới cao hứng là bởi vì thành công thu mua Vạn Khải, xác nhập Vạn Đông, trở thành chủ tịch ban giám đốc công ty chứng khoán lớn nhất Đông Nam Á. Hấn, đã thành công. Duẩn An Nhiên nghĩ.

Uống nước xong, Duẩn An Nhiên đặt tạp chí sang một bên, ngã vào giường nhỏ.

Nhà trọ nhỏ nhiều thành phần thuê trọ cơ hồ không có riêng tư, dùng chung buồng vệ sinh, sáng sớm mọi người xếp hàng đánh răng, Duẩn An Nhiên có cảm giác như trở lại ký túc xá hồi đi học. Không gian công cộng rác thải vứt lung tung, trong không khí thoang thoảng mùi hôi thối. Nơi này cùng với hải cảng nơi cậu cùng Chu Minh Nghĩa sống vốn không thể so sánh.

Miên man suy nghĩ, Duẩn An Nhiên đột nhiên nhớ như in cảm giác ngón tay thon dài xẹt qua da thịt nơi thắt lưng, Duẩn An Nhiên bất an vặn vẹo thân thể một chút, lắc lắc đầu muốn dứt bỏ trí nhớ này.

Vạn Khải long trọng tổ chức họp báo, đây là tin tức lớn nhất trong giới tài chính vài năm gần đây, tình huống chưa bao giờ xảy ra.

Chu Minh Nghĩa mặc tây trang màu đen, đồng hồ bạch kim, dáng người cao lớn anh tuần hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người.

Một số đồng người trong giới cùng hầu như tất cả tai to mặt lớn trong thành phố đều đến tham dự sự kiện lần này.

Sự kiện lịch sử to lớn như vậy, Chu Minh Nghĩa vẫn có thể sắp xếp chu đáo khiến cho tân khách vui mừng hết sức, công phu xã giao của hấn là số một, gặp ai cũng có thể tiếp chuyện.

Nhìn tin tức trên tuần san Đế Thực, Duẫn An Nhiên trong lòng vẫn là hâm mộ, Chu Minh Nghĩa đã thành công như vậy, gia tài đếm rõ mười triệu, là một trong mười người giàu nhất Đông Nam Á, mà lúc này, hắn mới ba mươi hai tuổi.

Duẫn An Nhiên cẩn thận sắp xếp thời gian, tận lực không gặp mặt Chu Minh Nghĩa ở chỗ cha mẹ, cậu thực cũng không có ý tránh hắn.

Đồng Vân không rõ còn cho rằng bọn nhỏ công việc bận rộn không có hỏi nhiều.

Duẫn An Nhiên đôi khi tự giễu chính mình, Chu Minh Nghĩa hiện tại tiền nhiệm chức vụ mới, không biết bao nhiêu việc phải vội thu xếp, cho dù bản thân cậu muốn gặp hắn, hắn cũng không có thời gian, việc gì phải trốn hắn như trốn ôn thần.

Sau khi báo cáo công việc sắp tới cho Chu Minh Nghĩa xong, Kim Tắc Thái đề thấp giọng hỏi « Duẫn tiểu đệ có trở về không ? »

Chu Minh Nghĩa nhìn Kim Tắc Thái liếc mắt một cái, một bộ dáng như muốn nói « Người bớt biểu tình bát quái đi », nhưng vẫn là lắc lắc đầu.

« Cậu rốt cuộc phạm phải cái gì, dọa đứa nhỏ người ta không dám trở về? »

« Cậu ta không nhỏ, đều hai mươi lăm rồi »

« So với cậu thôi. Nói nói »

Chu Minh Nghĩa ẩn thái dương « Tắc Thái, cậu so với sư nãi còn bát quái hơn »

« Tôi quan tâm cậu »

Chu Minh Nghĩa thấp giọng nói « Tôi bắt quá nói muốn cùng cậu ta kết giao, cậu ta liền đánh tôi một quyền, sau đó chạy mất »

Kim Tắc Thái cười ha ha.

Chu Minh Nghĩa thấp giọng nói « Tôi thực buồn cười sao ? » Trên khuôn mặt không hề xác định được biểu tình.

« Không, không, tôi chỉ cảm thấy cậu luôn luôn chỉ cần nói là đạt được, như thế nào ngay cả đứa nhỏ đều dễ không được »

Chu Minh Nghĩa khẽ cắn cắn môi, trừng mắt liếc Kim Tắc Thái một cái, không mở miệng.

Kim Tắc Thái vỗ vỗ vai Chu Minh Nghĩa « Kế tiếp có tính toán gì không ? »

« Không có gì »

« Không đi tìm cậu ta ? »

« Là của tôi, cuối cùng sẽ trở về, không phải của tôi, tôi không định cưỡng cầu »

Kim Tắc Thái cười nói “Không nghĩ tới cậu tuyển người như vậy”

“Tôi cảm thấy cậu ấy thích hợp với tôi”

“Đúng vậy, nếu là Duẫn tiểu đệ, cậu ấy ít phiền toái, cậu có thể tập trung công tác”

“Cậu không biết là mình kỳ quái sao? Tôi thích An Nhiên” Chu Minh Nghĩa nói.

“Không có gì, cậu tự mình lựa chọn người bầu bạn, cậu thích là tốt rồi, dù sao đều là ngực 38, eo 26”

Chu Minh Nghĩa vẻ mặt bất đắc dĩ, gõ một cái sau gáy Kim Tắc Thái.

Duẫn an Nhiên đăng ký lớp học chụp ảnh buổi tối, một tuần ba buổi đi học.

Trong lúc này, Duẫn An Nhiên bắt đầu kết bạn mới, đều là những người trẻ tuổi ham chụp ảnh, mọi người khi đi học sẽ đem ảnh chụp ra so sánh một phen.

Duẫn An Nhiên thừa nhận chương trình học đối với cậu rất hữu ích, học được rất nhiều kiến thức mới mẻ.

Đồng thời cũng cho cậu quen biết Triệu Thiên Trữ.

15. Chương 15

Triệu Thiên Trữ cũng học ca đêm như cậu, nhưng nàng không phải học chụp ảnh mà học tiếng Anh tốc kí ở lớp bên cạnh.

Mới đầu, Duẫn An Nhiên bị hấp dẫn bởi dung mạo xinh đẹp của Triệu Thiên Trữ, nữ tử này ở trong trường có chút tiếng tăm, nàng lớn lên xinh đẹp, khuôn mặt hình vuông, mày rậm mắt to, nét đẹp hiện đại, đáng người lại tốt, tóc dài, hấp dẫn không ít ánh mắt nam nhân.

Mới đầu vào giờ giải lao, một đoàn bạn học cùng nhau nói chuyện phiếm, chậm rãi về sau hai người trẻ tuổi quen biết.

Duẫn An Nhiên cảm giác Triệu Thiên Trữ là một cô gái không tồi, biết cấp bậc lễ nghĩa, cá tính hoạt bát, hơi được nuông chiều nhưng là một cô gái trẻ tuổi người nào không có vài phần yếu ớt.

Chậm rãi về sau, hai người mỗi khi hết giờ học sẽ hẹn nhau uống chén café, sau đó chia tay về nhà.

Duẫn An Nhiên bắt đầu theo đuổi Triệu Thiên Trữ.

Thái độ Triệu Thiên Trữ khi gần khi xa, có khi mỉm cười ngọt ngào nắm tay Duẫn An Nhiên, có khi ngó lơ không nhìn, làm Duẫn an Nhiên như lọt trong sương mù, mê muội vì nàng.

Nhưng Duẫn An Nhiên không phải người duy nhất làm quen Triệu Thiên Trữ, nàng đồng thời còn quen với một người khác đi dạo phố uống trà.

Duẫn An Nhiên đem phiền não nói hết cho Lí Thăng Bình, Lí Thăng Bình nói với cậu “Cạnh tranh công bằng, người ta chưa có ai, chưa yêu ai, đi với ai lên phố là tự do của người ta”

Duẫn An Nhiên chỉ phải thở dài, cậu kinh nghiệm luyện ái không nhiều, suy nghĩ tình cảm rất đơn giản.

Sinh nhật Triệu Thiên Trữ, nàng muốn Duẫn An Nhiên phải có quà.

Duẫn An Nhiên có điểm đau đầu, Triệu Thiên Trữ không phải tiểu cô nương trung học, nữ tử ở tuổi nàng sẽ không thích những món đồ chơi nhỏ, sợ rằng nàng thích phải là trang sức quần áo quý báu, tốt nhất là ngày đó đi dạo phố cùng nàng, nàng coi trọng cái gì thì mua cái đó.

Kiểm tra tài khoản ngân hàng của mình, Duẫn An Nhiên có chút khó khăn.

Cuối tuần bỗng nhớ đến mẹ, Duẫn An Nhiên đi thăm hỏi nàng “Tặng quà sinh nhật cho nữ tử thì tặng cái gì mới tốt?”

“Nàng bao nhiêu tuổi?”

“Cùng con không sai biệt lắm”

“Bạn gái?” Đồng Vân âm thanh thập phần vui sướng.

Duẫn An Nhiên gật gật đầu.

“Con có ý tưởng gì chưa?”

“Không biết nên mới hỏi mẹ” Duẫn An Nhiên nói có vẻ buồn rầu.

“Như thế nào không hỏi Minh Nghĩa, nó nhất định có ý kiến hay” Đồng Vân hỏi.

Duẫn An Nhiên nhăn mặt “Con mới không cần hỏi anh ấy”

“Này a...” Đồng Vân trầm mặc một lát, đi vào phòng lấy ra một chiếc hộp nhung nho nhỏ “Đem cái này tặng nàng. Mẹ chưa mang lần nào”

Duẫn An Nhiên nhận chiếc hộp nhung nho nhỏ, mở ra, bên trong là một bộ hoa tai, một viên trân châu hình tròn màu đen, bên cạnh là một vòng nhỏ kim cương, kiểu dáng đơn giản phóng khoáng, thích hợp với mọi gương mặt.

“Trọng Hàn nói không thích mẹ mang trâm châu đen cho nên mua rồi vẫn để nguyên. Vừa lúc con cần, bạn gái con nhất định thích”

“Là Chu Minh Nghĩa tặng đi” Duẩn An Nhiên nhìn mẹ hỏi.

Đồng Vân trầm ngâm một chút “Không phải, bởi vì mẹ cần một ít trang sức để phối với trang phục nên mua một đôi hoa tai này”

“Ngô, cảm ơn mẹ, con không khách khí nga” Duẩn An Nhiên lộ ra tươi cười.

Đồng Vân nhìn mặt đứa con có chút dăm chiêu.

Sinh nhật Triệu Thiên Trữ, Duẩn An Nhiên mời khách, một đoàn bạn học cùng bằng hữu kéo nhau vào phòng karaoke ca hát.

Cắt bánh xong, có cô gái hỏi “Duẩn An Nhiên, cậu tặng quà sinh nhật gì vậy?”

Duẩn An Nhiên lấy ra hộp nhỏ.

Nữ hải tử vừa nhìn thấy liền biết là trang sức, Triệu Thiên Trữ không giấu được ý cười trên mặt.

Mở hộp ra, tất cả mọi người đều kinh hô “Oa, là hoa tai trâm châu Chanel, thật khá”

Mấy cô gái trên mặt đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Triệu Thiên Trữ lập tức tháo xuống hoa tai, mang đôi hoa tai mới hỏi Duẩn An Nhiên “Đẹp không?”

Duẩn An Nhiên xem một chút, quả thật rất hợp, sang trọng mà không lóa mắt “Đẹp”

“Cám ơn anh” Triệu Thiên Trữ hào phóng hôn một chút lên mặt Duẩn An Nhiên, khiến cho mọi người hét chói tai.

Trong toilet, Lí Thăng Bình hỏi Duẩn An Nhiên “Là anh trai cậu dạy cậu đi, có một bộ nga, chọn trang sức như vậy, một đôi hoa tai không được tiện nghi lắm”

Duẩn An Nhiên không nói gì, cậu không chú ý hoa tai hình chữ X là nhãn hiệu nổi tiếng, nguyên lai trang sức mẹ đưa quý báu như vậy, Duẩn An Nhiên trong lòng cảm thấy có chút không vừa lòng đúng ý.

Trong phòng, Triệu Thiên Trữ soi gương thưởng thức trâm châu.

Có người ngồi bên mở miệng “Nhìn không ra Duẩn An Nhiên nga, cậu ta có tiền như vậy sao? Vòng tai này chắc chắn 5 con số, là danh tác”

“Thiên Trữ thật hạnh phúc”

Triệu Thiên Trữ nhoẻn miêng cười.

Vương Hiểu Phân ngồi một bên, uống vài lon bia nàng có chút say, nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, mơ màng màng nói “An Nhiên rất lợi hại, các cô có biết anh trai cậu ta là ai không?”

“Cậu ta làm sao có anh trai, không phải chỉ có một mẹ thôi sao?” Có người hỏi.

Vương Hiểu Phân chéo hai ngón tay “Mẹ cậu ta tái hôn, có anh trai lúc sau”

“Là ai?”

Lí Quyên kéo kéo Vương Hiểu Phân “Không cho nói”

Vương Hiểu Phân bỏ ra tay Lí Quyên “Sợ cái gì, quang minh chính đại mà, nói cho các cậu, anh trai An Nhiên là Chu Minh Nghĩa, là Chu Minh Nghĩa nga”

“Chu Minh Nghĩa là người nào?” Có người còn phản ứng lại.

“Nhìn cậu cái gì cũng không biết, ai là Chu Minh Nghĩa, chủ tịch chứng khoán Vạn Khải Chu Minh Nghĩa, gia tài hơn mười triệu. Tôi còn gặp mặt anh ta, oa, đẹp muốn chết, đẹp muốn chết, quả thực đẹp ngây người” Vương Hiểu Phân hươ hươ tay, nói năng lộn xộn.

Triệu Thiên Trữ chớp chớp mắt, cùng mọi người chung quanh hai mặt nhìn nhau, tất cả mọi người không tin.

Lí Quyên thở dài một chút nhìn mọi người.

“Thật sự?” Có người hỏi.

Lí Quyên gật gật đầu “Phải, mẹ An Nhiên gả cho cha Chu Minh Nghĩa, cho nên bọn họ thành anh em”

“OA” trong phòng một mảnh thét chói tai.

Triệu Thiên Trữ nghe xong trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng giống như có sóng lớn quét qua.

Duẩn An Nhiên cùng Lí Thăng Bình trở lại phòng, một đám nữ tử lập tức vây quanh “An Nhiên, cậu như thế nào không nói sớm”

Duẩn An Nhiên sờ không thấu ý nghĩ mọi người “Nói cái gì?”

“Anh trai cậu là Chu Minh Nghĩa”

Duẩn An Nhiên thay đổi sắc mặt “Ai nói?”

Lí Quyên nhìn Duẩn An Nhiên xin lỗi, lại nhìn Vương Hiểu Phân đang ngã vào sofa ngủ.

Duẩn An Nhiên nhú mày “Anh ta cùng tôi không quan hệ”

“Như thế nào không quan hệ, anh ta là anh trai cậu”

“Anh ta không phải anh tôi, tôi họ Duẩn, anh ta họ Chu, anh ta như thế nào là anh trai tôi ?” Duẩn An Nhiên quát khê, cảm tức nói với các cô gái.

Triệu Thiên Trữ đi tới “Tốt lắm, tốt lắm, không nói, hôm nay em là diễn viên chính. Ai hát bài sau nào?”

Lí Thăng Bình cũng đến hòa giải, cuối cùng bình ổn sự tình.

Ngồi trong taxi trên đường về nhà, Lí Quyên cười nói “Từ nay về sau sẽ nhiều chuyện”

Duẩn An Nhiên quay đầu nhìn Vương Hiểu Phân còn đang ngủ “Hiểu Phân này thật rộng miệng”

Lí Thăng Bình nói “Không nên trách nàng, nàng không phải cố ý”

“Tôi biết”

Trở lại căn phòng bé nhỏ, Duẩn An Nhiên ngã vào giường, trong lòng thực loạn.

Trở lại trường học Duẩn An Nhiên phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình có biến hóa, trước kia thấy cậu không phản ứng, hiện tại hết thấy đều đến ân cần thăm hỏi, bộ dáng như lão hữu, ngay cả lão sư thái độ cũng khác rất nhiều.

Duẩn An Nhiên ghen một cổ hỏa nhiệt trong lòng, không chỗ phát tiết.

Triệu Thiên Trữ cũng cải biến thái độ, nàng không hề đi cùng người khác, còn chuyên tâm hẹn hò Duẩn An Nhiên.

Một ngày, trong lúc hẹn ăn cơm, Triệu Thiên Trữ giả vờ nhân nhậ hỏi han “An Nhiên, có thể giới thiệu em làm quen với anh trai anh không?”

“Anh không có anh trai”

“Chính là Chu Minh Nghĩa a”

“Làm quen anh ta làm cái gì?” Duẩn An Nhiên thay đổi khẩu khí, vẻ mặt nghiêm túc.

“Là như vậy, nhà em muốn đầu tư cổ phiếu, hy vọng có thể nghe chuyên gia phân tích cho một chút ý kiến” Triệu Thiên Trữ mỉm cười giải thích.

“Không có 8 số, không cần muốn tìm anh ta” Duẩn An Nhiên mở mắt nói.

“An Nhiên, không cần như vậy, em tin tưởng Chu tiên sinh nhất định là một người thực thân thiết, chứng khoán Vạn Khải làm cho khách hàng rất yên tâm”

“Vậy em trực tiếp cho người nhà mang tiền đến Vạn Khải mở tài khoản không phải được rồi sao, để làm chi mà thế nào cũng phải gặp anh ta ?” Duẫn An Nhiên lại bực trở lại.

Triệu Thiên Trữ cũng có chút mất hứng “Vậy em liền tự mình trực tiếp đi tìm Chu Minh Nghĩa”

“Em đi a, nếu em có thể gặp anh ta a” Duẫn An Nhiên tức giận nói.

Triệu Thiên Trữ cúi đầu cười cười “Là anh bảo em đi”

Duẫn An Nhiên không để những lời này trong lòng, công việc vội vàng lại vút ra sau đầu.

o.o.o

Triệu Thiên Trữ cuối tuần một mình đi vào chứng khoán Vạn Khải.

Sau khi xác nhập, chứng khoán Vạn Khải chiếm cứ 10 tầng tòa nhà khu ngân hàng trung tâm, có gần ngàn nhân viên.

Đứng ở quầy tiếp tân có chút không tự nhiên, Triệu Thiên Trữ hỏi “Tôi muốn gặp Chu Minh Nghĩa tiên sinh”

Tiểu thư tiếp tân cực kỳ lễ phép hỏi “Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Không có, tôi là Triệu Thiên Trữ, là bạn gái của Duẫn An Nhiên”

Vừa nghe tên này, tiểu thư tiếp tân lập tức cầm điện thoại “Có một vị tiểu thư muốn gặp Chu tiên sinh, nàng nói nàng là bạn gái của Duẫn tiên sinh”

Buông điện thoại, nhân viên tiếp tân dẫn Triệu Thiên Trữ đi đến thang máy chuyên dụng “Thỉnh lên lầu mười”

Ra khỏi thang máy, Triệu Thiên Trữ tinh tế đánh giá trang hoàng nơi này. Vạn Khải quả nhiên danh bất hư truyền, nhìn gần trang trí nội thất chỉ thấy trong đơn giản là sang quý, cũng không có vẻ xa hoa lãng phí của các công ty tài chính, mà toát ra khí chất tao nhã của quý tộc.

Bách Anna đến nghênh đón “Xin chào, tôi là trợ lý của Chu tiên sinh, tên là Bách Anna, xin hỏi Triệu tiểu thư tìm Chu tiên sinh có chuyện gì?”

Triệu Thiên Trữ có chút khẩn trương “Là có việc muốn tìm anh ấy, chẳng biết có thể cho tôi chút thời gian được không, tôi muốn nói riêng với anh ấy”

Nhìn khí chất đối phương, Bách Anna phán đoán cô gái này cũng là con nhà danh giá, nói chuyện có lễ, thức thời tiến lui.

“Thỉnh chờ” Bách Anna đưa Triệu Thiên Trữ đến một phòng khách nho nhỏ.

Ngồi trên sofa, Triệu Thiên Trữ đánh giá mọi thứ, nhìn đến nhãn hiệu trên một góc thảm liền biết là hàng xa xỉ, âm thầm gật đầu.

Sau đó café đưa tới, nhưng người không đến.

Triệu Thiên Trữ trấn tĩnh lại, chậm rãi thưởng thức café.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Triệu Thiên Trữ ngẩng đầu.

Chu Minh Nghĩa đi đến.

Triệu Thiên Trữ lần đầu nhìn thấy nhân vật truyền kì trong thành phố, lập tức bị khí độ thần nhiên ung dung cùng với dung mạo anh tuấn hấp dẫn.

Chu Minh Nghĩa lộ vẻ hòa ái tươi cười, nhẹ giọng hỏi “Xin hỏi Triệu tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

Nhìn Chu Minh Nghĩa tiêu sái ngồi trên sofa, Triệu Thiên Trữ nhất thời không mở miệng được, một lát sau mới nói “Là như vậy, bởi vì gia phụ hy vọng có thể đầu tư chứng khoán, muốn tìm một người quản lý, em gần đây mới biết anh trai An Nhiên là nhân tài nổi danh nhất trong giới, cho nên em mạo muội tiến đến, thỉnh Chu tiên sinh chớ trách em”

Chu Minh Nghĩa lắc đầu “Sẽ không. Là An Nhiên nói cho em chúc nghiệp của tôi sao?”

“Nga, không, là bằng hữu của anh ấy”

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Như thế nào xưng hô?”

“Em gọi là Triệu Thiên Trữ”

“Thật có lỗi, An Nhiên không nhắc đến em, có thể nói cho tôi biết hai người làm sao quen nhau không?”

Triệu Thiên Trữ mỉm cười “Kỳ thật, chúng em quen nhau không lâu lắm, bởi vì cùng học các lớp buổi tối trong một khu nhà nên quen biết nhau”

Chu Minh Nghĩa đưa tay chống cằm “Lớp học ban đêm?”

“Đúng vậy, anh ấy không nói sao? Anh ấy ở trường quốc tế Hạ Thiết học chụp ảnh, lớp buổi tối, em học ở lớp tiếng Anh tốc kí”

Chu Minh Nghĩa lộ ra tươi cười “Tôi nghĩ anh gần đây quá bận rộn, không có nói chuyện với An Nhiên”

“Chu tiên sinh có thể trợ giúp đầu tư thay cha em sao?”

“Đương nhiên, dưới trướng Vạn Khải đều là nhân tài chuyên nghiệp nhất trong giới, mời cha em đến đây, trực tiếp đến tìm Lưu quản lý là có thể”

“Cảm ơn anh” Triệu Thiên Trữ tươi cười ngọt ngào.

“Không ngại nói cho tôi một chút về em đi?” Chu Minh Nghĩa hỏi.

“Không ngại. Em tốt nghiệp trường nữ Thắng Tân, hiện tại làm ở công ty xuất nhập khẩu Tín Đạt, cha mẹ đều là nhân viên công ty, xem như gia đình thường thường bậc trung, nhà em có một anh trai cùng một chị gái”

Chu Minh Nghĩa gật gật đầu không nói thêm, chỉ nhìn Triệu Thiên Trữ.

Triệu Thiên Trữ có chút khẩn trương, nàng cũng dừng ở Chu Minh Nghĩa, đôi mắt nâu thâm thúy như trời nàng trên sofa, chậm rãi, khuôn mặt Triệu Thiên Trữ đỏ ửng như giấy Tuyên Thành nhiễm nước.

Chu Minh Nghĩa cười đứng lên “Thật có lỗi tôi còn có việc, nếu Triệu tiểu thư không còn việc gì, xin thứ cho tôi không thể phụng bồi”

Triệu Thiên Trữ vội vàng lắc đầu “Em không quấy rầy anh, cảm ơn anh đã gặp em”

Chu Minh Nghĩa tiêu sái xoay người rời đi.

Triệu Thiên Trữ thật lâu không thể bình tĩnh tâm tình. A, đây mới là người nàng muốn tìm.

Nhìn khuôn mặt Triệu Thiên Trữ ửng đỏ rời đi, Bách Anna bằng trực giác nữ nhân cảm thấy thấy nữ tử này mục đích đến đây tuyệt không đơn giản, không khỏi khẽ nhún mày.

Đứng bên cửa sổ phòng làm việc, Chu Minh Nghĩa châm một điếu thuốc, thấp giọng lầm bầm “Duẩn An Nhiên”

Rất nhanh, cha Triệu Thiên Trữ trở thành một trong những khách hàng của Vạn Khải.

Triệu Thiên Trữ lại tìm đến.

Bởi vì đã quen biết, Chu Minh Nghĩa lần này xuất hiện rất nhanh.

“Triệu tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?” Chu Minh Nghĩa ngữ khí có vài phần thân thiết.

“Đến cảm ơn anh, cha em đã mở tài khoản”

“Nga, chuyện nhỏ như vậy, không cần cảm tạ”

“Làm sao được, với Chu Minh Nghĩa sinh mà nói, anh quen làm chuyện đại sự kiếm đồng tiền lớn nên đó là chuyện nhỏ, cha em tài chính số lượng cực nhỏ, nhưng đối với chúng em mà nói đã hơn nửa gia tài. Có thể giao cho Vạn Khải chúng em thập phần yên tâm, cho nên nhất định phải cảm ơn anh”

Chu Minh Nghĩa xua tay “Không cần, Triệu tiểu thư quá khách khí”

Triệu Thiên Trữ cười nói “Em làm sao khách khí, anh khách khí mới là thật, bảo em Triệu tiểu thư, anh là anh trai An Nhiên, bảo em Thiên Trữ được rồi”

Chu Minh Nghĩa trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên “Được, Thiên Trữ” Ánh mắt lại chú ý đến đôi hoa tai Triệu Thiên Trữ mang.

Triệu Thiên Trữ có chút ngượng ngùng, đưa tay vén một chút tóc mai, chú ý tới ánh mắt Chu Minh Nghĩa vội nói “Hoa tai là quà sinh nhật An Nhiên tặng”

“Nga, sinh nhật em?”

“Đã qua”

“Như vậy a” Chu Minh Nghĩa trầm ngâm “Thiên Trữ, em tối nay có rảnh không? Tôi muốn mời em ăn một bữa cơm”

Triệu Thiên Trữ mừng rỡ như điên, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng liều mạng che giấu vui sướng trong lòng, cũng không nóng lòng trả lời mà hơi rụt rè cúi đầu suy nghĩ một chút, lúc sau mới nói “Hôm nay, có thể”

“Như vậy bảy giờ tôi đến đón em. An Nhiên có rảnh không?” Chu Minh Nghĩa hỏi.

“Anh, Anh ấy hôm nay buổi tối phải đi học” Triệu Thiên Trữ lập tức trả lời.

Chu Minh Nghĩa suy nghĩ một chút “Vây lần sau, lần sau gọi An Nhiên đến. Hôm nay hai chúng ta đi thôi”

“Tốt” Triệu Thiên Trữ gật đầu.

Lúc Triệu Thiên Trữ từ trên lầu xuống dưới công ty, liếc mắt một cái nhìn đến chiếc xe thể thao màu bạc bên cạnh tòa nhà.

Chiếc xe quý như vậy, có phải hay không của Chu Minh Nghĩa? Triệu Thiên Trữ đoán.

o.o.o

Cửa xe mở ra, Chu Minh Nghĩa đi về phía Triệu Thiên Trữ.

Triệu Thiên Trữ không khỏi say mê nghĩ người này lớn lên cũng rất khác biệt, ngay cả động tác đơn giản là xuống xe Chu Minh Nghĩa thực hiện cũng vô cùng tiêu sái.

Chu Minh Nghĩa tặng Triệu Thiên Trữ một bó hoa hồng lớn, lại vì nàng mở cửa xe “Mặc dù hơi muộn, nhưng vẫn là chúc em sinh nhật vui vẻ”

Ôm hoa hồng, Triệu Thiên Trữ tim nhảy loạn xạ. Nghĩ thầm ai nói tặng hoa là chuyện nhàm chán, chính người nhận xem sẽ biết cảm giác thế nào.

Xe thể thao lướt đi.

Chu Minh Nghĩa mời Triệu Thiên Trữ đi ăn đồ Pháp, lại cùng nàng tán gẫu đủ loại chuyện tình khi đi học, hai người trải qua buổi tối vui vẻ, hài lòng

Lúc rời đi nhà hàng, hai người dĩ nhiên đã trở nên quen thuộc.

“Em có thể gọi anh ca ca không? An Nhiên xưng hô như vậy với anh đi, anh ấy không phải cũng gọi anh ca ca” Triệu Thiên Trữ biết Duẩn An Nhiên sẽ không xưng hô như vậy với Chu Minh Nghĩa, nhưng vì tỏ vẻ rằng nàng cùng gã đã thực thân mật, lại có thể hướng gã làm nũng, cố ý nói như vậy.

Chu Minh Nghĩa nghe được hai chữ “Ca ca” trên mặt lộ ra một tia say mê, mỉm cười.

Triệu Thiên Trữ biết chính mình làm đúng rồi.

Được Chu Minh Nghĩa ôn tồn chăm sóc chiếu cố, Triệu Thiên Trữ thập phần hưởng thụ, trên đường Chu Minh Nghĩa đưa nàng về nhà, Triệu Thiên Trữ không khỏi nghĩ nếu về sau đề có thể ngồi ở xe thể thao này, vậy là tốt rồi.

o.o.o

Giờ giải lao, Duẫn An Nhiên đi mua bánh mì cho bữa tối, đột nhiên nghe được có người nói chuyện ở chỗ rẽ hành lang.

“Uy, Triệu Thiên Trữ kia, lại gặp gỡ công tử ca mới”

“Lần này đổi ai?”

“Không biết, chỉ biết là người đi xe thể thao mui trần”

“Một người so với một người lợi hại”

“Nàng là nữ nhân lớn lên tướng mạo đoan chính, đương nhiên muốn nghĩ lên cao, không phải dựa vào chính mình thì chính là dựa vào nam nhân”

“Lần trước người kia chỉ nửa năm, người ta liền bỏ nàng”

“Môn không đăng, họ không đổi, đương nhiên không cần”

“Nếu đối phương dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sẽ không ngại chuyện này”

“Nàng muốn tìm đối phương gia đình giàu có làm bạn trai cũng không có gì để chỉ trích nặng nề”

Duẫn An Nhiên bàn tay phát run.

Xe thể thao mui trần, trong thành phố có mấy người có thể mua.

Chẳng lẽ Triệu Thiên Trữ thật sự đi tìm Chu Minh Nghĩa?

Duẫn an Nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng.

o.o.o

Trước tiên gọi điện đến Vạn Khải xác định Chu Minh Nghĩa đã ra ngoài, Duẫn An Nhiên đi vào Vạn Khải.

Bởi vị cậu sớm quen thuộc liền lập tức đến lầu mười.

Đây là trọng tổ lúc sau của Vạn Khải, Duẫn An Nhiên lần đầu tiên đến.

Bách Anna mỉm cười đến nghênh đón “Thật sự là không khéo, Chu tiên sinh đi họp cùng Tín điền sản”

Duẫn An Nhiên ngồi trên sofa ở phòng khách, cầm chén café, ấp a ấp úng hỏi han “Gần đây, có cái gì...không người đến tìm anh ta?”

Bách Anna có chút do dự, nàng biết không được nói thị phi sau lưng lão bản, bất luận Chu Minh Nghĩa thích Triệu Thiên Trữ hay là Triệu Thiên Trữ thích Chu Minh Nghĩa, bọn nàng không được đàm luận.

Nhìn ánh mắt u buồn của Duẫn An Nhiên, Bách Anna vẫn là nói “Gần đây bạn gái của cậu có tới vài lần, thỉnh Chu tiên sinh đầu tư cổ phiếu thay người nhà nàng”

Duẫn An Nhiên thở dài, nàng vẫn là tìm đến đây.

Bách Anna cười, nhẹ giọng nói “Triệu tiểu thư người rất được, thành thực hào phóng, bạn gái tốt như vậy, phải quý trọng a”

Nói đến đây đã là cực hạn của nàng.

Duẫn An Nhiên uống hết café, đứng lên “Tôi đi trước đây”

Trở lại chỗ ở, Duẫn An Nhiên cảm thấy cay đắng.

Chu Minh Nghĩa trở lại công ty, một mặt thay tây trang, một mặt hỏi “Có ai đến tìm tôi không?”

Bách Anna buông tư liệu trong tay “Duẩn tiên sinh đã tới”

Chu Minh Nghĩa quay đầu “An Nhiên?”

“Phải”

“Tìm tôi có chuyện gì?” Chu Minh Nghĩa có chút khẩn trương, là xảy ra chuyện gì sao? Cậu trốn gã lâu như vậy.

“Duẩn tiên sinh chưa nói chuyện gì, chỉ hỏi gần nhất có cái gì...không người đến tìm anh”

Chu Minh Nghĩa sắc mặt hòa hoãn trở lại “Đã biết”

Bách Anna nhìn Chu Minh Nghĩa muốn nói lại thôi.

Nhìn thần sắc Bách Anna, Chu Minh Nghĩa biết nàng suy nghĩ cái gì, cười cười “Không có việc gì. Cô đi đi” Chu Minh Nghĩa ngồi xuống, vùi đầu vào văn kiện.

Bách Anna rời khỏi văn phòng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng vốn biết thái độ làm người của Chu Minh Nghĩa, nhưng tình hình trước mắt nàng chính là lo lắng thay cho gã, hiện tại, lão bản không có ý, như vậy không có sóng gió gì, hết thấy thái bình.

o.o.o

Ở lớp học ban đêm, có người mời mọi người đi ra biển chơi.

“Thuyền nhà cậu sao?”

“Như thế nào có thể, tôi chỉ được bằng hữu hẹn đến. Dù sao thuyền lớn, còn sợ người không đủ đông cho nóng chảo sao, gia chủ có tiền, nhiều khách cũng không sợ”

Rất nhiều người hưởng ứng.

“An Nhiên, cậu tới không?” Có người khoát vai Duẩn An Nhiên hỏi “Thiên Trữ nhất định sẽ đến, vừa lúc hai người một đôi”

Duẩn An Nhiên thần nhiên trả lời “Tôi cùng nàng chỉ là bằng hữu bình thường, không phải một đôi. Thật có lỗi tôi cuối tuần phải tặng ca, không đi được”

Thiên Trữ đứng bên cạnh nghe được lời Duẩn an Nhiên không khỏi sững sốt, sau đó lập tức thoải mái. Nàng bất quá thấy Duẩn An Nhiên tương mạo anh tuấn mới đi cùng cậu một chút, hiện tại tìm được người rất tốt, đương nhiên sớm chấm dứt quan hệ tốt hơn.

Triệu Thiên Trữ không nhận lời, chỉ hưởng ứng đề nghị.

Duẩn An Nhiên trong lòng vô cùng chua xót, một đoạn tình cảm còn không có bắt đầu, đã kết thúc.

Nhìn bóng dáng thướt tha của Triệu Thiên Trữ, Duẩn An Nhiên cắn chặt môi.

Cuối tuần, Duẩn An Nhiên vẫn là lên thuyền.

Một chiếc thuyền lớn dài 15 thước, mũi thuyền là dàn nhạc, một đoàn nam nữ thanh niên khiêu vũ trên thuyền, có người biểu diễn hoa thị nhảy cầu.

Không thể không thừa nhận, thanh xuân thật tốt.

Duẩn An Nhiên ngồi một mình, cầm ly nước trái cây, hoàn toàn không tham dự.

Nhìn mặt biển màu lam, Duẩn An Nhiên không khỏi nghĩ đến nhà lớn của Chu Minh Nghĩa, từ cửa sổ có thể nhìn thấy biển, trước kia, trong phòng tắm của mình, có thể vừa ngâm mình vừa ngắm biển, chính là hiện tại...

Triệu Thiên Trữ cùng Duẩn An Nhiên mỗi người một suy nghĩ, không nhìn nhau lấy một lần.

Đến chạng vạng, thuyền lớn quay về cảng.

Lưng mang ba lô, Duẩn An Nhiên theo đoàn người đến bến tàu quay về nhà.

Đột nhiên, Duẩn An Nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc trong một quán café.

Là Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa mặc áo thun trắng, quần jean, nam nhân thành thực đáng người to lớn, đang cùng mấy bằng hữu đàm tiếu, những người này Duẩn An Nhiên đều biết, là Lỗ hữu An, Sầm Chính cùng Triệu Kỳ.

Không biết những người đó nói gì, đột nhiên đồng loạt cười ha hả, Chu Minh Nghĩa tươi cười tươi sáng như ánh mặt trời, gã sinh ra anh tuấn như vậy, chung quanh vô số ánh mắt dõi theo.

Chu Minh Nghĩa đứng lên đi lấy đồ uống, quần jean ôm lấy đôi chân thon dài, hình dáng xinh đẹp, người mẫu nam so với gã càng giống làm trò hề hơn.

Duẩn An Nhiên cắn cắn môi bước ly khai.

Chờ Chu Minh Nghĩa mang đồ uống tới, Triệu Kỳ nói “Vừa rồi giống như thấy Duẩn tiểu đệ”

“Nga”

“Gần đây không thấy cậu ta”

“Cậu ấy có công việc của cậu ấy” Chu Minh Nghĩa nhẹ nhàng băng quơ cho qua chuyện.

o.o.o

Trốn trái trốn phải, Duẩn An Nhiên vẫn là gặp mặt Chu Minh Nghĩa ở nhà Chu Trọng Hàn.

Vừa thấy Chu Minh Nghĩa đến, Duẩn An Nhiên lấy cớ công ty có việc gấp, thu thập ba lô định rời đi.

Đồng Vân thập phần nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Chu Minh Nghĩa ngồi trên ghế ngoài ban công, tay cầm ly nước, tay cầm tờ báo, nhàn nhả hưởng thụ ánh mặt trời tháng tư.

Duẩn An Nhiên đứng ở cửa ban công, tận lực bình tĩnh thanh âm “Em đi rồi”

“Ặn” Chu Minh Nghĩa thản nhiên đáp, cũng không quay đầu lại.

Duẩn an Nhiên cắn cắn môi, rốt cuộc vẫn nói ra “Nghe nói, anh gần đây cùng với Triệu Thiên Trữ đi”

“Nghe nói?” Chu Minh Nghĩa hỏi lại, bộ dáng không cho là đúng.

“Nàng không thích hợp với anh”

“Lời này hẳn là anh nói với em mới đúng”

“Em cùng nàng đã chia tay, anh có thể theo đuổi nàng” Trầm mặc một lát, Duẩn An Nhiên nắm quyền nói.

Chu Minh Nghĩa không quay đầu lại nhìn Duẩn An Nhiên “Ai theo đuổi tình địch của mình, ngu ngốc”

“Tình địch?” Duẩn An Nhiên sững sốt, lập tức hiểu ra người Chu Minh Nghĩa thích là cậu, như vậy gã cùng Triệu Thiên Trữ tự nhiên trở thành tình địch.

“Vậy anh còn hẹn hò với nàng?”

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng” Chu Minh Nghĩa lạnh nhạt đáp.

“Như thế nào? Em ghen tị? Là ghen với nàng hay ghen với anh?” Chu Minh Nghĩa ngữ điệu mang theo vài phần trêu chọc, gã vẫn không nhìn Duẩn An Nhiên lấy một cái.

Duẩn An Nhiên nắm chặt tay đứng một hồi, xoay người rời khỏi.

Chu Minh Nghĩa hạ mắt, đưa tay đỡ trán.

o.o.o

Triệu Thiên Trữ trở lại tìm Chu Minh Nghĩa, đã một đoạn ngày không thấy gã, hơn nữa từ sau khi ăn cơm cùng nhau, gã chưa một lần liên lạc lại, Triệu Thiên Trữ có chút lo lắng, nếu gã muốn tìm nàng nhất định sẽ tìm được, kia chỉ có thể là gã không muốn tìm nàng.

Bách Anna nhận điện thoại, hỏi Chu Minh Nghĩa “Chu tiên sinh, Triệu Thiên Trữ tiểu thư tìm”

Chu Minh Nghĩa thanh âm vững vàng “Tôi không ở”

Bách Anna hiểu được, đối với Triệu Thiên Trữ mà nói, Chu Minh Nghĩa vĩnh viễn không ở.

Bách Anna có chút xem thường nữ tử này, mượn đệ đệ làm quen ca ca, sau đó chọn người tốt nhất, như vậy không phải không có khả năng, nhưng theo nàng thấy, tư thái Triệu Thiên Trữ quá khó xem, khó trách lão bản không để ý nàng. Nếu nàng tư thái tuyệt diệu hơn một chút, có lẽ còn có chuyện.

Chu Minh Nghĩa đối với Triệu Thiên Trữ không một chút ý tứ.

o.o.o

Sau khi huých đầu vài lần vào tường, Triệu Thiên Trữ tìm cơ hội hỏi Duẫn An Nhiên “Anh trai cậu, gần đây có phải đặc biệt bận rộn?”

Duẫn An Nhiên lạnh lùng nói “Nếu cô có 8 số phải đầu tư, cô lập tức gặp được anh ta”

Triệu Thiên Trữ mặt hết đỏ lại trắng.

o.o.o

Duẫn An Nhiên vừa học vừa làm, vất vả rất nhiều, cảm thấy bận rộn hẳn lên.

Tháng bảy đến là kỳ nghỉ hè, lượng công việc ở tòa soạn tăng nhiều, kỳ nghỉ hè là thời gian rất quan trọng của làng giải trí.

Tách khỏi Chu Minh Nghĩa đã gần nửa năm, chỉ gặp mặt một lần.

Duẫn An Nhiên không hồi tưởng lại chuyện cũ, chỉ nhớ đến cảnh biển ngoài cửa sổ ngày xưa.

Kim Tắc Thái lặng lẽ hỏi thăm Chu Minh Nghĩa “Cậu cùng Duẫn tiểu đệ cứ kéo dài như vậy?”

Chu Minh Nghĩa cười lạnh nhạt “Đúng vậy, bằng không như thế nào?”

“Không định cố gắng một chút?”

“Không. Là của tôi thì sẽ là của tôi, không cần truy đuổi, không phải của tôi, truy cũng vô dụng”

Kim Tắc Thái nhúc nhích đầu “Quên đi, mặc kệ các người”

Chu Minh Nghĩa nhìn tình huống hiện tại, cuộc sống tràn ngập khiêu chiến, căn cứ mới chính xác khoản đi ngàn vạn công tác phải xử lý, chuyên tâm làm việc, gã cũng không cảm thấy quá mức cô đơn, nhưng ngẫu nhiên tham dự các buổi hội nghị lại hoài tưởng thời gian cùng Duẫn An Nhiên xem tivi trong phòng khách.

Kỳ thật cũng không phải không cô đơn, nhưng Chu Minh Nghĩa đều xử lý tốt, đương nhiên gã cũng hy vọng có người bầu bạn, nhưng thỉnh thần thì dễ, tiễn thần khó, Chu Minh Nghĩa sẽ không tùy tiện hứa hẹn với bất kỳ ai.

Kinh tế thành phố chậm rãi khôi phục, đến mùa hè, thị trường chứng khoán tăng trưởng trở lại được hơn một nửa lúc trước, rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm.

16. Chương 16

Một tổ của Duẫn An Nhiên gần đây lại truy theo La Thế Diệu- thế tổ của ông chủ doanh nghiệp bán lẻ.

“Lại là hần, chuyên yêu đương nữ ngôi sao” Lí Quyên nhìn thấy tư liệu, lắc đầu nói.

“Không tồi, hần bây giờ còn đào ra tiền, rất nhiều người đều nuôi thân không nổi” Lí Thăng Bình nói.

“Đúng vậy, doanh nghiệp bán lẻ bị đánh vào không nặng, kinh tế thành phố kém trở lại, mọi người bắt đầu suy xét những vận dụng gia đình muốn mua hay là nên mua, nhà máy, hiệu buôn cũng như siêu thị đều không dám đắc tội khách hàng”

La Thế Diệu gần đây bị cầu tử đội truy đuổi ráo riết thực sự cực kỳ khó chịu.

Xe thể thao, du thuyền của hắn trong cơn lốc tài chính đều phải trả lại cho ngân hàng, hiện tại chỉ có thể đi xe thường, cho tiền bạn gái rời đi, bởi vì người nhà trách cứ, hắn hành động khiếm tốn không ít, gần đây làm quen người mẫu đặc biệt, một lòng muốn một phen lãng mạn, nhưng bị truy ra nhanh như vậy, thực làm hắn tức chết.

Gần đây thành phố yêu thích người mẫu Y Toa Bối, mang hai dòng máu Trung Quốc và Pháp, dáng người cao gầy, làn da cùng ngũ quan hoàn mỹ, hấp dẫn hơn phân nửa ánh mắt đàn ông, nàng biết tiến thoái, công việc rất nhiều, chấp nhận sự theo đuổi của La Thế Diệu, nhận hoa, nhận kim cương của hắn.

Nữ tử trẻ tuổi này cũng thực thông minh, không ngại tin tức lá cải, công việc còn thật sự chú tâm. Nhiều người chiếu cố cơ may cuộc sống hàng ngày, không có gì không tốt. Qua một đoạn thời gian, kẻ đó tự nhiên sẽ theo đuổi người mới, trong giới nàng vẫn là nữ minh tinh giai lệ, không có gì tương quan đến hắn, qua một thời gian sẽ không còn ai đề cập đến, chuyện giai nhân trong làng giải trí như vậy rất nhiều.

Một tổ Duẫn An Nhiên lái xe từ sân bay đuổi tới nội thành.

La Thế Diệu đón Y Toa đi biểu diễn trở về ở sân bay, liền phát hiện có người theo dõi, cẩn trọng mắng “Ba trăm sáu mươi lăm ngày, cái gì không làm, cố tình làm chuyện này, rốt cuộc phải truy đến khi nào?”

Y Toa Bối nắm tay La Thế Diệu một chút “Không ngại, cho bọn hắn vỗ vỗ một chút, tôi còn sợ bị người chụp sao?”

“Tôi chính là chán ghét chó săn chết tiệt, chụp loạn viết loạn”

La Thế Diệu xoay người, gọi điện thoại phân phó vài việc.

Xe của nhóm Duẫn An Nhiên không đuổi kịp xe thể thao, chậm rãi giảm tốc độ.

“Không quan hệ, đã chụp được ở sân bay, chúng ta quay về công ty, quên đi” Vương Hiểu Phân một mặt nói, một mặt nhìn hình ảnh trong máy ảnh của Duẫn An Nhiên.

Lí Thăng Bình quay đầu xe.

Ngay tại trên đường quay về tòa soạn, xe Duẫn An Nhiên bị ba chiếc xe vây quanh.

Một đám người mặc đồ đen xuống xe, gõ cửa xe Lí Thăng Bình kêu “Xuống xe, mau xuống xe”

Lí Quyên có chút sợ hãi “Là ai, xã hội đen?”

Duẫn An Nhiên thấy La Thế Diệu sau lưng đám người “Không, là người chúng ta chụp ảnh”

Cửa kính xe bị người đập vỡ, cửa xe bị mở ra.

Duẫn An Nhiên cùng Vương Hiểu Phân bị thủy tinh vỡ làm bị thương.

Bốn người bị kéo xuống xe.

Một đám vệ sĩ xông lên, quyền đấm cước đá bọn họ, đối với các cô gái cũng không chút khách khí.

La Thế Diệu đứng một bên hút thuốc “Lần trước cũng chính là các người, tôi sớm đã thấy không vừa mắt, theo dõi tôi chăm chăm không buông, không giáo huấn một chút không được, hừ, tôi sẽ không bỏ qua các người, chờ lên hầu tòa đi”

Duẫn An Nhiên giãy dụa “Người phải hầu tòa là anh, anh cố ý thương tổn thân thể người khác”

“Hừ, phải kiện các người, rất dễ dàng. Tiểu tử, chờ coi”

Xa xa truyền đến tiếng còi cảnh sát.

Một nhóm Duẫn An Nhiên bị đưa đến cảnh cục.

Có người đứng ra lên án nhóm người Duẫn An Nhiên đánh nhau ẩu đả, hơn nữa hủy hoại phương tiện công cộng, đưa bằng chứng giả che mắt nhân viên tư pháp.

Nghe tội danh Duẫn An Nhiên cười thâm, bất đắc dĩ bụng đau đến lợi hại, cười không nổi.

“Hắn có tiền, có quyền, muốn kiện chúng ta cái gì cũng có thể kiện” Lí Thăng Bình nói, ôm đầu ngồi ở ghế thượng.

“Sẽ không ngồi tù đi” Vương Hiểu Phân khê hỏi.

Lí Quyên coi như bình tĩnh “Hắn là sẽ không, chúng ta với hắn mà nói chỉ là làm xiếc nhỏ, giáo huấn một chút, tôi chỉ sợ lưu án tích, ngàn vạn lần không để cha mẹ tôi biết”

Duẩn An Nhiên trong lòng vừa động, cũng không thể để mẹ biết.

“Làm sao bây giờ a! Thầy cai, mau tới cứu chúng ta” Lí Thăng Bình kêu to.

Luật sư của tuần san Đề Thực đã đến nhưng tựa hồ không có biện pháp, chỉ là một tạp chí cỡ trung, xuất bản tuần san bất quá, có khả năng gì cùng người giàu có đầu một phen.

Vương Hiểu Phân khóc lên.

Duẩn An Nhiên cắn cắn môi “Đưa cho tôi điện thoại”

Kim Tắc Thái trong vòng nửa giờ chạy đến.

Gặp lại luật sư đối phương, Kim Tắc Thái mặt mỉm cười mang theo trêu tức “Yêu, Lưu huynh, lại gặp mặt”

Lưu luật sư bên La Thế Diệu mặt hết đỏ lại trắng.

“Là hiểu lầm, một hồi hiểu lầm” Mấy kẻ không tội nói lấp một câu này.

Bọn người Duẩn An Nhiên đi ra cảnh cục.

Kim Tắc Thái trước mang bốn người đến bệnh viện kiểm tra vết thương.

Hoàn hảo, nhóm nữ hài tử chưa có chuyện gì, chỉ bị thương ngoài da, Duẩn An Nhiên trấn an lại.

Lí Thăng Bình bị thương trên cánh tay, đầu bị đánh vỡ.

Duẩn An Nhiên trên người trúng mười cước, vệ sĩ ra tay rất nặng, hoàn hảo không thương tổn xương cốt, nhưng bác sĩ nói Duẩn An Nhiên cần tĩnh dưỡng một thời gian.

Nhìn báo cáo xét nghiệm, Kim Tắc Thái thấp giọng lẩm bẩm “Họ La xuống tay nặng như vậy”

Sau khi lái xe đưa mọi người trở về nhà, Kim Tắc Thái nói với Duẩn An Nhiên “Thật có lỗi, tôi phải đưa cậu đến chỗ Minh Nghĩa, xảy ra chuyện như vậy nếu tôi không đưa cậu về nơi đó, tôi còn thảm hơn cậu”

Duẩn An Nhiên cúi đầu, ngồi sâu vào trong ghế.

Đem Duẩn An Nhiên đưa vào phòng, Kim Tắc Thái ở phòng khách thấp giọng nói cho Chu Minh Nghĩa chân tướng sự việc.

“Lần trước chính là hắn”

“Lần này, hắn hẳn là biết An Nhiên là người nào của tôi, cư nhiên còn hạ thủ ngoan độc, La Thế Diệu, hẳn rồi cuộc nhảm vào An Nhiên, vẫn là không để tôi vào mắt” Chu Minh Nghĩa hơi nheo mắt, khuôn mặt anh tuần hiện lên biểu tình lãnh khốc.

“Hắn có thể không quan tâm đến quan hệ của cậu cùng An Nhiên”

Chu Minh Nghĩa lại cười thản nhiên “Tôi đã biết, cảm ơn cậu, khiến cậu vất vả”

“Làm sao nói vậy. Tôi đi về, chăm sóc cậu ấy, cậu ta phải tĩnh dưỡng vài ngày”

Tiến Kim Tắc Thái, Chu Minh Nghĩa đến gõ cửa phòng Duẩn An Nhiên.

“Có thể vào không?”

“Anh vào đi”

Chu Minh Nghĩa đi vào ngồi ở sofa, nhìn Duẩn An Nhiên đang nằm trên giường.

Duẩn An Nhiên giãy dụa ngồi dậy.

Nhìn Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên ở trong lòng nén giận bản thân vô năng.

Chu Minh Nghĩa cái gì cũng chưa nói, nhìn Duẩn An Nhiên. Trên trán, khoe miệng đều bị rách, cánh tay cũng băng gạc, quần áo vấy bẩn, bị xé rách vài chỗ, cậu cả người như con thú nhỏ bị thương, ngồi trên giường, đôi mắt nai đen to tròn mang theo lệ quang.

Chu Minh Nghĩa trầm mặc một thời gian dài.

Duẩn An Nhiên cúi đầu “Xin anh, không cần nói cho mẹ em biết”

“Anh biết”

“Em ngày mai sẽ đi”

Chu Minh Nghĩa bình tĩnh mở miệng “Anh cho rằng, em vẫn là ở lại dưỡng thương thật tốt rồi lại đi, để tránh di Vân lo lắng. Em cần quay lại bệnh viện tái khám”

“Em có thể chiếu cố bản thân”

“Đúng vậy, liền chiếu cố thành tính tình như vậy” Ngữ khí Chu Minh Nghĩa lạnh như băng.

“Em không cần lo lắng, em ở đây, anh sẽ không đối với em như vậy”

“Em không phải ý tứ này” Duẩn an Nhiên vội vã thanh minh, cậu biết cá tính Chu Minh Nghĩa.

“Như vậy em vẫn là chờ vết thương khỏi hẳn lại đi, bằng không gặp di Vân, anh sợ chúng ta khó giải thích”

Chu Minh Nghĩa mang đến sữa nóng, sau đó liền đóng cửa lại rồi đi.

Chậm rãi uống hết ly sữa nóng, hương thơm cùng nhiệt độ vừa phải xua đi cái lạnh cùng sự sợ hãi của Duẩn An Nhiên, cậu đơn giản rửa mặt một chút rồi đi ngủ.

Chu Minh Nghĩa ngồi trong thư phòng, châm một điếu thuốc, suy nghĩ một chút mở ra tài liệu trong máy tính, tinh tế đánh giá.

Ngày hôm sau đi đến công ty, Chu Minh Nghĩa gọi quản lý nhân viên Mỗ Hạng Quý đến văn phòng, giao cho một tập văn kiện, đơn giản phân phó “Tung ra cho tôi”

Quý quản lý vừa mở ra xem, sắc mặt thay đổi “Này, đây không phải nhiều quá”

“Như thế nào?”

“Chỉ sợ là sự kiện trọng đại này sẽ gây chấn động kinh tế thành phố, hiện giờ thành phố chỉ mới hồi phục được một chút”

“Không quan hệ, cậu chiếu theo lời tôi làm là được” Chu Minh Nghĩa ngữ khí bình thản nhưng không cho người khác phản bác.

“Vâng”

Lúc Duẩn An Nhiên tỉnh lại đã là giữa trưa, cậu mở to mắt, nhìn thấy trước mặt là mặt biển nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ.

Trên người là chăn bông mịn màng, thực thoải mái, Duẩn An Nhiên trở mình, không muốn đứng lên.

Gọi điện cho Lí Thăng Bình, cậu ta cũng xin nghỉ phép, biết được mấy bằng hữu đều bình an vô sự, Duẩn An Nhiên yên lòng.

Chậm rãi đứng dậy, Duẩn An Nhiên không dám cử động mạnh, trên xương sườn còn một vết bầm to.

Người máy giúp việc đã sớm chuẩn bị hoa quả ngon miệng, Duẩn An Nhiên chỉ việc ăn no, uống thuốc, lại nằm trở lại.

Không biết ngủ bao lâu, trong lúc mơ màng, Duẩn An Nhiên cảm giác Chu Minh Nghĩa đã trở lại ngồi bên giường nhìn mình, sờ tóc cậu, sau đó lại đi ra.

Duẩn An Nhiên đột nhiên xúc động đến rơi lệ, cắn góc chăn.

Chu Minh Nghĩa tự mình lái xe đưa Duẩn An Nhiên đến gặp bác sĩ.

Sau khi kiểm tra tử mỷ, xác định không tổn thương gân cốt, Chu Minh Nghĩa an lòng.

“Chờ tan máu bầm rồi sẽ tốt, gần nhất không cần vận động kịch liệt” Bác sĩ dặn dò.

Trở về chỗ ở, Duẩn An Nhiên lại đưa ra yêu cầu phải đi.

Ngồi trên sofa, Chu Minh Nghĩa vẫn thản nhiên tươi cười, nhưng ngữ khí rất lạnh “Em sợ anh?”

“Không”

“Vậy em vội đi cái gì?”

Chu Minh Nghĩa chú ý nét tươi sáng ngày xưa trên mặt Duẩn An Nhiên đã nhạt màu, nụ cười như ánh mặt trời của cậu lúc mới quen gã giờ đã không còn, ánh mắt luôn xa xăm hoặc u buồn. Rời khỏi mẹ, lại dọn ra khỏi nhà gã, người thanh niên này đã bắt đầu nếm trải tư vị cuộc đời, cậu tựa hồ thành thực hơn.

“Em ở đây không phải là biện pháp” Duẩn An Nhiên thấp giọng nói “Vết thương của em lại không nặng”

“Nếu, anh không muốn cho em đi?”

Duẩn An Nhiên sững sốt.

Chu Minh Nghĩa nhìn trong đôi mắt trong suốt của Duẩn An Nhiên hiện lên một chút đau thương.

“Nhưng là...”

“Tốt lắm, anh bảo em lưu lại, em liền lưu lại, dì Vân đã hoài nghi nhưng nàng không hỏi anh, nếu em thật muốn đi, qua một thời gian rồi nói lại, tối thiểu, làm cho lão nhân có thời gian chấp nhận”

Duẩn An Nhiên chỉ phải gật đầu.

Chu Minh Nghĩa cho người dọn đồ đạc trở về, túi hành lý nho nhỏ được đưa đến nhà lớn.

Duẩn An Nhiên ở lại chỗ Chu Minh Nghĩa nghỉ ngơi lấy lại sức. Mỗi ngày ngắm biển, tâm tình hồi phục không ít.

Một tuần sau, Duẩn An Nhiên quay về tòa soạn báo danh.

Nhìn mặt các đồng nghiệp cảm giác vô cùng thân thiết, mọi người đều đến ân cần thăm hỏi.

Lúc ăn cơm trưa, Lí Thăng Bình hỏi “Cậu hiện tại dọn trở lại đi?”

“Phải”

“Như vậy tôi yên tâm, anh trai cậu nhất định chiều cố cậu thật tốt. Sắc mặt tốt hơn rất nhiều”

Lúc tan tầm, rất nhiều đồng sự còn ở lại sửa soạn tư liệu chưa vội về nhà, nhưng đã bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Uy, mau nhìn, tin tức La Thế Diệu” Vương Hiểu Phân cầm một tờ báo chạy đến.

“Cái gì?”

“Trên báo đăng gần nhất không biết tại sao, đột nhiên thị trường chứng khoán trong một đêm giảm hơn ngàn điểm, cổ phiếu La Thế Diệu hạ giá thảm thương, giá chỉ còn một phần ba lúc ban đầu, cái này hoa hoa công tử thất ý, hần hiện tại a, sút đầu mẻ trán, suy sụp, nhìn không còn thần khí”

“Nghe nói gần đây cũng không đi ra ngoài chơi” Có người tiếp lời.

“Đương nhiên, không có tiền chơi cái gì, người hần như thế, không có tiền ai đi làm quen với hần”

Đột nhiên, Lí Thăng Bình quay sang liếc nhìn Duẩn An Nhiên một cái.

Duẩn An Nhiên cúi đầu bất an.

Buổi tối về đến nhà, Duẩn An Nhiên mang theo tờ báo ban chiều đứng trước cửa thư phòng Chu Minh Nghĩa.

“Chuyện gì?”

Duẩn An Nhiên đi vào thư phòng, mở ra tờ báo “Là anh làm phải không?”

Chu Minh Nghĩa liếc mắt một cái “Anh không rõ”

“Giá cổ phiếu hạ đến lợi hại, đều là cổ phiếu La Thế Diệu mua”

“Nga, vậy hẳn rất không cẩn thận”

“Anh làm là vì em sao?” Duẩn An Nhiên cúi đầu thấp giọng nói.

“Em có chứng cứ chứng minh giá cổ phiếu trên thị trường chứng khoán giảm xuống là do anh ảnh hưởng không? Nếu không có không cần nói lung tung. Mấy mệnh giá cổ phiếu kia không chỉ có họ La mua, hạ giá hay không không liên quan đến anh” Chu Minh Nghĩa thản nhiên tươi cười, ngữ khí vẫn là lạnh lùng

“Anh không chịu tổn thất gì đi” Duẩn An Nhiên lo lắng hỏi.

“Cái đó và em không có vấn đề gì liên quan, em không cần lo lắng” Chu Minh Nghĩa ngữ khí bình thản.

Duẩn An Nhiên cắn cắn môi, nghe gã nói đến đây, Chu Minh Nghĩa trên thương trường không có tổn thất gì, hoặc là nói hẳn không vì chuyện này mà chịu tổn thất.

Duẩn An Nhiên hít một hơi, bóp bóp chớp mũi, xoay người rời đi.

Chu Minh Nghĩa tự cố tự địa nhìn màn hình máy tính.

Nhìn hai đứa con cùng nhau đến thăm, Đồng Vân yên lòng tươi cười đầy mặt.

Nàng miễn cưỡng nhận ra Duẩn An Nhiên cùng Chu Minh Nghĩa có khúc mắt trong một đoạn thời gian, hiện tại cùng nhau đến, tựa hồ những trở ngại lúc trước đã tiêu tan, nàng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Ở một đêm bên nhà cha mẹ, hôm sau hai người mới trở về.

Xe chạy đến nội thành, Chu Minh Nghĩa đột nhiên nói “Anh nghĩ ăn một chút gì đó rồi trở về”

Duẩn An Nhiên gật gật đầu, cậu cũng có chút đói bụng.

Chu Minh Nghĩa mang Duẩn An Nhiên đến một nhà hàng Hàn Quốc, lẩu kim chi cay nồng làm Duẩn An Nhiên rơi lệ không ngừng.

Nhìn bộ dáng chật vật của Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa cười rộ lên, lại đưa đồ ăn không cay đến cho cậu.

“Mùa hè ăn lẩu cay, anh bệnh thần kinh a” Duẩn An Nhiên nhin không được oán giận.

“Như vậy mới đã ghiền, thịt bò nhà hàng này rất nổi danh, hương vị thực ngon, anh một thời gian sẽ đến đây ăn một lần”

“Em biết anh thích ăn thịt bò” Duẩn An Nhiên ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt Chu Minh Nghĩa, bối rối cúi đầu.

Ăn cơm xong hai người đồng loạt đứng lên ra về, ngay tại cửa nhà hàng chạm mặt La Thế Diệu.

Duẩn An Nhiên chú ý bạn gái bên người La Thế Diệu đã không còn là Y Toa Bối.

La Thế Diệu liếc Duẩn An Nhiên một cái “Oa, tiểu tử ngươi cư nhiên đến nơi này”

Chu Minh Nghĩa đi tới đứng bên cạnh Duẩn An Nhiên “Nga, đã lâu không gặp, La huynh”

La Thế Diệu vội vàng vấn an Chu Minh Nghĩa, sau đó lại hồ nghi đánh giá hai người “Chu huynh, các người, quen biết?”

“An Nhiên là em trai tôi”

La Thế Diệu cười rộ lên “Không phải là loạn nói chứ, ai chẳng biết anh là con trai độc nhất trong nhà”

“Không tồi. Bất quá cha tôi tái hôn cùng mới mẹ An Nhiên, cho nên, cậu ấy là em trai tôi”

La Thế Diệu cứng họng nhìn hai người.

Chu Minh Nghĩa nhìn chằm chằm La Thế Diệu “Tôi nghĩ, Luật sư Lưu hẳn là đã nói cho anh biết từ sớm”

La Thế Diệu bị ánh mắt Chu Minh Nghĩa trối chết, nói không ra lời.

Chu Minh Nghĩa tiến thêm một bước đến gần, trên mặt vẫn thản nhiên tươi cười “Nghe nói gần đây cổ phiếu trong tay La huynh ngã không ít, còn ra ngoài chơi, hẳn là đã bổ sung thiếu hụt”

La Thế Diệu thay đổi sắc mặt “Anh...”

Chu Minh Nghĩa không nói nữa, mỉm cười nhìn La Thế Diệu, nụ cười thản nhiên không ám chỉ điều gì, còn có ánh lạnh lùng sắc bén, gã lãnh khốc lại tao nhã.

Tiêu sái đưa tay chào về phía La Thế Diệu, Chu Minh Nghĩa mang Duẩn An Nhiên ngồi vào xe thể thao mui trần rồi đi.

Ở trên xe, Duẩn An Nhiên không khỏi nhìn Chu Minh Nghĩa, gã luôn cho cậu cảm giác ôn hòa mà thân thiết, nguyên lai còn có một mặt lãnh khốc âm ngoan như vậy.

“Anh vì cái gì phải làm như vậy?” Duẩn An Nhiên hỏi.

“Làm cái gì?”

“Anh rõ ràng biết?” Duẩn An Nhiên tức giận, hẳn luôn bắt chính đối mặt cậu.

“Anh thật sự không biết em đang nói cái gì”

Duẩn An Nhiên cắn cắn môi “Ồ ily”

Chu Minh Nghĩa đặc ý chớp mi, cười “Ca ngợi anh sao? Nghe không tồi”

Đền đồ, Chu Minh Nghĩa dừng xe, xoay mặt nhìn Duẩn An Nhiên “Nói cho em, anh không chỉ đơn giản là hồ ly như vậy” Hơi hơi nheo mắt, Duẩn An Nhiên nhìn khuôn mặt anh tuấn lại nguy hiểm, nói không ra lời.

Sau vụ kiện cáo với La Thế Diệu, Duẩn An Nhiên chuyên tâm công tác, mỗi ngày đi săn tin, đồng thời buổi tối đến lớp. Trở lại căn nhà ở hải cảng, cuộc sống của cậu có quy luật hơn, giấc ngủ cũng tốt, sắc mặt hồng hào hẳn lên.

Duẩn An Nhiên chú ý công việc của Chu Minh Nghĩa khẩn trương hơn rất nhiều.

Tự mình làm lão bản thật tốt, Duẩn An Nhiên không khỏi nghĩ như vậy, Chu Minh Nghĩa vẫn công tác từ 8h đến 12h một ngày, sau khi tan tầm, ngẫu nhiên ngồi ở ban công ngắm biển, xem tạp chí hoặc nghe nhạc, Duẩn An Nhiên cảm giác được Chu Minh Nghĩa xử lý công việc cũng như cuộc sống đều rất tốt, hoàn toàn dựa vào chính mình, tiết tấu do mình nắm giữ.

Duẩn An Nhiên thuê DVD về xem. Khó có được một ngày cuối tuần không đi làm, cậu có thể xem cho đã ghiền.

Chu Minh Nghĩa có một phòng chiếu phim nhỏ trong nhà, hiệu ứng âm thanh tương đối tốt, gã ngẫu nhiên dùng để nghe ca kịch, hiện tại bị Duẩn An Nhiên dùng để xem phim

Nhìn Duẩn An Nhiên chuẩn bị bồng ngô giống như ở rạp chiếu phim thật, Chu Minh Nghĩa tò mò đi tới “Xem cái gì?” Đưa tay cầm đến bìa đĩa phim.

“Em xem loại này?” Chu Minh Nghĩa có điểm nghi hoặc nhìn Duẩn An Nhiên.

“Em thích phim kinh dị”

Nhìn bìa đĩa dọa người, Chu Minh Nghĩa lắc đầu.

“Xem hay lắm, kịch bản không tồi, phim này doanh thu phòng vé rất khá”

“Không nghe đến”

“Anh sợ” Duẩn An Nhiên cười rộ lên.

Chu Minh Nghĩa nói “Đều là giả cả, có cái gì đáng sợ”

“Có một số ít người không cảm nhận được phim kinh dị, giống như em nhưng làm thế nào lại không sợ ?”

Chu Minh Nghĩa cười cười “ Thần kinh anh chai lì đi”

Duẩn An Nhiên ngồi trên sofa, tắt đèn phòng khách vừa ăn bỏng ngô vừa xem phim.

Hiệu ứng âm thanh quả nhiên rất tốt, cả phòng khách dày đặc quý khí, âm thanh khủng bố quái dị vang đến bên trong thư phòng.

Chu Minh Nghĩa đỡ trán cười khẽ.

Sửa sang tư liệu xong, Chu Minh Nghĩa muốn đi nghỉ ngơi, vừa ra khỏi thư phòng thì thấy Duẩn An Nhiên còn đang xem phim, vì thế rót ly nước đến ngồi xem cùng.

Trên màn hình tivi một mảnh xanh trắng, Chu Minh Nghĩa nghĩ thầm rõ ràng quay mờ đi thôi.

Đột nhiên, một hình ảnh khủng bố xuất hiện, Duẩn An Nhiên nắm chặt tay vịn sofa, oa một tiếng, rúc sâu vào sofa.

Vừa lúc nhào vào ngồi trong lòng Chu Minh Nghĩa.

Cảm giác được độ ấm cánh tay ôm lấy mình, Duẩn An Nhiên ngẩng đầu đối diện ánh mắt Chu Minh Nghĩa.

Ánh sáng tivi chớp động trong đôi mắt hắn, trong đôi mắt không hàm chứa bất kì điều gì.

Lập tức, Chu Minh Nghĩa đẩy ra Duẩn An Nhiên “Sợ sẽ không nên xem” Sau đó đứng dậy tránh đi.

Duẩn An Nhiên ngồi trên sofa ngẩn người, rốt cuộc không chú ý đến nội dung phim nữa.

Nằm trên giường mình, Duẩn An Nhiên vẫn cảm giác được sự tiếp xúc thân thể giữa cậu và Chu Minh Nghĩa, hắn, sẽ không nghĩ cậu cố ý mà lại yêu thương nhưng nhớ đi. Duẩn An Nhiên cảm giác hai má nóng lên. Sớm biết sẽ không xem cuốn phim này.

Cuối tuần, Chu Minh Nghĩa đi ra ngoài chơi bóng, Duẩn An Nhiên đứng trong phòng xem sách chụp ảnh. Bởi vì ngôi nhà này đối với Duẩn An Nhiên mà nói rất thoải mái, cậu không muốn ra ngoài, không gian trong phòng thôi là đủ.

Đọc sách đến trưa lại đi ngủ một chút, đến khi tỉnh dậy đã là 6h, cậu cảm thấy khát nước, phải đi ra ngoài lấy.

Chu Minh Nghĩa không biết đã trở lại khi nào, như vừa tắm xong, để trần nửa thân trên, trên cổ vắt một chiếc khăn, mặc quần jean, đi chân trần ngồi ở sofa phòng khách xem tạp chí.

Duẩn An Nhiên không phải lần đầu thấy Chu Minh Nghĩa ở trần, nhưng vẫn không nhận được mặt đỏ, tim đập nhanh, sự thành thực cùng thân thể cường tráng của Chu Minh Nghĩa làm cho cậu hâm mộ, đường cong thân thể nam nhân cũng có thể gợi cảm đến vậy, Duẩn An Nhiên lặng lẽ đánh giá đối phương, lại cúi đầu nhìn chính mình.

“Ngô, em tỉnh rồi, phải đi ra ngoài ăn cơm sao?” Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu hỏi.

“Không, quên đi, em đi nấu”

“Cũng tốt”

Ném qua cơm chiều, thông thường dọn dẹp phòng bếp cùng rửa chén là công việc của người máy nhưng Duẩn An Nhiên luôn tự mình động thủ.

“Để người máy làm là tốt rồi, bằng không chúng nó cũng chỉ là vật trưng bày”

“Em làm là được rồi” Duẩn An Nhiên biết nơi này không phải nơi cậu có thể ở lâu, dù sao về sau cậu đều phải tự mình quét tước, sức cậu không mua nổi những người máy này cho nên tự mình làm cho tốt.

Rửa sạch mọi thứ xong, Duẩn An Nhiên pha trà, thấy Chu Minh Nghĩa ngồi ở ban công ngắm biển vì thế mang trà đến cho hắn.

Hai người ngồi vào bàn tròn ngoài ban công nhìn mặt biển.

Ráng chiều nhuộm vàng mặt biển, hải âu bay lượn, còn có thể nhìn thuyền về trên bến cảng, tầng tầng lớp lớp sóng bạc vỗ bờ, cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp làm cho lòng người xao động.

Chu Minh Nghĩa nhìn mặt biển thấp giọng nói “Nhiên, kỳ thật em có thể vẫn ở nơi này, hết thấy nơi này đều là của em”

Duẩn An Nhiên nghe xong sững sốt, lập tức cúi đầu.

Ánh mắt thâm thúy nhìn về xa xăm, chậm rãi nói “Anh cho em thời gian, anh có thể chờ, nhưng anh sẽ không chờ quá lâu” Dứt lời Chu Minh Nghĩa đứng lên không nhìn Duẩn An Nhiên xoay người rời đi.

Duẩn An Nhiên ngồi ngốc trên bàn tự hỏi bản thân.

Không có kết luận.

Buổi tối phải ở lại tòa soạn giúp duyệt tin, lại sửa sang ảnh chụp, Duẩn An Nhiên đến khuya mới về nhà.

Gọi taxi đến Tĩnh Lộ.

Đèn đỏ, xe ngừng lại, con đường này có chút phồn hoa, đèn đỏ dừng khá lâu, Duẩn An Nhiên buồn chán nhìn xe ngoài cửa sổ.

Đột nhiên cậu nhìn thấy một chiếc xe thể thao quen thuộc, đó là xe của Chu Minh Nghĩa.

Sau đó, trong màn đêm, Duẩn An Nhiên thấy Chu Minh Nghĩa đi cùng một cô gái đến cạnh xe, cô gái đột nhiên ôm cổ Chu Minh Nghĩa, cả thân thể kề sát vào nhau, nử tử đáng người đầy đặn, đường cong động lòng người, những đường cong cơ thể gắt gao dán lên người Chu Minh Nghĩa, sau đó hai người hôn nhau.

Bóng đêm dày đặc nhưng Duẩn An Nhiên vẫn có thể cảm giác nụ hôn triền miên của hai người, pháo hoa bắn ra bốn phía.

Đúng, là Chu Minh Nghĩa hôn môi. Duẩn An Nhiên nghĩ.

Đèn xanh, xe taxi khởi động rời đi. Duẩn An Nhiên quay đầu lại, hai người vẫn còn ôm nhau.

Đúng vậy, người kia là Chu Minh Nghĩa.

Duẩn An Nhiên trong lòng tư vị không nói nên lời, vừa chua xót vừa khổ sở, cơ hồ hô hấp rất thống khổ.

Hắn rõ ràng thích chính mình, lại cùng người khác một chỗ, thân mật như vậy.

Cho tới bây giờ trong ý thức Duẩn An Nhiên, bên người Chu Minh Nghĩa chỉ có mình cậu. Chu Minh Nghĩa dễ dàng tha thứ hết thấy mọi chuyện của cậu, như anh trai chiều cổ cậu, bất luận là công việc hay cuộc sống đều chỉ dẫn cậu, thẳng đến khi gã thổ lộ.

Duẩn An Nhiên vẫn nghĩ Chu Minh Nghĩa chỉ có một mình cậu, mà cậu cũng chỉ có Chu Minh Nghĩa.

Hiện tại, cậu phải mất đi hắn.

Trở về nhà, ý nghĩ Duẩn An Nhiên loạn thành một đoàn, khi thì cảm giác trống rỗng, khi thì lại hỗn loạn như bãi chiến trường, cái gì cũng về một chỗ, đinh đinh đang đang bên tai không ngừng.

Chu Minh đã trở lại, nhìn Duẩn An Nhiên ngồi trên sofa, nói một câu “Ngô, em về đến trước” Tiếp theo thay áo khoác, cởi cà vạt, cầm ly nước ngồi trên sofa.

Duẩn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa phát hiện gã vẫn như thường, tinh tế đánh giá cổ áo gã, không có dấu vết, không khỏi nghĩ thầm, đúng rồi, gã là người nào, như thế nào lưu lại dấu vết.

Phát hiện Duẩn An Nhiên nhìn mình chằm chằm không chuyển mắt, Chu Minh Nghĩa kì quái nhìn cậu “Làm sao vậy? Có việc?”

Duẩn An Nhiên nắm quyền, không nói lời nào.

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên chờ đợi một lát, đứng lên.

“Anh hiện tại, là cùng ai một chỗ?” Duẩn An Nhiên hỏi phía sau gã.

Chu Minh Nghĩa xoay người lại, thật sâu nhìn Duẩn An Nhiên, ánh mắt thâm thúy mà lạnh băng, đâm thẳng vào lòng Duẩn An Nhiên làm cho cậu không khỏi nhẹ nhàng phát run.

Chu Minh Nghĩa không trả lời nhưng ánh mắt cho Duẩn An Nhiên biết là chuyện không liên quan đến cậu.

“Em vừa rồi nhìn thấy anh, cùng một cô gái”

Chu Minh Nghĩa trên mặt không có biểu tình, không nói một lời.

Phòng khách một mảnh yên lặng.

Rốt cuộc, Duẩn An Nhiên không chịu nổi sự im lặng, cậu đứng lên “ Anh rõ ràng đã nói thích em, anh lại cùng người khác một chỗ. Em gặp anh cùng nữ nhân kia ôm hôn ngay trên đường”

Chu Minh Nghĩa lạnh lùng trả lời “Không thể sao?”

Duẩn An Nhiên rốt cuộc nhịn không được đá một cước vào sofa, hung hổ kêu to lên “ Không thể! Không thể! Em chán ghét anh! Em hận anh! Em hận anh! Đều là anh, anh khiến em rối loạn, em chịu không nổi!”

“Đó là chuyện của em” Chu Minh Nghĩa ngữ điệu thản nhiên giống như hết thấy không quan hệ đến mình.

Xoay người, Chu Minh Nghĩa nhắc chân muốn rời đi.

Duẩn An Nhiên nhào đến ôm cổ Chu Minh Nghĩa từ phía sau, mặt dán trên lưng gã, cánh tay gắt gao ôm chặt eo Chu Minh Nghĩa.

Rất nhanh, Chu Minh Nghĩa gỡ ra cánh tay Duẩn An Nhiên, một tay đẩy cậu ra, ngã ngồi ở sofa.

Duẩn An Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Chu Minh Nghĩa, ánh mắt hoảng sợ như gặp nạn, cậu không nghĩ tới gã sẽ đẩy cậu ra.

Chu Minh Nghĩa liếc mắt một cái với Duẩn An Nhiên xoay người bước đi.

Ngồi trên sofa, Duẩn An Nhiên bắt đầu nghẹn ngào, Chu Minh Nghĩa dừng cước bộ.

Duẩn An Nhiên ôm gối, không thể kìm nén khóc rống thất thanh.

Chu Minh Nghĩa chậm rãi trở về, ngồi đối diện Duẩn An Nhiên, nhìn Duẩn An Nhiên khóc.

Duẩn An Nhiên ôm đầu khóc, cái gì cũng không để ý cùng kiêng kỵ.

Cũng không biết khóc bao lâu, Duẩn An Nhiên chậm rãi nâng mặt lên nhìn Chu Minh Nghĩa đối diện với cậu, thấy cậu ngẩng đầu, gã liền yên lặng đưa qua một chiếc khăn tay.

Duẩn An Nhiên tiếp nhận khăn lau nước mắt.

Chu Minh hai tay đặt bên cạnh nhìn Duẩn An Nhiên, cậu cũng nhìn lại gã, Duẩn An Nhiên đôi mắt nai to tròn vì khóc nhiều mà đỏ cả lên, lông mi ướt át, trên mặt vẫn còn loang lổ nước mắt, ánh mắt bất lực u buồn, bàng hoàng sợ hãi lại khát vọng cầu xin nhìn Chu Minh Nghĩa.

Cho tới bây giờ, Chu Minh Nghĩa đều cảm thấy ánh mắt Duẩn An Nhiên luôn làm cho tâm gã trở nên trĩu mến, rõ ràng người thanh niên tươi sáng như ánh mặt trời đôi mắt to đen lại nhuốm u buồn, làm cho gã nhìn không được muốn che chở cùng yêu thương cậu.

Chu Minh Nghĩa đứng lên đi đến ngồi bên cạnh Duẩn An Nhiên, đưa tay nâng cằm cậu lên, dán môi mình lên môi cậu.

Duẩn An Nhiên thuận theo tiếp nhận nụ hôn này.

Nụ hôn nhẹ nhàng chậm rãi dần dần biến thành hôn sâu, Duẩn An Nhiên trong ngực Chu Minh Nghĩa nhẹ nhàng run rẩy.

Sau khi buông ra Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa nhìn cậu, ánh mắt như xuyên thấu hết thấy nhẹ nhàng cất giọng hỏi “Hiện tại, anh cũng có thể cho rằng em đã tiếp nhận anh rồi ?”

Duẩn An Nhiên ôn nhu, đơn thuần gạt đầu, hốc mắt lại có lệ quang.

“Như vậy, em sẽ không rời bỏ anh, sẽ không lặng lẽ chạy thoát ?”

Duẩn An Nhiên gạt đầu.

“Em phải hiểu được, anh là người ý thức chiếm hữu rất mạnh, em còn muốn chạy thoát sẽ không dễ dàng”

Duẩn An Nhiên đưa tay ôm cổ Chu Minh Nghĩa, đem mặt giấu vào lòng gã, anh thanh nghẹn ngào “Em làm sao cũng sẽ không đi, em không bao giờ...nữa chạy thoát”

Chu Minh Nghĩa trên mặt lộ ra tươi cười thắng lợi, ôm chặt Duẩn An Nhiên không buông.

17. Chương 17

Ngủ trên giường Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên có chút bất an, chú ý tới biểu tình của cậu, Chu Minh Nghĩa nhích lại gần hôn một chút, hỏi “Em ngủ không quen giường sao?”

Duẩn An Nhiên sưng sốt “A, không”

Ôm Duẩn An Nhiên vào ngực, Chu Minh Nghĩa hỏi bên tai cậu “Như thế nào, anh giống người háo sắc như vậy?”

Duẩn An Nhiên vội vàng lắc đầu “Không phải”

Chu Minh Nghĩa vỗ vỗ đầu cậu “Hai nam nhân ở cùng một chỗ liền nóng lòng như vậy, chúng ta là người, cũng không phải động vật. Anh biết em sợ. Anh cho em thời gian. Anh là người đồng tính luyện ái trước em”

“Luyện ái?”

“Đương nhiên, chúng ta nói chuyện một chút về người trưởng thành luyện ái được không?”

Duẩn An Nhiên quay sang nhìn Chu Minh Nghĩa “Nha, Chu Minh Nghĩa, nói chuyện với anh thật buồn nôn”

“Nói chuyện buồn nôn với em là chuyện nhỏ”

Một lát sau Chu Minh Nghĩa mở miệng nói “Nếu em chính thức kết giao cùng anh, có ít lời anh phải nói trước”

“Cái gì?” Duẩn An Nhiên vì khó hiểu mà khản trương.

“Đầu tiên, chúng ta không can thiệp vào cuộc sống của đối phương, có thể có bằng hữu của mình, nhưng mà phải chung thủy với nhau”

Duẩn An Nhiên gạt đầu “Ân”

“Tiếp theo, không thể yêu cầu đối phương vì mình mà thay đổi thói quen cuộc sống”

“Được”

“Còn có, bất luận có chuyện gì cũng phải ngủ chung một giường, nếu em dám can đảm đến ngủ phòng khách, anh nhất định giáo huấn em một phen”

Duẩn An Nhiên đỏ mặt, rúc vào chăn “Đã biết”

Ngủ trên giường Chu Minh Nghĩa, cùng đắp một chiếc chăn, được anh ôm vào lòng, Duẩn An Nhiên cảm giác thật bình an, gã làm cho cậu cảm thấy an toàn giống như anh trai.

Sáng sớm, Duẩn An Nhiên tỉnh dậy rất sớm.

Dụi dụi gèn trong mắt, Duẩn An Nhiên thầm nghĩ sau khi khóc luôn như vậy, thật là khó chịu. Phát hiện khuôn mặt say ngủ của Chu Minh Nghĩa hiện ra trước mắt, Duẩn An Nhiên có chút thẹn thùng.

Nhìn dung nhan Chu Minh Nghĩa vì ngủ say mà trầm tĩnh lại, mày rậm, đuôi mắt dài, mũi cao thẳng, đôi môi cùng đường cong cương nghị nơi cằm, trên mặt lún phún râu một cách tự nhiên, nam nhân hoàn toàn thành thực hóa ra là như vậy, khuôn mặt anh tuấn, thân thể cường tráng, Duẩn An Nhiên không khỏi say lòng rối trí, Chu Minh Nghĩa quả nhiên là người nổi bật.

Chu Minh Nghĩa giật mình, mở to mắt, đôi mắt thâm thúy làm tim Duẩn An Nhiên đập nhanh.

Không đợi Duẩn An Nhiên kịp có phản ứng, Chu Minh Nghĩa đã hôn đến.

Đôi môi giao triền, nụ hôn thâm tình làm Duẩn An Nhiên kìm lòng không đậu, đưa tay ôm cổ Chu Minh Nghĩa.

“Như thế nào đột nhiên ngoan như vậy?” Chu Minh Nghĩa thật vất vả chấm dứt nụ hôn dài, âm thanh có chút ám ách, thấp giọng hỏi.

Duẩn An Nhiên đỏ mặt, trừng mắt liếc Chu Minh Nghĩa một cái, ngồi dậy mặc quần áo “Chu Minh Nghĩa anh đi chết đi”

“Em nha, miệng không tốt, anh xem, anh phải giáo huấn em thật tốt” Một tay kéo ngã Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa nhào lên người cậu.

“Nha” Duẩn An Nhiên kỳ quái kêu “Không cần, buông tay, anh bệnh thần kinh a”

Chu Minh Nghĩa cười rộ lên, buông tay ra.

Cứ như vậy, ở chung, tách ra, lại sống cùng nhau, hai người rốt cuộc bắt đầu kết giao.

Duẩn An Nhiên cảm giác được, Chu Minh Nghĩa đối xử với cậu tựa hồ không giống trước kia.

Chu Minh Nghĩa bắt đầu nhắn tin cho Duẩn An Nhiên mỗi ngày, nói cậu biết gã ở nơi nào, khi nào có thể về nhà, cũng thường hỏi có cần gã đến đón hay không, thời gian Chu Minh Nghĩa ở nhà nhiều hơn, hai người thường thường ở nhà xem phim hoặc đi ra biển chơi.

Chu Minh Nghĩa càng thêm yêu thương chăm sóc Duẩn An Nhiên, Duẩn An Nhiên thường thường phát hiện Chu Minh Nghĩa ngắm cậu, khi ánh mắt hai người chạm nhau, Chu Minh Nghĩa sẽ mỉm cười.

Khuôn mặt tuấn lãng nở nụ cười ấm áp làm Duẩn An Nhiên tâm động không thôi.

Nguyên lai cảm giác được yêu, được chiếu cố tốt như vậy, từ chuyện nhỏ như một món ăn đến chuyện lớn như nơi ở đều có người nghĩ đến.

Mỗi đêm, Duẩn An Nhiên đều nặng nề ngủ trong lòng Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa mua hai máy ảnh mới cho Duẩn An Nhiên.

Nhìn bảng giới thiệu, Duẩn An Nhiên cúi đầu nói “Này rất quý”

“Em không phải muốn học chụp ảnh thật tốt sao, muốn chụp được những tấm ảnh độc đáo thiên nghệ, tất nhiên phải có lợi khí này trước”

“Nhưng thật quý nha”

“Em chỉ cần nói anh biết thích hay không thích là được?”

“Đương nhiên thích. Cảm ơn anh”

Biết là món quà khởi đầu của Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên cũng không khách khí thêm.

Cuối tuần có thời gian rảnh, Chu Minh Nghĩa mang Duẩn An Nhiên đi chung quanh, chụp phong cảnh phố phường hoặc cùng gã đi nghe nhạc, xem triển lãm, các tiết mục được an bài đều vô cùng phong phú. Duẩn An Nhiên cảm giác Chu Minh Nghĩa không giống lời đồn trên phố trong mắt chỉ có tiền, gã tri thức uyên bác, hiểu biết rất rộng hơn nữa vô cùng hiểu học.

Trước kia đều không chú ý tới những điểm này.

Duẩn An Nhiên nghĩ có lẽ vì Chu Minh Nghĩa xuất thân từ thư hương thế gia nên cũng không giống như người thường làm ăn buôn bán.

Cũng bởi xuất thân từ thư hương thế gia nên Chu Minh Nghĩa càng thêm bình tĩnh khách quan, tiếp nhận đãi vật tự nhiên thành một phong cách riêng, công việc bên ngoài không ảnh hưởng đến lối sống hướng nội của gã.

Duẩn An Nhiên thập phần hâm mộ, người làm được như vậy đã tính là thành công.

Duẩn An Nhiên chụp ảnh ngày càng tốt, được lão sư ca ngợi, đối với bản thân mình cũng càng thêm tin tưởng.

“Làm phóng viên chụp ảnh rất không dễ dàng, có một số người không chụp được tin tức lớn” Chu Minh Nghĩa nói với Duẩn An Nhiên “Chân chính muốn thành công phải lên chiến trường”

“Đi Trung Đông, Nam Mĩ?” Duẩn An Nhiên hỏi.

Chu Minh Nghĩa gật gật đầu “Chỉ có chết vong mới là cái chết khiến lòng người kinh ngạc nhất”

“Em không sợ, đi cũng không sao, nhưng em sợ mẹ lo lắng” Duẩn An Nhiên nói thành thật.

Chu Minh Nghĩa nháy một mắt “Nga, chỉ có dì Vân?”

Duẩn An Nhiên nở nụ cười cầu hòa, tựa vào vai Chu Minh Nghĩa “Em cũng không phải người có chí hướng như vậy, em sẽ không đi. Em nếu có thể chụp được trăm mặt đời thường trong thành phố đã cảm thấy mỹ mãn”

“Còn có?”

Duẩn An Nhiên không nói, đem mặt vui vào cổ Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa vuốt những sợi tóc đen của Duẩn An Nhiên “Àn, này còn kém không nhiều lắm”

Bình thường vội vàng săn tin, Duẩn An Nhiên đều tận lực sử dụng ảnh chụp của chính mình, càng có cảm giác chân thật sinh động.

Thái độ cố gắng không ngừng trong công việc của Duẩn An Nhiên được lão bản ghi nhận, thu nhập tăng thêm một khoản tiền thưởng, vì thế cậu mời Chu Minh Nghĩa ra ngoài ăn cơm.

Chu Minh Nghĩa ngồi ở bàn ăn trong khách sạn, đánh giá chung quanh một chút “Nga, không tồi, đã có thể mời đến nơi cao giá như vậy”

“Ít nói, còn chưa ném qua bữa tiệc này”

Chu Minh Nghĩa cười rộ lên, Duẩn An Nhiên liếc mắt.

Hai người đi đến bãi đỗ xe, Duẩn An Nhiên theo phía sau Chu Minh Nghĩa, một cơn gió nổi lên thổi bay vạt áo Chu Minh Nghĩa, nhìn bóng dáng tiêu sái xuất trần như vậy, Duẩn An Nhiên đột nhiên có điểm bất an.

Buổi tối Duẩn An Nhiên mất ngủ.

Chu Minh Nghĩa nhận ra, thấp giọng hỏi “Như thế nào còn không ngủ? Có tâm sự?”

Duẩn An Nhiên Ân một tiếng, trở mình trong lòng Chu Minh Nghĩa đưa lưng về phía anh.

“Nói anh biết, làm sao vậy?”

Duẩn An Nhiên suy nghĩ một chút chậm rãi mở miệng “Anh xuất sắc như vậy, vì cái gì coi trọng em?”

Chu Minh Nghĩa sững sốt một chút, đưa tay xoa xoa tóc Duẩn An Nhiên “Bộ não bé nhỏ của em rất cuộc suy nghĩ cái gì?”

“Thật sự, vì cái gì, anh vì cái gì thích em? Em có cái gì? người thật bình thường, tư chất bình thường, không có gì đặc biệt, lại là nam”

Chu Minh Nghĩa cười khê sau lưng Duẩn An Nhiên “Àn, em thực ra rất hiểu chính mình”

Duẩn An Nhiên đưa khủy tay đánh vào bụng Chu Minh Nghĩa “Em nói chuyện đứng đắn với anh, anh không cần giả vờ hay nói giỡn”

Chu Minh Nghĩa ôm chặt Duẩn An Nhiên “Em hỏi anh, anh cũng không biết. Anh chỉ biết anh thích em, anh cảm thấy em thật đáng yêu. Giống như em nói, anh cái gì đều có cho nên anh có thể tìm người bầu bạn cho mình mà không cần phải hy sinh một chút tình cảm. Nếu anh là con nhà gia thế, nhất định sẽ có hôn nhân chính trị, nhưng anh không phải, cho nên anh muốn lựa chọn người anh thích, chính là em”

“Em rốt cuộc có chỗ nào cho anh thích?”

“Không biết, dù sao anh cảm thấy em thật đáng yêu. Hơn nữa, anh cho rằng, trên phạm vi lớn anh không dám nói nhưng tối thiểu ở Hương đảo, dám nói Chu Minh Nghĩa anh là người bệnh thần kinh cũng chỉ có em, cho nên đối với anh mà nói sự hiện diện của em là đặc biệt”

Duẩn An Nhiên xì một tiếng, cười lên “Anh chính là bệnh thần kinh. Người khác cũng không biết sắc mặt chân chính của anh”

“Không cần nói quá, Nhiên, để ý anh giết em diệt khẩu”

Chu Minh Nghĩa khép chặt cánh tay, đem Duẩn An Nhiên quay mặt đối diện chính mình “Chúng ta đã chính thức kết giao ba tháng, em hiện tại tâm còn nghi vấn cũng là chuyện bình thường”

“Em cũng không phải nghi hoặc, chỉ là cảm giác không tiếp nhận được”

“Không quan hệ, rồi sẽ tiếp nhận”

“Khi nào thì?” Duẩn An Nhiên hỏi.

Chu Minh Nghĩa ra vẻ trầm tư, trên mặt lộ ra mỉm cười giả dối “Trên cơ bản mà nói, sau khi chúng ta đã làm, em sẽ không nghi hoặc nữa, điểm này anh có thể khẳng định”

“Aii” Duẩn An Nhiên nhất thời chưa phản ứng, đột nhiên hiểu ra một cước đá ra “Chu Minh Nghĩa, nguyên lai anh là người như thế, anh là đại sắc lang”

Chu Minh Nghĩa ngăn trở công kích của Duẩn An Nhiên nghiêm trang trả lời “Em còn giả vờ”

“Nói loạn, anh mới giả vờ”

“Là em giả vờ, nếu không phải em hấp dẫn anh, anh lúc trước cũng sẽ không như vậy, kết quả đem em dọa chạy mất”

“Em hấp dẫn anh khi nào, anh ít nói hươu nói vượn liên tưởng lung tung” Duẩn An Nhiên cả giận nói.

“Sau khi em uống nước khoáng làm loại động tác như vậy, không phải hấp dẫn là cái gì?” Chu Minh Nghĩa ủy khuất biện bạch.

“Động tác gì? Uống nước khoáng thì có thể làm ra động tác gì, em thấy anh chính là suy nghĩ sâu xa, ngay cả người khác uống nước khoáng đều liên tưởng lung tung, vậy về sau anh đi trên đường người khác cũng không dám đứng bên đường uống nước khoáng” Duẩn An Nhiên sờ không thấu suy nghĩ Chu Minh Nghĩa, trách móc nói.

Chu Minh Nghĩa trầm tĩnh lại “Quên đi, dù sao cuối cùng em đã trở lại, cho nên cho dù anh giả vờ cũng tốt”

Duẩn An Nhiên kéo áo Chu Minh Nghĩa “Anh nói, rốt cuộc là động tác gì?”

“Anh không nói, miễn cho lại bị hấp dẫn”

Duẩn An Nhiên nghe xong, lui đứng dậy “Àn. Em cũng không muốn lại làm anh hiểu lầm”

Chu Minh Nghĩa lại làm ra vẻ mặt hồi tưởng “Ngô, em khi đó thật sự rất đáng yêu”

Duẩn An Nhiên tức giận xoay người “Đáng yêu cái đầu, cái gì đáng yêu, đáng yêu, một đại nam nhân có cái gì đáng yêu”

Chu Minh Nghĩa còn thực sự nói “Em có thể không biết, nhưng anh cảm giác đôi mắt đen luôn mang theo u buồn của em khiến cho anh cảm thấy phải chiều cố em, cảm thấy em thực đáng yêu”

Duẩn An Nhiên không thêm nói lại, cũng không tự chủ hướng vào lòng Chu Minh Nghĩa.

Tối gần kỳ lễ ngày sinh Khổng Tử, mấy trận mưa qua đi, không khí Hương Đào chuyển lạnh.

Chu Minh Nghĩa mang Duẩn An Nhiên đi mua sắm quần áo.

Đứng trong cửa hiệu thời trang nổi tiếng mà trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, vào cũng không dám vào, Duẩn An Nhiên lặng lẽ đánh giá xung quanh, tối gần Chu Minh Nghĩa thấp giọng nói “Nơi này cũng không có gì”

“Hoàn hảo, hiện tại ông chủ cũng không chú ý thiết kế, trang hoàn nội thất bên trong, năm đó mấy cửa hiệu ở London, Paris trang hoàng rất bắt mắt”

“Nơi này rất sang quý, chúng ta đi nơi khác được không?”

“Không quan hệ, có thể đánh gãy”

Duẩn An Nhiên kỳ quái “Nói loạn, cho tới bây giờ chưa nghe ai nói qua đánh gãy quần áo”

Chu Minh Nghĩa sờ sờ mũi “Bỏ đi, để cho anh chọn là được”

Hai người chọn áo len, áo sơ mi cùng quần dài, Chu Minh Nghĩa lại mua một bộ cho Chu Trọng Hàn.

Ra khỏi cửa hiệu, Chu Minh Nghĩa lại đi tới cửa hàng thời trang nữ, Duẩn An Nhiên giữ chặt gã “Sai phương hướng rồi”

“Đúng vậy. Di Vân cũng muốn mua thêm đồ mới”

Chọn một chiếc áo lông vàng nhạt cùng một áo ba-đờ-xuy màu café, lại chọn thêm một áo choàng lông dê cùng giày, Duẩn An Nhiên nhìn xem hóa đơn tính tiền “Thật sự rất sang quý”

Chu Minh Nghĩa cười cười “Trang phục mốt nguyên bản là một loại hàng tiêu dùng không có đạo lý, một chiếc xe bao tiền, một bộ đồ này cũng là cùng con số đó, một chiếc du thuyền bao tiền, một cái áo da cũng không kém bao nhiêu, trang sức quần áo giá cả nguyên bản sẽ không có đạo lý, cho nên, thích thì mua ngay là được, không thích thì cũng không tất phải hăm mộ hàng hiệu”

Hai người cùng nhau về Đông Vệ tinh thành thăm cha mẹ, Đồng Vân nhìn hai đứa con đồng loạt xuất hiện rất cao hứng.

Chu Minh Nghĩa đưa quần áo cho cha mẹ.

“Không cần, hàng năm đều mua, đồ năm trước còn tốt lắm” Đồng Vân nhìn áo ba-đờ-xuy nói.

“Không quan hệ, kiểu dáng khác nhau có thể mặc thay đổi”

“Giày rất vừa” Đồng Vân rất hài lòng với đôi giày mới.

Duẩn An Nhiên lặng lẽ nói “Anh như thế nào biết số đo mẹ em?”

“Nga, nhìn một chút sẽ biết”

Duẩn An Nhiên nhìn chằm chằm Chu Minh Nghĩa đột nhiên hé ra biểu tình hèn mọn, âm thầm nhéo lưng Chu Minh Nghĩa “Anh đi chết, sắc lang”

Chu Minh Nghĩa đau không thể đỡ, chỉ có thể liều mạng chịu đựng.

Buổi chiều, Duẩn An Nhiên cùng Chu Minh Nghĩa đi tản bộ trên bờ biển, sóng vai đi trên bờ cát.

“Uy, em dùng sức nhéo anh như vậy, xuống tay thực nặng” Chu Minh Nghĩa vỗ về thất lưng còn ần ần đau.

“Anh xứng đáng”

“Anh như thế nào xứng đáng?”

“Ít nói, tự anh biết. Hừ, nếu không phải duyệt sổ người nào, mắt anh làm sao giống thước đo, nhất định là mỗi ngày đo đến đo đi” Duẫn An Nhiên bước nhanh về phía trước.

Chu Minh Nghĩa cười bất đắc dĩ, đột nhiên đi nhanh vài bước, từ phía sau ôm cổ Duẫn An Nhiên “Em hiểu lầm anh”

“Hiểu lầm cái gì? anh chính là như vậy” Duẫn An Nhiên dùng sức giãy dụa, hất vai một cái, cơ hồ đem Chu Minh Nghĩa ngã thật.

“A, thật sự có tài” Chu Minh Nghĩa buông tay, gật đầu tỏ vẻ thưởng thức.

“Hừ, nói cho anh, em đánh nhau chưa thua bao giờ”

“Anh không tin” Nói xong, Chu Minh Nghĩa đưa tay kéo Duẫn An Nhiên té ngã trên cát.

Duẫn An Nhiên lập tức đánh trả, hai người vật lộn từ trên bờ cát kéo thẳng xuống biển, cả người ướt đầm.

Đánh tới kiệt sức hai người mới chậm rãi lên bờ, đồng loạt ngồi trên cát.

“Mệt chết anh, tiểu tử em thật đúng là có thể đánh nhau” Chu Minh Nghĩa lau nước trên mặt nói.

“Có hạt cát rơi vào tai em, chán ghét” Duẫn An Nhiên kéo góc áo chà lỗ tai.

“Em không phải từng luyện tập qua?” Chu Minh Nghĩa hỏi.

“Cái này còn phải luyện?”

“Nhưng anh cảm thấy nếu không thường luyện tập kỹ thuật sẽ không tốt như vậy. Trên cơ bản ở trường học anh thuộc loại dùng tài hùng biện không động thủ, khi đánh nhau sẽ bảo đảm toàn thân trở ra”

“Đúng vậy, anh là hồ ly”

“Có tham gia học võ?” Chu Minh Nghĩa hỏi.

“Thiết, ai học cái kia, em đều là kinh nghiệm thực chiến, rất khó đạt thành” Duẫn An Nhiên tay nắm thành nắm đấm đưa đến trước mắt Chu Minh Nghĩa.

“Vì cái gì?” Chu Minh Nghĩa ánh mắt trong suốt nhìn chăm chú Duẫn An Nhiên.

Duẫn An Nhiên ngã nằm trên bờ cát, gối đầu trên tay “Đứa nhỏ không cha, đương nhiên đánh nhau không thể thua”

Chu Minh Nghĩa trầm mặc, một lúc sau, đưa tay làm rối tóc Duẫn An Nhiên.

Duẫn An Nhiên né tránh “Không cần sờ em, bắt đầu nói loại chuyện này anh liền sờ đầu em, anh cho em là con chó nhỏ?”

“An ủi em một chút”

“Không cần. Em tuyệt không khổ sở, ông đi rồi em cùng mẹ đều tốt, em cũng không tiếc nuôi”

Chu Minh Nghĩa lắc đầu “Không. Hình tượng một người cha tốt đối với đứa bé trai đang trưởng thành từng ngày mà nói rất trọng yếu, đương nhiên, bé gái cũng như vậy”

“Nhưng cũng không có biện pháp, cũng không thể văn hồi. Em hiện tại vẫn tốt, hơn nữa em có thể xem bác Chu là cha”

Chu Minh Nghĩa cười gật đầu “Điều này anh tán thành. Nhưng anh nói trước cho em biết, em cần thận ông thuyết giáo em làm giáo sư hoặc nhân viên công vụ”

Duẫn An Nhiên ngồi dậy “Không thể nào, kết quả học tập của em bê bối, không có khả năng”

“Rất có thể, ông có thể đề nghị cho em học tiếp, tiện thể vào đại học”

Duẫn An Nhiên co người như chạy trốn “Em không cần, em không thông minh như vậy”

Chu Minh Nghĩa đứng lên, đưa tay kéo Duẫn An Nhiên “Trở về nhanh lên, cần thận cảm mạo”

“Không quan hệ, cũng không phải rất lạnh”

Về đến nhà, Đồng Vân thập phần kinh ngạc “Ai nha, hai đứa như thế nào khiến cho toàn thân trở thành cái dạng này ?” Nàng vội vàng thức giục đi thay quần áo.

Tắm nước ấm, thay y phục mới, Chu Minh Nghĩa ngồi trên sofa xem tạp chí, Duẩn An Nhiên theo thói quen giữ sạch cát trên quần áo, bỏ vào máy giặt, lại đi xoát lại giày.

Chu Trọng Hàn nhìn hai đứa con trai “Minh Nghĩa, con thân là anh trai, làm gương tốt như vậy sao?”

Chu Minh Nghĩa nhìn trái nhìn phải, buông tạp chí đi giúp Duẩn An Nhiên xoát giày.

Đồng Vân nói “Minh Nghĩa không có thói quen này, để An Nhiên làm là tốt rồi”

“Cái gì không có thói quen, một chút bộ dáng anh trai cũng không có”

Chu Minh Nghĩa cười thầm, tựa hồ không chút nóng giận.

Buổi tối ngủ trong phòng khách, Chu Minh Nghĩa cùng Duẩn An Nhiên ngủ chung một giường.

Duẩn An Nhiên nhỏ giọng nói “Bác Chu rất nghiêm khắc với anh”

Chu Minh Nghĩa đáp thản nhiên “A, có thật không? Cũng không tính là hoàn toàn nghiêm khắc”

“Anh làm sao vậy, giống như không cảm giác gì”

“A, kỳ thật cha nói gì anh cũng không chú ý”

“Vậy anh nghĩ cái gì?” Duẩn An Nhiên đẩy Chu Minh Nghĩa một chút.

Chu Minh Nghĩa ôm chặt Duẩn An Nhiên “Anh, anh chợt nghe ông nói anh là anh trai em, cảm giác thật tốt”

Duẩn An Nhiên hừ một tiếng “Anh có tật xấu”

“Anh thích nghe em gọi ca ca, kêu một chút”

Duẩn An Nhiên gỡ tay Chu Minh Nghĩa ra “Không cần. Anh ít đến đây, chúng ta không có quan hệ huyết thống”

“Coi như là anh em, kêu một chút đi”

“Không cần”

“Vì cái gì? kêu một chút cũng không sao” Chu Minh Nghĩa cọ cọ sau lưng Duẩn An Nhiên.

“Chúng ta đã kết giao, em gọi anh là ca ca, quái dị lắm”

“Ai nói kết giao thì không thể gọi anh ca ca, lý luận của em mới là quái dị”

“Kêu một chút, kêu một chút” Chu Minh Nghĩa bộ dáng như không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

“Được rồi, ngủ, chán ghét” Duẩn An Nhiên rụt vai, không để ý người sau lưng.

“Quý hạp hời, em chờ tốt lắm. Anh thực mang thù, đến lúc đó đừng hối hận” Chu Minh Nghĩa nói lầm bầm, bắt đầu đi ngủ.

Sáng sớm Duẩn An Nhiên vội vàng rời giường, đem gối cùng chăn nệm trên một chiếc giường khác xáo trộn.

Chu Minh Nghĩa nằm trên giường nhìn thấy, gật đầu mỉm cười “Không tồi, cùng anh một chỗ quả nhiên trở nên thông minh”

Duẩn An Nhiên quay đầu trừng mắt liếc Chu Minh Nghĩa một cái.

Chu Minh Nghĩa đề nghị người một nhà ra ngoài tản bộ cùng ăn sáng.

Trên con đường nhỏ trong công viên, Đồng Vân nhìn những người bên mình, hiện tại là ba người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời nàng. Chu Trọng Hàn, Chu Minh Nghĩa cùng Duẩn An Nhiên đều mặc áo sơmi trắng viền sọc len màu lam sẫm ở trước ngực, Chu Trọng Hàn mặc quần tây, hai đứa con mặc quần

jean, mang giày thể thao. Bóng dáng ba cha con có chút giống nhau, dáng người cao lớn, Chu Minh Nghĩa cùng Duẫn An Nhiên còn tương tự nhau hơn, vai rộng eo thon.

Đồng Vân lặng lẽ mỉm cười.

Đi tới, đi tới, bốn người biến thành hai cặp, hai vợ chồng đi ở phía sau.

Đồng Vân khoát tay Chu Trọng Hàn nhìn hai đứa con đi phía trước, Duẫn An Nhiên cầm theo máy ảnh thỉnh thoảng chụp mấy nơi này nơi kia, Chu Minh Nghĩa chỉ cho cậu, hai người chỉ đông chỉ tây, ta ta chàng chàng, thoát nhìn thập phần hòa hợp.

“Cứ như bây giờ, em an tâm” Đồng Vân không khỏi cảm thán.

“Làm sao vậy?”

“Anh không chú ý tới sao? Lúc trước, An Nhiên cùng Minh Nghĩa hình như có hiểu lầm, có thể còn khác khẩu, không thèm nhìn nhau”

“Như thế nào có thể?” Chu Trọng Hàn nói “An Nhiên thật sự là đứa nhỏ ngoan”

“Đương nhiên là An Nhiên không tốt”

“Em sao lại nói như vậy?” Chu Trọng Hàn kỳ quái hỏi.

“Anh nói thật xem, Minh Nghĩa là loại người sẽ cãi nhau với người khác sao? Tự nhiên là An Nhiên đối Minh Nghĩa. Nhưng hiện tại không có việc gì, em cũng yên tâm”

“Đúng vậy, bọn nhỏ ở chung không tồi, càng ngày càng có ý tứ chăm sóc lẫn nhau, bọn nhỏ coi như là hữu duyên”

Về đến nhà, Duẫn An Nhiên ngồi bên bàn trà ở phòng khách đùa nghịch máy ảnh.

Chu Trọng Hàn đến ngồi cùng, hỏi “An Nhiên, nghe mẹ con nói con hiện tại đang học chụp ảnh?”

“Phải, đã lên đến trung cấp” Duẫn An Nhiên gật đầu.

“Lớp học ban đêm vẫn là không chính quy, có muốn học lên đại học không?” Chu Trọng Hàn thân thiết hỏi han.

Duẫn An Nhiên không khỏi xoay mặt nhìn Chu Minh Nghĩa

Chu Minh Nghĩa nhô đầu ra khỏi tờ báo, bộ dáng “Em xem anh nói đúng rồi đi”

“Kỳ thật, nền tảng của con rất kém cỏi, hiện tại học buổi tối thích hợp với con hơn” Duẫn An Nhiên nói.

“Không cần lo lắng, học đại học cũng giống như học lại từ đầu. Nếu con lo lắng việc thi cử đầu vào, vậy không cần, ta có người quen ở đại học, có thể cho con đến học dự thính, sau đó tham gia học kỳ dự bị, nếu được chọn con có thể làm thủ tục nhập học”

“A” Duẫn An Nhiên lộ ra thần sắc khó xử, cậu đúng thật là không nghĩ tới việc học đại học.

“Học phí cùng sinh hoạt phí con không cần lo lắng”

Duẫn An Nhiên cười có chút bất lực, xoay mặt nhìn Chu Minh Nghĩa, Chu Minh Nghĩa dựng thẳng tờ báo che mặt, nhưng có thể nhìn thấy tờ báo rung rung không ngừng.

Hắn nhất định là cười trộm, Duẫn An Nhiên âm thầm nghĩ.

“Cái này, bác Chu, cảm ơn người, con, con không phải là người ham học, chỉ muốn học một chút để làm việc cho tốt, không nghĩ tới một lần nữa vào đại học” Duẫn An Nhiên xin lỗi.

Chu Trọng Hàn có điểm thất vọng “Như vậy a, kỳ thật tuổi nào vào đại học cũng không muộn, sự học là vô chừng”

“Phải, con biết”

Đồng Vân ngồi bên cạnh mở miệng “An Nhiên thật đúng là không phải người ham học, có thể tốt nghiệp trung học đã là giỏi rồi. Hiện tại cư nhiên lễ tạ thần ý đi học buổi tối, em thực sự rất kinh ngạc”

“An Nhiên biết phần đầu” Chu Trọng Hàn gật đầu, lại nhìn Chu Minh Nghĩa giấu mặt sau tờ báo “Hừ, con không cần che mặt, ta biết con đang cười, có cái gì buồn cười, con bắt quá cũng mới chỉ có một bằng thạc sĩ, hiện tại trọng trách trên vai nặng như vậy, cũng không nghĩ đi nạp thêm điện”

Chu Minh Nghĩa buông tờ báo, mỉm cười, không phản bác.

Duẩn An Nhiên vội vàng biện bạch “Bác Chu, anh ấy vẫn học tập đều đều, anh ấy xem rất nhiều sách, thì ra mua bán cổ phiếu không chỉ cần kỹ thuật phân tích mà con phải hiểu biết cục diện chính trị, chính sách chính phủ, tin tức các ngành nghề, thiên văn địa lý cái gì cũng đều phải hiểu biết”

“Con không cần nói tốt thay nó”

Duẩn An Nhiên có điểm bất đắc dĩ nhìn Chu Minh Nghĩa.

Ngồi trên xe trên đường về nhà, Duẩn An Nhiên nói “Thật đúng là bị anh nói trúng”

“Bệnh cũ của ông, em nếu vào đại học thật, sau khi tốt nghiệp ông nhất định thuyết giáo em nhận chức giảng viên, hoặc làm nhân viên công vụ vì chính phủ làm việc”

“Cha nghĩ như vậy kỳ thật rất tốt”

“Anh biết, nhưng với anh không thích hợp. Ông vẫn canh cánh trong lòng”

Trước lễ Giáng Sinh, chứng khoán Vạn Khải nhận được một mối lợi lớn, Chu Minh Nghĩa tự mình bay đến Mỹ quốc thương thuyết.

Duẩn An Nhiên lại thưởng thức tư vị ở nhà một mình.

Nhưng lúc này không giống trước kia, Chu Minh Nghĩa mỗi ngày điện thoại nói vài câu với cậu, khi dài khi ngắn, nhưng mỗi ngày đều có thể nghe thấy âm thanh của hắn, đối với Duẩn An Nhiên mà nói rất quan trọng.

Tết dương lịch sắp đến, hợp đồng thỏa thuận thành công, ban đầu tư Vạn Khải hợp tác với ngân hàng đầu tư nổi tiếng quốc tế, khai thác đầu tư hạng mục điện tử, thư tín, lợi nhuận thu được tất nhiên rất lớn.

Chu Minh Nghĩa bay trở về Hương Đạo, vẫn khiêm nhường như trước, không chấp nhận phỏng vấn, chỉ đem vài quản lý dưới tay đẩy lên sân khấu tuyên truyền mạnh mẽ, hắn đứng chỉ huy ở sau màn.

“Thật là lợi hại” Nhìn thông tin trên tạp chí, Lí Thăng Bình bắt tay khoát lên vai Duẩn An Nhiên “Vì cái gì anh trai cậu có khả năng như vậy ?”

“Anh ấy thông minh đi”

“Nói cái gì, có nhiều người thông hơn, nhưng thành công như vậy rất hiếm thấy”

Duẩn An Nhiên suy nghĩ một chút “Tôi nghĩ, chỗ thông minh của anh ấy chính là biết mình không đủ thông minh”

Lí Thăng Bình chớp chớp mắt, gật gật đầu.

Vạn Khải tổ chức tiệc rượu chiêu đãi, Duẩn An Nhiên lặng lẽ đưa thiệp mời cho tổ đồng nghiệp của mình.

Không, Duẩn An Nhiên không nghĩ làm cho nhiều người biết quan hệ của cậu cùng Chu Minh Nghĩa.

Thay quần áo xong, Lí Thăng Bình, Lí Quyên cùng Vương Hiểu Phân đi vào khách sạn.

Thức ăn thập phần tinh xảo, mỹ vị, trong thời gian chờ đợi còn có ngôi sao biểu diễn cùng mời rượu.

Chu Minh Nghĩa dành chút thời gian ghé lại chào hỏi nhóm đồng nghiệp của Duẩn an Nhiên.

Lí Thăng Bình cảm thấy Chu Minh Nghĩa thực sự là người trưởng thành, nhân vật như hắn lại tự mình đến tiếp đón đồng nghiệp em trai, làm chuyện này mặt mũi không phải nhỏ, hơn nữa hắn còn thực hiện tiêu sái

như mây bay nước chảy lưu loát, khiến người khác cảm thấy thật thoải mái, không tạo cho người ta cảm giác hẫng từ trên cao nhìn xuống.

Năm mới, Chu Trọng Hàn lại cùng Đồng Vân đi du lịch Malaysia.

“Lễ mừng năm mới đều đi ra nước ngoài để làm chi, Hương Đảo cũng là thành phố du lịch nổi tiếng” Duẩn An Nhiên không hiểu.

“Nói đúng ra là du khách đều về đây, trên đường cái đầy người, chúng ta đương nhiên chạy ra ngoài”

“Đặt vé máy bay cùng nơi dừng chân chính là một khoảng tiền lớn”

“Thừa dịp bây giờ còn có khả năng đi, không ngại đi nhiều một chút, qua vài năm nữa, bọn họ đi không được, đến lúc đó em sẽ biết” Chu Minh Nghĩa ngã vào sofa, duỗi dài chân “Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, anh đi không được, nếu có thể đi thì anh cũng đi”

“Nghĩ a, thị trường chứng khoán cũng ngừng, anh như thế nào không thể đi?” Duẩn An Nhiên kỳ quái hỏi.

Chu Minh Nghĩa ngồi xuống, ôm Duẩn An Nhiên vào lòng “Em nghĩ rằng anh và em vì cái gì muốn đưa bọn họ đi, bọn họ không ở, chúng ta không phải làm theo quy củ. Anh phải độc chiếm em” Nói xong cười hì hì.

“Anh, Hồ ly”

Ngày đầu tiên, Chu Minh Nghĩa ở trong nhà, Duẩn An Nhiên nghĩ gã sẽ ra biển câu cá, kết quả không có.

“Anh như thế nào không đi ra ngoài chơi?” Duẩn An Nhiên hỏi.

Chu Minh Nghĩa giống con lười ôm lấy sofa “Khó được có kỳ nghỉ dài hạn, anh không định ra ngoài, anh vừa mới bay về”

“Đi công tác rất vất vả?”

“Em thử xem sẽ biết, anh mỗi ngày làm việc hơn mười tiếng đồng hồ, mệt đến thăm, cần phải hảo hảo nghỉ ngơi. Nghỉ dài hạn xong lại bắt đầu công việc mới, khi đó càng không rảnh rỗi”

Duẩn An Nhiên không xin làm thêm việc vào ngày nghỉ, cũng từ chối khách mời, chuyên tâm ở nhà cùng Chu Minh Nghĩa.

Duẩn An Nhiên chú ý ánh mắt Chu Minh Nghĩa luôn quanh quẩn xung quanh cậu, trên mặt mang theo tươi cười say đắm, cậu không khỏi có điểm nghi hoặc, con hồ ly này không biết đang chuyển ý niệm gì trong đầu.

“Anh nhìn em chằm chằm làm chi?” Phát hiện Chu Minh Nghĩa không xem tivi mà thỉnh thoảng lên nhìn mình, Duẩn An Nhiên bất mãn hỏi.

“Xem hoài vẫn không thấy xấu, càng xem càng nguy” Chu Minh Nghĩa miệng mồm vô lại.

Duẩn An Nhiên thầm nghĩ đây là bộ mặt sắc lang của Chu Minh Nghĩa, chỉ có thể duy nhất mình cậu nhìn thấy, người bên ngoài tuyệt đối không biết.

“Anh lại có chủ ý gì đi?” Duẩn An Nhiên hỏi.

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Àn, xem ra không sai, đoán đúng có thưởng”

“Thưởng cái gì?” Duẩn An Nhiên tham lam nhào đến.

“Còn chưa đoán ra đã nghĩ đến phần thưởng” Chu Minh Nghĩa búng một cái lên trán Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên thật sự suy tư một chút “Không biết”

“Hảo hảo ngẫm lại, cố gắng nghĩ đi”

“Thật sự không biết, anh cái gì cũng có, sự nghiệp thành công, anh còn muốn thế nào? Công trạng công ty rất tốt? Lợi nhuận càng nhiều? Trở thành thủ phủ?” Duẩn An Nhiên lắc đầu.

Chu Minh Nghĩa khoa trương thở dài một chút “Aiii, ngốc”

“Nói đi.” Duẩn An Nhiên lắc lắc tay Chu Minh Nghĩa, làm cho hắn nói ra miễn cho chính mình lo lắng đề phòng.

Chu Minh Nghĩa tươi cười mang theo khiêu khích “Ân, anh suy nghĩ, nếu có thể lợi dụng những ngày nghỉ này, đem em ăn luôn, thật sự là quá mỹ diệu”

Duẩn An Nhiên ngốc lăng một chút, chớp chớp mắt, chậm rãi tiêu hóa lời Chu Minh Nghĩa, hai má đỏ ửng lên, xấu hổ tươi cười “Em đến nhà bếp nhìn xem” Sau đó vội vàng tránh ra.

Chu Minh Nghĩa ngả vào sofa mỉm cười.

Tối đến, hai người ngồi xem tivi ở phòng khách, không biết thế nào không khí ám muội càng ngày càng đậm.

Duẩn An Nhiên có chút khó chịu bởi bầu không khí âm thầm gợn sóng trong phòng, ngồi bên người Chu Minh Nghĩa nói “Được rồi, được rồi, kia, tùy tiện anh làm thế nào cũng tốt”

Chu Minh Nghĩa nhìn cậu cao thấp đánh giá một phen, bất động.

Duẩn An Nhiên đưa tay đẩy gã “Em đã đưa lên đến cửa anh còn làm cao”

Chu Minh Nghĩa cười xấu xa, đưa tay ngăn lại “Anh làm cao, nhìn em một bộ thấy chết không sờn, em cho hiện tại muốn lên chiến trường sao?”

“Anh không cần hình dung lung tung”

“Không cho anh nói?” Chu Minh Nghĩa ngồi càng vững vàng “Tốt, cho dù không nói cũng tốt lắm”

Một lát sau, thấy Chu Minh Nghĩa không có hành động gì, Duẩn An Nhiên lại duỗi tay kéo góc áo gã “Uy, rốt cuộc muốn hay không?”

Chu Minh Nghĩa suy nghĩ một chút, lắc đầu “Quên đi”

Duẩn An Nhiên nhảy dựng lên “Là anh nói, anh không nên hối hận”

Chu Minh Nghĩa chậm rãi mở mắt, nhìn chăm chú vào Duẩn An Nhiên ôn nhu nói “Vẫn là từ bỏ, anh không nghĩ ủy khuất em”

“A, cũng không tính ủy khuất” Duẩn An Nhiên gãi gãi tóc.

Kết quả là vẫn chưa phát sinh chuyện gì.

Rúc trong lòng Chu Minh Nghĩa, nghe tiếng hít thở đều đều của Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên không khỏi nghĩ người ôm mình mỗi ngày rốt cuộc có phải là kiểu người như Liễu Hạ Huệ?

Kết luận là, gã đương nhiên không phải, nhưng bởi vì như vậy, Duẩn An Nhiên càng thêm bội phục định lực của Chu Minh Nghĩa.

Thời tiết đột ngột thay đổi, chiều hôm sau, Hương Đảo có một trận mưa nhỏ, đến tối mưa lớn dần lên.

Duẩn An Nhiên đứng bên ban công ngắm mưa. Thời tiết không lạnh lắm, trong không trung một màu xám tro, mang theo vài phần mông lung.

Đột nhiên, Duẩn An Nhiên cảm giác có chút mất mát, cậu vô cùng hy vọng Chu Minh Nghĩa lúc này có thể ở bên, ôm lấy cậu. Nếu có gã ở đây, mưa to gió lớn cũng không phải lo sợ, gã vốn là người có thể tin cậy như vậy.

Không muốn xem tivi, Duẩn An Nhiên cầm tạp chí đến bên cửa sổ, xem một lúc, cơn buồn ngủ ập đến, ngủ quên.

18. Chương 18

Chu Minh Nghĩa ngồi trên sofa, ôm laptop xem xét tư liệu.

Duẩn An Nhiên cầm lấy ly nước, không biết như thế nào đã sang ngồi cùng, cậu muốn kiên quyết nuốt hết ngụm nước trong miệng nhưng vẫn khựng một tiếng phun ra, dính ướt quần áo.

“Aiii, như thế nào khiến cho như vậy” Một mặt khụ một mặt oán giận, Duẩn An Nhiên vuốt ve chiếc áo ngủ dính bọt nước, theo thói quen đưa tay chà lau chất lỏng trên môi.

Trong lúc lơ đãng, Duẩn An Nhiên phát hiện Chu Minh Nghĩa nhìn cậu không rời mắt.

“Nhìn cái gì, chưa thấy qua cảnh người khác sắc nước sao, anh suốt ngày cứ như thấy chuyện kỳ quái hiểm gặp” Duẩn An Nhiên bất mãn nói, một mặt đưa tay lên, một lần nữa sát sát môi dưới.

Chu Minh Nghĩa nheo mắt, đứng lên.

Đưa tay kéo áo Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa thấp giọng nói bên tai cậu “Em không cần phải luôn khiêu chiến định lực của anh”

“Ai muốn khiêu chiến anh a” Duẩn An Nhiên khó hiểu “Anh muốn làm gì?”

Chu Minh Nghĩa cười đến mê người “Chờ một chút, chờ một chút em sẽ biết”

Ngay tại lúc Duẩn An Nhiên cảm thấy lẫn lộn, “Ba” một tiếng, Chu Minh Nghĩa tắt đèn phòng ngủ.

Duẩn An Nhiên nhất thời không quen với bóng tối, trước mắt trống rỗng.

Ngay sau đó, Chu Minh Nghĩa hôn lên môi cậu.

Gã chưa một lần hôn sâu như vậy.

Giống như từ cái hôn muốn đem Duẩn An Nhiên nuốt vào trong lòng, đầu lưỡi quần quýt một chỗ, môi không ngừng bị khê cắn, Duẩn An Nhiên cảm thấy người nóng lên, tim đập phi thường nhanh, thân thể giống như không thể khống chế kẻ sát vào Chu Minh Nghĩa.

Đẩy Duẩn An Nhiên ngã lên giường lớn, Chu Minh Nghĩa một mặt hôn cậu, một mặt cởi bỏ quần áo.

Khi đầu ngón tay Chu Minh Nghĩa xẹt qua da thịt sáng bóng của Duẩn An Nhiên, ngón tay áp áp mà khô ráo giống như mồi lửa bùng lên giữa thảo nguyên đốt cháy cậu. Kim lòng không đậu, Duẩn An Nhiên cũng đưa tay cởi áo Chu Minh Nghĩa, vội vã muốn cùng gã gắn bó mật thiết.

Chu Minh Nghĩa một bàn tay đặt trên mặt Duẩn An Nhiên, vuốt ve gò má cậu, một lần lại một lần tinh tế hôn lên bờ môi, mút vào liếm lau, tay kia thuận theo đường cong thân thể Duẩn An Nhiên, chậm rãi xuống phía dưới hoa lệ.

Trong lúc mông lung hoảng hốt, Duẩn An Nhiên cảm giác được bàn tay Chu Minh Nghĩa đã muốn chạm vào nơi tư mật của cậu.

“A, nha, không cần” Duẩn An Nhiên ôm lại cánh tay Chu Minh Nghĩa.

“Hiện tại mới nói không cần, quá muộn” Chu Minh Nghĩa khê cắn vành tai Duẩn An Nhiên, vói đầu lưỡi đi vào liếm lộn.

Nơi mẫn cảm trên thân thể bị kích thích như vậy, Duẩn An Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, ý chí muốn đấu sức, nhưng không thể khống chế thân thể.

“Không, nha, a, không cần, em còn không có chuẩn bị tốt” Duẩn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa cầu xin.

“Loại chuyện này chuẩn bị cái gì, đi theo cảm giác là tốt rồi” Chu Minh Nghĩa xấu xa nhẹ nhàng nắm một chút nơi mẫn cảm nhất của Duẩn An Nhiên, dẫn tới Duẩn An Nhiên liên tục thổ dốc.

“Nhìn xem, không phải chuẩn bị tốt lắm sao?”

“Ai, từ bỏ, anh buông tha em đi. Lần sau, lần sau được không?”

Chu Minh Nghĩa nắm cầm Duẩn An Nhiên “Em cần phải làm rõ ràng, hiện tại tên đã lên đây, không thể không bắn người, chính là em” Một mặt nói, một mặt lại nhu thuận âu yếm thân thể cậu.

Duẩn An Nhiên bị kích thích không ngừng vận vẹo, thân thể đã muốn đón ý nói hòa, nhưng ý chí vẫn còn đang giằng giụa.

Nếu vượt qua đạo phòng tuyến cuối cùng này sẽ không có biện pháp quay đầu trở lại.

Con đường phía sau, sẽ vượt qua như thế nào?

Kích thích thân thể quá mức mãnh liệt khiến Duẩn An Nhiên ứa ra nước mắt, cậu bắt lực nhìn Chu Minh Nghĩa, mà gã cũng dùng ánh mắt trong suốt thâm thúy nhìn thẳng vào khuôn mặt khoáy ý đan xen thống khổ của người vợ trong lòng mình.

“A” Duẩn An Nhiên hét lên một tiếng, chậm rãi xụi lơ trong lòng Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa nâng lên một cánh tay ôm lấy vai Duẩn An Nhiên, cậu không dám nhìn gã, đem mặt vùi vào cổ Chu Minh Nghĩa.

Chậm rãi vuốt ve thắt lưng Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa đợi cơn lũ dục vọng của Duẩn An Nhiên lắng xuống.

Đợi đến khi Duẩn An Nhiên không còn thở dốc, Chu Minh Nghĩa chậm rãi tới gần mặt cậu, tinh tế hôn lên hai gò má, giống như nâng niu đứa trẻ, một chút lại một chút hôn nhẹ.

Tiếng hô hấp của Chu Minh Nghĩa vang lên bên tai Duẩn An Nhiên, theo những nụ hôn nhẹ nhàng, Duẩn An Nhiên chậm rãi ngẩng mặt, mặc cho Chu Minh Nghĩa cùng cậu lời lẽ giao triền.

Chu Minh Nghĩa buông những nụ hôn nho nhỏ, từ môi chậm rãi đến cổ Duẩn An Nhiên, sau đó dừng lại nơi xương quai xanh tinh xảo, hân một dấu hôn, lại trượt xuống nơi nổi lên nho nhỏ trước ngực, đầu lưỡi đảo quanh nơi đó, sau đó nhẹ nhàng cắn một chút.

“A” Duẩn An Nhiên lại hét ầm lên, không khỏi muốn đứng dậy, tay bắt lấy tóc Chu Minh Nghĩa.

Cứ như vậy chậm rãi hôn, Chu Minh Nghĩa đôi môi cùng đầu lưỡi lướt qua từng tác da thịt, gã giống như muốn dùng môi lưỡi mình ghi dấu lên thân thể Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên tuổi trẻ làm sao trải qua kích thích như vậy, đã không còn nửa phần khí lực để phản kháng, cảm giác thân thể càng ngày càng mãnh liệt, không khỏi muốn Chu Minh săn sóc nhiều hơn.

Trở người Duẩn An Nhiên lại, ngón tay Chu Minh Nghĩa tiến đến nơi giữa hai chân cậu, da thịt nhẵn nhụi trên khung xương rắn chắc làm Chu Minh Nghĩa say mê, ngón tay lưu luyến ở nơi nào, tay kia lại săn sóc trước ngực Duẩn An Nhiên, thân thể gắt gao dính vào nhau khiến Duẩn An Nhiên khó nhịn, cậu không khỏi vô loạn mái tóc đen nhánh.

Chu Minh Nghĩa hôn lên cổ, lên vai, đầu lưỡi chậm rãi lướt trên sống lưng Duẩn An Nhiên, trượt xuống hoa lạp, hoa lạp.

“A, a nha, không cần” Duẩn An Nhiên cảm nhận nơi Chu Minh Nghĩa dừng lại, cậu giãy dụa đứng lên, muốn nâng người né tránh.

Chu Minh Nghĩa ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn mà rắn chắc của Duẩn An Nhiên, cố định cậu trong lòng gã, tiếp tục động tác còn dang dở.

Thân thể Duẩn An Nhiên hoàn toàn bị dục vọng thiêu đốt không thể khống chế.

“A, ai, dừng...” Duẩn An Nhiên đã không nói thành lời.

“Em đúng thật là đứa trẻ không ngoan, rõ ràng đã thành như vậy còn mạnh miệng” Chu Minh Nghĩa nắm bộ vị đang ngẩng đầu giữa hai chân cậu, lại ở bên tai Duẩn An Nhiên thổi khí.

Duẩn An Nhiên khó nhịn thở hào hển, ánh mắt mê ly mông lung.

Chu Minh Nghĩa nhin không được hôn sâu Duẩn An Nhiên “Ngô, em thật sự là đáng yêu”

Đột nhiên, những săn sóc dừng lại, Duẩn An Nhiên đang chuẩn bị bùng nổ lại rơi vào trạng thái nửa vờ, cơ hồ phải thét đến chói tai, không khỏi bắt lấy tay Chu Minh Nghĩa giống như cầu xin sự giúp đỡ.

“Là em nói không cần” Chu Minh Nghĩa mỉm cười nhìn người trong lòng đang không ngừng vặn vẹo.

Duẩn An Nhiên lắc đầu, cậu nói không nên lời, thân thể chủ động cầu hoan, chỉ có thể nhìn Chu Minh Nghĩa cầu xin, ôm chặt gã, không ngừng cọ trăn vào ngực người kia, phát hiện gã thờ ơ, lại vươn đầu lưỡi liếm cánh tay đối phương.

“Rất khó nhìn đi” Chu Minh Nghĩa thấp giọng hỏi, giọng nói cực giàu từ tính cũng là một loại kích thích với trạng thái hiện giờ của Duẫn An Nhiên.

Duẫn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa, gật gật đầu.

“Em gọi anh”

“Chu Minh Nghĩa” Duẫn An Nhiên trong lòng Chu Minh Nghĩa lắc lư đầu thấp giọng hô lên.

“Không đúng”

“Chu Minh Nghĩa” Âm thanh đã mang theo tiếng nước nở, cậu không thể nhìn thêm nữa.

“Nói không đúng, còn muốn tiếp tục, em biết anh muốn nghe em gọi anh cái gì mà”

Duẫn An Nhiên hai mắt nhắm lệ nhìn Chu Minh Nghĩa, nước mắt nhòe đi tầm nhìn, không nhìn rõ biểu tình Chu Minh Nghĩa.

“Anh, rất đáng ghét, em chán ghét anh” Duẫn An Nhiên thống khổ lắc đầu.

Chu Minh Nghĩa ôm chặt thân thể Duẫn An Nhiên, hai chân chen vào giữa hai chân Duẫn An Nhiên “Đứa trẻ hư”

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Thanh âm đã phát run.

“Em gọi anh không phải là được rồi sao. Ngoan, gọi anh. Ngẫm lại xem nên gọi anh là gì?”

Duẫn An Nhiên ôm chặt vai Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu tùy ý Chu Minh Nghĩa hôn lên đường cong xinh đẹp tuyệt trần ở cổ.

Đã không thể chạy thoát.

“Ca, ca ca” Duẫn An Nhiên kêu nhẹ như bông.

“Ấn, thực ngoan” Chu Minh Nghĩa ôn nhu nói bên tai Duẫn An Nhiên.

“A, ca, ca ca a”

Duẫn An Nhiên cảm giác thân thể bị xuyên qua trong nháy mắt, trái tim giống như cũng bị xuyên thủng, trong đầu trống rỗng, hai mươi lăm năm trong quá khứ hết thảy đều là hư ảo.

Theo nhịp luật động của Chu Minh Nghĩa, Duẫn An Nhiên chỉ thấy trước mắt là một mảnh vườn hoa hồng bằng bột biển, vô biên vô hạn. Bên tai như có tiếng sóng vỗ bờ, con sóng đánh tan những ngăn trở, đem hết thảy những bờ đá nhám thạch sắc lẹm kéo sụp đổ. Mà chính cậu, giống như một chiếc lông chim mang theo bên người Chu Minh Nghĩa, bay đến nơi cao xa muôn trùng, thân thể đã không còn tồn tại chỉ còn dư âm khoái cảm khôn cùng.

Cuối cùng, Duẫn An Nhiên cảm giác chính mình chậm rãi, chậm rãi từ trời cao hạ xuống dừng trong lòng Chu Minh Nghĩa.

Lúc Duẫn An Nhiên tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Hình ảnh đầu tiên trong mắt là hình ảnh đặc tả khuôn mặt anh tuấn của Chu Minh Nghĩa.

“Tỉnh rồi” Chu Minh Nghĩa ôn hòa hỏi han.

Duẫn An Nhiên nháy mắt, cắn cắn môi, hiện tại vẫn cùng Chu Minh Nghĩa nằm trên một chiếc giường, khác nhau là Chu Minh Nghĩa đã thay áo ngủ còn bản thân cái gì cũng không mặc.

Chu Minh Nghĩa ân cần đưa sữa nóng đến, Duẫn An Nhiên nhận lấy uống hết, cảm giác thư thái không ít.

Cảm giác đau đớn cùng tê dại trong thân thể vẫn còn rất rõ ràng, phần dưới eo giống như bị hòa tan đi, Duẫn An Nhiên cảm thấy cả người như vừa trở về từ chiến trường.

“Muốn ngủ tiếp một chút hay không?” Chu Minh Nghĩa hỏi.

Duẫn An Nhiên không hé răng, chui vào chăn mềm nằm tiếp.

Chu Minh Nghĩa cởi áo ngủ, để trần nửa thân trên nằm bên cạnh, ôm cậu vào lòng.

Duẩn An Nhiên lúc này mới ý thức được, nguyên lai cơ thể người 37 độ C có thể cực nóng như vậy.

Chu Minh Nghĩa không nói gì thêm, hôn nhẹ đầu vai Duẩn An Nhiên.

Trải qua một đêm này, tình cảm hai người đi đến một bước ngoặt mới, một cái bước chuyển, trước mắt là cả con đường dài.

Vượt qua sự ngưng ngừng lúc ban đầu, hiện tại Duẩn An Nhiên cùng Chu Minh Nghĩa triền miên vô cùng thân thiết, đã cảm thấy thật tự nhiên.

Bởi vì yêu nhau, nên sẽ không tiếc rẻ biểu đạt tình cảm cho nhau.

Thời gian nghỉ năm mới dài hạn còn lại, một đôi yêu nhau giống như đường-đậu dính chặt lấy nhau.

Duẩn An Nhiên không kiên nhẫn gì xem phim kinh dị, không biết từ nơi nào mang đến một đĩa phim, công bố muốn xem hết tất cả phim trước kia không dám xem. Buổi tối tắt đèn trong phòng khách, một mặt xem một mặt rúc vào lòng Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa chỉ phải cười bất đắc dĩ làm bạn với vợ.

Một đêm, đang xem tivi, Duẩn An Nhiên đột nhiên ôm lấy chân kêu to lên “Ôi, ôi, ôi”

Chu Minh Nghĩa vội vàng chạy khỏi thư phòng “Làm sao vậy?”

Duẩn An Nhiên quay đầu nghiêm mặt “Chân của em”

Chu Minh Nghĩa ngồi trên sofa kéo chân Duẩn An Nhiên xem “Ngô, rút gân” nói xong đem chân Duẩn An Nhiên đặt trên đùi mình thay cậu mát xa.

“Đau, đau, đau quá” Duẩn An Nhiên kêu lên thật quái

“Quái a, ai cho em không mang tất?” Chu Minh Nghĩa liếc Duẩn An Nhiên một cái.

“Ở nhà thôi, chân trần thoải mái hơn”

“Em biết rõ chân mình bị lạnh liền rút gân, còn không thích mang tất, xứng đáng”

“Không cần nói khó nghe như vậy” Duẩn an Nhiên nhếch môi lên.

“Còn đau hay không?” Vừa mát xa, Chu Minh Nghĩa vừa hỏi.

“Tốt lắm, không có việc gì” Duẩn An Nhiên ngồi dậy tìm kiếm chung quanh “Cái kia, tất của em đâu?”

Chu Minh Nghĩa ôm lấy cậu “Chờ một chút, chờ một chút rồi mang”

“Để làm chi, anh sẽ không suy nghĩ loại chuyện này đi” Duẩn An Nhiên nhìn chằm chằm Chu Minh Nghĩa.

Gõ lên trán Duẩn An Nhiên một cái, Chu Minh Nghĩa nói “Em nghĩ sâu xa chết đi được, anh nghĩ chuyện đứng đắn”

“Người không đứng đắn là anh”

Chu Minh Nghĩa đưa tay vuốt ve đầu Duẩn An Nhiên “Chúng ta cùng đi tắm đi”

Duẩn An Nhiên ngăn gã “Nga, còn nói không muốn, anh mới sâu xa”

Chu Minh Nghĩa vẽ mặt đứng đắn “Anh nói tắm rửa, lại chưa nói phải làm chuyện khác”

Duẩn An Nhiên chỉ vào Chu Minh Nghĩa “Nga, anh nói đó, không được phạm quy”

Thoải mái ngâm mình trong bồn tắm lớn, Duẩn An Nhiên nhắm mắt lại cho Chu Minh Nghĩa gội đầu thay cậu.

Chu Minh Nghĩa ngón tay thon dài hữu lực xoa ấn trên đầu cậu, Duẩn An Nhiên thoải mái thở ra “A, Chu Minh Nghĩa, anh thật có nghề, thật thoải mái”

“Đương nhiên, anh có luyện tập qua”

Duẩn An Nhiên cảnh giác xoay người lại “Anh luyện tập trên người ai?” Về mặt đề phòng.

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Cha anh”

Duẩn An Nhiên biểu tình hòa hoãn trở lại “Bác Chu a” Lại ngồi trở về ghế đầu ra sau.

Chu Minh Nghĩa tiếp tục xoa xoa tẩy sạch tóc Duẩn An Nhiên “Lúc anh còn nhỏ, cha anh thường thường không ở nhà, là tăng ca hoặc đi công tác, trong nhà lạnh lẽo lại thấy nhớ, anh biết cha mẹ không hợp nhau, anh không định lúng ta lúng túng đi hàn gắn hai người, không có cha mẹ quan tâm yêu thương, em biết loại cảm giác này không?”

Duẩn An Nhiên trầm mặc.

“Nhưng nếu cha trở về, ông ngẫu nhiên sẽ giúp anh gội đầu. Kỳ thật anh biết cha yêu mình, ông hy vọng anh trưởng thành, nhưng nam nhân vốn sẽ không biểu đạt tình cảm. Ấn tượng sâu sắc nhất trước đây, là hình ảnh cha ngồi trên ghế giúp anh gội đầu, ông ôn nhu gội sạch tóc của anh, nhẹ nhàng, cũng không có vẻ đề phòng xa cách, có lẽ vì vậy anh xác định ông vẫn yêu anh. Sau đó anh sẽ gọi giúp ông, có lẽ ông thấy hành động của đứa nhỏ rất buồn cười, chỉ là vào cấp hai sẽ không còn như vậy nữa”

Chu Minh Nghĩa nhẹ nhàng thở dài “Trước đây một mình, thật sự rất cô đơn”

Duẩn An Nhiên nhẹ nhàng nói “Em cũng vậy, em cũng một mình, mẹ em cuối tuần có công việc phải đi cả ngày, em cũng chỉ có thể đứng một mình trong nhà”

Duẩn An Nhiên quay đầu “Nếu khi đó quen biết anh thì tốt rồi”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười, làm cho cậu quay đầu lại tiếp tục gọi “Đúng vậy, nếu thời điểm đó quen biết có thể cùng nhau chơi đùa, cùng nhau đi học, cùng đi thư viện, anh có thể kèm em làm bài tập, cùng nhau xem phim, đi dạo phố mua sắm này nọ, dạo chơi ngoại thành, đánh điện tử, còn có thể đánh nhau, cùng nhau theo đuổi con gái”

“A, nghe ra không tệ”

“Hiện tại cũng không tệ, anh thật sự còn theo đuổi em”

Duẩn An Nhiên đỏ mặt, hoàn hảo đưa lưng về phía Chu Minh Nghĩa nên không bị nhìn thấy “It nói, anh nhầm chán quá”

“Em chưa bao giờ nói anh dễ nghe”

Cầm vôi hoa sen, Chu Minh Nghĩa gọi sách tóc Duẩn An Nhiên.

Cùng nhau tắm trong bồn tắm lớn, Duẩn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa có chút hâm mộ “Anh không có luyện tập, đáng người vì cái gì lại đẹp như vậy?”

“Đẹp lắm sao?” Chu Minh Nghĩa cúi đầu nhìn mình.

“Đẹp lắm, thực cân xứng. Rất nhiều người tập luyện cũng không có dáng người đẹp như vậy, aiii thượng đế thật sự thiên vị anh”

“Anh không biết là như vậy” Chu Minh Nghĩa nhíu mày “Đại khái là do công việc, cho nên toàn thân hoạt động nhiều, không béo lên được, aiii, làm công việc này, đúng là một sự khảo nghiệm thần kinh”

Duẩn An Nhiên nhăn mặt nhăn mũi cười nói “Không tồi, Chu tiên sinh, anh mới ba mươi hai, gia tài đếm rõ mười triệu”

Chu Minh Nghĩa cố tình nghiêm túc “Nhỏ giọng thôi, anh cũng không muốn cục thuế đến tra anh mỗi ngày”

Duẩn An Nhiên cười ha ha.

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên tươi cười, đôi mắt thâm nâu càng lúc càng thâm trầm.

Duẩn An Nhiên đột nhiên đình chỉ tiếng cười, ở trong nước vắn vẹo thân thể “Ủy anh đang sờ cái gì?”

“Không có a, cái gì?” Chu Minh Nghĩa mặt không chút thay đổi.

“Không cần, a nha, không” Duẩn An Nhiên giãy dụa muốn đứng lên.

Chu Minh Nghĩa một tay ôm eo Duẩn An Nhiên “Em trở lại cho anh”

“Không, không được, anh buông tha em, anh đã nói sẽ không”

Chu Minh Nghĩa hôn lên môi Duẩn An Nhiên, hôn triền miên đến khi người trong long mềm nhũn ra, lúc này mới nhỏ giọng bên tai cậu “Anh có nói qua sao? Không nhớ rõ, em có chứng cứ?”

“Anh xấu lắm”

“Đúng rồi” Chu Minh Nghĩa thưởng cho Duẩn An Nhiên một cái hôn sâu sau đó ôm chặt không buông.

Nước trong bồn tắm nhấp nhô tràn trên mặt đất.

Không biết qua bao lâu, lâu đến Duẩn An Nhiên không rõ thời gian, không rõ sớm hay muộn. Chỉ nhớ rõ khoái cảm trong cơ thể cùng mỗi một. Rốt cuộc có thể nằm trên giường, thân thể trần trụi dán trên chăn nệm mềm mại tinh khiết, cảm giác ấm áp làm cho cậu cảm thấy thoải mái.

Chu Minh Nghĩa ngực trần dán chặt vào lưng Duẩn An Nhiên, cảm nhận được nhịp đập trái tim Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên ánh mắt dần mờ mịt.

Chu Minh Nghĩa vỗ về hai má cùng tai Duẩn An Nhiên “Một nhọc lắm sao? Hai mắt đều không mở ra”

Duẩn An Nhiên như con thú nhỏ ân ân vài tiếng, ngủ trong lòng Chu Minh Nghĩa.

Kỳ nghỉ dài hạn chấm dứt, hai người đều phải đi làm.

19. Chương 19

Nằm trên sofa trong phòng khách, mặt dán trên thảm nhung tơ, Duẩn An Nhiên kêu to “A, thật thoải mái, không muốn đi làm” “VẬY không đi làm tốt lắm”

Duẩn An Nhiên trở mình một cái “Thiệt, không đi làm, không đi làm anh nuôi em?”

Chu Minh Nghĩa còn thật sự nói “Nuôi liền nuôi, cũng không phải nuôi không được”

“Thiệt, em có tay có chân, vì cái gì phải để anh nuôi?” Duẩn An Nhiên nằm trở lại “Em cũng hy vọng sự nghiệp thành công giống anh, danh thành lợi liền”

“Như vậy a” Chu Minh Nghĩa lắc đầu “VẬY là vẫn muốn đi làm”

“Nhưng mà nằm ở sofa là thoải mái nhất” Duẩn An Nhiên duỗi thẳng cánh tay kêu to.

Chu Minh Nghĩa như nhớ ra điều gì, đứng dậy đi vào thư phòng lấy ra một hộp nhung nho nhỏ “Tặng em, quà năm mới”

Duẩn An Nhiên nhận lấy, một mặt mở ra một mặt nói “Năm mới qua rồi mới nhớ đến, quá thể”

“Nhìn xem thích hay không?”

Duẩn An Nhiên mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền, vòng trang sức bằng bạch kim nguyên chất tinh tế, mặt dây chuyền hình chiếc máy ảnh nho nhỏ bằng bạch kim cùng hồng ngọc, cực kì tinh mỹ, chính giữa ống kính là một viên kim cương

“Thật khá” Duẩn An Nhiên yêu thích không rời tay “Giống hệt chiếc máy ảnh nhỏ, rất đáng yêu”

“Em thích là tốt rồi”

Duẩn An Nhiên ngẩng đầu “Kim cương thực quý đi”

Chu Minh Nghĩa cúi đầu tưởng tượng “Hoàn hảo, tìm một viên như thế này chính anh phải tốn chút thời gian, hiện tại loại kim cương này không lưu hành nhiều”

“Bao nhiêu tiền?”

“A, hoàn hảo, một viên này hoàn toàn không có tỳ vết”

Duẩn An Nhiên nhìn chăm chăm Chu Minh Nghĩa “Em đang hỏi anh, bao nhiêu tiền?”

Chu Minh Nghĩa đến gần “Không nên hỏi, em chỉ cần nhớ đeo là được, nhưng đeo rồi không được gỡ xuống”

Nhìn ánh mắt thực sự nghiêm túc của Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên gật gật đầu.

Chu Minh Nghĩa lấy ra dây chuyền đeo cho Duẩn An Nhiên.

“Này, là duy nhất sao?” Duẩn An Nhiên như nghĩ tới điều gì, nâng mi mắt nhìn Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa cười, hôn Duẩn An Nhiên một chút, trả lời “Anh ở New York thỉnh người thiết kế, độc nhất vô nhị. Đối với anh mà nói, em là sự tồn tại độc nhất vô nhị”

Duẩn An Nhiên mím môi một chút “Nếu, em không đáp ứng anh, anh sẽ thế nào?”

“A, như vậy a” Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu lên “Anh nghĩ, anh sẽ đem vật này đặt ở ngăn kéo trong thư phòng, nói cho anh biết rằng anh từng yêu thương một nhiếp ảnh gia”

“Làm sao tính là nhiếp ảnh gia, chỉ là chó săn tin”

“Anh cảm thấy là nhiếp ảnh gia” Chu Minh Nghĩa thâm tình dừng ở Duẩn An Nhiên, vuốt ve mái tóc cậu.

“Nhiên, em đeo rồi không thể gỡ xuống. Anh nói rồi, anh là người ý thức chiếm hữu rất mạnh, nếu em làm ra chuyện gì khiến anh thất vọng, em cần phải cẩn thận” Chu Minh Nghĩa mỉm cười, ôn nhu uy hiếp vợ gã.

“Vây còn anh?” Duẩn An Nhiên bất mãn nhếch môi.

“Anh?” Chu Minh Nghĩa hôn lên môi Duẩn An Nhiên, đầu lưỡi lướt trên môi, lưu luyến như đang nhắm nháp mỹ vị, sau đó đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng Duẩn An Nhiên, cùng cậu quấn quanh một chỗ.

Nụ hôn quá mức mãnh liệt làm Duẩn An Nhiên kìm lòng không đậu, thở hào hển dạt chặt vào thân thể Chu Minh Nghĩa, cánh tay choàng qua vai anh.

“Hiện tại, em hiểu chưa?” Chu Minh Nghĩa âm thanh ám ách hỏi bên tai Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên ý thức đã mơ hồ, đôi mắt ướt át mang theo một tia mê mang nhìn Chu Minh Nghĩa, cánh tay ôm lấy cổ Chu Minh Nghĩa, mặt đối mặt, thân thể rất nhanh kề cận.

“Đến phòng ngủ thôi” Chu Minh Nghĩa ôm lấy Duẩn An Nhiên, cậu thuận theo mặc cho gã sắp xếp.

“Quên đi, ngay tại nơi này tốt lắm” Chu Minh Nghĩa áp chế Duẩn An Nhiên xuống.

“Không, không cần, đi phòng ngủ”

“Không còn kịp rồi, lần sau nói sớm một chút” Chu Minh Nghĩa đã bắt đầu thoát quần áo Duẩn An Nhiên.

“Anh chính là giả vờ” Duẩn An Nhiên thở hào hển lên án.

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Đúng vậy, anh thừa nhận, giả vờ thì giả vờ, chỉ cần có thể ăn luôn em, tùy tiện em nói thế nào cũng được” Nói xong hơi hơi nheo mắt “Hiện tại còn có thể nói, chưa có tận lực, chờ một chút, anh cho em nói cũng không nói được”

Năm mới bắt đầu, chứng khoán Vạn Khải khởi sắc, kinh tế thành phố khôi phục đến 70%, bộ mặt ẩm đảm của thành phố dần phai nhạt, trên mặt mỗi người đều có thần sắc vui mừng.

Chu Minh Nghĩa vẫn khiêm tốn như trước, không ai biết người ngồi trên xe buýt hai tầng kia chính là nhân vật truyền kì của giới tài chính.

Duẩn An Nhiên sắp tốt nghiệp trung cấp lớp chụp ảnh, trường sẽ tổ chức một triển lãm ảnh của học viên tự chụp.

Tuy rằng quy mô triển lãm rất nhỏ, hơn nữa còn là do học viên tham gia cũng sẽ không có giới nhà nghề đến tham dự bình luận, nhưng các học viên đều hưng phấn, nghị luận sôi nổi.

“An Nhiên, cậu định dùng ảnh nào?” Có người hỏi Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên cau mày “Còn chưa nghĩ ra”

Ảnh chụp không phải không có, cảm giác cũng không tồi, nhưng Duẩn An Nhiên cảm thấy tựa hồ có thể chụp được những bức ảnh tốt hơn.

Buổi học cuối cùng, các học sinh tề tựu đông đủ, còn chưa tan lớp đã có người tập trung trong sân trường thương lượng chuyện tổ chức lễ hội.

Duẩn An Nhiên thấy Triệu Thiên Trữ.

Triệu Thiên Trữ mặc một chiếc áo lông màu sắc rực rỡ, tóc dài cột thành một búi, xinh đẹp như khổng tước.

Nhưng hiện tại, nàng đã không thể làm Duẩn An Nhiên rung động trở lại. Theo bản năng, Duẩn An Nhiên đưa tay cầm dây chuyền.

Cách đám người, Triệu Thiên Trữ đánh giá Duẩn An Nhiên, thấy cậu mặc quần áo rẻ tiền cùng giày thể thao cũ, nhưng lại tương xứng với dáng người thon dài cao ngất, cùng với dung mạo tuấn tú, vẫn là một thanh niên hấp dẫn, khoe miệng không khỏi kéo lên một chút.

Nếu lúc trước vẫn đi cùng cậu, hiện tại không biết là bộ dáng gì nữa. Triệu Thiên Trữ thầm nghĩ nhưng lại lập tức phủ định chính mình, không, không thể đi cùng cậu, cậu không có bằng cấp, không có kinh nghiệm xã hội, chỉ làm việc tại một tuần san cỡ trung kiếm miếng cơm, ăn bữa hôm đã lo bữa mai, nếu chụp không được ảnh, cậu không có tiền lương, như thế nào có thể cùng cậu một chỗ.

Duẩn An Nhiên nhìn tòa nhà đại học có chút lưu luyến, nhưng cậu biết rõ năng lực bản thân, cũng chỉ học đến trung cấp, còn lại, cần học tập nhiều hơn ở công việc là được.

Có người chạy tới kêu lên “Uy, các vị, có thuyền, đã mượn được rồi, chúng ta lại có thể rời bến đi chơi”

Tiếng hoan hô nổi lên bốn phía.

Duẩn An Nhiên chạy một mạch về nhà, Chu Minh Nghĩa đã về đến trước.

“Hôm nay trễ như vậy” “Thấy Duẩn An Nhiên trở về, Chu Minh Nghĩa tới cầm ba lô cho cậu.

“Hôm nay đến khách sạn chụp ảnh, hiện tại kinh tế thành phố tốt lên, vài bộ phim khởi quay, tuyên truyền rất mạnh mẽ”

“Ăn cơm chiều không?”

“Tùy tiện ăn gì đó, không quá đói” Duẩn An Nhiên vừa rửa mặt vừa nói.

Chu Minh Nghĩa lấy áo khoác “Đi, anh mang em đi ăn”

“Từ bỏ, ở nhà làm cũng giống vậy”

“Đến đi, ngẫu nhiên ăn ngoài cũng không tồi”

“Anh cái gì ngẫu nhiên, anh là thường thường” Duẩn An Nhiên bị kéo ra khỏi cửa.

Xe đi vào khách sạn nổi tiếng.

“Không thể nào, em nghĩ đến đi chợ đêm ha ha, như thế nào anh...” Duẩn An Nhiên nhìn đèn neon trên tòa nhà cao chọc trời, mặt nhăn mày nhú.

“Anh nói cho em, món thịt bò đặc sắc của nhà hàng này là tuyệt nhất, gần như chính tông, đến thử xem xem” Chu Minh Nghĩa không khỏi phân trần kéo Duẩn An Nhiên đi vào.

Mới đến đại sảnh, có người đến tiếp đón, nhìn Duẩn An Nhiên quần áo bình thường, lộ vẻ khó xử “Thật ngại quá hai vị tiên sinh, đến chỗ chúng tôi khách nhân phải mặc chính trang”

Chu Minh Nghĩa ngốc lảng một chút “Anh như thế nào lại quên”

Duẩn An Nhiên cắn cắn môi “Đi thôi, chúng ta đi nơi khác tốt lắm”

Đầu bếp chính đi đến “Chu tiên sinh”

Chu Minh Nghĩa vừa thấy, là người quen, liền cười nói “A Kiều, tạo điều kiện cho tôi một bàn đi”

Đầu bếp chính tươi cười “Đương nhiên, đương nhiên, Chu tiên sinh như thế nào không tiến vào” Nói xong đẩy ra tiếp tân, tự mình đưa Chu Minh Nghĩa cùng Duẫn An Nhiên đến một bàn đôi yên ắng.

Gọi thức ăn, Chu Minh Nghĩa tựa lưng vào ghế.

Duẫn An Nhiên còn đang bất mãn “Ăn cái này còn phải mặc tây trang, nhàm chán”

“Được rồi, không cần oán giận, để thức ăn đem lên em sẽ biết”

Rất nhanh, thức ăn dọn đầy bàn, Duẫn An Nhiên lấy đũa gấp một miếng. nghi hoặc bỏ vào miệng, sau đó vẻ mặt kinh ngạc nhìn Chu Minh Nghĩa “A, ăn ngon”

“Không lừa em phải không, thịt bò nhà hàng này là chính thống, đầu bếp là thỉnh từ Cam Túc đến, chính là thịt bò Lan Châu”

“Ăn ngon, ăn ngon” Duẫn An Nhiên ăn ngấu ngiến.

Ăn uống no đủ, hai người ngồi uống trà, thực khách trong nhà hàng không nhiều lắm, có tiếng nhạc du dương, hai người hưởng thụ bầu không khí nơi đây, cũng không có ý định rời đi.

“Áp lực công việc lớn, phải thường thường hưởng thụ những thứ ngon, như vậy mới tốt” Chu Minh Nghĩa nói.

“Đúng vậy, làm việc vất vả như vậy cũng vì miếng ăn, nếu không ăn ngon sẽ rất thảm”

“Cho nên anh luôn luôn mời nhân viên đi ăn, nếu có tăng ca hoặc công việc liên tiếp, sẽ an bài việc ăn uống thật tốt, như vậy nhân viên mới ra sức”

Duẫn An Nhiên gật đầu “Đều nói anh hào phóng, trên phương diện này đặc biệt tốt, khi có công tác đặc biệt sẽ thu xếp bữa tối cho mọi người, hơn nữa còn chuẩn bị xe đưa về tận nhà”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Đây chỉ là tiền lẻ, bọn họ thay anh kiếm càng nhiều tiền hơn”

“Được rồi, đi về”

Ra khỏi khách sạn, nhân viên đã sớm mang xe Chu Minh Nghĩa đến, nhận chìa khóa xe, Chu Minh Nghĩa lên xe trước.

Duẫn An Nhiên lơ đãng quay đầu lại phát hiện cách đó không xa Triệu Thiên Trữ đang đứng, trong đêm tối, dưới ánh đèn neon nhìn không rõ biểu tình của nàng.

Duẫn An Nhiên trong lòng vừa động, đứng rồi, công ty Triệu Thiên Trữ cách nơi này không xa, có thể nàng vừa tan ca.

Triệu Thiên Trữ thấy Duẫn An Nhiên, đồng thời thấy chiếc xe thể thao quen thuộc.

Duẫn An Nhiên quay đầu lên xe.

Triệu Thiên Trữ nhìn theo bóng dáng chiếc xe dần xa.

Về đến nhà, Chu Minh Nghĩa đi tắm rửa, Duẫn An Nhiên ôm gối ngồi trên sofa ngẩn người.

Chu Minh Nghĩa từ phòng tắm đi ra, vừa lau khô tóc vừa nhìn thấy bộ dáng ngơ ngác của Duẫn An Nhiên, đi đến gần, đưa tay vò rối mái tóc đen “Nghĩ cái gì vậy?”

Duẫn An Nhiên từ giường bật dậy “Em vừa rồi nhìn thấy Triệu Thiên Trữ”

“Ai? Người quen của em?” Chu Minh Nghĩa lơ đãng, tiếp tục lau khô tóc.

“Không cần nói cho em biết là anh không quen hoặc không nhớ rõ. Trí nhớ của anh hơn người, người nào gặp qua cũng nhớ rõ, em biết” Duẫn An Nhiên nói lời hờn dỗi.

Chu Minh Nghĩa buông tay “Vậy thì thế nào?”

Duẫn An Nhiên quay sang nhìn Chu Minh Nghĩa, đưa tay bóp bóp mũi.

Chu Minh Nghĩa đưa tay nắm cầm Duẩn An Nhiên,捏eo mắt “Như thế nào? Muốn cùng nàng tiếp tục tình cũ?”

Duẩn An Nhiên gỡ ra tay Chu Minh Nghĩa “Ít nói”

“Không phải là tốt rồi. Nhớ kỹ hiện tại ai là người cùng em, dám can đảm nghĩ đến những người khác, hừ, coi chừng anh làm cho nữ nhân kia biến mất”

Duẩn An Nhiên ngồi thẳng lưng “Anh vì cái gì lúc trước hẹn hò cùng nàng?”

“Anh, anh nói rồi, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, anh đương nhiên phải biết thực lực của tình địch”

“Cái gì thực lực?” Duẩn An Nhiên truy vấn.

Chu Minh Nghĩa mỉm cười “Nàng, anh chỉ thổi một hơi nàng liền tiêu thất”

Duẩn An Nhiên bĩu môi “Thiệt”

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Duẩn An Nhiên thấp giọng hỏi “Kia, lúc trước anh vì cái gì muốn gặp nàng? Anh có để ý đến nàng?”

Chu Minh Nghĩa tới gần Duẩn An Nhiên, vai kề vai “Này a, bởi vì nàng đến tìm anh, nàng nói tên của em, anh vừa nghe đến liền hoàn toàn không có cách nào”

Duẩn An Nhiên quay đầu nhìn Chu Minh Nghĩa, bị cậu nhìn chăm chú, Chu Minh Nghĩa có chút xấu hổ, đưa tay quay mặt cậu đi “Nhìn cái gì vậy?”

Duẩn An Nhiên nở nụ cười, nhào đến khóa gối trên đùi Chu Minh Nghĩa, bụng dính vào nhau, nhỏ giọng nói “Người anh thích là em?”

“Đúng vậy”

“Không thích nàng?”

“Đúng vậy”

Chu Minh Nghĩa hôn Duẩn An Nhiên, tận tình hưởng thụ hương vị ngọt ngào mà gã yêu thích, một cỗ nhiệt lưu từ chỗ da thịt hai người tiếp xúc chạy thẳng vào tim.

“Được rồi, từ bỏ” Duẩn An Nhiên lắc đầu, trốn tránh đôi môi đang đến gần của Chu Minh Nghĩa.

“Không cần cái gì, đều cãi bướng như vậy”

“Em không cần ở sofa”

“Sofa rộng như vậy, không quan hệ”

“Sẽ ngã xuống” Duẩn An Nhiên vuốt vai Chu Minh Nghĩa, phỉ công phản kháng.

“Ngã xuống mặt anh tốt lắm”

“Anh sẽ xấu lắm”

Ở trường học, gặp lại Triệu Thiên Trữ, Duẩn An Nhiên đã không còn cảm giác xấu hổ, tuy rằng nói theo một góc độ nào đó chính cậu là người đoạt đi người Triệu Thiên Trữ vừa ý, nhưng Duẩn An Nhiên không cho rằng Triệu Thiên Trữ có bao nhiêu sáng giá.

Chu Minh Nghĩa mua thêm quần áo mới cho mình cùng Duẩn An Nhiên, mặc quần áo mới, Duẩn An Nhiên tham gia buổi lễ bế giảng.

Tụ hội trên một chiếc thuyền lớn, có nhiều người cùng lớp đi theo chỗ công tử ca.

Chủ thuyền cuối tuần sẽ có mặt trên thuyền, dẫn theo vài mỹ nữ làm bạn.

Nhóm thanh niên tụ tập một chỗ nói đủ thứ chuyện, cũng không có ngại ngùng.

Duẩn An Nhiên không ca hát khiêu vũ giống mọi người, cậu ngồi một mình, nghĩ đến chuyện chụp ảnh tham dự buổi triển lãm cuối khóa.

“An Nhiên, mau đến đây khui rượu Vang” Có bạn học hô to.

Duẩn An Nhiên thôi suy nghĩ, chạy tới.

Hoan hô cạ chén, Duẩn An Nhiên uống xong rượu Vang, cảm thấy không giống rượu cậu thường uống, lại nhìn nhãn hiệu trên chai, không phải rượu Vang chân chính, nhưng vẫn uống hết, theo cậu thấy, đây là một sự kiện bình thường không sao cả.

Công tử ca chú ý tới, hỏi “Uy, cậu cũng biết?”

Duẩn An Nhiên sững sốt, vội vàng trả lời “Không, không”

Mấy bạn gái của công tử ca đánh giá Duẩn An Nhiên, sau đó châu đầu ghé tai nghị luận “Thấy không? Nhãn hiệu áo khoát cùng T-shirt có phải hàng hiệu thật không?”

“Nếu thật sự, toàn thân từ trên xuống dưới gần 5 con số”

“Người nào? Mặc trang phục quý báu như vậy”

Đột nhiên có giọng nữ hét ầm lên, đưa tay chụp Duẩn An Nhiên, dọa cậu bị sốc.

Mọi người đều tập trung.

Nguyên lai là có cô gái nhìn thấy dây chuyền của cậu.

“Thật khá, thiết kế hình chiếc máy ảnh, rất khác biệt”

“Viên kim cương thật lớn” Nhóm các cô gái đều bị viên kim cương hấp dẫn.

Duẩn An Nhiên không thể không thừa nhận viên kim cương khảm lên rất chói mắt, nghe Chu Minh Nghĩa nói hoàn toàn không tì vết, trách không được lại lóe sáng như vậy.

Nhìn đến chữ C nổi lên trên bề mặt, có cô gái hỏi “Mua ở New York đi, thiết kế mới nhất tôi đều xem qua, không có gặp qua mẫu nào như vậy, rất khác biệt, là đặt làm mới sao?”

Duẩn An Nhiên âm thầm muốn trốn đi “Cái kia, là mời người thiết kế, chỉ có, hình như là chỉ có 1 chiếc đi”

“Bao nhiêu tiền?”

“Người khác tặng, tôi không biết”

Nhóm các cô gái lộ ra ánh mắt cực kì hâm mộ.

Cái này, ngay cả chủ du thuyền cũng đứng ngồi không yên “Xin hỏi, người nhà cậu là làm việc gì?” Hỏi thật sự khách khí.

Duẩn An Nhiên trầm nghĩ người này thâm sâu “A, không có gì, không làm việc gì”

“Vậy còn cậu?”

“Tôi chụp ảnh cho tạp chí”

Thật vất vả trốn đi, Duẩn An Nhiên trầm nghĩ tìm một chút yên lặng, hiện tại cậu đột nhiên hiểu được vì sao Chu Minh Nghĩa không thích bị mọi người biết đến, gã làm vậy vì công việc, thật đúng là không chịu được cảm giác những ánh mắt trừng trừng nhìn vào mình.

“Là anh trai cậu đưa cho cậu đi” Phía sau có một âm thanh vang lên.

Duẩn An Nhiên quay đầu lại, Triệu Thiên Trữ đứng cách đó không xa.

Duẩn An Nhiên nhìn nàng, cái gì cũng không muốn nói, lại xoay mặt ngẩng mặt biển.

Triệu Thiên Trữ đứng đó một lúc thật lâu, cúi đầu tránh ra.

Bắt đầu chụp ảnh chuẩn bị cho buổi triển lãm, Duẩn An Nhiên không ngừng tra cứu tư liệu, lại nhìn ảnh chụp của các buổi triển lãm khác, mang theo máy ảnh chạy khắp nơi chung quanh.

“Rất khó chụp sao?” Chu Minh Nghĩa nhìn thấy , hỏi.

“Em cũng không biết chụp cái gì thì tốt? Đề tài rất nhiều, lại cảm thấy không tốt, hoặc là cảm giác giống người khác” Duẩn An Nhiên thật buồn rầu, rúc trong lòng Chu Minh Nghĩa báo oán.

Không biết khởi đầu từ khi nào, Duẩn An Nhiên phát hiện cậu thực thích ngồi trong lòng Chu Minh Nghĩa vào những lúc đặc biệt mệt mỏi. Công tác cả ngày, về đến nhà, thăm nghĩ tựa vào lòng người yêu hảo hảo nghỉ ngơi.

Nằm trong lòng Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên cảm giác an tâm, tất cả phiền não, thương tâm, suy sụp toàn bộ đều tan biến, bởi vì có thể tin cậy dựa dẫm vào người yêu.

Được Chu Minh Nghĩa ủng hộ trong ngực, Duẩn An Nhiên cảm giác vô cùng an toàn, Chu Minh Nghĩa trong thư phòng xem máy tính, mà Duẩn An Nhiên nằm trong lòng gãi ngủ ngon lành.

Buổi sáng đi làm, ngồi trên tầng thượng xe buýt, Duẩn An Nhiên cúi đầu suy nghĩ.

Đột nhiên Chu Minh Nghĩa kéo cậu lại “Nhiên, nhìn xem, hoa Magnolia nở” *hoa mộc lan*

Duẩn An Nhiên nhìn ngoài cửa xe, là hoa magnolia, một mảnh tuyết trắng nổi bật trên nền trời xanh, vô cùng xinh đẹp.

Duẩn An Nhiên đột nhiên nở nụ cười “Em biết phải chụp cái gì rồi” Về mặt hưng phấn, không ngồi yên một chỗ.

Nhìn bóng dáng Duẩn An Nhiên nhảy xuống xe chạy đi, Chu Minh Nghĩa mỉm cười.

Một đoạn thời gian tiếp theo, Duẩn An Nhiên ngoài công việc, đều ở bên ngoài chụp ảnh, vô cùng chuyên chú.

Chu Minh Nghĩa cũng không hỏi nhiều, thường thường mang Duẩn An Nhiên đi thưởng thức ẩm thực của các quốc gia khác nhau.

Triển lãm ảnh của lớp học buổi tối tổ chức rất thành công, còn có người chuyên nghiệp trong nghề cùng thầy cai tuần san đến tham gia.

Duẩn An Nhiên cũng không chụp ảnh hoa cỏ, ảnh của cậu là một tập ảnh chụp cảnh phố phường từ xe buýt, có cửa hàng, người đi đường, đường phố, hải cảng cùng cầu vượt, góc nhìn rất độc đáo, từ góc độ người chụp có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, bộ ảnh được quan tâm sâu sắc, nhận được nhiều khen ngợi.

Duẩn An Nhiên cao hứng về nhà.

“Nhìn xem, không tồi đi” Dem ảnh chụp đưa cho Chu Minh Nghĩa xem, Duẩn An Nhiên đắc ý hỏi.

“Ân, tốt lắm, rất có cảm giác Hương Đảo” Chu Minh Nghĩa gật đầu.

“Lão sư cũng nói như vậy”

Duẩn An Nhiên đưa tay kéo Chu Minh Nghĩa “Đến, chúng ta đi chúc mừng, em mời anh, chúng ta đi chơi”

“Chơi cái gì?”

“Đi quán bar hoặc đi karaoke, chơi vui lắm” Duẩn An Nhiên hưng trí đề nghị.

Chu Minh Nghĩa lắc đầu “Không cần. Anh sẽ không làm những việc này”

Duẩn An Nhiên kỳ quái “Không thể nào, vậy anh làm sao xã giao với khách?”

“Uống rượu thôi, về phần ca hát khiêu vũ đều có người tiếp khách hộ, anh không làm việc này”

“Vì cái gì?”

“Vừa nhìn anh đã nhận ra, anh sẽ không a, còn hỏi” Chu Minh Nghĩa nhún mày.

Duẩn An Nhiên cười ha hả “Cáp, Chu Minh Nghĩa, nguyên lai anh cũng sẽ có thứ không làm được”

“Đương nhiên, em nghĩ rằng anh và em là vạn năng sao?”

“Khiêu vũ cũng không? Nhảy xã giao cũng không được?”

“Đúng vậy, anh không cảm nhận được tiết tấu” Chu Minh Nghĩa lắc đầu.

“Cái kia, càng không được?” Duẩn An Nhiên đưa tay chỉ tivi, trong màn hình đang chiếu một người khiêu vũ đường phố, tiếng ca cùng vũ điệu nóng bỏng sống động.

Chu Minh Nghĩa chuyển mặt “Ồi, tha anh đi, em có thấy gạch đá khiêu vũ bao giờ chưa?”

“Không thể nào” Duẩn An Nhiên líu lười, sau đó làm động tác lắc eo “Như vậy, như vậy cũng sẽ không sao?”

Chu Minh Nghĩa đưa tay che mặt “Tốt lắm, đừng, em ngẫm lại có phương thức gì khác để chúc mừng không đi”

Duẩn An Nhiên tiếp tục lắc eo theo tiết tấu âm nhạc.

Chu Minh Nghĩa quay sang “Em phải nhảy thì đến nơi khác, anh choáng váng đầu óc”

Duẩn An Nhiên lộ ra tươi cười xấu xa, tiếp tục khiêu vũ, vòng eo lay động như lá liễu lay lay trong gió.

Chu Minh Nghĩa thở dài, cúi đầu xem báo.

Duẩn An Nhiên chậm rãi thay đổi kỹ thuật nhảy. Chỉ là động tác khiêu vũ đường phố, lắc lư nhảy lên, nhưng lại mang theo vài phần hấp dẫn.

Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu lên nhìn thấy người yêu trước mắt nhảy đến mê người.

Duẩn An Nhiên nheo mắt, trên mặt mang theo tươi cười đùa dai, nhìn Chu Minh Nghĩa, vặn vẹo thắt lưng cùng hông, động tác xinh đẹp như vũ công, hết sức hấp dẫn, một bàn tay kéo áo sơ mi lên, lộ ra màu da thịt rám nắng bên hông, tay kia chậm rãi sờ soạng trong ngực, sau đó kéo đến thắt lưng.

Lúc này Duẩn An Nhiên tinh thần phấn chấn, dáng vẻ thanh tú toát lên hương vị tình sắc mê người khó nói thành lời.

Chu Minh Nghĩa vẫn ngồi yên bất động, đưa tay chống cằm nhìn chằm chằm Duẩn An Nhiên không chuyển mắt.

Duẩn An Nhiên tiếp tục nhảy múa, càng ngày càng động tác càng hấp dẫn ánh mắt, vòng eo chuyển động lắc lư quyến rũ tựa hồ khiêu chiến định lực Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa vẫn không hề cử động, mang theo ý cười thần nhiên, Duẩn An Nhiên đọc không thấu ý nghĩ, có chút nóng vội, như thế nào, anh ta chẳng lẽ còn kiên trì thêm được.

Duẩn An Nhiên cười đến mê người, chậm rãi đưa tay mơn trớn môi dưới.

Chu Minh Nghĩa nặng nề thở dài “Em khi nào trở nên hư như vậy?” Nói xong đứng lên kéo Duẩn An Nhiên vào lòng che miệng cậu lại.

Duẩn An Nhiên ôm vai Chu Minh Nghĩa, không biết vì điều gì, cậu khát vọng gã, cậu hy vọng tối nay Chu Minh Nghĩa có thể biểu lộ cảm xúc chân thật rõ ràng hơn.

Ấn Duẩn An Nhiên ngã vào trên giường, Chu Minh Nghĩa đã khó có thể khống chế, gã thô bạo dùng sức cởi bỏ quần áo Duẩn An Nhiên, hoàn toàn không để ý Duẩn An Nhiên bởi vì động tác của gã mà cảm thấy đau đớn.

Chu Minh Nghĩa đưa tay lướt trên người Duẩn An Nhiên, trên da thịt rám nắng lưu lại hồng ngân, lúc này, người luôn luôn bình tĩnh như Chu Minh Nghĩa giống như đã hóa thành mãnh thú phải ăn luôn con thú nhỏ dưới thân.

Duẩn An Nhiên vặn vẹo thân thể, dục vọng của cậu đã bị Chu Minh Nghĩa châm ngòi, nhưng Chu Minh Nghĩa hôm nay thật cuồng dã làm cậu có chút chống đỡ không được.

“A, a, a” Duẩn An Nhiều kêu đau.

Chu Minh Nghĩa vẫn tiến công không lưu tình.

“Nha a, nha, không” Duẩn An Nhiều dè lại vai Chu Minh Nghĩa “A , a, nha, ca” Cậu kêu một tiếng.

Chu Minh Nghĩa dừng lại nhìn Duẩn An Nhiều.

Đôi mắt đen bóng loang loáng nước nhìn Chu Minh Nghĩa.

Trong lòng Chu Minh Nghĩa dâng lên vô hạn trù mên thương xót “Thật có lỗi, anh...”

Duẩn An Nhiều lắc đầu “Xin anh, ôn nhu một chút”

“Là anh không tốt”

“Không, là em hấp dẫn ca ca, là em, em nghĩ, em hy vọng anh ôn nhu với em” Duẩn An Nhiều đưa tay ôm cổ Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa tươi cười ôn nhu, hôn lên môi cậu.

Duẩn An Nhiều giương đôi mắt nâu to tròn nhìn Chu Minh Nghĩa “Ca, không quan hệ. Ôn nhu một chút là tốt rồi. Em cũng, em cũng muốn”

Chu Minh Nghĩa đôi mắt thâm tình dừng trên người Duẩn An Nhiều, triền miên hôn sâu cậu.

Duẩn An Nhiều thả lỏng thân thể trong lòng Chu Minh Nghĩa, mặc cho chính mình bị gã dẫn đến đỉnh cao cực lạc.

Sáng hôm sau, hai người ôm nhau tỉnh lại.

Duẩn An Nhiều ôm lấy Chu Minh Nghĩa, mặt dán trước ngực anh “Thật nguy”

“Vậy xin phép nghỉ đi”

“Không được”

Chu Minh Nghĩa giữ chặt eo Duẩn An Nhiều “A, cảm giác gần đây đều không tệ, anh cảm thấy mỗi lần đều đặc biệt tốt, còn em?”

Duẩn An Nhiều đỏ mặt đưa tay che lại miệng Chu Minh Nghĩa “Không cho nói”

“Chúng ta lưỡng tình tương duyệt, cho nên cảm giác đặc biệt tốt”

Duẩn An Nhiều nóng nảy “Đều là anh nói, anh bệnh thần kinh a”

“Anh lại không nói ở nơi khác”

“Anh còn dám nói ở nơi khác?”

Duẩn An Nhiều cảm thấy Chu Minh Nghĩa không chỉ có hai mặt tính cách như vậy, gã còn rất nhiều khuôn mặt khác, ở nhà, ở công ty, trước mặt công chúng, đối với khách hàng...vân .vân..nhưng điểm chung là cho dù bất luận nói cái gì đều lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, làm cho người ta thật sự thoải mái.

Đại khái chỉ khi còn hai người trong phòng ngủ mới có thể nhìn thấy một bộ mặt khác của gã, Duẩn An Nhiều lén lút nghĩ.

Chu Minh Nghĩa hẹn luật sư riêng gặp mặt, trao đổi một số việc.

Sau khi bàn bạc xong, Chu Minh Nghĩa lấy ra một tập văn kiện “Tắc Thái, cậu chuẩn bị một chút”

Kim Tắc Thái nhận văn kiện mở ra xem qua một lượt “Nga, cậu như thế nào lại...?” Giương mắt nghi hoặc nhìn Chu Minh Nghĩa.

“Làm tốt rồi nói cho tôi”

“Số tiền lớn như vậy nha” Kim Tắc Thái chống cằm nhìn lão bạn học “Cậu cũng biết tòa nhà kia hiện tại trị giá bao nhiêu? Đúng là không thể so với mấy năm trước,nhưng giá cả bây giờ còn cao hơn lúc mua...”

“Tôi đã sớm muốn chuyển cho cậu ấy” Chu Minh Nghĩa trả lời lạnh nhạt.

“Thật lớn”

“Không có gì” Chu Minh Nghĩa mỉm cười thâm trầm “Tôi nghĩ, nếu nói đoạn quan hệ này ngắn ngủi, tôi hy vọng có thể bồi thường nhiều cho cậu ấy, hoặc là nói, tôi hy vọng sau khi chia tay, cậu ấy có nơi để đi”

“Cậu là thực sự động tâm?”

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Phải, ngay từ đầu tôi đã thích An Nhiên, tôi thật sự thích An Nhiên. Nhưng tôi cũng không thể hứa hẹn những lời vô nghĩa. Có thể đi cùng nhau bao lâu thì tốt bấy lâu. Cậu ấy cũng sẽ lớn lên, thành thực hơn, có lẽ, cậu ấy sẽ chủ động rời khỏi tôi”

“Uy, uy, uy đừng nói bi quan như vậy, Duẩn tiểu đệ là một đứa nhỏ không tồi”

“Được rồi, Tắc Thái, đi làm là được”

“Còn phải đóng tiền thuế” Kim Tắc Thái trưng ra nụ cười trêu tức.

“Tôi nộp thuế còn ít sao?” Chu Minh Nghĩa nở nụ cười.

Buổi tối một ngày nọ, Duẩn An Nhiên rúc trong lòng Chu Minh Nghĩa xem tivi, Chu Minh Nghĩa nhận ra cậu có tâm sự, cũng không nói, chỉ ôm thật chặt, chờ cậu mở miệng.

Rốt cuộc, Duẩn An Nhiên hỏi “Nếu chuyện của chúng ta bị người nhà biết, làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ cái gì, chúng ta không có trộm cắp, anh và em cũng chưa kết hôn, cùng một chỗ thì sao?”

“Chính là, chính là...” Duẩn An Nhiên nói lấp “Nếu khách hàng, nhân viên của anh biết anh cùng với em...”

“Em không nhận ra sao?” Chu Minh Nghĩa xoa nắn khuôn mặt cậu “Em bộ đáng rất tuần tú, là một thanh niên thật đáng yêu, nói không chừng khách hàng với nhân viên của anh sẽ cao hứng khi anh cùng em”

“Em là nam nhân”

“Thì thế nào? Hiện tại xã hội đã rất khoan dung, hơn nữa, chúng ta cùng một chỗ không nguy hại đến xã hội, quần người khác nói thế nào làm gì” Chu Minh Nghĩa không chút để tâm.

“Nếu khách hàng của anh bởi vì anh thích đàn ông mà không hợp tác với anh thì làm sao bây giờ?”

Chu Minh Nghĩa nháy một mắt “Nga, như thế nào, anh chỉ có chút thực lực như vậy sao? Nói cho em biết, không hợp tác với anh là tổn thất của bọn họ, anh không sao cả” Chu Minh Nghĩa buông tay “Nếu bọn họ buông tha những tin tức mang lại lợi nhuận, anh không phản đối. Hẳn là không có người ngốc như vậy”

Duẩn An Nhiên tà tà nhìn Chu Minh Nghĩa “Uy, anh có lợi hại như vậy sao?”

“Không phải anh lợi hại, là Vạn Khải có thực lực này, anh chỉ là người quản lý mà thôi”

Duẩn An Nhiên lại cúi đầu “Người bên ngoài có thể đối đãi khoan dung với chúng ta, chính là, chính là.. mẹ em cùng bác Chu sẽ nghĩ như thế nào?”

Chu Minh Nghĩa trầm ngâm “Ngô, anh nghĩ, dì Vân bên kia anh cần giải thích một chút, nói rõ ràng với nàng, về phần cha anh, ông nhất định mắng anh thật to”

“Mắng cái gì?”

“Mắng anh không bằng cầm thú, ngay cả đứa con của mẹ kế cũng không buông tha” Chu Minh Nghĩa vừa cười vừa nói.

Duẩn An Nhiên đánh vào ngực Chu Minh Nghĩa “Em nói chuyện đứng đắn với anh”

Chu Minh Nghĩa ôm chặt Duẩn An Nhiên, cằm đặt trên đầu cậu “Nhiên, anh muốn nói với em, anh hy vọng em hiểu được, thiên trường địa cửu chỉ là một hy vọng tốt đẹp, anh sẽ không bội tín với em, cũng như vậy, anh cũng không cần em hứa hẹn những lời vô tình vô nghĩa với anh. Anh chỉ hy vọng, lúc chúng ta bên nhau, có thể vui vẻ ở chung, nếu tương lai thật sự phải chia tay, anh sẽ tận lực làm tâm bình khí hòa, cùng em vui vẻ nói “hẹn gặp lại””

Duẩn An Nhiên trong lòng vừa động, ngẩng đầu nhìn Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa nâng cằm Duẩn An Nhiên “Em hiện tại chỉ mới hai mươi lăm tuổi, chỉ mới được một phần tư sinh mệnh, con đường phía trước còn rất dài. Em sẽ trưởng thành, sẽ thành thực, em sẽ gặp được người thích hợp hơn với mình, đến lúc đó, em nói cho anh biết, anh sẽ mỉm cười chúc phúc cho em, nói “Hẹn gặp lại”. Anh sẽ buông tay”

Duẩn An Nhiên nghe, nước mắt lưng tròng.

“Đương nhiên, anh cũng hy vọng tình cảm chúng ta có thể lâu dài một chút. Thời gian ở chung, anh sẽ tận lực đối tốt với em”

“Vì sao muốn nói những chuyện này với em?” Duẩn An Nhiên hàm lệ khẽ hỏi.

“Trước tiên nói rõ ràng sẽ tốt hơn. Tương lai, mặc kệ là ai đề nghị chia tay trước, anh hy vọng người còn lại có thể buông tay trong hòa bình. Một đoạn tình cảm, khi nào bắt đầu, khi nào chấm dứt không quan trọng, quan trọng là... lúc ở chung, quý trọng đối phương, tôn trọng đối phương, mà lúc chia tay tư thái tiêu sái, trăm triệu lần không được níu kéo không buông như làm trò hề. Anh tin tưởng cách thời điểm đó không xa nhất định còn có đối tượng thích hợp đang đợi”

Duẩn An Nhiên ôm chặt Chu Minh Nghĩa “Không, em không buông”

Chu Minh Nghĩa vuốt tóc Duẩn An Nhiên “Em xem, em lại trẻ con rồi”

Duẩn An Nhiên thấp giọng khóc nức nở.

“Được rồi, được rồi, chúng ta hiện tại không phải đang tốt sao?” Chu Minh Nghĩa ôm vai Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên cúi đầu, sau đó ngẩng mặt lên chủ động hôn lên môi Chu Minh Nghĩa.

Một cái hôn dài chấm dứt, Duẩn An Nhiên đưa tay cởi nút áo sơ mi Chu Minh Nghĩa, không ngừng hôn lên mặt, lên người anh.

“Ừ, làm gì?” Chu Minh Nghĩa hỏi.

“Em, em không muốn cho anh ly khai em” Duẩn An Nhiên bĩu môi, dường như khiêu chiến nhìn Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa lộ ra ý cười ôn nhu, đưa tay vuốt mặt Duẩn An Nhiên “Anh cũng sẽ cố gắng làm như vậy”

Đầu hạ, công việc Duẩn An Nhiên có biến hóa.

Tuần san Để Thự trừ bỏ chuyên mục giải trí còn tặng thêm bộ phận tin tức xã hội, thầy cai Trương Triệu Thành nhấm trúng Duẩn An Nhiên, điều cậu đến chụp ảnh tin tức xã hội.

“Về sau, cơ hội gặp mặt sẽ ít đi” Lí Thăng Bình có chút níu kéo.

“Không quan hệ a, vẫn là đồng nghiệp thôi”

“Rốt cuộc có thể chụp tin tức đứng đắn” Lí Quyên thật có chút cao hứng thay Duẩn An Nhiên.

“Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng tôi cũng không phải đưa tin sự kiện lớn, tôi sẽ cố gắng. Nếu có thể chụp được chuyện lớn thì tốt rồi”

Trên cương vị công việc mới, Duẩn An Nhiên hoàn toàn cố gắng, công ty hô một tiếng liền lập tức mang theo máy ảnh chạy đến hiện trường.

Người gây đi. Nhưng cuộc sống tựa hồ phong phú hơn dĩ vãng rất nhiều.

Chu Minh Nghĩa nhìn thấy vô cùng đau lòng, không nói thêm gì, chỉ thường thường hẹn cậu cùng ăn cơm, hương nĩa cẩn thận chăm sóc cuộc sống hàng ngày của cậu.

20. Chương 20

Một cuối tuần, Chu Minh Nghĩa mang tiểu đội của mình về nhà họp thương nghị nghiệp vụ công ty.

Họp đến trưa, một đội mệt mỏi, sau khi chấm dứt thảo luận, mọi người tính toán ra ngoài ăn cơm.

Duẩn An Nhiên đã trở lại.

“Nhiên, chúng ta phải ra ngoài ăn cơm, em đi cùng đi” Duẩn An Nhiên mang đồ uống vào phòng, Chu Minh Nghĩa nói với cậu.

Duẩn An Nhiên lắc đầu “Không được, em ăn rồi, mọi người đi đi, em muốn nghỉ ngơi”

Chu Minh Nghĩa nhìn cậu có chút đăm chiêu, lúc Duẩn An Nhiên rời khỏi thư phòng đưa tay giữ chặt tay cậu, lưu luyến nắm thêm một lúc mới buông tay.

Mọi người nhìn thấy một màn này, nhất thời không nói nên lời.

Bách Anna đã biết quan hệ giữa Chu Minh Nghĩa cùng Duẩn An Nhiên, bởi vì nàng không chỉ một lần vô ý nghe thấy những cuộc điện thoại giữa hai người, ngữ khí thân thiết cùng giọng nói thân mật cho nàng hiểu ra, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy có chút bất khả tư nghị, một người đàn ông điều kiện tốt như vậy lại bị một người đàn ông khác giữ lấy.

Nhưng có biện pháp gì? Gã nhất định cảm thấy cùng cậu một chỗ rất tốt.

Cuối tuần, trời chiều đổ mưa to. Duẩn An Nhiên vội vàng chụp ảnh lại không mang theo ô, bị mắc mưa.

Sắp đến 7h, Chu Minh Nghĩa gọi điện thoại đến “Nhiên, hiện tại ở nơi nào?”

“Chuẩn bị tan tầm”

“Anh còn phải đợi thêm một lúc mới có thể đi”

Duẩn An Nhiên bên kia điện thoại nói “Không quan hệ, em đi về trước nấu cơm, đợi anh về”

Mũi nhất thời ngứa ngáy, Duẩn An Nhiên nhịn không được hắt xì một cái chảy nước mắt.

“Làm sao vậy? Dính mưa có phải hay không?” Chu Minh Nghĩa lập tức hỏi.

“Hoàn hảo”

“Em hiện tại ở đâu?”

“Ngay phụ cận công ty anh”

“Đến đây” Chu Minh Nghĩa phân phó.

“Không cần đâu” Duẩn An Nhiên muốn về trước.

“Gọi em đến thì em cứ đến đây, không được bác bỏ” Chu Minh Nghĩa ngữ khí mang theo vài phần nghiêm túc.

“Được rồi, được rồi” Duẩn An Nhiên bất đắc dĩ đi vào chứng khoán Vạn Khải.

Vào văn phòng Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên liền hỏi “Bảo em đến làm gì?”

Chu Minh Nghĩa lấy ra một bộ quần áo “Đến, đi tắm rửa một cái, miễn cho cảm lạnh. Chờ một chút chúng ta cùng nhau về nhà”

Duẩn An Nhiên đi vào phòng nhỏ nhìn một cái “Thực đầy đủ hết, anh ở trong này sao?”

Chu Minh Nghĩa buông tay “Không có biện pháp, có khi đại án tử đến, làm liên miên không ngớt, cho nên Vạn Khải có chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi cùng tắm rửa để nhân viên có thể sử dụng khi cần công tác suốt đêm. Có một số nhân viên công ty thuê phòng dài hạn ở vùng phụ cận khu ngân hàng”

“Hợp tác thật tốt”

“Đúng vậy, không hợp lại làm sao kiếm tiền”

Tắm rửa một cái, Duẩn An Nhiên thay bộ quần áo mới Chu Minh Nghĩa đưa cho, lại uống ly sữa nóng, cảm giác thoải mái không ít, ngã vào sofa trong văn phòng, mí mắt không khỏi díp lại.

Chu Minh Nghĩa ngồi trên sofa, để Duẩn An Nhiên gối đầu trên đùi mình, lại lấy ra một chiếc chăn đơn đắp cho cậu.

Dựa vào Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên ngủ ngon lành.

Cửa phòng nhẹ nhàng gõ hai tiếng, Bách Anna đi vào, nhìn lão bản không ngồi ở sau bàn làm việc mà ngồi trên sofa, hơn nữa bên cạnh có người, không khỏi hồi hận bản thân liều lĩnh.

Chu Minh Nghĩa đưa tay ra tỏ vẻ không quan hệ, nhẹ giọng nói “Không có chuyện gì, cô tan tầm đi”

“Vâng, như vậy, Chu tiên sinh, tôi đi trước”

Chu Minh Nghĩa cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, tay còn lại để Duẩn An Nhiên nắm.

Bách Anna nhìn đồng hồ, đã sắp 8h tối, hiện tại là thời gian riêng tư của lão bản, hẳn làm như vậy cũng không sai.

Chính là trong lòng Bách Anna không biết là tư vị gì, nàng vẫn nghĩ Chu Minh Nghĩa sẽ kiên trì độc thân, bởi vì hắn rất chuyên tâm vào công việc, nhìn không ra hắn giải quyết vấn đề cùng người nào một chỗ, Chu Minh Nghĩa vẫn giữ mình trong sạch, xử sự cực có chừng mực. Kết quả, lão bản chọn một người bầu bạn là người không chút tương quan gì với cuộc sống của hắn.

Aiii, năm viên kim cương trong thành phố mất đi một viên.

Chu Minh Nghĩa cùng Duẩn An Nhiên cùng đi thăm an cha mẹ.

Nghe Duẩn An Nhiên thuật lại những chuyện hay, chuyện thú vị trong công việc, Đồng Vân cao hứng trong lòng, sau khi cùng một chỗ với Chu Minh Nghĩa, An Nhiên tiến bộ không ít, thành thực hơn, xem ra, nàng lúc ấy đồng ý cho đứa con cùng sống với Chu Minh Nghĩa, học tập hẳn là chính xác.

Ở trong phòng khách, Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên sửa sang lại giường ngủ “Thu thập cho rộng giường là tốt rồi, không cần phiền toái như vậy”

Duẩn An Nhiên không quay đầu lại “Ít nói, anh biết cái gì?”

Chu Minh Nghĩa cười hắc hắc, đứng lên ôm Duẩn An Nhiên từ phía sau, cánh tay choàng qua vai cậu.

Duẩn An Nhiên vội vàng đẩy gã ra “Không cần, anh nghiêm túc một chút”

“Sợ cái gì?”

Hai người đang ôm nhau, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Chu Trọng Hàn đi vào “Minh Nghĩa, gối đầu thiếu một cái có phải hay không?”

Hai người vội vàng tách ra.

Chu Trọng Hàn nhăn lại mi tâm, chưa nói gì đi ra ngoài.

Duẩn An Nhiên hạ giọng “Bác Chu thấy”

Chu Minh Nghĩa trên mặt là ý cười thản nhiên “Vây cũng không có gì”

Duẩn An Nhiên bất an lắc lắc ngón tay, Chu Minh Nghĩa ôm vai cậu.

Giữa trưa ngày hôm sau, Chu Trọng Hàn gọi đứa con vào thư phòng, đi thẳng vào vấn đề “Con cùng An Nhiên là xảy ra chuyện gì?”

“Cha, hỏi như vậy là ý tứ gì?”

“Chỉ mong là ta nghĩ nhiều, hai anh em các người cảm tình tốt là chuyện tốt”

“Cha, chúng con không phải anh em” Chu Minh Nghĩa mỉm cười nói.

“Coi như là anh em, con cháu cố nó thật tốt”

“Đương nhiên, con sẽ hảo hảo chiều cổ cậu ấy, chúng con đã sống chung” Chu Minh Nghĩa nói lạnh nhạt.

“Cái gì?” Chu Trọng Hàn đứng lên.

“Con nói, con cùng Nhiên đã sống chung”

“Con!” Chu Trọng Hàn kinh ngạc “Con nói cái gì?”

Chu Minh Nghĩa mỉm cười nhìn cha mình.

“Chu Minh Nghĩa, con, con rốt cuộc đang nói cái gì con có biết hay không! Con như thế nào có thể làm ra loại chuyện này!” Chu Trọng Hàn đứng lên, lớn tiếng rít gào, mặt đỏ lên.

“Cha, bình tĩnh một chút, chuyện này không có gì. Chúng con hiện giờ ở chung rất khoái ý”

“Chu Minh Nghĩa!” Chu Trọng Hàn tức giận đến suyễn hơi.

Chu Minh Nghĩa không nói, im lặng nhìn cha mình.

Chu Trọng Hàn bị bình tĩnh của đứa con chọc giận thêm, vài bước đi đến trước mặt Chu Minh Nghĩa, giơ tay tát một cái.

Chu Minh Nghĩa không trốn tránh, bị một cái tát này, nửa bên mặt rõ ràng hằn dấu tay.

Đồng Vân nghe thấy âm thanh la hét ầm ĩ, đẩy cửa tiến vào, thấy một màn như vậy vội vã chạy tới ngăn Chu Trọng Hàn “Trọng Hàn anh làm cái gì vậy? Anh như thế nào có thể như vậy?”

Chu Minh Nghĩa quay sang “Dì Vân, không có gì”

Chu Trọng Hàn kêu “Con còn nói không có gì, còn nói không có gì? Chính con phạm phải chuyện gì? Con nói không có gì?”

“Cha, con không biết là mình có sai”

Đồng Vân vội vàng an ủi Chu Trọng Hàn “Trọng Hàn, không cần tức giận cùng đứa con, Minh Nghĩa lớn, nó biết”

“Nó biết cái gì, nó, em có biết nó phạm phải cái gì?”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Đồng Vân nhìn Chu Minh Nghĩa, nàng không tin Chu Minh Nghĩa lại làm ra chuyện tình gì khiến cho Chu Trọng Hàn tức giận

Chu Trọng Hàn thở gấp, nâng ngón tay chỉ đứa con “Nó, nó nói cho anh biết, nó hiện tại sống chung với An Nhiên”

Đồng Vân ngây dại.

Chu Minh Nghĩa mỉm cười nhìn Đồng Vân “Dì Vân, con sẽ hảo hảo chiều cổ An Nhiên, người yên tâm tốt lắm”

Chu Trọng Hàn kêu lên “Yên tâm, yên tâm con nói là cái gì, con, này...” Chu Trọng Hàn lại giơ tay lên đánh, Đồng Vân muốn ngăn cũng ngăn không kịp, lúc này, Duẫn An Nhiên vọt vào thư phòng, thay Chu Minh Nghĩa đỡ một tát, ba một tiếng, trên mặt Duẫn An Nhiên bị đánh trúng một chút.

Chu Trọng Hàn sửng sốt, ông không nghĩ đánh Duẫn An Nhiên.

Duẫn An Nhiên che trước người Chu Minh Nghĩa “Bác Chu, xin người không cần tức giận Minh Nghĩa, là con, đều là con, là con muốn cùng anh ấy một chỗ, nếu người muốn đánh, đánh con tốt lắm”

Đồng Vân nhìn đứa con “Nhiên, con...”

Chu Minh Nghĩa nắm vai Duẫn An Nhiên, nhìn hai vị lão nhân “Tốt lắm, cha, người đánh cũng đánh rồi, chúng con đi về trước, tìm thời gian chúng ta sẽ nói lại chuyện này, con cảm thấy hiện tại mọi người cần bình tĩnh một chút”

Đồng Vân kinh ngạc nhìn hai đứa con trai “Các con, các con, thật sự...”

Chu Minh Nghĩa mỉm cười một chút, lôi kéo Duẩn An Nhiên rời đi.

Ngồi trong xe trên đường trở về, Duẩn An Nhiên nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, như nghĩ tới điều gì “Uy, anh sẽ không phải là cố ý đi”

“Cái gì?” Chu Minh Nghĩa một tay nắm tay lái, tay kia cầm tay Duẩn An Nhiên.

“Bác Chu có thể không cần thấy chúng ta ôm nhau, anh là cố ý” Duẩn An Nhiên quay sang nhìn người yêu.

“Đúng vậy, không tồi, em càng ngày càng hiểu anh”

“Vì cái gì? Vì cái gì muốn bác Chu tức giận?”

“Dù sao sớm hay muộn gì ông cũng biết, sớm hay muộn cũng sẽ tức giận. Sớm một chút để ông đánh một cái, anh cho rằng tốt hơn”

Về đến nhà, nằm trên giường, Duẩn An Nhiên bất an hỏi “Làm sao bây giờ a? Nếu bọn họ không đồng ý?”

Chu Minh Nghĩa xoa tóc Duẩn An Nhiên “Không đồng ý thì thế nào? Bây giờ còn cần bọn họ đồng ý chúng ta mới cùng một chỗ sao? Không quan hệ, không quan hệ”

“Vậy, bọn họ sẽ thế nào a?”

Chu Minh Nghĩa nghĩ nghĩ một chút “Anh nghĩ, đầu tiên hẳn là dì Vân cùng cha thương lượng, sau đó dì Vân sẽ đàm luận với em, dì Vân lại nói lại một lần nữa với anh, cuối cùng anh sẽ đàm đạo với cha”

“Vì cái gì?”

“Chuyện hôn nhân mẹ ra mặt thuận tiện hơn. Cha không phải không quan tâm, nhưng bọn họ đứng từ góc độ người lớn”

“Ai muốn cùng anh thảo luận hôn sự” Duẩn An Nhiên đột nhiên đỏ mặt, bối rối xoay người

Chu Minh Nghĩa ôm cổ cậu “Uy, em muốn bội tình bạc nghĩa”

“Em mới không có”

“Nếu em muốn đăng ký kết hôn cũng có thể, bất quá anh cảm thấy chúng ta không cần làm vậy”

Duẩn An Nhiên dựa vào lòng Chu Minh Nghĩa gật đầu.

Chu Minh Nghĩa mỉm cười “Chuyện của chúng ta, tự chúng ta rõ ràng là được”

Đông Vệ Tinh thành, trong nhà Chu gia, hai vị lão nhân ngồi mặt đối mặt.

Chu Trọng Hàn cảm giác sâu sắc phải xin lỗi “Vân, anh...”

Đồng Vân cúi đầu “Minh Nghĩa nói, đều là sự thật đi”

“Anh nghĩ thật sự là, thật không ngờ, nó thế nhưng làm ra chuyện tình này, nó thế nhưng...” Chu Trọng Hàn cầm tay vợ mình “Thực xin lỗi, anh, xin em không cần...Ai, thật không hiểu nên nói cái gì mới tốt”

Đồng Vân lắc đầu “Em không tức giận. Em nghĩ, em cũng không để ý”

Chu Trọng Hàn quá sợ hãi “Vân, em nói cái gì?”

Đồng Vân ngẩng đầu “Trọng Hàn, kỳ thật em cũng không tức giận. Em nghĩ, em không ngại”

“Em đang nói cái gì?”

Đồng Vân cầm tay Chu Trọng Hàn, đôi mắt nai to tròn nhìn ông, tràn ngập xin lỗi “Trọng Hàn, em, em cũng không để ý An Nhiên cùng Minh Nghĩa một chỗ”

“Em, em như thế nào nói như vậy?”

Trong mắt Đồng Vân ngập nước “Trọng Hàn, thực xin lỗi, là em rất ích kỷ, em không tốt. Chính là, anh giấu lại, với điều kiện của An Nhiên, nó có thể tìm được người tốt như Minh Nghĩa làm bạn đời, em vì cái gì phải để ý?”

Chu Trọng Hàn há miệng, kinh ngạc nhìn Đồng Vân “Em nói cái gì a, An Nhiên là đứa trẻ tốt, An Nhiên có cái gì không tốt?”

“Đúng vậy, An Nhiên là đứa trẻ tốt, nhưng nó bình thường như vậy, không có bản lĩnh gì đặc biệt, suy nghĩ cũng không tốt, đã hai mươi lăm tuổi, nhìn không ra có tiền đồ gì. Em đã nghĩ, tương lai, nó cũng sẽ tìm một cô gái kết hôn, sống thường thường thản nhiên, cả đời vô vị. Nhưng nếu nó cùng Minh Nghĩa, như vậy không giống nhau, anh xem, nó hiện tại cùng một chỗ với Minh Nghĩa, nó biết phấn đấu, lễ tạ thần ý đi học bài, Minh Nghĩa nhất định có thể chiếu cố nó trên nhiều phương diện, dẫn đường cho nó”

Chu Trọng Hàn trầm mặc.

Đồng Vân nói tiếp “Thực xin lỗi, Trọng Hàn, thực xin lỗi, em chỉ lo lắng cho đứa con của mình. Em không có khả năng chiếu cố An Nhiên cả đời, tương lai nó sẽ thế nào? Hiện giờ, kiếm ăn không dễ dàng, xã hội cạnh tranh kịch liệt như vậy, An Nhiên chính là một người dân nho nhỏ dưới đáy xã hội. Tương lai nó sẽ thế nào? Anh à, làm sao bây giờ đây? Em không dám nghĩ, em thật sự không dám nghĩ. Nhưng nếu cùng Minh Nghĩa một chỗ, Minh Nghĩa nhất định hảo hảo chiếu cố nó có phải hay không? Em không phải ham Minh Nghĩa có tiền, thật sự. Nhưng rất cuộc có tiền dễ làm nên chuyện, hơn nữa, Minh Nghĩa không phải có tiền bình thường, nếu Minh Nghĩa nguyện ý, nó nhất định sẽ chiếu cố An Nhiên thật tốt”

Đồng Vân nặng nề cúi đầu khóc lên “Thực xin lỗi, Trọng Hàn, em cho anh thất vọng rồi, thật xin lỗi”

Chu Trọng Hàn ôm lấy Đồng Vân thở dài “Aiii, không, em không có sai, em không có sai”

Đồng Vân vẫn là khóc “Thực xin lỗi, thực xin lỗi”

“Vân, hẳn là anh không nên, anh không nghĩ đến đứa con mình lại đánh chủ ý tới con em”

“Không, không. Xin anh không cần để ý, là An Nhiên không tốt”

Chu Trọng Hàn vội vàng nói “Không, là Minh Nghĩa, là đứa nhỏ này không tốt”

Trần an Đồng Vân, Chu Trọng Hàn thấp giọng nói “Vân, kỳ thật chuyện Minh Nghĩa, anh quản không được, nhiều năm như vậy anh cũng chưa quản nó, nó có ngày hôm nay toàn bộ dựa vào chính nó, một tay một cước dốc sức làm nên, nó cùng ai một chỗ anh quản không được. Anh chỉ là, chỉ là sợ em để ý, sợ em tức giận”

Đồng Vân ghen ngào nói “Không, Trọng Hàn, em là sợ anh tức giận”

Chu Trọng Hàn lau nước mắt cho vợ “Tính lại, bọn nhỏ phải cùng một chỗ, chúng ta cũng không có cách nào ngăn trở”

“Anh thật sự không ngại?”

“Để ý cũng không có biện pháp. Thành thật mà nói, anh vẫn rất thích An Nhiên, nó giống em, là đứa nhỏ thật ngoan, thật tốt. Hừ, đều là Minh Nghĩa không tốt”

Đồng Vân giữ chặt tay trợ phụ “Vây, em quay lại tìm hai đứa nhỏ nói chuyện”

Chu Trọng Hàn gật đầu, thở dài một tiếng.

Như Chu Minh Nghĩa dự đoán, Đồng Vân trước tiên tìm đến Duẫn An Nhiên.

Hai mẹ con im lặng ngồi trong phòng trà nhìn nhau, ánh mắt hai người rất giống nhau.

“Nó, đối tốt với con?” Đồng Vân mở miệng trước.

Duẫn An Nhiên gật đầu “Tốt lắm, tốt lắm, anh ấy thật săn sóc cho con, cùng với anh ấy một chỗ con cảm thấy thật hạnh phúc”

“Đúng vậy, Minh Nghĩa là người ân cần. Các con còn một chỗ bao lâu?”

Duẫn An Nhiên suy nghĩ một chút “Gần một năm”

“Đã một thời gian dài như vậy”

Duẫn An Nhiên đỏ mặt.

“Con cảm thấy nó đối với con, là thật sao?” Đồng Vân không thể không hỏi.

“Àn” Duẩn An Nhiên gật gật đầu “Mẹ, thỉnh dừng cho chúng con tách ra”

Đồng Vân lắc đầu “Mẹ không phản đối các con cùng một chỗ”

Duẩn An Nhiên có chút kinh ngạc, lập tức cao hứng “Thật sự?”

“Phải, con tìm được người bầu bạn tốt như vậy, mẹ vì cái gì phải phản đối. Mẹ chỉ hy vọng các con có thể hảo hảo ở chung, nó hảo hảo chiều cổ con”

Duẩn An Nhiên mạnh mẽ gật đầu.

Đồng Vân đưa tay vuốt ve hai má đứa con “Lúc con còn nhỏ, mẹ không chiều cổ con thật tốt, hiện tại, nếu Minh Nghĩa làm được như vậy, mẹ an tâm. Nó có bản lĩnh, có năng lực, người lại chính trực, con cùng nó một chỗ mẹ thật yên tâm”

“Cám ơn mẹ” Duẩn An Nhiên nhìn mẹ cười.

Đồng Vân lại cười không nổi, thở dài thật sâu.

“Nga, dì Vân tìm em, vậy kế tiếp là anh” Chu Minh Nghĩa đã biết chuyện, nói như vậy.

“Không biết mẹ em nói cái gì với anh?”

Chu Minh Nghĩa mỉm cười “Anh nghĩ, dì Vân hy vọng anh hứa hẹn chắc chắn”

“Cái gì a, aiii, nữ nhân đều như vậy”

“Anh nghĩ câu trả lời của anh sẽ làm dì Vân hài lòng” Chu Minh Nghĩa cười gật đầu.

“Ừ, không cần xem em như nữ nhân” Duẩn An Nhiên tức giận, giữ chặt áo Chu Minh Nghĩa.

“Đánh nhau anh không có phần thắng, nữ nhân, em xem em có chỗ nào giống không? Lại hung hãn, miệng lại hừ, tuyệt không ôn nhu, còn không biết làm nũng, bướng bỉnh, em có chỗ nào giống nữ nhân?”

Duẩn An Nhiên quát to một tiếng, đánh Chu Minh Nghĩa một quyền, đem gã đánh ngã trên sofa “Anh đi chết! Hồn đản, nói em như vậy”

Chu Minh Nghĩa đưa tay kéo ngã Duẩn An Nhiên “Anh nói đều là sự thật. Nhưng em cũng có chỗ đáng yêu. Ngẫu nhiên sẽ thực ngoan, cũng sẽ không làm ồn anh, nấu đồ ăn đều ngon, không quấy rầy anh khi làm việc, hơn nữa...”

Chu Minh Nghĩa há mồm nhẹ nhàng cắn vành tai duẩn An Nhiên “Hơn nữa...”

Duẩn An Nhiên giãy dụa “Anh đáng ghét nhất”

“Khẩu phị tâm phi. Kỳ thật, em cũng thích anh giống như anh thích em vậy”

“Nhàm chán, ai sẽ thích?”

“Em chính là mạnh miệng”

21. Chương 21

Đối diện với đôi mắt thâm nâu trong suốt của Chu Minh Nghĩa, người bất an lại chính là Đồng Vân.

Chu Minh Nghĩa cười ôn nhu “Dì Vân, con đáp ứng người sẽ chiều cổ cậu ấy thật tốt, con sẽ vì cậu ấy mà đau lòng, cậu ấy là sự tồn tại rất đặc biệt trong con”

Đồng Vân không nói gì, chỉ dùng đôi mắt nai vô tội nhìn Chu Minh Nghĩa.

“Con rất thích Nhiên, con quen cậu ấy không giống như quen những người khác, cũng không giống những bạn gái trước kia, Nhiên chính là Nhiên, con không cần quá khứ của cậu ấy, con chỉ hy vọng có thể hiện diện trong tương lai của cậu ấy”

Đồng Vân trầm mặc thật lâu, có chút khó khăn mở miệng “Minh Nghĩa, dì, xin con nói cho dì biết, nếu đoạn quan hệ này chỉ ngăn ngủi, dì hy vọng khi chia tay đừng tổn thương An Nhiên quá sâu, nếu, nếu con không cần nó, nó...” Đồng Vân khóc lên.

Chu Minh Nghĩa lấy khăn tay đưa cho Đồng Vân lau nước mắt “Dì Vân, con là người không đáng tin cậy như vậy sao?”

“Không phải, bởi vì con rất tốt cho nên nếu con không cần nó, nó phải làm sao bây giờ? Về sau, đi nơi nào có thể tìm người giống như con?”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Người không cần lo lắng, con sẽ vĩnh viễn yêu Nhiên. Người vì sao phải lo lắng? Nếu Nhiên không cần con, con sẽ thế nào? Con sẽ đi đâu tìm người giống Nhiên?”

Đồng Vân kinh ngạc ngẩng đầu.

“Dì Vân, dì không công bằng rồi, con với Nhiên có gì khác nhau? Bởi vì con có nhiều tiền, khi thất tình sẽ không thương tâm khổ sở sao? Đây là không đúng”

Đồng Vân lại trầm mặc.

Chu Minh Nghĩa cầm tay Đồng Vân “Dì Vân, nếu người tin tưởng con, hãy giao Nhiên cho con được không? Con yêu cậu ấy không ít hơn dì. Còn có, nếu thật sự phải chia tay, con sẽ làm việc nên làm. Con sẽ tận lực chia tay trong hòa bình. Con, Chu Minh Nghĩa làm việc gì cũng luôn hoàn mỹ, điểm này, người phải tin tưởng con”

Đồng Vân gật gật đầu.

Chu Minh Nghĩa nói tiếp “Đúng rồi, nhà chúng con đang ở hiện giờ chính là một tầng trong hoa viên hải cảnh trên Tinh Lộ, dì biết không, con đã sang tên cho Nhiên, là tài sản cá nhân của cậu ấy, thuế và những thứ khác con đều thu xếp tốt, Nhiên có quyền tài sản vĩnh viễn. Mặt khác, con cũng mở một tài khoản ở ngân hàng Thụy Sĩ, thủ tục giấy tờ trong tay luật sư của con, Kim Tắc Thái và Lỗ Hữu An, Nhiên đều quen hai người này, tương lai nếu cần, luật sư sẽ liên hệ trực tiếp với Nhiên”

Đồng Vân trầm tư, suy nghĩ thật lâu “Kỳ, thật, dì cũng không phải...”

Chu Minh Nghĩa ôn hòa đánh gãy lời nàng “Con biết, con hoàn toàn hiểu được, dì không cần nói thêm nữa, dì chỉ cần đáp ứng giao Nhiên cho con là được. Có thể chứ?”

“Vậy phiền con chiếu cố tốt đứa nhỏ kia, nó tính tình không tốt, tính cách lại quật cường, hơn nữa, nó cũng không thể so sánh với con”

Chu Minh Nghĩa cười lắc đầu “Con không biết như vậy. Con cho rằng Nhiên là người đáng yêu hiếm thấy. A, con nói cậu ấy đáng yêu dì cũng không nên nói lại cho cậu ấy. Nhiên không thích con nói như vậy, nhưng đó là cảm giác thật sự của con”

Đồng Vân rõ ràng yên lòng. Chu Minh Nghĩa đẩy đĩa bánh ngọt sang cho Đồng Vân “Dì Vân, dì thử xem bánh hạnh đào của nơi này đi”

Chu Trọng Hàn nghe vợ thuật lại lời 2 đứa con, cũng không thể nói gì hơn.

“Quên đi, nếu chúng nó thật sự thích nhau”

Cha mẹ cuối cùng ngầm đồng ý quan hệ của đôi tình nhân, tuy rằng có chút không tình nguyện.

Chu Minh Nghĩa thái độ vẫn rất rộng lượng, bất luận về công hay về tư, gã đều không bao giờ kiêng dè quan hệ của mình cùng Duẫn An Nhiên. Đương nhiên, gã cũng không phải sỗ sàng không quan tâm thời gian, địa điểm hoặc làm ra biểu cảm, hành động quá trớn. Chỉ cần nhìn ánh mắt gã đây ý cười liền đủ để cho người chung quanh hiểu được. Nhân vật đỉnh cao của giới tài chính Châu Á có vợ là người cùng giới tính, hơn nữa còn thật sự rất yêu thương vợ mình.

Mùa thu năm nay, gió không thổi nhiều.

Duẫn An Nhiên bận việc phỏng vấn lấy tin bầu cử chính phủ, theo xe của tuần san đi khắp thành phố để chụp ảnh nghị viên, mà Chu Minh Nghĩa cũng bận việc phân tích hướng đầu tư cho khách hàng, cùng với

cung cấp phân tích kỳ hạn giao dịch giá cả thị trường. Tuy đôi tình nhân bề bộn nhiều việc nhưng vẫn định kỳ đi thăm cha mẹ ở Đông Vệ tỉnh thành.

Một chiều cuối tuần, Chu Minh Nghĩa cùng Duẫn An Nhiên đứng ở ban công nhà cha mẹ ngắm biển.

Gió biển quất vào mặt, nhẹ nhàng khoan khoái.

“Trách không được mọi người chọn phòng ở hướng ra biển, cảm giác thật sự rất tốt” Nheo mắt nhìn mặt biển, Duẫn An Nhiên thoải mái thở dài.

“Cho nên phòng ngủ hướng ra biển giá cả rất cao”

“Không cần đề cập đến giá cả cùng các mối liên hệ khác” Duẫn An Nhiên nhin không được kháng nghị.

“Được, không nói, không nói”

Chu Trọng Hàn ngồi trong phòng nhìn hai đứa con đang ôm nhau đứng trên sân thượng, con mình ôm eo vợ, dán chặt lấy nhau vô cùng thân thiết, mặt đối mặt, giống như đôi chim nhỏ rúc vào nhau.

Chu Trọng Hàn nhin không được thở dài, ông cũng không phải không gặp qua những đôi tình nhân đồng tính, ông không bài xích, nhưng trong lòng có chút chán ghét, hơn nữa ông luôn cảm thấy trong một đôi nhất định có một nam nhân ảo lả như nữ nhân, nhưng nhìn hai con trai, bọn họ đều là những người đàn ông thuần túy, đứa con mình luôn giữ bình tĩnh, mà An Nhiên lại là một thanh niên tính khí quật cường, hai người kia rốt cuộc là đến với nhau như thế nào?

Chu Trọng Hàn lắc đầu.

Đồng Vân nhìn thấy kéo ống tay áo bảo ông tránh đi.

Hai vợ chồng vào thư phòng ngồi.

“Như thế nào chúng ta lại trở nên lén lút?”

“Cái gì? Bọn nhỏ ở ngoài kia, anh xem cái gì” Đồng Vân bắt mắt nói.

“Anh không thấy cái gì a, hơn nữa, Minh Nghĩa cũng thật là, tuyệt không kiêu dè”

“Bọn họ không làm chuyện gì, hiện giờ thanh niên luyến ái bên đường có khối người”

“Luyến ái?” Chu Trọng Hàn hít vào một hơi.

Đồng Vân lộ ra biểu tình u buồn “Không phải sao. Em tưởng...Anh vẫn không đồng ý a”

Chu Trọng Hàn vội vàng xua tay “A, không, anh chỉ là, chính là, bọn họ không phải đã cùng một chỗ sao, còn luyến cái gì?”

Đồng Vân cười một cái, thử thăm dò “Trọng Hàn, nếu, nếu bọn nhỏ muốn kết hôn, anh có thể không phản đối hay không?”

Chu Trọng Hàn vuốt cổ “A, em là nói, cái kia, An Nhiên phải trở thành vợ?”

Đồng Vân “Ách” một tiếng, gật gật đầu “Hắn là vậy đi” Ngữ khí có chút không xác định.

“Anh không phản đối, bất quá, bất quá...”

“Không tiếp nhận được phải không?” Đồng Vân tiếp lời.

“Cũng không tất phải như vậy”

“Quên đi, hết thấy cứ thuận theo tự nhiên”

“Nếu anh ấy yêu con, giấy chứng nhận kia có hay không có đều như nhau, nếu anh ấy không hề yêu con, thì giấy chứng nhận kia có cũng như không” Duẫn An Nhiên trả lời vấn đề của mẹ mình.

Đoạn tình cảm này, Duẫn An Nhiên không muốn nghĩ nhiều, đi theo cảm giác là tốt rồi, bởi vì Chu Minh Nghĩa đối với cậu rất tốt, tốt đến độ khiến cậu sợ hãi, cho nên Duẫn An Nhiên không dám nghĩ nếu thật sự chia tay, bản thân sẽ thế nào?

Này cũng xem như là trốn tránh đi. Duẩn An Nhiên nói với chính mình.

Chu Minh Nghĩa tựa hồ không phiền não như vậy.

Nếu gã đã tan ca mà Duẩn An Nhiên còn chưa xong thì gã nhất định lái xe đi đón, sau đó hai người cùng nhau về nhà. Này những đón đưa làm cho Duẩn An Nhiên cảm giác vô cùng ngọt ngào.

Giờ phút cuối cùng của năm.

Lại một lần nữa đem cha mẹ tổng xuất ra nước ngoài, Chu Minh Nghĩa chuẩn bị tốt mỹ thực, cùng Duẩn An Nhiên ở nhà hưởng thụ.

“Hiện tại là thời gian chỉ riêng hai ta mà rất khó mới có được” Cầm ly whiskey, Chu Minh Nghĩa nói. Tâm tình gã vô cùng tốt, tiếp nhận Vạn Khải, thành tựu chín mùi, tài sản cá nhân tăng lên không ít, đồng thời ổn định tình cảm lưu luyến, xem như chí đắc ý mãn.

Duẩn An Nhiên như con mèo nhỏ nằm trên sofa, dán mắt lên thảm nhung tơ.

“Ừ, nghe nói năm nay anh buôn bán lời không ít” Duẩn An Nhiên hỏi.

“A, hoàn hảo”

“Anh biết anh có bao nhiêu tiền không?” Duẩn An Nhiên đột nhiên tò mò.

“Cái này, hỏi qua kế toán viên cao cấp cùng nhân viên định giá tài sản sẽ có một con số chính xác” Chu Minh Nghĩa trả lời bình tĩnh.

“Lợi hại a”

Chu Minh Nghĩa lắc lắc ngón trỏ “Lợi hại chính là tài sản cá nhân hàng năm vượt qua tốc độ tăng trưởng bình quân 10%, cho nên giá trị phỏng chừng cũng không tồi”

“Vậy anh mở ngân hàng đi”

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Không tồi, là đề nghị tốt”

Duẩn An Nhiên ngồi dậy, ngồi xổm trên sofa “Anh hiện tại muốn nhất cái gì?”

Chu Minh Nghĩa nháy mắt “Như thế nào còn muốn lấy độc nhất vô nhị?”

“Anh?Thiệt” Duẩn An Nhiên bĩu môi.

Đỡ cái trán, Chu Minh Nghĩa thở dài “Em sao lại chậm hiểu như vậy?”

Duẩn An Nhiên ngồi thẳng lưng “Ai chậm hiểu, anh nói rõ ràng”

“Đương nhiên là em chậm hiểu, anh rất muốn cái gì, đương nhiên chính là em, còn hỏi, em nói em không chậm hiểu?”

Duẩn An Nhiên chậm rãi đỏ mặt, cúi đầu, nửa ngày không nói lời nào.

Nhìn Duẩn An Nhiên từ sơn miêu dần dần biến thành bạch tuột hấp thủy, Chu Minh Nghĩa cười trộm không ngừng.

Ngày hôm sau, Chu Minh Nghĩa ngồi xem báo, xem tivi, nghe nhạc, đọc sách, nhưng đôi mắt thâm nâu sáng ngời luôn thường thường nhìn chăm chú trên người Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt Chu Minh Nghĩa, đến ngồi bên người gã “Được rồi, được rồi, kia, tùy tiện anh làm thế nào cũng tốt”

Chu Minh Nghĩa cười một chút, tiếp tục nhìn chăm chăm Duẩn An Nhiên nhưng không có hành động gì.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” Duẩn An Nhiên trong lòng biết không đấu lại hồ ly này, cho nên muốn thôi không kháng cự nữa.

“A, rất nóng, giảm nhiệt độ sẽ tốt hơn” Chu Minh Nghĩa như không chú ý tới cậu.

“Anh, anh tử hồ ly” Duẫn An Nhiên trợn tròn mắt, trừng Chu Minh Nghĩa, một chút biện pháp cũng không có.

Duẫn An Nhiên bị nhìn cả ngày, rất tức giận. Đến buổi tối phát hiện Chu Minh Nghĩa vẫn tươi cười thản nhiên nhìn chăm chăm cậu, cả giận nói “Anh có gì không yên, giả vờ meo meo nhìn em cả ngày, anh bệnh thần kinh a”

“Bởi vì em nghĩ chuyện giả vờ meo meo cho nên cảm thấy ánh mắt anh cũng giống vậy, rốt cuộc ai mới giả vờ hơn, em nói xem”

“Vô nghĩa, đương nhiên, anh là kẻ giả vờ nhất”

“Được, anh giả vờ thì giả vờ, thì thế nào?” Chu Minh Nghĩa không cho là đúng.

“Không cần nhìn nữa” Duẫn An Nhiên nhào đến bắt lấy Chu Minh Nghĩa, hai người đâm đá loạn xạ.

Từ phòng khách đánh tới phòng ngủ, như hai đứa trẻ đánh tới đánh lui đến một lữ, Dẫn An Nhiên lập tức ngã xuống giường, Chu Minh Nghĩa ngồi thở trên sofa.

“Anh xem thở không ra hơi, thiếu rèn luyện” Duẫn An Nhiên nằm trên giường nhìn Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Gần đây hợp hơi nhiều”

“Ít biện bạch”

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẫn An Nhiên nằm nghiêng trên giường, áo sơ mi vì giằng co mà mở nút, lộ ra làn da rám nắng trên ngực, róc đen xõa trên ra giường trắng, ánh mắt ướt át mông lung, bên môi nở nụ cười ôn nhu.

Chu Minh Nghĩa trầm mặc, đôi mắt thâm nâu sáng ngời nhìn chăm chú Duẫn An Nhiên.

Duẫn An Nhiên không nói nên lời, chìm đắm trong đôi mắt trầm sâu như biển cả của Chu Minh Nghĩa, hòa tan.

Chậm rãi đưa tay cởi bỏ những cúc áo còn lại, sao đó cởi áo sơ mi, một ngón tay thả áo xuống sàn nhà, lỏa lồ nửa thân trên, cơ thể cân xứng, làn da rám nắng khỏe mạnh, cánh tay rắn chắc cùng xương quai xanh tinh tế, vòng eo rất tròn phập phồng theo từng nhịp hô hấp.

“Nhiên, em hiện tại thoát nhìn thật sự là mỹ vị” Chu Minh Nghĩa cười nói.

“Ngô, anh còn không lại đây”

Chu Minh Nghĩa cười lắc đầu “Còn chưa đủ”

“Đáng ghét, anh bệnh thần kinh a” Duẫn An Nhiên giận, trừng mắt với Chu Minh Nghĩa, chớp chớp mắt sau đó lộ ra một tia cười xấu xa, sau đó đưa ngón tay mơn trớn môi dưới của mình.

Quả nhiên Chu Minh Nghĩa đứng lên đi tới ôm lấy Duẫn An Nhiên, cánh tay khô ráo mà ấm áp làm Duẫn An Nhiên cảm giác vô cùng thoải mái.

Nhưng Duẫn An Nhiên lại lập tức giãy dụa đứng lên đẩy ra Chu Minh Nghĩa, vẻ mặt nghiêm túc “Không được”

Chu Minh Nghĩa khẽ nhún mày “Đứng nháo”

“Không được”

Chu Minh Nghĩa lại ôm chặt Duẫn An Nhiên “Ngoan, đừng náo loạn”

Duẫn An Nhiên lại đẩy ra Chu Minh Nghĩa “Nhưng hiện tại em không nghĩ phải...”

Chu Minh Nghĩa nhìn vào mắt cậu, ánh mắt trong suốt làm tim Duẫn An Nhiên đập thành thịch “Thật sự?”

“Ân” Duẫn An Nhiên nói cứng.

Chu Minh Nghĩa hạ mắt, lông mi thật dài chớp động, gật gật đầu, biểu tình tựa như có chút ủy khuất “A, anh đã biết”

Gặp đối phương tựa hồ đã buông tha, Duẫn An Nhiên không khỏi thất vọng, bởi vì cậu sớm đã khao khát được Chu Minh Nghĩa ôm.

Chu Minh Nghĩa mở mắt, Duẫn An Nhiên giống như bị trúng điện chấn động cả người. Ngay sau đó, Chu Minh Nghĩa một tay ấn Duẫn An Nhiên xuống, sau đó oán hận hôn cậu.

Đầu lưỡi hôn đến, cùng cậu dây dưa một chỗ, sau đó lại bị dùng sức hút lấy, Chu Minh Nghĩa tích cực chiếm đoạt trong miệng Duẫn An Nhiên như thể muốn đốt cậu bốc cháy.

Duẫn An Nhiên cảm giác giống như rơi vào huyết động sâu không đáy, không khỏi gất gao ôm cổ Chu Minh Nghĩa, thân thể liên kề, toàn thân nóng lên như bốc hỏa từ bên trong.

Một cái hôn sâu chấm dứt, Chu Minh Nghĩa nhìn ánh mắt vợ mê ly dưới thân mình, đôi mắt đen kia đã triệt để mê loạn vì mình, nhẹ giọng hỏi “Không nghĩ phải...? Ân”

Duẫn An Nhiên đưa tay cởi nút quần Chu Minh Nghĩa “Phải”

“Phải nhiều ít?”

“Phải... Toàn bộ Ca ca”

Chu Minh đưa tay tắt đèn, hai thân thể giao triền cùng một chỗ, Chu Minh Nghĩa vân ôn tồn săn sóc như vậy, Duẫn An Nhiên nhắm mắt lại, hoàn toàn giao thân cho gã.

Buổi sáng tỉnh lại, Duẫn An Nhiên vùi mặt vào cổ Chu Minh Nghĩa, gã đưa tay vuốt về mái tóc đen của cậu.

“A, anh vốn muốn em khiêu vũ cho anh xem, chỉ là vừa thấy bộ dáng mê người kia của em, anh liền quên hết” Chu Minh Nghĩa lời nói đột nhiên có chút tiếc nuối.

Duẫn An Nhiên lắc đầu “Không cần, quá mất mặt”

“Có cái gì mất mặt, em nhảy rất đẹp, hơn nữa là nhảy cho anh xem”

“Không cần”

“Trước kia vẫn nhảy, vì cái gì hiện tại lại không được?”

“Nói thực, mất mặt a” Duẫn An Nhiên vừa thẹn vừa giận trả lời.

Chu Minh Nghĩa cười trộm, xem ra về sau phải tốn chút tâm tư mới được.

Mùa xuân vừa mới đến đã có tin tức tốt, Chu Minh Nghĩa được tuần san tài chính và kinh tế bầu chọn nhân vật phong vân, cũng được chính phủ khen ngợi, đạt được khen thưởng thanh niên kiệt xuất, khen ngợi gã nhiều năm cống hiến trên lĩnh vực tài chính và kinh tế cùng sự nghiệp từ thiện.

Chu Minh Nghĩa vẫn là khiêm nhường, nhận giải thưởng cũng không nhận phỏng vấn, kiên trì nguyên tắc không xuất hiện trước ống kính thì sẽ không bao giờ xuất hiện.

Duẫn An Nhiên cầm cúp giải thưởng đến xem, sau đó ngồi bên người Chu Minh Nghĩa “Chu tiên sinh, hiện tại trong lòng anh suy nghĩ cái gì?”

Chu Minh Nghĩa liếc Duẫn An Nhiên một cái “Em lại muốn lấy độc nhất vô nhị?”

“Anh? Thiết? Hỏi ngẫu nhiên thôi”

Chu Minh Nghĩa nghiêng đầu “Anh, anh hy vọng tương lai có thể làm rất tốt”

Duẫn An Nhiên mạnh mẽ chụp vai Chu Minh Nghĩa “Uy, anh cũng quá khách sáo đi”

“Nhưng anh thật sự nghĩ như vậy”

“Cái gì, anh không phải có thể nói thực lòng sao?”

Chu Minh Nghĩa vẻ mặt bất đắc dĩ “Em hỏi anh hiện tại trong lòng nghĩ cái gì, anh liền ăn ngay nói thật”

Duẩn An Nhiên đột nhiên không nói, đôi mắt nai đen to tròn nhìn Chu Minh Nghĩa, cậu đột nhiên phát hiện không biết bắt đầu từ khi nào, Chu Minh Nghĩa ở trước mặt cậu đã chân thật mà thẳng thắn như vậy. Chính cậu cho tới này đều sâu sắc tin cậy Chu Minh Nghĩa, mà gã, cũng đã tin tưởng cậu.

Chu Minh Nghĩa ôm Duẩn An Nhiên chớp mắt “Như thế nào lại bắt đầu ngay người”

Duẩn An Nhiên nhào vào lòng Chu Minh Nghĩa, ôm chặt gã, mặt chôn trên vai Chu Minh Nghĩa, nói nhỏ “Em yêu anh”

Chu Minh Nghĩa ngốc lảng một chút, lập tức cười rộ lên, gắt gao ôm eo Duẩn An Nhiên.

Thời gian trôi qua từng ngày. Cuộc sống lại tiếp tục.

Chu Minh Nghĩa vẫn thỉnh thoảng đem xe đi sửa, bản thân lại đi về trên xe buýt.

Duẩn An Nhiên vẫn giống như ca-nô lướt sóng di chuyển khắp nơi chụp ảnh đưa tin.

Duy nhất không giống trước kia là, hai người đầy tin tưởng, yêu thương lẫn nhau.

Buổi sáng ngày nọ, Duẩn An Nhiên vội vàng đi chụp ảnh, Chu Minh Nghĩa thấy không kịp thời gian liền tự mình lấy xe đưa cậu đi.

Nhìn theo bóng dáng Duẩn An Nhiên thẳng hướng đại sảnh khách sạn, Chu Minh Nghĩa mỉm cười, sau đó lái xe đi.

Buổi tối, Duẩn An Nhiên về nhà thấy Chu Minh Nghĩa ngồi trong thư phòng xem báo, rót nước mang cho gã, sau đó kéo kéo tay áo Chu Minh Nghĩa “Uy, hôm nay có chuyện thú vị”

Chu Minh Nghĩa ánh mắt không dừng trên tờ báo nữa “Cái gì?”

“Em đến muộn, vào hội trường khách sạn nhưng không ai ngăn em kiểm tra tư cách”

“Àn”

“Em nghe được người trong khách sạn nói chuyện”

“Nói cái gì?”

Duẩn An Nhiên cười nói “Em nghe thấy a, có người nói “Ai, người kia là ai a? có người đưa đón như vậy” Sau đó có người trả lời “Không biết, bắt quá tôi thấy lái xe đưa hẳn là Chu Minh Nghĩa”

Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu nhìn Duẩn An Nhiên, Duẩn An Nhiên cắn môi nhin cười, đôi mắt to đen nhìn Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa cười ha hả, đưa tay đặt trên cổ Duẩn An Nhiên kéo xuống, trán chạm trán “Vây tốt lắm a, anh có thể mãi mãi là lái xe của em”

Hoàn chính văn.

22. Chương 22: Phiên Ngoại: Thiên Bình Bar.

Thị thành 2019

Một tối cuối tuần, Chu Minh Nghĩa tha Duẩn An Nhiên ra khỏi phòng.

Duẩn An Nhiên một chân còn nứ trên sàn nhà “Làm gì? Em đang đọc sách, anh muốn làm gì?”

“Anh mang em đến một nơi rất hay”

Duẩn An Nhiên lắc đầu “Không cần, làm sao thoải mái bằng ở trong nhà, anh tự mình đi đi”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười, kéo áo sơ mi Duẩn An Nhiên “Nơi đó không thể đi một mình”

“Làm sao không thể đi một mình?”

“Bạn anh giới thiệu cho anh một nơi rất hay, anh muốn cùng em đến xem”

Mang theo vẻ mặt hoài nghi, Duẩn An Nhiên không tình nguyện theo sát Chu Minh Nghĩa lên xe.

Xe dừng ở bãi đậu xe bên đường, Chu Minh Nghĩa kéo Duẩn An Nhiên xuống, tay trong tay đi qua đường.

Duẩn An Nhiên ngẩng đầu, nhìn đèn neon trên bảng hiệu toà nhà “Bar Thiên Bình. Nguyên lai là đến quán bar, sao không nói sớm”

Hai người đi vào trong.

Duẩn An Nhiên tò mò đánh giá xung quanh.

Không gian quán bar rất lớn, rộng mở, ánh đèn nhu hòa, không khí rất tốt, không ai hút thuốc. Chung quanh bài trí bằng thủy tinh trong suốt, trang trí rất có cá tính.

Trên vách tường là bức tranh một thác nước.

Duẩn An Nhiên nhún nhún vai “Nơi này không giống như một quán bar bình thường”

Chu Minh Nghĩa lấy rượu “Là bạn bè giới thiệu cho anh, đều khen không tồi, không khí tốt lắm”

“Quầy rượu trong nhà còn không đủ cho anh uống?”

Chu Minh Nghĩa lắc đầu “Bên ngoài không giống vậy. Đúng rồi, nơi này có đồ nướng, còn có sandwich đều rất ngon, muốn thử hay không?”

Ăn khoai tây miễn phí, Duẩn An Nhiên ngó Đông ngó Tây.

Chậm rãi, Duẩn An Nhiên phát hiện các bàn bên cạnh, mọi người đều ngồi mặt đối mặt, vai sóng vai, đều là một đôi, hơn nữa, đều cùng giới tính.

Duẩn An Nhiên cảm giác không được tự nhiên.

Chú ý tới biểu tình của Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Đã nhìn ra sao?”

Duẩn An Nhiên gật đầu “Àn”

Duẩn An Nhiên nhỏ giọng nói “Kỳ thật, chúng ta có thể đến quán bar bình thường, nếu bị người khác ở trong này nhìn thấy rồi truyền ra ngoài, không tốt lắm đâu”

“Anh cảm thấy không có gì, hiện tại xã hội đã thật thoáng, anh thấy nơi này hoàn cảnh tốt, quán bar bình thường ngược lại có rất nhiều điều, không khí mù mịt, em xem nơi này”

Tựa vào lưng ghế dựa, Duẩn An Nhiên gật đầu “Thật là vậy”

“Nói hai người đến là vì muốn đi ra ngoài thoải mái một chút. Nếu một người đến, chính là muốn tìm bạn”

Duẩn An Nhiên nghe xong lại cúi đầu nhìn chung quanh, quả nhiên, có người đến một mình ngồi trước quầy bar, vừa uống rượu vừa nhìn xung quanh, tựa hồ muốn tìm kiếm người.

“Nếu anh một mình đến, sẽ có người đến gần bắt chuyện?” Duẩn An Nhiên quay đầu hỏi.

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Em nói xem?”

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Chu Minh Nghĩa, đôi mắt nâu thâm thúy, toàn thân toát ra khí chất nam nhân thành thực trầm ổn, Duẩn An Nhiên bĩu môi “Thiệt, vậy anh có thể đến một mình a”

Chu Minh Nghĩa cười mà không nói.

Một thứ được đưa đến, Chu Minh Nghĩa lấy ra chén rượu, đẩy đĩa thức ăn đến trước mặt Duẩn An Nhiên “Đến xem”

Duẩn An Nhiên nhìn thấy trên bàn một xâu đồ nướng, có thịt gà, thịt bò, còn có mực, cá, cùng với một số loại thịt khác mà cậu không biết.

Cầm lấy một xâu, Duẩn An Nhiên cau mày cắn một ngụm, biểu tình thay đổi “A, ăn ngon lắm”

“Không tồi đi, rất nổi danh, không phải ai cũng ném qua”

Duẩn An Nhiên há to miệng ăn thật nhiều “Ân, ăn ngon, ăn ngon”

Mỗi một loại thịt đều là thịt tươi, trộn với tương ớt, vừa đúng vị, mỹ vị khó có thể hình dung.

Duẩn An Nhiên ngẩng đầu “Anh không ăn?”

Chu Minh Nghĩa thưởng thức ly rượu, lắc đầu.

“Anh không ăn em ăn hết, anh đừng hối hận”

Ăn xong đồ nướng, Duẩn An Nhiên lấy ly nước lớn trước mặt, uống nước khoáng, lại bắt đầu tò mò nhìn xung quanh.

“Nhiên, không nên nhìn lộ liễu như vậy”

“Vì sao?”

“Bởi vì người ta sẽ nghĩ em có ý tứ với họ”

Duẩn An Nhiên lơ đãng “Thiết, ai muốn có ý tứ với bọn họ, chỉ là nhìn xem thôi”

Bởi vì không phải đến một mình, Duẩn An Nhiên cũng không để ý.

“Nhiên, chú ý hướng ba giờ, vị tiên sinh kia nhìn em đã lâu”

“Cái gì?” Duẩn An Nhiên không khỏi nhìn về hướng Chu Minh Nghĩa chỉ, nơi đó có một nam nhân mặc áo vest, nhìn chăm chú Duẩn An Nhiên, khi ánh mắt chạm nhau, gã nâng chén ý chào hỏi.

Duẩn An Nhiên mặt đỏ tai hồng, vội vàng quay sang.

“Không cần đỏ mặt, tới nơi này không phải tìm người thì bị người tìm”

“Không có” Duẩn An Nhiên liếc Chu Minh Nghĩa, sau đó hỏi gã “Vậy anh tới tìm người, hay để người tìm?”

“Em nói xem”

“Tử hồ ly”

Chu Minh Nghĩa buông ly rượu “Nga, tên hiệu mới của anh, nghe không tồi”

Ngừng trong một khắc, Duẩn An Nhiên vẫn không nhận được tò mò, tiếp tục nhìn chung quanh.

Nơi này người càng lúc càng đông, chậm rãi các bàn nhỏ bên cạnh đều có người ngồi.

Nhưng không khí vẫn tốt như cũ, không ai cao giọng nói chuyện, các đôi đều thấp giọng nói lời nhỏ nhẹ, bàn tròn cách vách cũng không có người ồn ào, không khí ôn hòa, từng khúc ca nối tiếp nhau, người ngồi ở đây cảm thấy càng lúc càng thoải mái.

Duẩn An Nhiên như phát hiện ra châu lục mới “uy, mau nhìn hướng bảy giờ, đứa nhỏ kia, thật khá”

Chu Minh Nghĩa nhìn thử, bàn bên kia, có một bé trai nhỏ tuổi, thật sự rất được, tóc nâu, mắt to sáng ngời, gương mặt tròn nho nhỏ, cằm đầy đặn, đúng là mỹ thiếu niên.

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Ân, không tồi, thật rất đáng yêu”

Phát hiện ánh mắt Chu Minh Nghĩa đảo quanh ở bên kia, Duẩn An Nhiên có chút bất mãn “Uy, người ta có bận rồi, cho dù nhìn, cũng không cần nhìn lâu như vậy”

“Không có a, chỉ nhìn một chút”

“Anh mắt anh như phát điện, cái này còn gọi là tùy tiện xem?”

Chu Minh Nghĩa khoát tay ngăn lại “Ai, Nhiên, bạn trai người ta trắng kiện như vậy, một quyền đánh tới, anh nửa cái mạng đều không còn, anh nhìn cậu ta làm chi?”

Duẩn An Nhiên vẻ mặt khinh thường “Vậy mà anh vẫn còn đang nhìn”

“Anh vẫn chỉ nhìn một mình em thôi, Nhiên”

Duẩn An Nhiên chậm rãi đỏ mặt, lại vẫn tiếp tục mạnh miệng “Tốt, vậy anh nhắm mắt lại, không nên nhìn”
Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Bình thường, anh nhắm mắt lại chỉ vì một chuyện”

“Cái gì?”

“Lúc hôn môi”

Duẩn An Nhiên mặt đỏ càng đỏ hơn, nhỏ giọng kêu lên “Chu Minh Nghĩa, nơi này là nơi công cộng”

“Em không thấy người khác ở trong này hôn môi không có nghĩa là anh không thể, hơn nữa, em tất nhiên là thấy, quán bar không ra bố cáo khách không được hôn môi”

“Anh còn nói”

Chu Minh nhướng người lại gần, khoảng cách mặt bàn rất nhỏ không đủ ngăn trở hai người “Nếu em hôn anh, anh không nhìn nữa”

Duẩn An Nhiên xoay mặt “Ít nói”

Chu Minh Nghĩa dựa lưng vào ghế, nhìn chăm chăm Duẩn An Nhiên không buông.

Đột nhiên Chu Minh Nghĩa đứng lên, Duẩn An Nhiên sợ tới mức vội vàng trốn, sau đó mới phát hiện gã không phải đi về phía cậu mà đi đến một chiếc máy đĩa bên cạnh.

Khi Chu Minh trở về, tiếng nhạc cất lên.

Giai điệu vô cùng quen thuộc, đó là một tình khúc cũ.

“take me to your heart

take me to your soul

.

we’re only here today

.

give me your hand and hold me

.

it’s easy take me to your heart”

Không biết là ca sĩ nào có thể hát thâm tình động lòng người như vậy.

Duẩn An Nhiên không khỏi nhìn Chu Minh Nghĩa, gã cũng đang nhìn chăm chú cậu, ánh mắt đầy ôn nhu.

Một cách không tự chủ Duẩn An Nhiên hướng về Chu Minh Nghĩa, sau đó chậm rãi khép mắt lại.

Lần đầu tiên, Duẩn An Nhiên ở bên ngoài hôn môi Chu Minh Nghĩa.

Chậm rãi mở to mắt, Chu Minh Nghĩa thấp giọng nói bên tai Duẩn An Nhiên “Nhiên, chúng ta về nhà đi”

“Được”

Nắm tay người yêu, Chu Minh Nghĩa mang Duẩn An Nhiên rời đi.

Ngồi trên xe, Duẩn An Nhiên không khỏi quay đầu lại nhìn ánh đèn ne-on trên bảng hiệu quán bar “Thiên bình bar”

Lúc này, Chu Minh Nghĩa ôm vai Duẩn An Nhiên, lại một lần nữa hôn lên môi cậu.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 2: Mừng 7 Tháng 7

Trời vừa sáng, Duẫn An Nhiên nấu cơm thật sớm, không ăn mà ngược lại vội vàng sửa sang tư liệu cùng máy ảnh.

Chu Minh Nghĩa ngồi bên bàn ăn, một tay đang cầm chén, nhìn thấy Duẫn An Nhiên đang cuống cuống trong phòng khách “Nhiên, nếu không ăn cơm sẽ nguội”

“Chờ một chút nữa là tốt rồi”

“Đêm qua như thế nào không chuẩn bị cho tốt?”

Duẫn An Nhiên ngẩng đầu liếc Chu Minh Nghĩa một cái “Anh tự hỏi mình a”

“Anh làm sao vậy?” Chu Minh Nghĩa sắc mặt không đổi, tựa hồ còn lộ ra ý cười.

Duẫn An Nhiên chỉ có thể mắng thầm nho nhỏ một câu “Tử hồ lý”

“Nhanh đến ăn cơm”

Vội vàng xóa số ảnh còn tồn trong máy ảnh, Duẫn An Nhiên rút cuộc cũng ngồi vào bàn ăn.

Đưa tay cầm bát uống một ngụm, Duẫn An Nhiên oa oa kêu to “A, nóng a” Cậu đứng bật dậy.

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẫn An Nhiên giống hệt con mèo, chỉ cười cười, đưa tay đổi chén cho Duẫn An Nhiên, lấy chén của cậu về cho mình.

Duẫn An Nhiên cố nghiêm mặt ngồi xuống, vừa uống vừa dỗi “Di, vì cái gì chén anh không nóng?”

Chu Minh Nghĩa cười một cái “A, khuấy vài khuấy sẽ lạnh ngay. Không cho nói nữa, uống nhanh đi, chờ một chút nữa anh đưa em đi làm”

“Không cần”

“Không cần? Không cần thì em sẽ bị muộn”

“Nhưng anh không phải không thích lái xe?”

Chu Minh Nghĩa lắc lắc đầu “Cũng không hẳn a, muốn đưa em thôi. Em quan trọng hơn”

Vừa lòng khi chú ý thấy Duẫn An Nhiên đỏ mặt, Chu Minh Nghĩa tiếp tục ăn điểm tâm.

Gần đây Duẫn An Nhiên mới đi cắt tóc, chỉnh lại mái tóc một chút, Chu Minh Nghĩa rất vừa lòng với mái tóc mới của cậu, thường liên tục nhìn chăm chăm không buông.

Hơn nữa, còn thường lộ ra tươi cười không có ý tốt.

Đối với loại tươi cười này của Chu Minh Nghĩa, Duẫn An Nhiên luôn luôn có chút sợ hãi, phát hiện gã lại mang theo ý cười xấu xa nhìn mình, cơn tức giận trở lại “Uy, anh nhìn cái gì mà nhìn?”

Chu Minh Nghĩa nhếch miệng nở nụ cười “Không thấy gì cả”

“Vậy anh còn nhìn”

Chu Minh Nghĩa buông đũa, đứng lên, Duẫn An Nhiên không khỏi ngẩng đầu nhìn gã “Nhiên, nếu em không nhìn anh, làm sao biết anh đang nhìn em?”

Duẫn An Nhiên chỉ cảm thấy một ngụm cháo nghẹn trong cổ họng.

Aiii, người trước mắt tài ăn nói hơn mình nhiều lắm, lại cao cơ, dù sao, phải đấu với gã dường như là chuyện không thể. Vì thế, Duẫn An Nhiên chỉ có thể chấp nhận số phận, cúi đầu, há miệng thật to cắn miếng sandwich trong tay như xả giận, hai má phình to.

Chu Minh Nghĩa tươi cười sủng ái, nhìn Duẫn An Nhiên vui đầu ăn trong đau khổ.

Ném qua bữa sáng, Chu Minh Nghĩa cầm khóa xe, hai người đồng loạt chuẩn bị đi làm.

Duẩn An Nhiên vừa chuẩn ra khỏi cửa, Chu Minh Nghĩa “Ba” một cái, tay đặt trên cánh cửa không cho cậu mở ra.

Duẩn An Nhiên về mặt bất mãn quay đầu nhìn chằm chằm Chu Minh Nghĩa “Uy, làm gì? Thật sự bị muộn rồi”

“Em không muốn nói gì với anh sao?”

Duẩn An Nhiên về mặt hoang mang “Nói, nói cái gì?”

Chu Minh Nghĩa nhìn chằm chằm Duẩn An Nhiên “Hảo hảo ngấm lại, thật sự không có gì để nói?”

“Nói hẹn gặp lại? Anh đưa em đi, tại sao phải nói hẹn gặp lại linh tinh gì đó”

Chu Minh Nghĩa đơn giản xoay người tựa trên cửa nhìn Duẩn An Nhiên “Hôm nay là ngày đặc thù như vậy, em thật sự không nói gì sao?”

Duẩn An Nhiên suy nghĩ cân não “Không đúng a, không phải sinh nhật anh”

“Còn nghĩ ra cái gì khác?”

Duẩn An Nhiên cúi đầu có gắng suy tư, sau đó hoang mang ngẩng đầu “Thật sự không nghĩ ra”

Chu Minh Nghĩa lắc đầu, mở to mắt nhìn Duẩn An Nhiên “Ngày lễ tình nhân, em không muốn nói gì sao?”

Duẩn An Nhiên trừng mắt “Thiết, 14 tháng 02 qua lâu rồi, anh quá hồ đồ rồi”

Chu Minh Nghĩa hơi bất mãn “Em nói là lễ tình nhân của người nước ngoài, có ý nghĩa gì. Người Trung Quốc đương nhiên dùng lễ tình nhân Trung Quốc”

Duẩn An Nhiên bừng tỉnh đại ngộ “Nga, đêm thất tịch” Lập tức nói thêm “Uy, anh bệnh thần kinh a, ai làm ngu lang chức nữ với anh chứ”

Chu Minh Nghĩa cười vây lấy Duẩn An Nhiên “Đương nhiên, gần đây anh không có đi công tác”

Nhìn ánh mắt thâm thúy của Chu Minh Nghĩa, trong lòng Duẩn An Nhiên say mê, ngẩng mặt lên chờ đợi một cái hôn của người yêu.

Chu Minh Nghĩa nói nhỏ nhẹ bên tai Duẩn An Nhiên “Buổi tối anh mang em ra ngoài ăn cơm. Anh đã chuẩn bị tốt lắm”

“Không cần quá cay”

“Anh biết, đã dặn dò cả rồi”

Duẩn An Nhiên trong lòng Chu Minh Nghĩa muốn ôn tồn thêm một chút, đột nhiên nhảy dựng lên như mèo “A, bị muộn rồi”

“Không quan hệ, không quan hệ” Chu Minh Nghĩa tựa hồ không lo lắng, mở cửa ra, cùng người yêu xuống lầu.

Nửa buổi chiều ước chừng thời gian có thể kết thúc công việc của ngày hôm nay, Duẩn An Nhiên nhắn tin hẹn giờ trước với Chu Minh Nghĩa.

Bảy giờ ba mươi tối, Duẩn An Nhiên hoàn thành công việc gọi điện cho Chu Minh Nghĩa “Em tan tầm rồi, anh ở nơi nào?”

“Ra hành lang nhìn xuống dưới cửa sổ xem”

Duẩn An Nhiên đi đến bên cửa sổ, dưới lầu cách đó không xa, một chiếc xe thể thao màu xanh biếc.

“Đáng ghét, anh cứ nhiên chạy tới nơi này”

“Nhanh xuống dưới, anh cũng không muốn nhận tờ rơi quảng cáo”

Duẩn An Nhiên đi đến bên cạnh, Chu Minh Nghĩa ra mở cửa xe cho cậu.

“Thật may cũng không nhiều việc”

Chu Minh Nghĩa cười cười “Tự mình làm lão bản thật tốt, có thể bóc lột công nhân”

Duẩn An Nhiên bất mãn đẩy Chu Minh Nghĩa một chút “Uy”

Xe đi đến lưng chừng đồi, đứng ở trước một tòa nhà.

Hai người đồng loạt đi vào nhà ăn.

Duẩn An Nhiên đánh giá chung quanh. Nhà ăn này trang trí tinh xảo, không gian rộng mở, ánh đèn sáng tỏ, khách cũng không nhiều, không khí ôn hòa tĩnh lặng.

“Người không nhiều lắm a?” Duẩn An Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Mang Duẩn An Nhiên đến ngồi đúng vị trí, Chu Minh Nghĩa vừa xem thực đơn vừa nói “Nơi này là nhà ăn của một câu lạc bộ thể hình, chỉ dành cho hội viên, cho nên khách không nhiều lắm, nhưng đầu bếp không tồi, ai đến đều khen. Có bạn bè tặng anh phiếu tập thể hình, cho nên anh có thân phận là hội viên, về sau có thể tới nơi này ăn cơm”

Duẩn An Nhiên xoay mặt qua tấm kính lớn nhìn ra bên ngoài, là vịnh nước nông, tán thưởng “Nơi này cảnh sắc không tồi”

“Àn, hoàn cảnh tốt, người lại ít, đồ ăn cũng không tệ, tới nơi này ăn cơm thật thoải mái”

“Vậy có phải hay không anh thường hay đến?”

Chu Minh Nghĩa lắc đầu “Không có, hôm nay là lần đầu tiên”

Một lát sau đồ ăn được mang lên, món chính là cơm gà lýt, Chu Minh Nghĩa gọi hải sản cùng nấm tiên cô.

Ăn cơm, Duẩn An Nhiên gật đầu “A, quả nhiên ăn ngon”

Cơm Duẩn An Nhiên cũng không thực cay, đặc biệt có mùi vị nồng đậm, xứng đáng là đồ ăn thượng hạng, rất ngon miệng.

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Cũng không tệ lắm đi, anh biết em sợ cay, dặn dò nhà bếp chế biến ít vị cay”

Hai người vừa nói chuyện vừa ăn cơm, Duẩn An Nhiên chú ý bàn đối diện mình có một vị khách đang ngồi một mình. Người này không gọi món ăn mà lặng lẽ xem tạp chí trong tay.

Qua một lúc sau, người khách kia vẫn là một mình.

Duẩn An Nhiên ghé sát vào Chu Minh Nghĩa nhỏ giọng nói “Aii, xem người ngồi sau lưng anh, dựa vào tường ấy, người kia hình như đang đợi ai đó”

Chu Minh Nghĩa xoay mặt nhìn nhìn “Đúng vậy, vừa nhìn đã biết”

“Người này đến sớm hơn chúng ta mà vẫn còn đợi a”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Chờ đợi căn bản là cần phải kiên nhẫn”

Gọi một chén canh, Duẩn An Nhiên cầm trong tay, cũng không uống, dùng chén áp lên một bên mặt, nghiêng đầu nhìn vị khách kia.

“Aiii, Chu Minh Nghĩa, người này rất tuần tú a”

Chu Minh Nghĩa không có quay đầu lại, chỉ nhìn Duẩn An Nhiên “Đúng vậy, không tồi, rất có phong độ trí thức, tao nhã, khiêm tốn, rất có phong độ. Không tồi”

Duẩn An Nhiên lui về “Di, anh cũng chưa nhìn làm sao biết?”

Chu Minh Nghĩa mở mắt nhìn Duẩn An Nhiên liếc mắt một cái “Vừa rồi mới quay đầu lại chứ sao không?”

“Anh liếc mắt một cái là biết ngay?”

“Đương nhiên, anh-Chu Minh Nghĩa nhìn người không cần nhìn nhiều”

Duẩn An Nhiên lại nhìn sang “A, anh ta mang mắt kính rất nhã nhặn, rất nhiều người mang mắt kính trông rất khó coi, nhưng mà nhìn người kia, mang mắt kính rất nhã nhặn, rất đẹp”

Chu Minh Nghĩa ho nhẹ một tiếng “Nhiên, em như thế nào có thể xem nhẹ người đàn ông rất có mị lực bên cạnh mình?”

Duẩn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa “Anh? Nếu anh mang mắt kính nhất định giống sắc lang”

Chu Minh Nghĩa trong giọng nói mang theo uy hiếp “Duẩn An Nhiên, nói chuyện cẩn thận một chút”

Duẩn An Nhiên cúi đầu cười trộm.

Lúc này, một người vội vàng vàng đi đến.

Duẩn An Nhiên chú ý nhìn thấy.

Người tới mặc T-shirt màu đen, quần jean, giày thể thao, vóc dáng tốt lắm, dáng người rất xinh đẹp. Duẩn An Nhiên là phóng viên giải trí, nhìn quen mặt các tuần nam mỹ nữ, chỉ cần liếc mắt một cái nhìn người vừa đi tới liền cảm giác đối phương đáng người thuộc hàng đầu, tiêu chuẩn quốc tế.

Người tới đội mũ lưỡi trai, che nửa khuôn mặt.

Vội vàng đi vào, đến bàn của vị khách nhân đã ngồi đợi từ lâu. Người này cũng không ngồi đối diện mà ngồi vào ghế dựa bên cạnh người ngồi đợi, đưa lưng về cửa, mặt hướng ra biển.

Duẩn An Nhiên có thể nhìn thấy sườn mặt người vừa đến.

Vị khách tới trước mỉm cười ôn nhu, giống như ánh mặt trời mùa xuân ấm áp, phía sau đôi mắt kính là đôi mắt màu đen, ánh mắt vô cùng ôn nhu. Sau đó gọi người phục vụ đến.

Chu Minh Nghĩa gọi Duẩn An Nhiên “Nhiên, không cần nhìn như vậy, không lễ phép”

“Tò mò mà”

Tựa hồ như đã chọn món từ trước, rất nhanh đã có người mang đồ ăn đến bàn bên kia.

Hai người vừa ăn cơm, vừa nhẹ giọng kể chuyện cười.

Duẩn An Nhiên chú ý khách bàn đối diện, nhìn sườn mặt vị khách mặc đồ đen, mũi cao thẳng, đường cong nơi cằm tú lệ, càng nhìn càng thấy quen mắt.

“A, Kim Tịch Nhân” Duẩn An Nhiên nhỏ giọng kêu lên.

“Cái gì?” Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu nhìn Duẩn An Nhiên, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua.

Duẩn An Nhiên tới gần Chu Minh Nghĩa nhỏ giọng nói “Người kia, là Kim Tịch Nhân”

Chu Minh Nghĩa nhíu mày lắc đầu “Không biết”

“Ai nha, chính là người mẫu nổi tiếng nhất trong thành phố, đang rất nổi tiếng đó, chuyên chụp quảng cáo cho các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng, như CK, YSL, AG, PD còn có rất nhiều, hẳn là người mẫu thời trang nổi tiếng của phương Đông đó”

Chu Minh Nghĩa nhún vai “Thật không biết, lúc anh mua quần áo không có xem bảng quảng cáo”

“Em nói mà, người nào có thể có dáng người đẹp như vậy, nguyên lai là Kim Tịch Nhân, hẳn cũng tới nơi này ăn cơm?”

Chu Minh Nghĩa suy nghĩ một chút “Cậu ta đại khái cũng là hội viên, nghe nói câu lạc bộ này không ít danh nhân tham gia làm hội viên”

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên “Di, em không chụp ảnh?”

Duẩn An Nhiên lại nghiêng đầu nhìn xem “Không được, quên đi, cậu ta bắt quá cùng bạn bè ăn bữa cơm”

Chu Minh Nghĩa gật gật đầu.

Duẩn An Nhiên lại nhìn xem “A, rất ít khi nhìn gần cậu ta như vậy, người thật quả nhiên rất tuần tú, cậu ta thật sự rất đẹp”

Đột nhiên, Duẫn An Nhiên chú ý tới, Kim Tịch Nhân ăn cơm dùng tay phải nắm thìa, mà tay trái ở dưới bàn nắm tay người ngồi cùng.

Duẫn An Nhiên đột nhiên có chút ngượng ngùng, lùi về không nhìn nữa.

Chu Minh Nghĩa chú ý tới biểu tình của Duẫn An Nhiên, nở nụ cười “Aii, Nhiên, em thật đúng là chậm hiểu”

Duẫn An Nhiên há miệng “Cái gì? A, nguyên lai anh đã sớm chú ý tới?”

Chu Minh Nghĩa cười gật đầu “Em xem Kim Tịch Nhân khi đi vào, ánh mắt họ nhìn nhau, người sáng suốt đương nhiên vừa thấy đã nhìn ra”

Duẫn An Nhiên nóng nảy, đè thấp âm thanh “Hừ, anh còn nói anh không có nhìn?”

Chu Minh Nghĩa nhe răng cười “Em nhìn được, anh nhìn không được? Nhiên, vậy là không công bằng đi”

“Hừ, có gì đặc biệt hơn người”

“Như thế nào, em không chụp, ảnh chụp truyền ra chính là độc nhất vô nhị”

Duẫn An Nhiên lắc đầu “Không, không. Cậu ta bắt quá là ăn bữa cơm nhà người ta, em không chụp”

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẫn An Nhiên, đột nhiên đưa tay vò rối tóc cậu “Nhiên, rất đáng yêu”

“Đáng ghét, không nên chạm vào em”

Chu Minh Nghĩa lúc này quay đầu nhìn bàn sau lưng.

Duẫn An Nhiên hừ một tiếng.

Chu Minh Nghĩa quay mặt lại “Như thế nào? Nổi giận? Muốn đánh nhau?”

Duẫn An Nhiên lộ ra vẻ tức giận, hơn nữa còn uy hiếp “Thế nào? Đánh nhau, ai sợ ai a? Anh nhìn lại em liền đánh, thế nào, sợ anh?”

Chu Minh Nghĩa lộ ra tươi cười ôn nhu “Nhiên, đánh nhau anh không có khả năng thắng em”

“Biết là tốt rồi”

Chu Minh Nghĩa nheo mắt, cười nói “Bắt quá, đánh kiểu KISS, anh nhất định thắng”

Duẫn An Nhiên ngẩn ra, sau đó lập tức đỏ mặt “Uy”

Chu Minh Nghĩa đứng lên vươn tay “Đến, chúng ta đi thôi”

Duẫn An Nhiên vẫn là nhịn không được quay đầu nhìn lại lần nữa.

Chu Minh Nghĩa nắm vai Duẫn An Nhiên “tốt lắm, không cần nhìn lại, bắt quá chỉ là một đôi tình nhân giống chúng ta, muốn cùng nhau ăn cơm trong lễ tình nhân truyền thống”

“Kim Tịch Nhân là đại minh tinh”

“Ngôi sao cũng là người. Không cần kinh động bọn họ, để bọn họ hảo hảo ăn cơm”

Chu Minh Nghĩa lái xe hướng lên đồi, đem Duẫn An Nhiên đi ngắm cảnh đêm.

Từ Phượng Hoàng Sơn nhìn xuống, cả Hương Đảo ngàn ngọn đèn lấp lánh như ánh sao trời, cảnh sắc rất đẹp.

Chu Minh Nghĩa mang Duẫn An Nhiên xuống xe, gã tựa vào xe, ôm Duẫn An Nhiên, kéo cậu vào trong lòng, nắm lấy tay cậu.

“Cảnh đêm ở Hương Đảo là một trong ba cảnh đêm đẹp nhất trên thế giới, thật sự rất đẹp”

Duẫn An Nhiên tựa vào trong lòng Chu Minh Nghĩa, nắm tay gã gật gật đầu “Đúng vậy, rất đẹp”

“Chúng ta mua một đồng phòng ở ở lưng chừng đồi được không? Như vậy có thể ngắm cảnh đêm mỗi ngày”

Duẩn An Nhiên lắc đầu “Quên đi, nơi ở hiện tại tốt lắm, em thích nhìn biển ngoài cửa sổ”

Nơi ở hiện tại có rất nhiều kỷ niệm cùng Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên không muốn rời đi.

Chu Minh Nghĩa cúi đầu, đặt cằm trên vai Duẩn An Nhiên “Cuối tuần chúng ta đi ra biển có được không?”

Duẩn An Nhiên biết, mỗi khi Chu Minh Nghĩa muốn rời bến là lúc công việc cần đưa ra quyết định trọng đại. Lúc trước là một mình, sau này khi kết giao cùng cậu, gã sẽ mang theo cậu, hai người cùng đi.

“Xảy ra chuyện gì?” Duẩn An Nhiên lo lắng hỏi.

“Không có gì? Chuyện nhỏ” Chu Minh Nghĩa luôn nói như vậy.

Duẩn An Nhiên biết Chu Minh Nghĩa không đem áp lực công việc về nhà, gã cũng rất ít khi nói với cậu khó khăn trong công việc. Gã cũng không phải gạt cậu, mà là không muốn làm Duẩn An Nhiên lo lắng, cũng không muốn mang đến áp lực cho Duẩn An Nhiên. Vấn đề của chính mình, Chu Minh Nghĩa luôn luôn tự mình gánh vác, nhưng Duẩn An Nhiên nếu gặp vấn đề gì sẽ nhất định nói hết cho Chu Minh Nghĩa, để gã phân tích, hỗ trợ, nói ra vấn đề trọng tâm.

Duẩn An Nhiên cảm thấy bất luận là chuyện gì, công việc hay cuộc sống, nếu cậu có vấn đề sẽ xin giúp đỡ từ Chu Minh Nghĩa. Mà đối phương còn thật sự lắng nghe, nhất nhất phân tích giúp cậu, phân tích mối quan hệ nhân quả, sau đó nói ra vấn đề trọng tâm, thận trọng liệt kê ý kiến của mình cho Duẩn An Nhiên tham khảo.

Đối với Duẩn An Nhiên mà nói, Chu Minh Nghĩa là người đáng tin cậy nhất.

“Kỳ thật, anh có thể nói cho em biết, không sao cả” Duẩn An Nhiên nhỏ giọng nói.

Chu Minh Nghĩa ở phía sau mỉm cười “Anh không muốn em lo lắng. Anh biết em quan tâm anh, như vậy là đủ rồi. Anh cho rằng hai người đều phiền não là chuyện không sáng suốt. Hiện tại sau khi về nhà mỗi ngày, đều có thể ôm em như vậy, anh liền cảm thấy không có gì không thể giải quyết, cũng không có gì không vượt qua được. Cho nên, như vậy là đủ rồi. Nhiên, với anh mà nói, em là sự tồn tại đặc biệt nhất”

Đối với người mất đi sự ấm áp của gia đình từ nhỏ như Chu Minh Nghĩa, sự tồn tại của Duẩn An Nhiên, cùng cậu chung một mái nhà, là bến bờ lớn nhất của gã.

Hôn một chút trên mặt Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa ôm cậu càng chặt “Nhiên, chúng ta về nhà đi”

Duẩn An Nhiên xoay người ôm cổ Chu Minh Nghĩa, trán chạm trán “Uy, lễ tình nhân vui vẻ”

24. Chương 24: Phiên Ngoại 3: Ước Nguyện

Thị thành 2019.

Đã quá nửa đêm.

Duẩn An Nhiên thông thả đi qua đi lại trong phòng khách, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, đứng ngồi không yên, giống con mèo nhỏ đang nôn nóng.

Chu Minh Nghĩa vẫn chưa về nhà.

Bởi vì đợi đã rất lâu, Duẩn An Nhiên tắt đèn phòng khách, chỉ có ánh sáng của tivi không ngừng chớp động, hắt lên khuôn mặt đang âm trầm của cậu.

Lại nhìn đồng hồ, đã sắp rạng sáng, Duẩn An Nhiên thở dài oán hận, đi vào bếp, thu dọn đồ ăn trên bàn, đồ ăn nấu rất ngon nhưng còn chưa có đựng đĩa qua, cơm ở trong nồi, mà thức ăn đều được dọn ra đĩa sẵn sàng.

Chu Minh Nghĩa cho dù có trở về thì nhất định cũng đã ăn ở ngoài, Duẩn An Nhiên thu dọn tất cả, lau bàn.

Gần đây, Chu Minh Nghĩa công việc rất nhiều, lúc nào cũng vội vàng vàng, đã có một thời gian không cùng nhau ăn một bữa cơm đúng nghĩa. Hôm nay, Duẩn An Nhiên kết thúc công việc sớm, cậu về đến nhà làm vài món ăn Chu Minh Nghĩa thích, sau đó chờ gã trở về.

Kết quả là chờ vãn hoàn chờ, người như thế nào cũng không thấy về, chờ từ lúc tối mịt đến hừng đông, xem bảng tin trên tivi cho đến lúc đồng hồ trên tường đêm khuya đổ từng hồi cũng không thấy người.

Duẩn An Nhiên cũng không gọi điện thoại cho Chu Minh Nghĩa, cậu cảm thấy nếu gã phải về nhà, tự nhiên sẽ về. Nếu gã không thể trở về, gọi một cuộc điện thoại có ích lợi gì.

Nhưng mà, chờ đợi, chờ đợi, lại không khỏi lo lắng, không biết Chu Minh Nghĩa có thể đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Cứ như vậy, mang theo tâm tình bất an cùng bức tức, Duẩn An Nhiên trái lo phải nghĩ, tivi cũng không muốn xem, chỉ mở ra để có chút tiếng động trong phòng.

Lại nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ rồi, Chu Minh Nghĩa còn không có trở rồi.

Duẩn An Nhiên ngồi trên sofa, cúi đầu, tuy rằng bản thân không ăn cơm chiều nhưng cũng không cảm thấy đói. Cậu vội vàng tắm rửa một chút, thay áo ngủ, mang theo khăn mặt, nằm trên sofa.

Bên tai là âm thanh tiết mục trong tivi, không lớn, nghe ong ong một lúc, Duẩn An Nhiên ngủ quên.

Chu Minh Nghĩa đã trở lại. Nhẹ nhàng mở cửa ra, cảm giác được tivi còn đang mở, Chu Minh Nghĩa biết Duẩn An Nhiên đang đợi gã.

Thuận tay treo lên áo vest, Chu Minh Nghĩa vừa cởi nút áo sơ mi, vừa đi vào phòng khách, liếc mắt một cái liền thấy Duẩn An Nhiên như con mèo cuộn tròn ngủ trên sofa, trên đầu còn phủ một chiếc khăn mặt.

Chu Minh Nghĩa quay về phòng cầm lấy thứ gì đó, nhẹ nhàng đến bên người Duẩn An Nhiên, lay cậu, thấp giọng kêu “Nhiên, Nhiên”

Duẩn An Nhiên “Hô” một tiếng ngồi dậy, nhìn Chu Minh Nghĩa, rồi lại ngã xuống “Nga, anh đã trở về”

Chu Minh Nghĩa ngồi xổm bên sofa, cầm cổ chân Duẩn An Nhiên đặt lên đùi mình, sau đó mang tất vào cho cậu “Em a, biết rõ chân mình bị lạnh sẽ rút gân, đau đến kêu la, tắm rửa xong phải lập tức mang tất vào”

Duẩn An Nhiên gối đầu lên cánh tay, nhìn Chu Minh Nghĩa mang tất vào cho mình, lại nâng lên chân còn lại đặt trên đùi, mang vào chiếc tất còn lại, động tác rất ôn nhu.

Rõ ràng muốn đợi Chu Minh Nghĩa trở về Duẩn An Nhiên sẽ chinh phục gã như thế nào, hóa ra kế hoạch ban đầu tất cả đều đã tiêu thất.

Chu Minh Nghĩa mang tất vào cho Duẩn An Nhiên, ngẩng đầu nhìn cậu, tay còn nắm cổ chân Duẩn An Nhiên.

Tivi hắt ra ánh sáng màu lam nhạt chiếu trên mặt Chu Minh Nghĩa, bởi vì công việc gấp gáp, gã thoát nhìn có chút tiêu tụy, vẻ mặt có chút mệt mỏi nhưng ánh mắt thâm nâu vẫn trong suốt sáng ngời, giống như viên bi ve.

Gã gần đây công việc rất nhiều, nhất định rất vất vả, áp lực rất lớn, hơn nữa, ngô, gã thật sự, thật sự rất anh tuấn. Nghĩ như vậy, Duẩn An Nhiên có chút ngượng ngùng, ngữ khí cũng trở nên ôn hòa.

“Anh trẻ như vậy mới trở về”

“Anh thảo luận công việc, nói một lúc liền quên thời gian” Nói xong, Chu Minh Nghĩa đưa tay vuốt vuốt tóc Duẩn An Nhiên, sau đó lại hỏi “Em ăn cơm chưa?”

Duẩn An Nhiên lắc đầu.

Chu Minh Nghĩa đứng lên đi vào bếp.

Duẩn An Nhiên chậm rãi ngồi dậy trên sofa.

Không biết vì cái gì, vừa rồi còn cảm thấy phòng khách rất lạnh, đột nhiên lại trở nên ấm áp.

Chu Minh Nghĩa mang khay đến, đưa bánh mì nướng cho Duẩn An Nhiên, thêm một ly sữa nóng đặt trên bàn.

Duẩn An Nhiên ăn bánh mì, uống sữa, sữa thêm chút đường, vị ngọt thản nhiên thấm nhập trong lòng, áp tay vào ly còn chút hơi nóng, lòng cũng ấm áp. Chu Minh Nghĩa ôm Duẩn An Nhiên, thấp giọng nói “Thực xin lỗi, anh hôm nay sau khi tan sở còn ngồi bàn bạc công việc, nói rất nhiều chuyện, kết quả liên quên hỏi giờ, chờ anh rất lâu đi? Anh hẳn là nên gọi điện thoại về”

Duẩn An Nhiên chưa nói gì, dựa vào trước ngực Chu Minh Nghĩa.

Ấn, hơi thở trên người Chu Minh Nghĩa có mùi thuốc lá nhẹ nhẹ, cũng không có hương vị gì khác.

Mới vừa đặt ly xuống, eo cậu đã bị Chu Minh Nghĩa ôm lấy, cả người đều bị kéo vào trong lòng gã.

Duẩn An Nhiên thuận theo nằm trước ngực Chu Minh Nghĩa, cảm giác được khuôn ngực rộng lớn, cánh tay rắn chắc, ngơ, hiện tại là cậu, nhưng về sau sẽ là ai?

Duẩn An Nhiên thấp giọng hỏi “Có phải công ty xảy ra chuyện gì hay không? Anh nói chuyện lâu như vậy?”

Chu Minh Nghĩa mặt dán trên mái tóc còn chưa khô của Duẩn An Nhiên, cười một cái “Không, anh nói chuyện cùng cộng sự, bởi vì nói rất hợp ý, kết quả là quên luôn thời gian”

“Đồng sự tương lai?”

“Đúng vậy, cậu ta là sinh viên mới tốt nghiệp năm nay, học cùng trường với anh, muốn gia nhập Vạn Khải”

“Đẹp không?”

Chu Minh Nghĩa thấp giọng nở nụ cười “Đẹp, rất tuần tú”

“Nga, trách không được”

Chu Minh Nghĩa cười vuốt ve đầu vai Duẩn An Nhiên “Bộ não bé nhỏ của em thật nhiều ý tưởng”

Duẩn An Nhiên không nói gì.

Chu Minh Nghĩa nói “Kỳ thật, hôm nay cậu ta đến tìm anh, tỏ vẻ muốn gia nhập Vạn Khải, anh thấy cậu ta, đột nhiên nhớ đến anh mười năm trước, cậu ta cùng anh khi đó, có điểm giống nhau”

“Giống chỗ nào?”

“Anh cũng khó nói, cảm giác, cảm giác bốc đồng giống anh mười năm trước”

“Anh mười năm trước như thế nào?” Duẩn An Nhiên ngữ khí mang theo chút tò mò hỏi.

“Khi đó, so với hiện tại thì bằng bột, ngây thơ, dễ kích động, nhìn vấn đề không có thành thực như hiện tại, ý nghĩ cũng không thông thoáng như bây giờ”

Duẩn An Nhiên khinh thường “Thiết, ít nói, thay đổi biện pháp dát vàng lên mặt đi”

Chu Minh Nghĩa cười phản bác “Anh không có. Bất quá anh cảm giác cậu ta có dũng khí lớn hơn anh. Anh cho tới nay làm việc đều thận trọng để giành lấy thắng lợi, nếu đầu tư phiêu lưu quá lớn, anh sẽ đề nghị khách hàng thu tay lại, cho nên có một số ít thương gia đầu tư sẽ không tìm anh hợp tác. Người kia hôm nay so với anh có dũng khí”

Duẩn An Nhiên vội vàng hỏi “Như thế nào?”

“Cậu ta còn chưa chính thức tốt nghiệp, cũng không phải học chuyên ngành cổ phiếu hoặc đầu tư nhưng có dũng khí trực tiếp đến Vạn Khải tìm anh, yêu cầu trở thành người hợp tác với anh, hơn nữa sau khi nói chuyện với nhau, anh cảm thấy đứa nhỏ này không tồi, có tư tưởng lớn, anh muốn đem cậu ta vào công ty, trở thành nhân viên Vạn Khải. Bất quá hiện tại vào Vạn Khải còn không thích hợp, anh sẽ lo liệu cho cậu ta làm việc ở Vạn Đông, tôi luyện trước một chút”

Duẩn An Nhiên nhin không được kháng nghị “Đừng, người kia phải tốt nghiệp đại học đã được không? Còn nhỏ quá”

“Với anh mà nói cậu ta vẫn là đứa nhỏ”

“Nói như vậy, đệ tử này muốn trở thành người phân tích đầu tư?” Duẩn An Nhiên hỏi.

“Không, không hoàn toàn như vậy. Cậu ta có ý tưởng khác. Bất quá anh cho rằng cậu ta vào công ty có lẽ với anh mà nói cũng là đầu tư không tồi”

Duẩn An Nhiên cười trộm “Anh”

Chu Minh Nghĩa chuyển đề tài “Cậu ta đi rồi anh nghĩ đến một chuyện. Có lẽ anh rất chuyên tâm vào công việc, bỏ qua một thứ trọng yếu hơn của anh”

Duẩn An Nhiên không nói gì, giữ chặt áo Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa thở dài một chút “Anh nghĩ, kiếm càng nhiều tiền hoặc công ty càng mở rộng quy mô là một loại thành công, anh sẽ thành công, sẽ càng cảm giác thỏa mãn. Nhưng anh đã buông tha cho một phần quan trọng trong cuộc sống, con người sinh ra cuối cùng cũng sẽ chết đi, nhìn lại, anh vẫn đang tiếc nuối. Hơn nữa, đợi đến lúc anh già đi, cảm thấy đã đến thời điểm nghỉ ngơi, muốn hưởng thụ cuộc sống một lần nữa, cũng hưởng thụ không được”

Duẩn An Nhiên ngẩng mặt nhìn Chu Minh Nghĩa.

“Anh nghĩ, có lẽ, anh hẳn là cho những bạn bè hợp tác bên mình càng nhiều cơ hội, làm cho bọn họ thi triển tài hoa, mà anh chỉ cần quản lý nhóm người này, cùng với nắm chắc phương hướng là được rồi. Anh hẳn là dành cho mình một ít thời gian đi hưởng thụ cuộc sống”

“Anh muốn ly khai sao?”

“Không dứt ra được chẳng qua cũng chỉ là không muốn tránh ra thôi. Anh nghĩ nên bước tránh ra một bước. Không quan hệ, dưới tay anh còn nhiều nhân tài đầu tư vĩ đại cùng nhiều nhân viên vĩ đại, hiện tại làm lão bản là tốt, chỉ cần bóc lột bọn họ đến nơi” Nói xong, Chu Minh Nghĩa nở nụ cười.

Duẩn An Nhiên bắt mắt “Ừ”

“Anh nghĩ, chờ anh làm việc đến năm năm mươi tuổi anh liền lui về” Chu Minh Nghĩa nói như thật sự.

Duẩn An Nhiên không tin “Thật sự? Năm mươi tuổi còn rất trẻ, không cần phải ...sớm như vậy”

Chu Minh Nghĩa lắc đầu “Không, như vậy đã là cực hạn của anh. Trên người chịu trách nhiệm công việc được giao phó này, mỗi lần quyết định chính sách đều là một canh bạc, anh vì người đầu tư phục vụ, cũng không phải chỉ cho riêng mình, anh không thể nhận. Công việc như vậy thật sự mệt chết đi. Đặc biệt thời điểm cơn lốc tài chính đến áp lực rất lớn. Cho nên, đến lúc đó, anh nhất định phải lui về”

“Sau đó?”

“Sau đó, sau đó tìm một công việc cố vấn đầu tư nhàn nhàn, mỗi ngày trôi qua nhàn hạ”

Duẩn An Nhiên cười rộ lên “Chủ ý của anh thật ra không tồi”

“Còn em?” Chu Minh Nghĩa hỏi.

“Em? Không biết, cũng chưa nghĩ tới”

Chu Minh Nghĩa vò loạn tóc Duẩn An Nhiên “Em, em chỉ cần theo anh là được”

Duẩn An Nhiên cúi đầu, do dự một chút, chậm rãi hỏi “Anh, anh sẽ yêu em lâu như vậy sao? Phải biết rằng khi đó em là một ông già”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Anh lúc đó chẳng phải cũng là một ông già sao, có gì khác nhau, anh so với em còn già hơn”

Duẩn An Nhiên ngẩng mặt nhìn Chu Minh Nghĩa, ôm người đàn ông của mình, người có tướng mạo anh tuấn, đôi mắt thâm thúy, trong suốt sáng ngời không có lấy một tia dao động cùng né tránh.

Khẽ hôn một chút lên môi Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa nói “Chơi trò chơi được không?”

Duẩn An Nhiên thoát khỏi bầu không khí trầm tĩnh, vẻ mặt đề phòng “Cái gì?”

“Phần tình linh”

“Là cái gì vậy?”

“Anh sẽ đóng vai trò là thần đèn, sau đó, em tới ước nguyện, em có thể ước ba nguyện vọng, mặc kệ là cái gì anh đều làm được”

Duẩn An Nhiên không tin “Ít nói, anh cho anh là ai nha”

Chu Minh Nghĩa tay chống cằm, ngón trỏ mơn trớn trên mặt “Àn, nói như thế nào nhỉ? Anh nghĩ, lấy Chu Minh Nghĩa anh giờ này ngày này, mặc kệ em muốn cái gì, anh đều có thể làm được giúp em”

Duẩn An Nhiên ngắm Chu Minh Nghĩa “Nguyện vọng gì đều được?”

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Đúng vậy, có thể cho em ba nguyện vọng, nghĩ cho kỹ” Duẩn An Nhiên nheo mắt, suy tư, Chu Minh Nghĩa nhìn chăm chú vào Duẩn An Nhiên đang có vẻ nghiêm túc, khóe miệng lại một mặt tươi cười.

“Ra rồi”

“Cái gì?” Chu Minh Nghĩa ngồi nghiêm chỉnh, chờ đáp án.

“Điểm tâm sáng mai do anh phụ trách”

Chu Minh Nghĩa biểu tình ngưng trọng, sững sốt một chút, nháy mắt, khó có thể tin hỏi “Điểm tâm?”

“Đúng vậy, đã trễ thế này, em ngày mai nhất định không dậy nổi, anh chuẩn bị điểm tâm” Bởi vì biết Chu Minh Nghĩa không rành nấu nướng, cho nên Duẩn An Nhiên cũng không nói là “Làm điểm tâm” mà nói “Chuẩn bị điểm tâm”

“Uy, Duẩn An Nhiên, đây là nguyện vọng của em?”

“Đúng vậy” Duẩn An Nhiên gật đầu, sau đó rung đùi đắc ý nhìn Chu Minh Nghĩa “Như thế nào?”

“Anh nghĩ em sẽ không nói chuyện dễ dàng như làm điểm tâm, mà những chuyện như đưa em lên mặt trăng”

Duẩn An Nhiên nghe Chu Minh Nghĩa nói xong vẻ mặt khinh thường “Thiết, anh bệnh thần kinh a, trên mặt trăng trụi lủi, cái gì cũng không có, đi lên đó làm chi? Lại không có hàng nga, thổ ngọc, đi lên làm gì?”

Chu Minh Nghĩa ngơ ngác, gật đầu “A”

Duẩn An Nhiên tà tà nhìn Chu Minh Nghĩa, nói bổ sung “Như thế nào, anh còn tính toán đi tìm ai mới được đây, nếu không tốt anh sẽ thất vọng lớn”

Chu Minh Nghĩa lại sững sốt một chút, sau đó chậm rãi thay đổi biểu tình, trên mặt xuất hiện tươi cười hơi đắc ý, đưa tay ôm cổ Duẩn An Nhiên, nói bên tai cậu “Nhiên, bộ dáng em ghen rất đáng yêu”

Duẩn An Nhiên trừng mắt, một phen gỡ tay Chu Minh Nghĩa ra “Ai ghen tị, anh cho anh là ai” Nói xong đứng lên muốn đi.

Chu Minh Nghĩa cũng đứng lên, theo phía sau ôm lấy Duẩn An Nhiên “Thẹn thùng? Vậy cũng không cần vội vã bỏ chạy”

“Ai thẹn thùng? Ai chạy? Ít chạm vào em, chút”

Chu Minh Nghĩa ôm Duẩn An Nhiên vào phòng ngủ, lại nói bên tai cậu “Àn, anh phải chuẩn bị bữa sáng, em nên đáp tạ anh một chút”

Duẩn An Nhiên quay đầu lại, trợn mắt nhìn “Thiết, em mỗi ngày đều làm điểm tâm cũng không có thấy anh đáp tạ, anh bắt quá mới làm một lần còn muốn phải làm lễ tạ ư, có lương tâm hay không a”

Chu Minh Nghĩa cố ý lộ ra biểu tình ủy khuất, ghé sát vào một chút nhẹ giọng nói “Anh, anh không phải mỗi tối đều thực cố gắng đáp tạ em sao?”

Duẩn An Nhiên mặt đỏ tai hồng, muốn dùng sức đẩy Chu Minh Nghĩa ra, kết quả ngược lại còn bị áp lên giường.

“Buông”

Chu Minh Nghĩa bò lên ôm lấy người dưới thân không buông “Ngày mai, điểm tâm muốn ăn cái gì?”

Một mặt giấy dựa, Duẩn An Nhiên lại vừa nghĩ “A, muốn ăn cháo hoa”

“Còn gì nữa?” Người dưới thân đã bị chế trụ, hẳn là rất nhanh sẽ dụ ngoạn, Chu Minh Nghĩa vẻ mặt đầy ý cười.

“A, tùy tiện thôi”

“Vậy là hiện tại anh cũng có thể tùy tiện một chút?” Chu Minh Nghĩa thấp giọng hỏi.

“Buông tay, sắc lang”

Chu Minh Nghĩa hơi bất mãn nhìn Duẩn An Nhiên “Sai rồi, anh là hồ ly”

“Tử hồ ly”

Chu Minh Nghĩa đưa tay kéo chăn che lại hai người, một tay cởi quần áo quăng hết xuống dưới giường “Con mèo nhỏ, em phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng lộn xộn”

“Lộn xộn chính là anh”

Sáng sớm ngày hôm sau, Duẩn An Nhiên quả nhiên ngủ quên.

Cầm đồng hồ báo thức bên cạnh giường xem một chút, nga, còn thời gian, Duẩn An Nhiên nằm lại trên giường, sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, quay sang nhìn người bên cạnh, người kia đã xuống giường rồi.

Chậm rãi đứng lên, mặc áo ngủ vào, Duẩn An Nhiên xoa xoa mắt đi ra khỏi phòng ngủ, liếc mắt nhìn thấy Chu Minh Nghĩa đang ở trong bếp, gã mặc áo sơ mi màu xám, quần đen dài, đeo tạp dề đang chuẩn bị bữa sáng.

Đã ngủ được mùi cháo.

Nhìn bộ dáng hiện tại của Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên không khỏi có chút say mê, người này thật đúng trời cho, ở bên ngoài kiêu tiền to, ở nhà lại thật ôn nhu săn sóc, người lại đẹp, còn có...

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, Chu Minh Nghĩa quay mặt nhìn Duẩn An Nhiên đứng ở phòng khách “Dậy rồi?”

“Nga” Bị cặp mắt nâu trong suốt nhìn chăm chú vào, Duẩn An Nhiên đỏ lỗ tai, vội vàng trốn vào phòng tắm.

Ngồi vào bàn ăn, Duẩn An Nhiên nhìn bữa sáng trên bàn, Chu Minh Nghĩa nấu cháo, nướng bánh mì, chuẩn bị trứng gà, đồng thời còn mua bánh nướng nhân cua gạch, mỗi một món đều được chia nhỏ, nói cách khác, có thể ăn hết từng món, hơn nữa không cần lo lắng ăn rất no sẽ không thoải mái.

Ăn bữa sáng, Chu Minh Nghĩa như nhớ tới điều gì, nói “Nhiên, gần đây có thể xin nghỉ phép không?”

“Để làm chi?”

“Anh muốn cùng em ra ngoài du lịch”

“Cũng không phải mùa du lịch”

“Đúng là như vậy nên người sẽ ít hơn, chúng ta có thể vui chơi thoải mái”

“Thật sự?” Duẩn An Nhiên buông chén trong tay nhìn người ngồi đối diện.

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Phải”

“Kinh doanh cũng mặc kệ?”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Quản chứ, như thế nào mặc kệ. Anh hiện tại là lão bản, để nhân viên làm là được, anh đi ra ngoài chơi có thể gọi điện thoại điều khiển”

“Thật sự có thể đi?”

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Phải, em có thể xin phép không?”

Duẩn An Nhiên suy nghĩ một chút “Mười ngày hẵn là có thể”

“Ngắn như vậy”

Duẩn An Nhiên bắt mẫn “Anh cho là công việc của anh là công việc, còn của em không phải là công việc sao? Em cũng bề bộn nhiều việc”

Chu Minh Nghĩa cười gật đầu “Đã biết, vậy đi vào cuối tuần”

“Còn chưa nói đi nơi nào?”

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên “Anh muốn cùng em đi chơi Vân Nam, chúng ta đi xem Thương Sơn, Nhị Hải”

“Thương Sơn, Nhị Hải”

“Đúng vậy, Vân Nam bốn mùa đều là mùa xuân, lúc nào cũng có thể đi, dân tộc thiểu số rất nhiều có thể đi cảm thụ phong tình khác biệt, thác nước rất đẹp, không tồi. Chúng ta trước đi Đại Lý, sau đó đi Nhị Hải”

Duẩn An Nhiên hưng phấn lên “Đại Lý, Đoạn Thị”

“Cáp, đúng vậy, có thể đi xem Đại Lý Thiên long tự trong Thiên long bát bộ, trên thực tế chính là Sùng Thăng Tự”

Duẩn An Nhiên gật đầu “Tốt, Nhị Hải nghe rất hay”

“Vậy em phải nhanh chóng xin nghỉ, chúng ta có thể đi ngay lập tức”

Nghĩ đến có thể lập tức đi du lịch cùng Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên vui vẻ không thôi.

Cho tới nay đều là cậu cùng Chu Minh Nghĩa đưa cha mẹ đi ra ngoài du lịch, rốt cuộc, gã cùng cậu cũng có thể đi ra ngoài chơi.

Hai người nếm qua bữa sáng, Chu Minh Nghĩa cùng Duẩn An Nhiên đều tự dọn dẹp sạch sẽ, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhìn Chu Minh Nghĩa cầm chìa khóa xe, Duẩn An Nhiên biết gã hôm nay muốn đưa cậu đi làm.

“Nhớ rõ đi xin phép” Chu Minh Nghĩa dặn dò.

“Biết” Duẩn An Nhiên đáp lời.

“Về sau, anh muốn cùng em đi ra ngoài nhiều hơn một chút, có thể chứ?” Trước khi rời khỏi nhà, Chu Minh Nghĩa hỏi.

Duẩn An Nhiên sững sốt, sau đó gật đầu “Được”

“Àn”

“Có thể đi du lịch khắp thế giới sao?” Duẩn An Nhiên cười hỏi.

Chu Minh Nghĩa khẽ hôn lên thái dương Duẩn An Nhiên “Đương nhiên, đi đâu cũng đều có thể, em muốn đi nơi nào?”

Duẩn An Nhiên cầm tay Chu Minh Nghĩa “Kỳ thật, đi nơi nào không quan trọng, quan trọng là cùng đi với ai”

25. Chương 25: Phiên Ngoại 4: Đông Chí Đặc Biệt Thiên

Thị thành 2019.

Hôm nay là đông chí.

Cầm vật gì đó trên tay, Duẩn An Nhiên chạy ra khỏi thán máy, ở ngoài cửa , tay chân luống cuống lấy chìa khóa điện tử, vừa thở phò phò vừa mở cửa ra.

Mới vừa vào cửa, nghênh diện là đôi mắt thâm nâu của Chu Minh Nghĩa chăm chú nhìn cậu, biểu tình nghiêm túc “Àn? Em còn biết trở về”

“Em, em, em là lập tức trở lại”

Đóng cửa lại, Duẫn An Nhiên tựa vào trên cửa, cúi người thở dốc, vốn dĩ là hẹn Chu Minh Nghĩa cùng nhau ăn tối, không nghĩ tới làm việc liên tục tới khuya, thật vất vả mới rời khỏi công ty, Duẫn An Nhiên vội vàng chạy đến trạm xe buýt, hôm nay đông chí hẳn là ăn bánh chẻo, lập tức chạy về nhà.

Nhìn Duẫn An Nhiên thở dốc, Chu Minh Nghĩa hỏi “Làm sao vậy? Em vừa mới chạy thi 100m đường trường?”

Duẫn An Nhiên lắc đầu “Không phải. Sau khi xuống xe em bắt đầu chạy”

Đương nhiên, trong lòng sốt ruột cũng là nguyên nhân, Duẫn An Nhiên không nghĩ sẽ trở về muộn như vậy.

Chu Minh Nghĩa đi tới, tiếp nhận thứ gì đó trong tay Duẫn An Nhiên, thuận tay sờ sờ đầu của cậu “Quên đi, dù sao đều đã trễ đến giờ này, em vội cái gì?”

Duẫn An Nhiên ngẩng đầu, biểu tình đột nhiên kinh ngạc.

Chu Minh Nghĩa trước mắt, áo sơ mi quần dài chỉnh tề, thể nhưng mang tạp dề, hơn nữa còn in hình nhân vật trong phim hoạt hình, cùng một chỗ đã lâu, Duẫn An Nhiên lần đầu thấy Chu Minh Nghĩa ăn mặc như vậy.

“Anh, anh đây là...” Duẫn An Nhiên cứng họng, chỉ vào Chu Minh Nghĩa, không biết nói cái gì mới tốt.

Chu Minh Nghĩa quay đầu, cau mày liếc Duẫn An Nhiên một cái “Nhìn cái gì? Còn không phải em giấu tạp dề đi đâu rồi, anh tìm không ra, đành phải mua một cái khác, kết quả chỉ có một loại này”

Duẫn An Nhiên đi phía sau Chu Minh Nghĩa vào phòng bếp “Em giấu chỗ nào, ngay dưới nắp cái giá kia. Anh, anh mặc thành như vậy làm gì?”

“Nấu cơm”

“Oa, Chu Minh Nghĩa, anh nấu cơm?”

“Như thế nào, không được? Nhiên, chẳng lẽ anh không thể làm cơm?”

Duẫn An Nhiên ở sau lưng Chu Minh Nghĩa thăm dò phòng bếp “Có thể ăn sao?”

Chu Minh Nghĩa từ tươi cười biến thành nghiêm túc, hơi hơi nheo mắt “Duẫn An Nhiên, em có ý gì?”

“Không, không có gì”

Chu Minh Nghĩa xoay người, chậm rãi tiến đến, thân thể tiếp cận áp chế Duẫn An Nhiên “Đứa trẻ hư, loạn nói chuyện là muốn bị phạt”

“Phạt?” Nhìn khuôn mặt Chu Minh Nghĩa càng ngày càng gần, đôi mắt thâm thúy xinh đẹp như thủy tinh tan chảy. Duẫn An Nhiên chậm rãi đỏ mặt, chớp chớp mắt, nhìn người trước mắt, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đợi một hồi cũng không có đôi môi quen thuộc hôn mình, Duẫn An Nhiên kinh ngạc mở to mắt, phát hiện Chu Minh Nghĩa đang đứng thẳng, vẻ mặt tươi cười đùa dai, nhìn cậu.

Duẫn An Nhiên nguyên bản thẹn thùng chuyển thành phần nộ, trừng Chu Minh Nghĩa “Chu Minh Nghĩa, đáng ghét”

Chu Minh Nghĩa cười ha ha, rất đắc ý “Nhiên, biểu tình vừa rồi rất chờ mong”

“Chờ mong cái đầu anh”

Chu Minh Nghĩa lắc đầu, vẻ mặt phủ định “Àn, không thành thật”

“Em mới không có!”

“Tốt lắm, tốt lắm, em trở lại đây ngay”

Duẩn An Nhiên đứng bên cạnh Chu Minh Nghĩa, giúp gã đem chén đĩa mang đến bàn ăn.

Chu Minh Nghĩa làm hai món ăn đơn giản: thịt xào nấm, xà lách dầu hào, ngoài ra còn nấu bánh chẻo.

Duẩn An Nhiên ngồi trên ghế, nhìn Chu Minh Nghĩa cách ăn mặc như ông nội trợ, lại thấy gã vớt ra bánh chẻo thơm ngào ngạt cho mình, hết thấy được khẳng định một lần nữa, Chu Minh Nghĩa quả nhiên là người muôn màu muôn vẻ.

Duẩn An Nhiên nhớ tới Chu Minh Nghĩa một thân tây trang trắng thơm, nhận phông vắn của tạp chí tài chính, bộ dáng hăng hái, hẳn là sẽ tránh xa phòng bếp. Duẩn An Nhiên lại nhìn lại bộ dáng hiện tại trong nhà của Chu Minh Nghĩa, cắn đũa, nghĩ đông nghĩ tây.

Đang suy nghĩ, đột nhiên trước mắt phóng đại một khuôn mặt ứa nhìn, bên tai là âm thanh đầy mị lực “Nhiên, em đang suy nghĩ cái gì?”

Duẩn An Nhiên vội vàng né tránh “Không có, không có”

“Đói bụng rồi, mau ăn cơm”

Chu Minh Nghĩa nấu đồ ăn rất ngon, Duẩn An Nhiên vừa ăn cơm, vừa ngắm Chu Minh Nghĩa, âm thầm đoán chính mình đã biết rất nhiều rồi, nhưng mà gã không phải còn giấu rất nhiều khuôn mặt khác?

Chu Minh Nghĩa vẻ mặt bình tĩnh “Nhiên, bánh chẻo ăn ngon không?”

Duẩn An Nhiên gật đầu “Ăn ngon”

Ăn cơm xong, hai người ngồi trên sofa xem tivi.

Chu Minh Nghĩa vừa xem tin tức vừa hỏi “Nhiên, gần đây bề bộn nhiều việc lắm sao?”

“Đúng vậy”

“Có mệt hay không?”

“Mệt a” Bị hỏi như vậy, Duẩn An Nhiên nhin không được dựa sát vào, tựa trên vai Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa đỡ vai Duẩn An Nhiên, đầu tựa vào đầu, hỏi “Muốn anh mát-xa cho không?”

Nằm trên sofa rộng rãi, được Chu Minh Nghĩa mát-xa vai, Duẩn An Nhiên cảm thấy thực thoải mái, càng ngày càng thả lỏng, cảm giác an tâm tự đáy lòng dũng mãnh tiến ra.

“A, thật thoải mái, Chu Minh Nghĩa, anh có thể đổi nghề làm người mát-xa”

Âm thanh nam trung từ tính vang bên tai “Vậy sao? Trên cơ bản anh không định làm việc này cho người khác”

Duẩn An Nhiên chuyển mặt từ bên phải sang bên trái “Uy, Chu Minh Nghĩa, anh mặc tạp dề kia cũng đẹp”

“Thật vậy chăng?”

“Đúng vậy”

“Vậy lần sau em mặc”

Duẩn An Nhiên cảnh giác, vịn vịn thân thể “Cái gì?” Muốn đứng dậy khỏi sofa.

Chu Minh Nghĩa đè lại Duẩn An Nhiên “Muốn chạy?”

“Buông tay!”

Chu Minh Nghĩa mở rộng hai tay ôm chặt Duẩn An Nhiên trong ngực “Em càng ngày càng không thành thực, không được chạy”

“Em không có muốn chạy”

Chu Minh Nghĩa dán mặt mình lên mặt Duẩn An Nhiên, người kia lập tức rụt cổ.

“Nhiên, con mèo nhỏ của anh, anh sẽ sủng em, sủng đến khi em tuyệt đối không muốn chạy” Chu Minh Nghĩa nói xong, nhẹ nhàng cắn vành tai Duẩn An Nhiên.

26. Chương 26: Phiên Ngoại 5-trung Thu Đặc Biệt Thiên

Thị thành 2019.

15 tháng 8 âm lịch. Lễ Trung thu tới rồi.

Chu Minh Nghĩa sáng sớm đã thu xếp chu đáo, gã mang Duẩn An Nhiên về đồng Vệ tinh thành vấn an cha mẹ, cùng cha mẹ trải qua ngày lễ này.

Người một nhà quây quần bên bàn tròn ăn cơm chiều, Đồng Vân bày bánh trung thu, thạch lựu cùng nho. Duẩn An Nhiên ngồi bên cạnh mẹ, cùng mẹ xem tiết mục trên tivi, Chu Minh Nghĩa cùng Chu Trọng Hàn vào thư phòng.

“Minh Nghĩa, con, con cùng An Nhiên định cứ như vậy mãi sao?” Ngồi bên bàn, Chu Trọng Hàn hỏi đứa con.

Chu Minh Nghĩa mặt đầy ý cười “Cha, chúng con hiện tại có chỗ nào không ổn sao?”

“Con định như vậy cả đời?”

Chu Minh Nghĩa sờ sờ mũi, gật đầu “Nếu Nhiên không phản đối, con không có ý kiến”

“Các con, có kế hoạch kết hôn hay không?”

Chu Minh Nghĩa có muốn một chút “Ngô, vậy phải ra nước ngoài đăng ký”

Chu Trọng Hàn tức giận “Minh Nghĩa, ta đang nghiêm túc thảo luận với con”

“Cha, thái độ của con có chỗ nào không tiếp thu sao?”

Chu Trọng Hàn nghẹn lời, trừng mắt liếc đứa con một cái.

Chu Minh Nghĩa cười cười, giải thích ôn nhu “Cha, một tờ giấy đăng ký kết hôn cũng không thể cam đoan được gì, này cha hẳn là rõ ràng hơn con. Con yêu Nhiên, muốn cùng cậu ấy chung sống, như vậy, kết hôn hay không kết hôn đối với chúng con mà nói cũng không có gì quan trọng, quan trọng là... chúng con yêu nhau, quý trọng lẫn nhau, như vậy là đủ rồi”

Chu Trọng Hàn trầm mặc một lát “Con đã suy nghĩ kỹ càng rồi sao? Con đã là người trưởng thành, chuyện cả một đời, con phải thận trọng”

Chu Minh Nghĩa gật đầu “Con biết. Con đã suy nghĩ rõ ràng. Nhiên đối với con mà nói là sự tồn tại đặc biệt nhất. Hiện tại, cậu ấy ở bên con, con cảm thấy thật sự hạnh phúc. Nếu cậu ấy không ở bên con, mà con đã biết được sự tồn tại của cậu ấy, con nhất định đoạt lại cậu ấy, hơn nữa còn đem cậu ấy đến bên cạnh con. Là như vậy đó”

Chu Trọng Hàn nghe xong suy nghĩ một chút “Được rồi, ta đã biết. Cuộc sống các con tốt đẹp, vui vẻ ở chung là được. An Nhiên là đứa trẻ tốt, con phải chăm sóc cho nó nhiều hơn, bao dung nó, nếu ta biết con khi dễ nó, ta sẽ không chấp nhận”

Chu Minh Nghĩa cười gật đầu “Phải” Sau đó chần chừ một chút nói “Àn, kỳ thật...”

“Cái gì?”

“Nhiên khi dễ con nhiều hơn”

Chu Trọng Hàn trừng mắt “Nói bậy, An Nhiên làm sao địch lại con”

Chu Minh Nghĩa tươi cười “Aiii, cha, Nhiên cũng có cách của cậu ấy”

Chu Trọng Hàn liếc đứa con một cái không nói gì.

Chu Minh Nghĩa cùng Duẫn An Nhiên đứng tựa vào ban công hướng ra biển, lẳng lẳng thưởng thức ánh trăng sáng ngời.

Ánh trăng sáng tỏ, trải dài trên mặt biển.

“Cảnh sắc thật đẹp” Duẫn An Nhiên nói.

Chu Minh Nghĩa đưa tay khoác vai Duẫn An Nhiên.

Nhìn ánh trăng trên mặt biển, Duẫn An Nhiên hỏi “Đúng rồi, bác Chu tìm anh, là chuyện gì a?”

“Àn, ông hỏi hôn sự của anh” Chu Minh Nghĩa ngữ khí bình thản.

Duẫn An Nhiên vội vàng xoay mặt nhìn Chu Minh Nghĩa “Anh nói như thế nào?”

Chu Minh Nghĩa tươi cười giảo hoạt, nhẹ nhàng dùng đầu vai chạm vào vai Duẫn An Nhiên “Anh còn có thể nói cái gì” Sau đó tà tà ngắm Duẫn An Nhiên, miệng nói mang theo một chút ủy khuất “Àn, anh cũng không thể đợi thêm một lát nữa, anh chờ không được”

Duẫn An Nhiên đầu tiên là ngẩn ngơ, chớp chớp mắt, sau đó, cậu đột nhiên hiểu được hàm ý của Chu Minh Nghĩa, không khỏi trợn mắt nhìn, khuỷu tay đánh vào bụng Chu Minh Nghĩa “Chu Minh Nghĩa, anh đi chết”

Chu Minh Nghĩa vội vàng né thân “Uy, nhẹ một chút, em không nên hờn tí là như vậy”

Duẫn An Nhiên hừ một tiếng “Thiết, ít nói, em đều không có dùng sức”

Chu Minh Nghĩa ôm lấy Duẫn An Nhiên, tựa đầu vào nhau “Anh biết, em luyến tiếc”

“Ít nói, Chu Minh Nghĩa, anh thật nhàm chán”

Chu Minh Nghĩa một tay đặt trên lưng Duẫn An Nhiên cùng cậu nhìn ra mặt biển “Nếu em muốn chính thức kết hôn, chúng ta xuất ngoại đi đăng ký”

“Không cần” Duẫn An Nhiên đỏ mặt, hoàn hảo trong bóng tối không bị nhìn thấy “Thật sự, không quan hệ, hiện tại chúng ta ở cùng một chỗ cũng rất tốt”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười “Nói cũng đúng. Dù sao, em đã là người nhà của Chu Minh Nghĩa”

“Thiết, ít nói, sao không nói anh là người nhà họ Duẫn”

Chu Minh Nghĩa nhún nhún vai “Có thể, anh thấy không sao cả”

“Chu Minh Nghĩa, anh thật nhàm chán”

Chu Minh Nghĩa nắm vai Duẫn An Nhiên “Àn, hình như hiện tại chỉ có một mình em gọi tên anh như vậy”

“Cái gì?”

“Nếu là bạn bè, bọn họ đều gọi anh Minh Nghĩa, trên thương trường hơn phân nửa số người sẽ gọi anh là Minh Nghĩa huynh, trong công ty, anh không thích cấp dưới gọi chủ tịch hay gì gì đó, vì vậy từ trợ lý đến các cấp quản lý, thậm chí là nhân viên vệ sinh đều gọi anh Chu tiên sinh. Như vậy, người mang cả tên họ của anh ra gầm rú, chỉ có duy nhất mình em”

Duẫn An Nhiên tựa vào đầu vai Chu Minh Nghĩa, bộ dáng không cần khách khí “Vậy thì thế nào, em thích gọi tên anh, không thể sao?”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười, ôm chặt Duẫn An Nhiên “Có thể a, hiện tại, tên của anh chỉ có duy nhất mình em gọi”

Duẫn an Nhiên dựa sát vào lòng Chu Minh Nghĩa, hai người mặt dán mặt, Duẫn An Nhiên mỉm cười nói “Chu Minh Nghĩa, Chu Minh Nghĩa, em sẽ mãi gọi tên anh như vậy”

27. Chương 27: Phiên Ngoại 6: Quốc Khánh Đặc Biệt Thiên

Ngày 01 tháng 10, lễ quốc khánh.

Hôm nay, vì chúc mừng ngày thành lập quốc gia, chính quyền Hương đảo đặc biệt chuẩn bị bắn pháo hoa ngoài hải cảng để chúc mừng.

Bất quá, bởi vì ngân sách của thành phố là tiền của người dân, cho nên, pháo hoa sẽ bắn không lâu, ước chừng trên dưới mười phút.

Cảnh đêm ở Hương đảo vốn nổi tiếng trên thế giới. Trong phạm vi Trân Châu Cảng, điểm khác biệt chính là được xây dựng dựa theo địa thế cao thấp, tòa nhà chính phủ bên cạnh các tòa nhà cao tầng san sát dùng làm khu mua sắm cùng khu ngân hàng, vào ban đêm, ánh đèn ne-on phát sáng rất chói mắt, hơn nữa còn kèm theo pháo hoa được bắn vào ban đêm, cơ hồ có thể tưởng tượng ra cảnh sắc xinh đẹp cỡ nào. Cho nên, rất nhiều người thành phố đều lên Phụng Hoàng Sơn từ rất sớm, đợi xem bắn pháo hoa.

Vì muốn xem bắn pháo hoa, Chu Minh Nghĩa cũng chuẩn bị du thuyền từ sớm.

Trong lúc nghỉ lễ quốc khánh, thị trường chứng khoán tạm dừng hoạt động, sáng sớm ngày 01 tháng 10, Chu Minh Nghĩa thoạt nhìn đặc biệt nhàn hạ.

Chờ Duẫn An Nhiên chuẩn bị tốt bữa sáng trong phòng bếp, Chu Minh Nghĩa đã ngồi đợi bên bàn, chậm rãi ăn bữa sáng, xem báo.

Duẫn An Nhiên từ bếp đi ra nhìn chén bát trên bàn “Uy, anh ăn mau một chút có được không?”

“Không đi làm, gấp cái gì” Chu Minh Nghĩa vẫn dán mắt trên tờ báo, không ngẩng đầu.

“Ăn chậm như vậy, anh là heo a”

Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu, trắng mắt liếc Duẫn An Nhiên một cái, tươi cười đắc ý “Có con heo nào đẹp như anh không?”

Duẫn An Nhiên nheo một hơi trong cổ họng, đưa tay giật tờ báo trên tay Chu Minh Nghĩa “Ăn nhanh lên, thức ăn lạnh sẽ không tốt lắm”

Ném qua bữa sáng, Chu Minh Nghĩa nhàm chán lắc lư ở phòng khách.

Duẫn An Nhiên nhìn thân ảnh bước đi thong dong trong phòng khách của Chu Minh Nghĩa, hỏi gã “Làm sao vậy?”

Chu Minh Nghĩa nhú mày “Tê, không quen”

Trước đây, Vạn Khải có kế hoạch đầu tư lớn, Chu Minh Nghĩa bề bộn nhiều việc, sau tết dương lịch cơ hồ chưa từng có cuối tuần. Duẫn An Nhiên cảm thấy có thể lý giải được cảm giác của gã lúc này.

“Vậy, anh tùy tiện tìm việc để làm, hoặc đọc sách, xem tivi, xem phim đều tốt”

Chu Minh Nghĩa lại là “Tê” một tiếng, “Không muốn”

“Thiết, nhàm chán, em mặc kệ anh”

Cuối cùng, Chu Minh Nghĩa vẫn là bước đi thong thả vào thư phòng, không biết làm gì bên trong, vẫn ngốc ngốc đến trưa.

Buổi chiều, Chu Minh Nghĩa mang Duẫn An Nhiên ra ngoài, đi đến bến tàu, lên thuyền.

Duẫn An Nhiên biết Chu Minh Nghĩa muốn dẫn mình ra biển xem bắn pháo hoa, đã chuẩn bị máy ảnh, định chụp được cảnh đêm xinh đẹp này.

Một mình ngồi ngốc trên ghế dựa trên boong thuyền, Duẫn An Nhiên nhớ tới Chu Minh Nghĩa, vội vàng đứng dậy nhìn xung quanh, phát hiện Chu Minh Nghĩa ngồi ở mép thuyền câu cá.

Ngô, hóa ra hồ ly này có tâm sự.

Duẫn An Nhiên vội vàng đi qua, ghé vào trên lưng Chu Minh Nghĩa, lắc lắc cánh tay gã “Uy, làm sao vậy?”

Chu Minh Nghĩa nghiêng mặt đi, suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu “Không có gì”

“VẬY, ĐEM CHUYỆN “KHÔNG CÓ GÌ” NÓI NGHE MỘT CHÚT?”

Chu Minh Nghĩa suy nghĩ một chút nữa, vẫn lắc đầu “Không có gì”

Duẩn An Nhiên tức giận, vỗ một cái trên lưng Chu Minh Nghĩa “Anh chính là như vậy, cái gì cũng không chịu nói cho em biết”

Chu Minh Nghĩa cười một cái “Nếu kết quả sau này là anh khiêng được gánh nặng này, nói cho em là tăng thêm phiền não không cần thiết cho em, nếu kết quả anh khiêng không được, nói cho em, em cũng không giúp được anh”

Duẩn An Nhiên dùng sức đánh Chu Minh Nghĩa một chút “Anh chính là như vậy, luôn cho là như vậy. Anh cái gì đều có thể đến giúp em, nhưng cái gì cũng không cho em giúp anh”

Chu Minh Nghĩa quay sang “Ai nói?”

“Em nói, em cái gì cũng không thể giúp anh, nhìn anh phiền não em cũng cảm thấy khổ sở, nhưng anh lại không nói”

Chu Minh Nghĩa sờ sờ tóc Duẩn An Nhiên “Em đã giúp anh rất nhiều, em không biết sao?”

“Vô nghĩa, đương nhiên không biết”

Chu Minh Nghĩa nhìn chăm chú vào Duẩn An Nhiên, ánh mắt nâu thâm thúy nhìn vào đôi mắt đen của cậu “Chỉ cần mình anh cảm nhận được là đủ rồi”

Duẩn An Nhiên bị ánh mắt Chu Minh Nghĩa cố định không thể động đậy, một lát sau mới nói “VẬY THÔI”

Sau khi màn đêm buông xuống, pháo hoa được bắn lên.

Chu Minh Nghĩa cùng Duẩn An Nhiên ngồi trên boong thuyền, đồng loạt ngẩng đầu nhìn pháo hoa hết sức xinh đẹp trong không trung.

Duẩn An Nhiên cầm máy ảnh chụp từ lúc mới bắn lên.

Pháo hoa bắn xong, Duẩn An Nhiên vẫn chưa chụp đủ, cảm thấy có chút buồn bã.

Đột nhiên, cậu chú ý Chu Minh Nghĩa bên cạnh đang nhìn mình chăm chăm.

Thuyền dập dềnh lên xuống theo sóng biển, bên tai là tiếng sóng.

Dưới ánh sáng của các vì sao, khuôn mặt Chu Minh Nghĩa thoát nhìn đặc biệt anh tuấn, nhất là ánh mắt.

Duẩn An Nhiên cảm thấy tâm mình đều đã đình trệ.

Chu Minh Nghĩa không hề dự liệu đột nhiên mở miệng “Nhiên”

“chuyện gì?”

“Anh yêu em”

Duẩn An Nhiên giật mình, ngơ ngác nhìn Chu Minh Nghĩa, đột nhiên như con mèo bị chạt đuôi, nhảy dựng lên “Uy, anh nói cái gì?”

Chu Minh Nghĩa phản ứng mau lẹ, đã sớm ôm lấy eo Duẩn An Nhiên “Im lặng nào”

“Anh, anh nói cái gì?”

Chu Minh Nghĩa hình như có bất mãn “Em phản ứng kiểu gì đây?”

Duẩn An Nhiên đỏ mặt, hoàn hảo bị bóng đêm che khuất, Chu Minh Nghĩa không nhìn ra “Ai, ai cho anh đột nhiên nói loại chuyện này”

“Cũng không có quy định không thể đột nhiên nói loại chuyện này”

Duẩn An Nhiên cựa quậy trong lòng Chu Minh Nghĩa “Anh thật nhàm chán”

Chu Minh Nghĩa nhìn Duẩn An Nhiên, nhìn thẳng không buông.

Trong lúc hai người đang đối diện, Chu Minh Nghĩa tươi cười thật ôn nhu. Tuy rằng vẫn còn đang bịu môi, nhưng Duẩn An Nhiên vẫn thuận theo nhắm mắt lại, nâng cằm lên.

Chu Minh Nghĩa hôn lên môi Duẩn An Nhiên.

Nụ hôn ôn nhu triền miên.

Duẩn An Nhiên kìm lòng không đậu ôm chặt Chu Minh Nghĩa.

Sau khi chấm dứt nụ hôn dài, Duẩn An Nhiên dựa vào lòng Chu Minh Nghĩa, giữ chặt nút áo sơ mi Chu Minh Nghĩa “Uy, Chu Minh Nghĩa”

“Ân”

“Chu Minh Nghĩa, em yêu anh”

Nghe được “cái loại chuyện này” Chu Minh Nghĩa lộ ra tươi cười, đưa tay vò rối tóc Duẩn An Nhiên.

Sau khi rời thuyền, Chu Minh Nghĩa đề nghị “Chúng ta tìm một chỗ ăn khuya được không?”

“Tốt, ăn cái gì?”

Ghé vào cửa xe, Duẩn An Nhiên nhìn dãy biển hiệu các cửa hàng trên Tỉnh lộ.

“A, bên kia, qua bên kia” Duẩn An Nhiên quay đầu kêu lên.

Chu Minh Nghĩa chuyển tay lái, đem xe đi về phía Duẩn An Nhiên chỉ.

Ngồi vào bàn hình bán nguyệt trong Thiên bình bar, Duẩn An Nhiên cúi đầu xem thực đơn “Đồ nướng, nhất định phải ăn, còn có cơm chiên”

Chu Minh Nghĩa nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi, thưởng thức rượu.

Trong lúc chờ cơm, Duẩn An Nhiên hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Nhiên, không nên nhìn lộ liễu như vậy”

Phát hiện mục tiêu, Duẩn An Nhiên chỉ Chu Minh Nghĩa ý bảo “Xem, bên kia, đứa trẻ bên kia, giống nhân vật trong tranh biếm họa, một đôi kia hôm nay cũng đến”

Chu Minh Nghĩa liếc mắt một cái “Giống như có một đoạn thời gian không gặp bọn họ ở trong này rồi”

28. Chương 28: Phiên Ngoại 7: Tân Niên Đặc Biệt Thiên (tất Cả Mọi Người Đến Tản Bộ Đi!)

Thị thành, ngày 09 tháng 02

Sau tết dương lịch, thời gian chuẩn bị đến ngày đặc biệt, 14 tháng 02.

Tỉnh lộ ở Hương Đảo vẫn như mọi khi, ô tô cùng người đi đường như nước chảy, đèn ne-on của các cửa hàng san sát màu sắc rực rỡ, ký túc xá bên cạnh một tiểu khu, biệt thự tao nhã nằm độc lập, còn có siêu thị, chợ đêm náo nhiệt, khắp nơi trong công viên đều nghe được tiếng cười của bọn nhỏ...Hết thấy, hết thấy hợp thành một con đường thật dài, hợp thành thành phố không đêm ở Hương Đảo.

Hương Đảo nằm ở chí tuyết bắc, sự khác biệt bốn mùa không rõ ràng, cây cối bốn mùa thường xanh um, hoa lúc nào cũng nở rộ.

Nhưng mà mùa xuân vĩnh viễn có hơi thở của nó, chồi non nảy lộc, gió nhẹ thổi trên mặt, các cô gái mặc trang phục mùa xuân đi trên đường, vẫn có thể cảm nhận được dấu hiệu mùa xuân đang đến.

Mùa xuân là mùa tốt đẹp nhất.

Trên Tĩnh lộ, ở lưng chừng đồi có một vịnh hình bán nguyệt, nhìn theo hướng bờ cát trên vịnh là Nam hải xanh thăm.

Vịnh này tầm nhìn rất đẹp, tầng tầng sóng biển cuộn cuộn nổi lên như những cành hoa vuốt ve bờ cát, có thể yên lặng nghe tiếng gió hát, ngồi xem ngày xuống trăng lên. Không biết vì cái gì, người đến vịnh này cũng không nhiều, nơi này cũng không giống vịnh nước cạn hoặc các vịnh đông đảo du khách huyên náo khác, nơi này tương phản hoàn toàn, bờ cát hình bán nguyệt, tên gọi giống như tên con đường, cùng một chữ Tĩnh.

Người đến nơi này, sẽ yêu thích nó.

Duẩn An Nhiên quay đầu nhìn hai thân ảnh đang rời đi, ánh mặt trời ngã về Tây, giữa trời chiều hai thân ảnh giống như nhau.

Đáng người tương tự, dung nhập trong bóng đêm tranh tối tranh sáng.

Cách xa như vậy vẫn có thể cảm thụ được sự ôn nhu của bọn họ.

Duẩn An Nhiên hâm mộ rất nhiều, nhìn nhìn người đi bên cạnh mình, nghĩ thầm nếu mình yêu cầu, Chu Minh Nghĩa nhất định cũng ôm mình như vậy.

Trong ánh trời chiều trên biển, Chu Minh Nghĩa đột nhiên quay đầu, đôi mắt thâm nâu trong ráng chiều lóe ra thần thái chước nhân, gã nhìn Duẩn An Nhiên, nhe răng cười.

Duẩn An Nhiên không khỏi đề phòng lui về phía sau từng bước.

Chẳng lẽ tâm sự của mình đã bị hồ ly này biết? Thực phiền toái, cái gì cũng không thể gạt gã. Duẩn An Nhiên không khỏi tức giận, làm ra một cái biểu tình ụ hiếp Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa cúi đầu cười cười, quay sang tiếp tục thưởng thức nắng chiều.

Kỳ nghỉ năm mới, Chu Minh Nghĩa tạm rời xa công việc trong tay, tĩnh tâm hưởng thụ cảm giác thoải mái khó có được.

Ăn xong cơm chiều, phát hiện Duẩn An Nhiên miễn cưỡng ngã vào sofa trong phòng khách, Chu Minh Nghĩa tha cậ đi ra, cùng nhau tản bộ trên Tĩnh lộ, đi tới, đi tới, đến vịnh ở lưng chừng đồi này.

Nhìn thấy ánh nắng chiều nơi chân trời, Duẩn An Nhiên tựa vào vai Chu Minh Nghĩa, thì thào tự nói “Nếu ở trên thuyền xem ráng chiều, không biết có giống hiện tại không?”

“Em muốn ngồi thuyền không?”

“Không có”

Tùy rằng không xác định chính xác đáp án, nhưng Duẩn An Nhiên muốn cái gì Chu Minh Nghĩa đều biết.

Cho đến nay, Duẩn An Nhiên đều hy vọng có thể cùng Chu Minh Nghĩa cùng nhau đi du lịch.

Hàng năm Chu Minh Nghĩa cho cha mẹ đi du lịch vài lần, mấy năm gần đây hai người đi rất nhiều nơi ở nước ngoài, nhìn thấy hình mẹ chụp trên đường đi, Duẩn An Nhiên rất hâm mộ.

Nếu đi du lịch cùng Chu Minh Nghĩa, gã nhất định sẽ chiều cộ cậ rất thoải mái. Duẩn An Nhiên âm thầm mong muốn, sau đó lại cảm giác được, Chu Minh Nghĩa cũng không để ý quá nhiều đến mục đích như cậ, chỉ có cậ mong muốn cùng đi du lịch với gã, mon muốn cảm giác được gã che chở.

Đáng tiếc là Chu Minh Nghĩa hai lần hẹn nghỉ phép cùng nhau lại bị công việc của Duẩn An Nhiên làm thất bại.

Duẩn An Nhiên hiểu rõ công việc của Chu Minh Nghĩa, gã sẽ không tức giận, nhiều nhất sẽ chu miệng nói một câu “Lần sau”

Chu Minh Nghĩa không phải thích du lịch như Duẩn An Nhiên, gã thường đi công tác, áp lực lại lớn, lúc rảnh rồi càng thích ở nhà hơn, ngủ thẳng đến khi tỉnh lại, sau đó nhàn nhã đọc sách, nghe nhạc, hoặc hò hét con mèo nhỏ của nhà mình.

Chu Minh Nghĩa biết ý tưởng của Duẩn An Nhiên, gã cũng không phải không muốn cùng cậu đi ra ngoài, tiếc rằng không thể phân thân. Duẩn An Nhiên hiểu được công việc của gã, cũng không yêu cầu này nọ, càng làm cho Chu Minh Nghĩa cảm thấy may mắn có Duẩn An Nhiên.

Nghĩ đến con mèo nhỏ, Chu Minh Nghĩa nhin không được nhìn vào mái tóc đen, con người đen của Duẩn An Nhiên, ngấm lại bộ dáng cậu tức giận thật rất giống một con mèo nhỏ cứng đầu cứng cổ.

Mỗi một ngày nghỉ, Duẩn An Nhiên sẽ gác lại toàn bộ công việc, toàn tâm toàn ý ở trong nhà làm bạn với Chu Minh Nghĩa. Gã sẽ cùng cậu xem tivi hoặc đi theo Duẩn An Nhiên làm việc nhà, cùng đi dạo phố một chút, tán gẫu rất nhiều đề tài.

Thời gian ở chung càng lâu, hai người càng hòa hợp, càng khó chọn lựa đi ở, sau khi đi làm trở lại, công việc biến thành chuyện tình thống khổ.

Chu Minh Nghĩa cùng Duẩn An Nhiên thường thường cùng nhau nằm trong chăn, sau đó tán gẫu chuyện trời Nam biển Bắc, từ Đông sang Tây cho đến đêm khuya. Có một vài lần Duẩn An Nhiên nói về vấn đề gặp phải trong công việc, Chu Minh Nghĩa phân tích giúp cậu, phân tích lợi hại của sự việc, đưa ra ý kiến tham khảo. Có đôi khi, Chu Minh Nghĩa sinh động kể lại chuyện khủng bố ngày xưa như thật, Duẩn An Nhiên sợ tới mức kêu to, Chu Minh Nghĩa sẽ cười to, sau đó bị Duẩn An Nhiên một cước đá đi.

Ôm lấy Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa sẽ nghĩ, con mèo nhỏ nhà mình chính là đáng yêu như thế, gã ý chí chiếm hữu rất mạnh, trong tiềm thức không muốn cho con mèo nhỏ ra ngoài, vì vậy mới kéo dài không thực hiện lời hứa cùng nhau đi du lịch. Có lẽ bản thân gã sợ hãi sau khi mang con mèo nhỏ ra ngoài, con mèo nhỏ sẽ tò mò chạy đông chạy tây, mà cậu chạy một mình, gã sẽ thấy mất mát.

Trong lòng Duẩn An Nhiên ý lại vào gã, Chu Minh Nghĩa biết điều này, trong lòng gã cũng thực ý lại vào Duẩn An Nhiên.

Nghĩ chuyện trong lòng, Chu Minh Nghĩa ngưng thần thật lâu.

Mặt trời lặn xuống sau đường chân trời, bầu trời đêm lấp lánh vô số ánh sao, biển rộng sâu thẳm bị bóng đêm bao phủ, biến thành màu đen, nổi lên ánh sao lấp lánh.

Phát hiện Chu Minh Nghĩa nửa ngày không nói gì, Duẩn An Nhiên kéo dài cổ ghé vào tai gã kêu lên “Uy, Chu Minh Nghĩa, anh phát ngôn cái gì, nghĩ cái gì vậy?”

Chu Minh Nghĩa đưa tay nắm Duẩn An Nhiên, ghé vào lỗ tai cậu nói “Nhiên, anh nghĩ em”

“Em rõ ràng ngay tại bên cạnh anh, nghĩ cái gì mà nghĩ”

“Cho dù em ở trong lòng, anh cũng nhớ em. Vẫn, vẫn...”

Nghe được giọng nói từ tính của người yêu nhỏ nhẹ vang lên bên tai, Duẩn An Nhiên cảm thấy tai nóng lên.

Có được người yêu thành thực, lớn tuổi hơn mình, Duẩn An Nhiên cảm thấy Chu Minh Nghĩa tuy rằng lớn hơn cậu không bao nhiêu tuổi, nhưng lại vô cùng thành thực, sự nghiệp thành công, Duẩn An Nhiên âm thầm đoán, Chu Minh Nghĩa nói những lời buồn nôn này có thể cũng giống như nói chuyện kế hoạch đầu tư, dự đoán hàng năm, xu hướng cổ phiếu, cùng với tiếp khách xã giao trong tiệc rượu, tất cả đều được phân loại một cách chuẩn xác trong ngăn kéo của gã, đến khi cần, có thể lấy ra một cách chuẩn xác, không một chút sai sót nói trước mặt mình.

Đẩy ra tay Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên né tránh sang một bên “Chu Minh Nghĩa, anh thật nhàm chán”

Cảm giác Chu Minh Nghĩa theo đến, trong bóng tối gã lớn mật hơn nhiều, ôm lấy cậu không buông. Duẩn An Nhiên dùng sức giãy dụa, trong lòng rõ ràng con hồ ly này da mặt dày bao nhiêu, bất khuất bao nhiêu, có thể nhìn thấy sắc mặt chân chính của gã cũng chỉ có mình cậu.

Dùng sức muốn gạt ra cánh tay đang ôm bên hông mình, Duẩn An Nhiên đụng đến chiếc nhẫn nơi ngón tay áp út trên bàn tay trái của Chu Minh Nghĩa, cậu buông tha không chống cự nữa.

“Như thế nào, không đánh? Mệt mỏi?” Chu Minh Nghĩa nói bên tai Duẩn An Nhiên.

“Mới không có, em là lười đánh nhau với anh”

Miệng nói như vậy, Duẩn An Nhiên vẫn không muốn từ chối nữa. Sau khi mền nhau, chiếc nhẫn trên ngón tay áp út trên bàn tay trái của Chu Minh Nghĩa làm cho Duẩn An Nhiên tâm động không thôi, gã làm như vậy hoàn toàn vì chính cậu, hứa hẹn chung thủy với đoạn tình cảm này. Bởi vì chiếc nhẫn này, người ngoài suy đoán rất nhiều đối với vấn đề hôn nhân của nhà tài chính tài ba này, vì bảo hộ Duẩn An Nhiên không để cậu bị quấy rầy, có thể hưởng thụ cuộc sống phóng viên bình thường, Chu Minh Nghĩa niêm phong lại tất cả tin tức.

Tựa vào ngực Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên nhìn bầu trời.

“Ngày mai thời tiết tốt”

Chu Minh Nghĩa “Ân” một tiếng “Đúng vậy, là thời tiết tốt, thích hợp du lịch”

“Anh cũng sẽ không đi” Duẩn An Nhiên làm vẻ mặt ngáo ộp trong bóng đêm.

“Ngày mai không đi, ngày mốt cũng có thể đi”

“Cái gì?”

Đưa tay vuốt ve mái tóc đen mềm mại của Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa thầm nghĩ: ngày mai lại đi nói với hần đi!

Kỳ thật là Chu Minh Nghĩa tự mình ra mặt đến thỉnh cầu lão bản tạp chí của Duẩn An Nhiên, sau kì nghỉ năm mới cho Duẩn An Nhiênthêm 10 ngày nghỉ nữa, mà gã đã an bày tốt mọi việc, dự định mang Duẩn an Nhiên đi nghỉ phép ở Maldives.

Lựa chọn Maldives, Chu Minh Nghĩa kỳ thật cũng suy tính thật lâu. Trên đảo phong cảnh rất đẹp, biển Ấn Độ Dương xanh thẳm, Duẩn An Nhiên nhất định rất thích. Mặt khác, ở nơi nào có thể câu cá, lặn xuống nước, hải sản lại phong phú, con mèo nhỏ thích ăn sẽ thích đến mê người. Chu Minh Nghĩa tin tưởng, lựa chọn này sẽ làm cho Duẩn An Nhiên cao hứng.

“Chúng ta về nhà đi!” Chu Minh Nghĩa dẫn người trở về, dù sao cũng phải chừa thời gian cho con mèo nhỏ thu thập hành lý, tuy rằng có thể không cần mang theo bất cứ thứ gì, bất quả như vậy sẽ làm cậu phát giận.

Lôi kéo Duẩn An Nhiên đến bờ đá, Chu Minh Nghĩa dừng lại cước bộ, xoay người “Anh muốn ôm em”

Duẩn An Nhiên đánh Chu Minh Nghĩa một chút “Không cần, học người khác làm chi! Bị người khác nhìn thấy càng mất mặt”

“Như vậy anh công em?”

Duẩn An Nhiên nghĩ nghĩ, nhanh nhẹn như mèo con nhảy lên lưng Chu Minh Nghĩa. Cậu phi thường thích cảm giác ngã trên lưng Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên ghé vào trên lưng gã, cảm giác an toàn. Cậu thích cảm giác vừa giống người yêu vừa như người nhà này, giống như có thể đền bù khoảng thời gian thơ ấu không muốn nhớ lại kia.

Ồm đầu vai Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên hỏi “Có nặng hay không?”

“Không nặng”

“Như thế nào không? Em lớn như vậy, thả em xuống”

“Mèo có thể nặng bao nhiêu” Chu Minh Nghĩa không có ý thả người.

“Đã nói em không phải mèo”

Phát hiện trong bóng đêm có dáng người càng ngày càng gần, Duẩn An Nhiên vuốt vai Chu Minh Nghĩa, giấy dựa nhảy xuống.

Sau khi đi trên Tỉnh lộ, Duẩn An Nhiên nhỏ giọng nói với Chu Minh Nghĩa “Buổi tối còn có người tới nơi này”

“Buổi tối đến vịnh mới lãng mạn”

“Thiệt” Duẩn An Nhiên le lưỡi.

Nắm tay Duẩn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa nói “Chúng ta về nhà, tiếp tục lãng mạn”

29. Chương 29: Phiên Ngoại 8: Tết Đoan Ngọ Đặc Biệt Thiên (Tất Cả Mọi Người Đến Ăn Bánh Chưng Đi)

Thị thành 2019!

Tỉnh lộ chính là tỉnh lộ, đường như tên, ở nơi thị thành náo nhiệt, lại đặt biệt cảm giác tĩnh lặng. Mỗi khi chiều xuống, tuy ngã tư đường vẫn rộn ràng nhốn nháo người, ô tô chạy như nước chảy, nhưng trên đường vẫn không cảm giác đang ở thị thành, ngược lại còn có cảm giác trở về với thiên nhiên tĩnh lặng.

Mặt trời mùa hè lên cao, thời tiết càng ngày càng nóng, tháng năm, hội thi thuyền rồng mỗi năm một lần sắp cử hành.

Buổi tối tết đoan ngo.(mùng 5 tháng 5)

Chu Minh Nghĩa ngồi trong thư phòng, tay chống thái dương nhìn màn hình máy vi tính.

Lơ dăng quay mặt sang, phát hiện Duẩn An Nhiên đang ngồi trên sofa phòng khách, gục gục đầu, giống như gà mổ.

Chu Minh Nghĩa không khỏi cười thầm, mèo con ăn no liền mệt rũ rời.

“Xuân qua hạ ngủ đợi thu đến, ba tháng đông ngủ vùi không tỉnh, vậy mà anh cũng không biết” Gần đây, sau khi nếm qua cơm chiều Duẩn An Nhiên luôn mệt rũ rời, bị Chu Minh Nghĩa cười nhạo, cậu luôn phản bác như vậy.

Chu Minh Nghĩa ở thư phòng cao giọng kêu lên “Nhiên”

Duẩn An Nhiên giật mình, vội vàng chụp lấy sofa “Việc gì?”

“Lại đây”

Duẩn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa ngồi trên ghế làm việc, nhăn nhó “Không”

“Lại đây đi”

“Không có việc gì qua làm gì? Không cần”

Chu Minh Nghĩa không khỏi đưa tay ấn thái dương, nghĩ thầm, con mèo này lại bắt đầu quậy cường, thu phục thật khó khăn.

“Em cứ đến đây đi!”

“Em sẽ không”

Chu Minh Nghĩa bắt đắc dĩ đứng lên.

Duẩn An Nhiên vừa thấy Chu Minh Nghĩa đứng lên, cậu cũng đứng lên muốn chạy.

Con hồ ly này tính tình tốt lắm, vấn đề là nó muốn động thủ, cậu luôn chống đỡ không được, tác phong của hồ ly luôn là “Núi không theo ta, ta phải đi lên núi” Bởi vậy, cường ngạnh cũng không được ưu đãi gì.

Nhưng vấn đề là hồ ly ưa mềm không ưa cứng, lại cộng thêm thường thường vừa đấm vừa xoa.

Không đợi Duẩn An Nhiên động chân đã bị Chu Minh Nghĩa bắt lấy cổ tay, kéo vào thư phòng.

Có thể đi vào thư phòng mà lại không quan hệ gì với công việc của gã, chỉ có duy nhất Duẩn An Nhiên.

“Làm gì?” Duẩn An Nhiên ngheh mặt.

Chu Minh Nghĩa kéo Duẩn An Nhiên ngồi lên đùi mình “Muốn nói chuyện với em”

“Có chuyện gì nói mau”

Chu Minh Nghĩa một tay đặt trên lưng Duẫn An Nhiên, một tay vân vê cằm “Để anh nghĩ”

“Anh còn muốn nghĩ a?”

“Đúng vậy, anh đương nhiên có thể nếu anh muốn”

“Anh chưa nghĩ ra a?”

“Đúng, chưa nghĩ ra”

“Chưa nghĩ ra kéo em vào làm gì?”

“Ai nói anh chưa nghĩ ra nói cái gì với em thì không thể kéo em vào?”

Duẫn An Nhiên tức giận, chụp lên đầu vai Chu Minh Nghĩa “Ai nói lý với anh”

“Anh không cho là anh đang nói lý với em”

“Hừ, tài ăn nói của anh rất tốt, không cần phải khiêm tốn”

Chu Minh Nghĩa mỉm cười ôn hòa, ánh mắt cũng giảo hoạt “Làm sao? Làm sao?”

“Anh không phải luôn luôn có thể đối đáp sao?”

“Quá khen, quá khen”

“Chu Minh Nghĩa, anh thật nhàm chán”

Duẫn An Nhiên nói xong, giẫy dụa muốn đi, tay không ý thức phát vào trán Chu Minh Nghĩa, cậu dừng động tác “Như thế nào nóng như vậy?”

“Thực nóng sao?”

Duẫn An Nhiên áp trán mình vào trán Chu Minh Nghĩa, cảm nhận một lúc “Anh phát sốt?”

Chu Minh Nghĩa cười cười “Một chút, buổi chiều gió nhiều, không cần thận cảm mạo”

Duẫn An Nhiên lại giẫy dụa đứng lên “Em đi lấy thuốc”

Chu Minh Nghĩa đè lại cậu, ôm chặt Duẫn An Nhiên, nghiêng đầu tựa vào vai Duẫn An Nhiên “Không cần gấp gáp, anh không sao”

“Vậy còn nói không có việc gì!”

“Anh tự mình biết, một chút cảm mạo mà thôi”

“Vậy cũng phải uống thuốc”

“Uống chút nước ấm, ngủ một chút thì tốt rồi”

Chu Minh Nghĩa tựa đầu vào trước ngực Duẫn An Nhiên.

Chú ý Chu Minh Nghĩa khẽ nhắm mắt, Duẫn An Nhiên trong lòng vừa động, đưa tay ôm lấy vai Chu Minh Nghĩa, nhẹ nhàng vỗ về.

Người sinh bệnh quả nhiên yếu ớt.

Lấy nước cùng thuốc đến, Chu Minh Nghĩa trưng ra bộ dáng không muốn uống.

“Uống nhanh lên” Duẫn An Nhiên hạ lệnh.

Chu Minh Nghĩa khoa trương nhú mày “Thực khổ, không cần”

“Khổ cái gì khổ, uống!”

Chu Minh Nghĩa giương mắt nhìn Duẫn An Nhiên “Nếu anh uống thuốc, được lợi gì?”

“Thiệt, anh uống thuốc là tốt cho anh, còn muốn ưu đãi cái gì, anh bệnh thần kinh a!”

“Ai sẽ làm chuyện không có ưu đãi” Chu Minh Nghĩa lắc đầu.

Duẩn An Nhiên đề phòng, nhìn Chu Minh Nghĩa một chút, nhìn lại chén nước “Vây, anh muốn thế nào?”

Chu Minh Nghĩa cười thật to “Cái gì đều có thể?”

“Nếu muốn em đi nhảy dù thì không có khả năng”

“Ai muốn xem nhảy dù, anh nói là, nếu em nhảy cho anh xem, anh liền uống hết thuốc”

Duẩn An Nhiên nội tâm hồi hận, vì cái gì bản thân lại nói từ “Nhảy”, nói cái gì không được a.

Nghĩ nghĩ, Duẩn An Nhiên đẩy đẩy Chu Minh Nghĩa “Được rồi, được rồi, vậy khi nào anh hết bệnh rồi nhảy cho anh xem”

Chu Minh Nghĩa cười lắc đầu “Không được , anh yêu cầu lập tức thực hiện”

“Anh không cần náo loạn, Chu Minh Nghĩa”

Chu Minh Nghĩa mặc dù bị Duẩn An Nhiên đẩy đến muốn té vẫn kiên trì bảo vệ ý kiến.

Hồ ly một khi xấu tính, càng thêm khó đối phó.

“A, được rồi, nhảy nhảy”

Chu Minh Nghĩa uống thuốc, nhìn Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên đỏ mặt, mếu máo, sau đó tạo dáng, giống như thỏ con búng vài cái.

Chu Minh Nghĩa lại đợi một lúc, lộ ra biểu tình nghi hoặc “A?Cái gì?”

Duẩn An Nhiên biểu tình bình tĩnh, cậu hỏi lại “Cái gì?”

“Em, đang nhảy?”

Duẩn An Nhiên trịnh trọng gật đầu “Đúng vậy, em vừa rồi nói “Được rồi, nhảy, nhảy” Hiện tại, em “nhảy” rồi”

Chu Minh Nghĩa chậm rãi gật gật đầu, nheo mắt nhìn chăm chăm Duẩn An Nhiên.

Duẩn An Nhiên không khỏi lùi về sau trốn.

“Đứa nhỏ hư, anh cũng không nhớ rõ anh dạy hư em khi nào”

“Thiết”

Giữ chặt cổ tay Duẩn An Nhiên, dẫn cậu ra khỏi thư phòng, Chu Minh Nghĩa vừa đi vừa nói chuyện “Xem ra, không giáo huấn một chút là không được”

“Buông tay ra a”

“Có thể buông tay, chờ đến lúc em có biểu hiện ăn năn đi”

30. Chương 30: Phiên Ngoại 9: Đại Tuyệt Đặc Biệt Thiên (mọi Người Đến Uống Rượu Đi)

Thị thành 2019!

“Tôi thật sự không thể uống nữa, thật sự không thể...” Duẩn An Nhiên một bên lắc đầu, một bên xua tay, chuyển qua chén rượu.

“Uống, chúng ta uống” Bên tai vẫn là những âm thanh như vậy.

Cảm thấy trong đầu có chút choáng váng, Duẩn An Nhiên đợi lúc đồng nghiệp không chú ý, lặng lẽ nhích thân trốn ra khỏi vòng vây.

Không biết trận rượu này uống tới khi nào?

Hôm nay mừng tạp chí của cậu vừa tròn một năm, không phải tạp chí nổi danh, chỉ là một tạp chí trôi nổi giữa rất nhiều tuần san giải trí khác. Hôm nay là tròn một năm, lão bản chủ trì, mời tất cả nhân viên đến một quán ăn chúc mừng.

Một tờ tạp chí bình thường, tuy rằng quy mô nhỏ, công tác vất vả, nhưng đồng nghiệp cộng tác tốt lắm, không có chuyện lục đục lẫn nhau, Duẩn An Nhiên ở trong này làm việc thật sự khoái trá.

Nhìn thấy bên cạnh một đám đồng nghiệp cao hứng phấn chấn uống rượu, Duẩn An Nhiên không khỏi lại nhận chén rượu người khác truyền đến.

.....

“Thế nào? Choáng váng đầu sao? Muốn uống nước hay không?” Người yêu bên cạnh dùng âm thanh trầm thấp mà từ tính hỏi, Duẩn An Nhiên chấn động toàn thân.

Lặng lẽ đánh giá một chút người yêu đang lái xe, trong tình huống say chuếnh choáng, có thể được anh đưa về nhà, Duẩn An Nhiên cảm thấy thực vui vẻ.

Người yêu hôm nay tăng ca, biết Duẩn An Nhiên liên hoan cùng đồng nghiệp, sau khi liên hoan kết thúc, gọi điện thoại bảo có thể đến đón về nhà hay không.

Duẩn An Nhiên sợ hãi bị người khác phát hiện chuyện người yêu, lấy lý do say rượu một mình về trước, đến địa điểm đã hẹn.

Chiếc ô tô quen thuộc chạy đến, đón người đang đứng đợi.

“Không thoải mái?” Người yêu lại quan ái hỏi.

Duẩn An Nhiên lắc đầu, dựa gần vào trên vai người yêu.

Rất nhanh, tay cậu bị cầm lấy.

Mỗi một lần, bị người yêu nắm tay, Duẩn An Nhiên sẽ dâng lên cảm giác an toàn khó hình dung.

Đánh giá một bên mặt người yêu, dung mạo anh tuấn, khí vũ siêu phàm, khuôn mặt này mang theo nụ cười thần nhiên đến vĩnh hằng, ai cũng đọc không ra nội dung đằng sau vẻ tươi cười.

Bất quá, thời điểm cùng một chỗ với cậu, gã sẽ lộ ra khuôn mặt không muốn người khác biết.

Nhớ tới lời người yêu thường nói “Nhiên, em là đặc biệt” Duẩn An Nhiên không khỏi mỉm cười.

“Như thế nào, uống rượu thật sự vui vẻ? Say đến hồ đồ rồi?” Người yêu lại hỏi.

“Có chút say”

Duẩn An Nhiên nhìn ngoài cửa xe, cảnh đêm chợt lóe.

Hương Đảo, viên ngọc phương Đông, thành phố không đêm.

Tại thị thành này, bất được đoạn tình cảm lưu luyến của Duẩn An Nhiên không có mấy người.

Kỳ tài đầu tư đỉnh đỉnh đại danh, kẻ đáng gờm nhất giới tài chính, tình anh gia tài hơn mười triệu, cơ hồ là người đàn ông không gì không làm được-Chu Minh Nghĩa-gã là người yêu của cậu.

Đèn đỏ, Chu Minh Nghĩa xoay người ôm Duẩn An Nhiên.

“Gì vậy?” Trong lòng Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên ngẩng đầu hỏi.

Chu Minh Nghĩa cười mà không đáp.

Có thể được người yêu ôm, Duẩn An Nhiên cảm thấy tốt lắm.

Chỉ sợ gã là người duy nhất cho mình làm nũng, là người bao dung vô hạn.

Đèn xanh sáng lên, Chu Minh Nghĩa tiếp tục lái xe, Duẩn An Nhiên cảm thấy có chút mất mát nho nhỏ.

Ngay khi xe đi qua trước cửa một tòa nhà trong khu tài chính nổi tiếng, Duẩn An Nhiên đột nhiên nói “Dừng xe”

“Cái gì?”

“Em nói dừng xe!”

Duẩn An Nhiên đột ngột lớn tiếng làm Chu Minh Nghĩa có chút kinh ngạc, gã dừng xe.

“Làm sao vậy?”

“Xuống xe”

Chu Minh Nghĩa trên mặt tươi cười, thuận theo.

Đứng trên bậc thang bằng đá cẩm thạch trước cửa tòa nhà, cảm giác gió đêm thổi qua, Duẩn An Nhiên cảm giác men say bốc lên.

Nhìn người yêu bên cạnh, Duẩn An Nhiên đột nhiên muốn phóng túng một chút, vô lý một chút.

Bởi vì gã bao dung vô hạn đi! Cho nên, cậu muốn làm nũng, muốn vô lý.

“Nhiên, rốt cuộc có chuyện gì? Nơi này không thể dừng xe, nếu không chúng ta...” Chu Minh Nghĩa ôn nhu hỏi.

Duẩn An Nhiên trừng mắt, sau đó chạy đến máy bán nước tự động cách đó không xa, mua hai lon bia.

Nhìn thấy hành động của người yêu, Chu Minh Nghĩa có chút không sờ thấu ý nghĩ.

Hôm nay, con mèo nhỏ say chuẩn choáng này rốt cuộc là dự tính làm gì?

Mười một giờ khuya ở khu tài chính, người đi đường vẫn không ngừng như cũ. Nơi này chính là trái tim thị thành.

Duẩn An Nhiên nhìn Chu Minh Nghĩa, gã đứng trong bóng đêm, dáng người cao lớn, tựa như thiên thần, chính là cậu đang bên cạnh người nam nhân có thể khống chế cả giới tài chính, ảnh hưởng đến mạch máu kinh tế của cả thành phố.

Cầm lon bia trong tay đưa đến, Duẩn An Nhiên nói “Chúng ta tiếp tục uống”

Chu Minh Nghĩa một tay nhận bia, một tay xoa xoa trán Duẩn An Nhiên “Em không phải say? Ân?”

Duẩn An Nhiên ngăn tay Chu Minh Nghĩa.

Gã sẽ uống, gã sẽ đứng ở chỗ này, vào lúc này, ở cửa trung tâm tài chính người đến người đi, cùng cậu uống rượu, như vậy, còn có gì nữa...

“Chúng ta đến đánh nhau” Duẩn An Nhiên lại đưa ra ý kiến mới.

Chu Minh Nghĩa hơi hơi nheo mắt, nhìn chăm chú người yêu.

Sau đó Chu Minh Nghĩa nở nụ cười.

Duẩn An Nhiên âm thầm đoán “Anh ấy đồng ý sao? Không thể nào. Tuy rằng đã là buổi tối rồi, nhưng nơi này khu trung tâm tài chính, vẫn có những chuyên giakinh tế và tài chính ra vào, hiện tại ở đây, cùng mình ngồi trên bậc thang ở cửa đánh nhau, anh ấy đồng ý sao?”

“Anh ấy sau đó có phải sẽ la hét với mình, sau đó mang mình lên xe về nhà?”

“Anh ấy không phải sẽ nói “Em say, đừng náo loạn”

“Anh ấy sẽ dỗ mình như thế nào?”

“Anh ấy có thể hay không...”

Chu Minh tiêu sái cởi áo vest, tùy tay đặt bên cạnh, lại gỡ xuống cà-vạt, xắn tay áo, cởi ba cúc áo sơmi, mở ra hai chân, tư thế ngồi rất phóng khoáng “ping” một tiếng, vứt lon bia khỏi tay.

Nhìn thấy những động tác liên tiếp của Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên ngây dại.

Trời ạ....

Chu Minh Nghĩa...Chu Minh Nghĩa...

Gã rút cuộc suy nghĩ cái gì...

“Anh đang trôi nổi trên giang hồ a, sao không mang theo đao a...”

Chu Minh Nghĩa thật sự thủ thế, vung quyền.

Nhìn thấy Duẫn An Nhiên ngốc lăng một bên, Chu Minh Nghĩa cười hỏi “Như thế nào không đánh? Ngồi xuống a! Đến”

“Anh đang đi giang hồ a, sao không uống rượu a...”

Người đi đường bắt đầu dùng ánh mắt khủng bố nhìn hai người đàn ông ngồi ở bậc thang trước cửa tòa nhà tài chính.

Bọn họ vung quyền.

Duẫn An Nhiên kiên trì, vươn tay đến.

Bảo an tòa nhà sớm đã thấy màn này.

Người này không dám đi tới, cũng không dám tùy tiện đem xe mang đi.

Hiện tại người đàn ông đang vung quyền, là người nổi tiếng nhất trong khu nhà này, thậm chí cả thành phố này.

Cảnh sát tuần tra tới nơi, ghi hóa đơn phạt cho chiếc xe màu bạc đậu sai chỗ. Một bên ghi phiếu phạt, một bên đánh giá hai người đang vung quyền.

Cư nhiên có người ngồi trước cửa tòa nhà tài chính vung quyền.

Kể diên.

Tới lui trong ánh mắt mọi người, Duẫn An Nhiên càng ngày càng ngồi không yên.

Chu Minh Nghĩa biểu tình thích thú, một chút cũng không nhìn ra cảm giác xấu hổ hoặc bất an.

Hiện tại cho dù là thị trưởng đứng bên cạnh, gã vẫn sẽ tiếp tục cùng cậu vung quyền uống rượu.

Duẫn An Nhiên cúi đầu.

“Chúng ta trở về đi”

“Một lon bia còn chưa uống xong đâu” Chu Minh Nghĩa cầm lấy lon bia.

“Em muốn đi về”

Nếu không đi, Duẫn An Nhiên sợ sẽ phát điên khi người đi đường cứ nhìn chằm chằm.

Chu Minh Nghĩa đứng lên.

“Em thẹn thùng rồi”

Nghe được người yêu sùng ái cùng ý cười nói, Duẫn An Nhiên nhin không được trừng mắt.

Da mặt của tôi không có dày hơn anh đâu!

Cầm lấy quần áo trên mặt đất, Chu Minh Nghĩa mang theo Duẫn An Nhiên lên xe lần nữa.

“Vừa lòng không?” Ở trên xe, Chu Minh Nghĩa hỏi.

“Cái gì?”

“Mặc kệ là cái gì, em nói anh đều làm cho em”

Duẫn An Nhiên không khỏi ngẩng đầu, nhìn Chu Minh Nghĩa bên cạnh.

Trong bóng đêm, nụ cười đặc biệt ôn nhu.

Gã thật sự sẽ hết thấy bao dung cậu.

Duẩn An Nhiên tựa vào gần, Chu Minh Nghĩa ôm cậu.

31. Chương 31: Phiên Ngoại 10: Ngày Sinh Khổng Tử Đặc Biệt Thiên (tất Cả Mọi Người Đến Xem Phim Đi)

Thị thành, 2019! “Em muốn xem phim”

Thời điểm ở nhà cuối tuần, Duẩn An Nhiên đột nhiên đề nghị.

“Gần đây có phim gì hay sao?” Chu Minh Nghĩa ngồi trên sofa phòng khách, lật xem tạp chí.

“Không biết, đột nhiên rất muốn xem phim” Duẩn An Nhiên nói xong, lắc đầu.

Tháng mười hai, lại một năm nữa sắp trôi qua. Thời gian thật mau, đã ở cùng Chu Minh Nghĩa thêm một năm nữa rồi.

Một năm vừa qua, chuyện đáng nhớ rất nhiều.

Không cần cố ý xây dựng, mỗi ngày đều là ngày kỷ niệm.

Duẩn An Nhiên âm thầm cười trộm, làm tình nhân của Chu Minh Nghĩa thật sự là không thể khùng hoảng, cùng gã một chỗ sẽ không buồn chán.

Lật ra một trang có quảng cáo phim, Chu Minh Nghĩa nhìn nhìn, cảm thấy gần đây có chiếu phim điện ảnh, Duẩn An Nhiên cũng sẽ không cảm thấy hứng thú.

“Muốn đi rạp chiếu phim xem không?” Nếu Duẩn An Nhiên muốn, Chu Minh Nghĩa nguyện ý đi cùng cậu.

Duẩn An Nhiên cau mày nghĩ nghĩ “Quên đi, gần đây đều là phim em không hứng thú”

Chu Minh Nghĩa cúi đầu một chút, không nói gì nữa.

Buổi chiều, một bưu kiện chuyển phát nhanh đưa đến.

“Là cái gì?” Nhìn thấy hộp giấy hơi mỏng, Duẩn An Nhiên rất kỳ quái, như vậy có thể chứa thứ gì bên trong.

Chu Minh Nghĩa mở ra bọc ngoài, lấy ra thứ gì đó bên trong.

Là đĩa CD.

Duẩn An Nhiên nhích lại nhìn “Di, phim này còn chưa chiếu, như thế nào có đĩa bán ra”

Chu Minh Nghĩa nhìn đĩa trong tay, là bộ phim kinh dị mới nhất.

Quơ quơ chiếc đĩa trên tay, Chu Minh Nghĩa cười đắc ý, nói “Đĩa xem trước”

Duẩn An Nhiên nghĩ “Thật là, còn chưa chiếu chính thức, thật sự là giành xem trước.”

Duẩn An Nhiên đột nhiên nghĩ tới gì đó, cậu trừng mắt nhìn Chu Minh Nghĩa nói “Này, anh lấy từ đâu ra?”

Chu Minh Nghĩa nháy mắt, nghĩ nghĩ “Àn, tóm lại là bọn họ quay xong rồi”

“Công ty điện ảnh? Còn chưa chiếu công khai, anh cứ nhiên có thể có DVD?”

Chu Minh Nghĩa mang Duẩn An Nhiên đặt lên sofa, cúi người nhìn cậu, hỏi “Hiện tại muốn xem không?”

“Anh trả lời em trước”

“Àn, anh nghĩ em sẽ hy vọng xem bộ phim này nhất, anh nhớ rõ em từng đề cập bộ phim này không tồi. Em thích phim kinh dị, hiện tại không có chiếu, vậy...”

“Anh cứ nhiên có thể có trước”

Chu Minh Nghĩa nở nụ cười, bình thản nói “Nói như thế nào đây? Với anh mà nói cũng không khó”

Nói xong, Chu Minh Nghĩa xoa xoa mặt Duẩn An Nhiên, hỏi lại một lần “Hiện tại muốn xem không?”

Duẩn An Nhiên bỏ dép lê, ngồi xếp bằng trên sofa, ôm gối trong lòng, sau đó ngẩng mặt đối diện Chu Minh Nghĩa nói “Đồ uống, bỏng ngô”

Chu Minh Nghĩa chớp chớp mắt, nở nụ cười “Không thành vấn đề”

Duẩn An Nhiên muốn gì đều có, Chu Minh Nghĩa bưng chén đĩa vào phòng khách, chuẩn bị tốt, dùng điều khiển từ xa mở tivi.

Phim nhựa mở màn bắt đầu.

Chu Minh Nghĩa ngồi bên cạnh Duẩn An Nhiên, đỡ vai cậu, làm cho cậu tựa vào lòng mình.

Duẩn An Nhiên ôm đĩa bỏng lớn trong người, nhìn phim trên màn hình-đêm khuya mưa lớn, những tòa nhà ở ngoại ô...cậu bắt đầu không tự chủ hướng sát vào lòng Chu Minh Nghĩa.

Chuyện xưa bắt đầu.

Trong phòng khách, rèm kéo xuống, ánh sáng tối tăm, hiệu ứng âm thanh tốt lắm, không khí khủng bố được xây dựng rất khá.

Bỏng ngô sớm đã đặt sang một bên, Duẩn An Nhiên híp mắt, bịt lỗ tai, một bên xem tivi, một bên lui vào lòng Chu Minh Nghĩa.

Chu Minh Nghĩa cười thầm: con mèo nhỏ này, rõ ràng sợ còn thích xem phim kinh dị.

Nhìn đến đoạn sau cùng chấm dứt phim, Duẩn An Nhiên cảm thấy mồ hôi lạnh chảy đầy người.

Phải gọi cậu là người xem phim kinh dị, thật đúng là không dám gọi.

“Anh không sợ?” Ở trong lòng Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên ngẩng đầu hỏi.

Trong bóng đêm, Chu Minh Nghĩa lắc đầu.

“Vì cái gì?”

“Đại khái vì trí tưởng tượng không đủ phong phú, cái này anh xem xong, sẽ không có liên tưởng gì”

Duẩn An Nhiên không khỏi nghĩ đến chính mình, chỉ cần xem phim kinh dị, hơi có gió thổi cỏ lay, liền lập tức quay đầu lại nhìn, cảm giác có thứ trong phim chạy đến.

Đột nhiên, Duẩn An Nhiên nở nụ cười, đưa tay quẹt quẹt mũi, nói “Hai người cùng một chỗ sẽ không sợ. Có anh ở, liền dám xem phim này”

“Như thế nào? Em là đem anh trở thành đồ dùng tránh ma quỷ sao?” Chu Minh Nghĩa cười hỏi.

“Xem như là vậy đi” Duẩn An Nhiên nghĩ nghĩ, đáp.

Chu Minh Nghĩa hừ một tiếng “Quên đi, cũng chỉ có em dám nói với anh như vậy”

“Tốt lắm, không cho nói, xem phim”

Chu Minh Nghĩa cười tiếp tục cho cậu bờ vai an toàn.

32. Chương 32: Phiên Ngoại 11: Lễ Tình Nhân Đặc Biệt Thiên (tất Cả Mọi Người Đến Tặng Hoa Đi)

Thị thành, 2019!

Hôm nay là lễ tình nhân. Ngày hạnh phúc tốt đẹp biết bao nhiêu.

Lúc Duẩn An Nhiên rời giường đã bắt đầu nghĩ, không biết Chu Minh Nghĩa sắp xếp trải qua ngày này như thế nào.

Gã sẽ... tặng hoa cho cậu sao?

Chu Minh Nghĩa rất nhiều lúc trước mặt Duẩn An Nhiên biểu hiện rất thành thực, da mặt cũng dày tương đương, Duẩn An Nhiên biết, kỳ thật gã cũng có lúc ngượng ngùng, nói thêm một chút, có một số việc, gã sẽ nói hoặc làm không biết xấu hổ.

Trên đường Chu Minh Nghĩa đưa đi làm, Duẩn An Nhiên thỉnh thoảng nhìn ngấm người bên cạnh.

“Em nhìn cái gì?”

“Không, không có gì”

Nếu không cố ý, Duẩn An Nhiên cảm thấy không có ý nghĩa, cũng sợ Chu Minh Nghĩa thẹn quá thành giận, cậu cảm thấy cứ thuận theo tự nhiên đi, đối phương không đề cập mình cũng không hỏi.

Làm việc cả ngày, Duẩn An Nhiên không nhận được cú điện thoại nào, nói chính xác, cái gì cũng không có.

Trong văn phòng, công ty chuyển phát nhanh không ngừng mang hoa tươi đến, muôn màu muôn vẻ, nhưng đều là đồng nghiệp nữ nhận được từ người yêu hoặc lão công đưa tới.

Duẩn An Nhiên bắt đầu hoài nghi: Chu Minh Nghĩa đâu? Không biết gã rốt cuộc đang làm cái gì, với cá tính của gã, trong ngày lễ đặc biệt này cái gì cũng không có, vậy gã...

Duẩn An Nhiên đã chuẩn bị quà tặng từ sớm, đó là một chiếc ly nhỏ, cậu hy vọng Chu Minh Nghĩa khi làm việc một mình trong thư phòng, có thể dùng đến ly của cậu, tựa như cậu vẫn bên cạnh gã.

Sau khi tan tầm, Duẩn An Nhiên có chút không yên, nhìn đồng nghiệp có hẹn, chính mình liền buồn rầu sửa sang lại bàn làm việc.

Đi ra khỏi tuần san, nhìn tòa nhà trước mặt, Duẩn An Nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chu Minh Nghĩa.

Nam nhân hấp dẫn ánh mắt như vậy, giấu cũng không giấu được.

Nhìn thấy Chu Minh Nghĩa đứng cạnh xe chờ mình, Duẩn An Nhiên nhịn không được tức giận trong lòng.

Gã chẳng lẽ không sợ bị người khác phát hiện? Nói thật ra là gã không cần tùy tiện đến trước công ty cậu đợi.

Chu Minh Nghĩa mở cửa xe cho Duẩn An Nhiên.

“Sao anh lại đến đây?”

“Hẹn hò a”

Nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của Chu Minh Nghĩa, Duẩn An Nhiên âm thầm đoán, không biết con hồ ly này lại đang đùa cái gì.

Từ cửa sổ nhà hàng nhìn ra ngoài, bởi vì nơi này là tầng trệt, có thể nhìn thấy cảnh đêm ở cảng.

Ánh đèn ne-on dập dềnh theo từng nhịp sóng vỗ, ánh sáng mộng ảo.

Duẩn An Nhiên đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ngấm.

Chu Minh Nghĩa từ phía sau ôm cậu, sau đó một cảnh hồng xuất hiện trước mắt.

Gã quả nhiên là có quà, chính là...

“Chỉ có một đóa...” Duẩn An Nhiên không hề duyệt, mở mắt nhìn thẳng Chu Minh Nghĩa.

Cũng không phải không mua nổi hoa hồng, Duẩn An Nhiên còn tưởng Chu Minh Nghĩa sẽ tặng một bó. Tuy rằng thời điểm này nghĩ thấy ngượng ngùng, nhưng vẫn có nghĩ tới, cảm thấy với cá tính của gã, sẽ tặng cậu một bó hoa lớn, kết quả chỉ nhìn thấy một cảnh, Duẩn An Nhiên có chút thất vọng.

Chu Minh Nghĩa cúi đầu, đưa tay đặt trên miệng Duẩn An Nhiên, ho nhẹ hai tiếng “Àn, Nhiên...”

Nói xong, mở mắt nhìn Duẩn An Nhiên, đôi mắt nâu trong suốt, giống như thủy tinh tan chảy, tỏa sáng.

“Nhiên, đều nói đàn ông ba mươi mốt như hoa, em cảm thấy...Anh như thế nào?”

Duẩn An Nhiên đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên mặt đỏ lên.

Nguyên lai gã cư nhiên biến mình trở thành...Còn muốn đem tặng.

“Chu Minh Nghĩa! Anh, anh như thế nào...”

Duẩn An Nhiên mạnh tiến về phía trước, Chu Minh Nghĩa ôm eo giữ lại, kéo vào trong lòng.

“Nhiên..”

Mặt hai người gần như vậy, chóp mũi cơ hồ chạm nhau, trong mắt Duẩn An Nhiên tất cả chỉ là khuôn mặt Chu Minh Nghĩa, tất cả hơi thở đều là hương vị của Chu Minh Nghĩa.

“Nhiên..”

Sợ Chu Minh Nghĩa nói ra càng làm tim mình đập mạnh, Duẩn An Nhiên vội kêu lên “Được rồi, được rồi, anh là hoa, một đóa hoa..”

“Vậy...Em muốn hay không...”

Duẩn An Nhiên cảm giác nóng đến ngón tay cũng xì hơi, đỏ quạch, cậu nâng tay lên che mắt, xem như một loại trốn tránh “Phải, phải...”

“Ngô, còn thiếu chút nữa...”

Duẩn An Nhiên nhìn không thấy, Chu Minh Nghĩa lúc này tươi cười, vẽ mặt đắc ý, mãn nguyện.

“Nói rồi, cũng không thể rút lại...”

“Không rút lại, không rút lại...” Duẩn An Nhiên hận không thể chui xuống đất, thầm nghĩ quên đi, hiện tại Chu Minh Nghĩa nói cái gì, cậu sẽ đều gật đầu đồng ý.

Ăn cơm xong, Chu Minh Nghĩa nhìn hóa đơn tính tiền, thanh toán xong, mang Duẩn An Nhiên đến trước cửa sổ.

“Không quay về sao?” Duẩn An Nhiên muốn về nhà.

Đêm lễ tình nhân ấm áp, muốn trở về căn nhà của hai người sớm một chút.

“Chờ một chút...”

Chu Minh Nghĩa nhìn bầu trời đêm, Duẩn An Nhiên không khỏi cũng ngẩn đầu.

Một đường pháo hoa bắn lên như vì sao di chuyển, bay vào không trung.

“Phanh...ba...”

Pháo hoa nổ rộ đẹp mắt trên bầu trời đêm. Khói lửa bảy màu lóe sáng trong màn đêm, chiếu rọi xuống mặt biển, càng thêm xinh đẹp.

“Anh...”

Chu Minh Nghĩa ngăn lại lời Duẩn An Nhiên, ý bảo cậu tiếp tục xem.

Một tia pháo hoa nữa bay lên trời, nổ rộ giữa không trung.

Pháo hoa trên cảng đêm, làm cho cảnh đêm thành thị giống như ảo cảnh.

“Anh đã từng không cảm giác được thành phố Hương đảo xinh đẹp như thế nào, bất quá hiện tại ý nghĩ của anh đã thay đổi...Bởi vì nơi này có em...”

Nghe được Chu Minh Nghĩa nói bên tai như vậy, Duẩn An Nhiên tựa vào trước ngực gã.

“Lễ tình nhân vui vẻ...”

33. Chương 33: Phiên Ngoại 12: Xuân Phân Đặc Biệt Thiên (nhấn Như Thế Nào Không Thấy)

Thị thành, 2019! Hôm nay là xuân phân.

Chu Minh Nghĩa cùng Duẫn An Nhiên ở nhà.

Lúc ăn bữa sáng, Duẫn An Nhiên đột nhiên buông bát, nhìn chăm chăm Chu Minh Nghĩa không buông.

Chu Minh Nghĩa bị nhìn như vậy, trong lòng có chút sợ hãi, cố ý cười thoải mái hỏi “Làm sao vậy nhiên, anh hôm nay đẹp như vậy sao?”

Miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Chu Minh Nghĩa không nghĩ như thế.

Không biết con mèo nhỏ hôm nay lại làm sao vậy.

“Nhấn của anh đâu?” Duẫn An Nhiên luôn luôn chán ghét thái độ dày mặt tươi cười của Chu Minh Nghĩa, nghiêm túc chất vấn.

Chu Minh Nghĩa liếc mắt nhìn tay trái một cái, chính gã cũng sưng sốt.

Nguyên lai chiếc nhẫn trên ngón áp út, chiếc nhẫn đính ước chưa bỏ ra lần nào, không thấy.

“Di...”

“Em hỏi anh, nhấn của anh đâu? Như thế nào không thấy?”

“Này...”

“Có phải đã đánh mất hay không?”

“Không có, không có” Chu Minh Nghĩa vội vàng phủ nhận.

“Chưa từng thấy anh gỡ xuống, như thế nào đột nhiên không thấy?”

Đối mặt với thái độ gay gắt của Duẫn An Nhiên, Chu Minh Nghĩa đột nhiên có chút sợ.

Ra mò con mèo nhỏ thật sự nổi giận.

“Anh cũng dám tháo xuống!”

“Không phải, không phải...”

“Không phải? Vậy như thế nào không thấy? Không tháo xuống như thế nào lại không thấy?”

Chu Minh Nghĩa vội vàng đi tới ôm Duẫn An Nhiên, trong lòng nhanh chóng nhớ lại hành trình ngày hôm qua.

“Có thể là để ở nơi nào đó...”

Vừa nghe lời này Duẫn An Nhiên càng thêm tức giận “Để ở nơi nào? Em xem là để trong nhà người nào đi”

“Không có, tuyệt đối không có!”

“Không có? Vậy nhấn đâu?”

“Em đừng vội, để anh nhớ lại”

Duẫn An Nhiên đẩy ra Chu Minh Nghĩa “Em mới không có sốt ruột, em thấy, người gấp là anh đi!”

Nếu là chuyện gì khác, Chu Minh Nghĩa sẽ có rất nhiều phương pháp trấn an cơn tức giận của con mèo nhỏ, nhưng lúc này bất đồng, đã không còn là vấn đề tức giận hay ghen nữa.

Sẽ không đánh mất đi!

Chu Minh Nghĩa nhú mày.

Duẫn An Nhiên trừng mắt liếc Chu Minh Nghĩa một cái, cầm ba lô của mình, bỏ lại một câu “Em đi trước”

“Nhiên, từ từ, anh đưa em đi”

“Cảm tạ, không cần!”

“Phanh” một tiếng, cánh cửa đóng lại ngay sát mũi Chu Minh Nghĩa.

Mang theo tâm tình xám xịt, Chu Minh Nghĩa lái xe đi làm.

Ngồi vào bàn làm việc, Duẩn An Nhiên vẫn tức giận.

Cư nhiên đánh mất vật trọng yếu, cái kẻ ngu ngốc Chu Minh Nghĩa kia! Gã như thế nào có thể như vậy!

Sau khi tỉnh táo lại, Duẩn An Nhiên cảm thấy không được tức giận như vậy.

Có thể...Thật sự không phải cố ý.

Chính là nhần đó, cũng không rời tay, như thế nào đi đâu được? Trừ phi...chính gã tháo xuống.

Thầm nghĩ đến khả năng này, Duẩn An Nhiên càng thêm không thoải mái.

Tử hồ ly! Gã...

※※※※※※※※

Chu Minh Nghĩa ngồi vào bàn làm việc, từ bỏ quán tính tự hỏi xu hướng giá cả cổ phiếu, kỳ hạn giao dịch thị trường trong đầu, dứt bỏ ngoại tệ cùng ngoại hối tăng giảm, dùng trí nhớ chuẩn xác như máy ảnh của gã hồi tưởng những hành động trong quá khứ.

Không có, một chút ấn tượng cũng không có.

Sau đó Chu Minh Nghĩa liền nở nụ cười, nghĩ thầm, đương nhiên không có ấn tượng, nếu có thể nhớ lại, vậy nhần cũng sẽ không bị đánh mất.

Nhìn thấy khoảng trống trên tay trái, Chu Minh Nghĩa cảm thấy có chút kỳ quái.

Gã có thể lý giải vì sao Nhiên tức giận, nhưng mà gã thực sự vô tội.

※※※

Biết Duẩn an Nhiên sẽ trốn tránh, Chu Minh Nghĩa đơn giản đứng chờ dưới lầu công ty cậu từ sớm, sau đó giống như cảnh sát mai phục, bắt lấy con mèo nhỏ, nhét vào trong xe mang về nhà.

Vừa vào cửa Duẩn An Nhiên liền chạy như bay tiến vào phòng nhỏ khóa trái cửa.

“Em đi ra!”

“Em không!”

Hai người, một trong một ngoài cánh cửa, triển khai đánh giằng co.

“Anh sẽ tìm được!”

“Anh đi chết!”

“Em không phải muốn như vậy!”

“Em cái gì cũng không muốn! Là anh chốt dạ!”

“Chốt dạ cái gì? Anh buổi tối mỗi ngày ngủ ở đâu chẳng lẽ em không biết?”

“Còn có ban ngày!”

“Ban ngày anh ở đâu em không biết?”

“Anh đi chết!”

Nghe câu này, Chu Minh Nghĩa bắt đầu dĩ cười khổ.

Con mèo nhỏ không dễ dàng nổi giận, nên càng không thể văn hồi.

Vẫn giăng co đến 10h đêm, Chu Minh Nghĩa mềm xuống “Cho dù em tức giận cũng không được như vậy, em có đói bụng không, muốn ăn cái gì không?”

“Anh tự ăn đi!”

“Nhiên, giường trong đó không có chăn”

“Không cần anh quản!”

Im lặng một hồi, trạng thái khẩn trương của Duẫn An Nhiên thả lỏng, ngã vào giường nhỏ chỉ có nệm không chăn.

Nơi này là phòng cậu, sau lại chuyển toàn bộ sang phòng Chu Minh Nghĩa, nơi này để trống, thậm chí không có gối đầu cùng chăn đơn.

Gối lên cánh tay, Duẫn An Nhiên nhìn trần nhà.

Phải tức giận đến lúc gã tìm nhẫn về? Nếu tìm không được...

Cửa phòng vang lên một trận tiếng động, sau đó mở ra.

Thân ảnh quen thuộc đi tới “Nhiên...”

Duẫn An Nhiên nhảy dựng lên, nhanh chóng nhích vào một góc giường, như chuẩn bị chiến tranh.

“Chu Minh Nghĩa, ngay cả cạy cửa anh cũng làm!”

“Nhiên, em hãy nghe anh nói...”

Duẫn An Nhiên trừng mắt.

“Thực xin lỗi, anh thật sự nghĩ không ra nhẫn đi nơi nào, thực xin lỗi...” Chu Minh Nghĩa cúi đầu, ngữ khí thập phần hối hận.

Thoáng chốc, Duẫn An Nhiên cảm thấy tức giận đều tiêu thất.

Cậu kỳ thật đã rất hiểu người này, tin tưởng gã sẽ không phạm sai lầm thấp kém, lần này có lẽ thật là vô tình đánh rơi.

Chu Minh Nghĩa ngồi ở bên giường, bộ dáng mệt mỏi, đưa tay đỡ thái dương “Thực xin lỗi, Nhiên, anh thật sự nghĩ không ra...Một chút ấn tượng cũng không có”

“Quên đi” Duẫn An Nhiên đi qua, dựa vào người Chu Minh Nghĩa “Coi như mất rồi!”

“Làm sao bây giờ?” Chu Minh Nghĩa lộ ra khuôn mặt u sầu, đau lòng nhìn Duẫn An Nhiên.

“Vòng cổ của em cho anh” Lấy ra vòng cổ luôn mang trong người, Duẫn An Nhiên muốn cởi xuống.

“Không, không” Chu Minh Nghĩa ngăn lại “Đó là của em”

“Cho anh mang, anh chính là của em”

“Em không tức giận?” Chu Minh Nghĩa ngẩng đầu hỏi.

Duẫn An Nhiên đưa tay vuốt tóc Chu Minh Nghĩa “Tức giận a! Bất quá cũng không thể trách anh”

“Giảng hòa đi” Chu Minh Nghĩa ôm Duẫn An Nhiên “Tha thứ anh”

Ăn xong bữa cơm muộn, Chu Minh Nghĩa vào thư phòng, Duẫn An Nhiên rót nước mang vào cho gã.

Thấy Chu Minh Nghĩa vùi đầu vào máy tính, Duẫn An Nhiên đặt tay lên vai gã.

Duẫn An Nhiên đợi một hồi, cảm thấy nhàm chán nhưng lại luyến tiếc rời đi, cậu vô tình cầm điện thoại bàn.

Ánh sáng chợt lóe lên.

“Di, này phải...”

Một chiếc nhẫn màu bạc, dính vào điện thoại.

Chu Minh Nghĩa lúc này cũng nhìn thấy.

“Này...”

“Như thế nào ở đây?”

Cầm lấy tai nghe điện thoại, gỡ chiếc nhẫn xuống, Chu Minh Nghĩa vừa nhìn thấy quả nhiên là chiếc nhẫn.

“Tò mò quá, như thế nào lại ở chỗ này, ai để nó ở đây?”

Chậm rãi quay sang, Chu Minh Nghĩa nhìn Duẫn An Nhiên, đôi mắt thâm nâu nhìn cậu.

“Em ngày hôm qua...”

Duẫn An Nhiên ánh mắt chớp động một chút, sau đó lộ ra biểu tình phủ nhận, nhún nhún vai “Không phải em làm!”

Chu Minh Nghĩa mang nhẫn vào “Quên đi, tóm lại về sau mặc kệ là ai hoặc là chính anh, cũng sẽ không tháo xuống”

“Đại khái...điện thoại cũng muốn mang nhẫn nhìn xem có đẹp hay không đẹp...”Duẫn An Nhiên nói như không có lo lắng.

Chu minh nghĩa cười, không có nói cái gì nữa.

※※※

Lâm mỗ nhân: khó được nhìn thấy con mèo nhỏ phát giận, hảo đáng yêu mị!”

Chu Minh Nghĩa: “Vì người nào đó nhất thời tay chân nhàm chán, ta chính là. Ha hã, ha hã. . . .
. . .”

Lâm mỗ nhân / Duẫn An Nhiên: “Uy, anh nói ai đấy!”

(Lâm Tử Tự)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-xe-buyt-lang-man>